

த ண டி ய ல ங் க ா ர ம்

(பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் முழுவதும்)

மூலமும் பழையவுரையும்

குறிப்புரையும்

வை. மு. கோபாலகிருட்டிணமாசார்யர் கம்பெனியால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை ரூ. 3—50

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

தண்டியாசிரியர் இயற்றிய

த ண் டி ய ல ங் க ா ர ம்

முழுவதும்

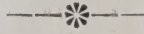
மூலமும் பழையவுரையும்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் கம்பேனி,

17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

பொருளடக்கம்

முதல் பாகம்

பக்கம்

பொதுவியல்

...

1—46

பொருளணியியல்

...

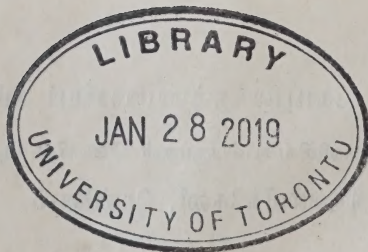
1—136

இரண்டாம் பாகம்

சொல்லணியியல்

...

1—120

தண்டியாகிரியர் இயற்றிய

த ண ட ி ய ல ங் க ர ம்

மூலமும் பழையவுரையும்

கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரி தமிழ் விரிவுரையாளராயிருந்து
காலஞ்சென்ற

வை. மு. சடகோபரமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள்

இயற்றிய

குறிப்புரையுடன்

வை. மு. கோபாலிகுட்டிணமாசார்யரார்

பார்வையிட்டு வெளியிடப்பெற்றன.

(17, தெளிசிக்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.)

ஆனந்தாபார்வதி அச்சகத்திலும்

ஸ்ரீராமலிங்கம் அச்சகத்திலும்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

தண்டியலங்கார துத்திர அகராதி

பொதுவியல்	பக்கம்	பக்கம்
அவற்றை, பெருங்காப்பிய	௧௭	செய்யுளந்தாதி ௨௨
அவற்றை, முத்தகம்	௧	செய்யுளென்பவை ௮
அவைதாம், ஒருதிறப்	௨௧	செறிவெனப்படுவது ௨௪
அறமுதனென்கினும்	௨௧	செறிவேதெளிவே ௨௩
இயன்றசெய்யுட்	௪௩	சொல்லின்கிழத்தி ௧
உதாரமென்ப	௩௬	சொல்லினும்பொருளினுள் ௩௦
உரியபொருளன்றி	௪௨	தெளிவெனப்படுவது ௨௬
உலகொழுக்கிறவா	௩௮	தொகைநிலைச்செய்யுள் ௧௧
ஒழுகிசையென்ப	௩௪	பெருங்காப்பியமே ௧௩
கருதியபொருளை	௩௭	பொருளினுஞ்சொல் ௧௨
குளகம்பலபாட்டொரு	௧௦	மெய்பெறுமரபின் ௨௩
கூறியவுறுப்பிற்	௨௦	வலியெனப்படுவது ௪௦
கௌடமென்பது	௨௪	விரவத்தொடுப்பது ௨௮
பொருளணியியல்	பக்கம்	பக்கம்
அடையும்பொருளும்	௭௧	குணந்தொழின்முதலிய ௧௧௩
அதுதான், பொருள்குணந்	௮௨	குறிப்புவெளிப்படுக்குஞ் ௧௩
அதுவே, குணம்பொருள்	௭௩	கூற்றினுங் குறிப்பினு ௭௧
அதுவே, செம்மொழி	௧௦௧	சிறப்பினும் பொருளினுங் ௧௦௬
அதுவே, பொருள் குணங்கா	௩௭	தன்மையுவமை ௧
அதுவே, பொருள் குணஞ்	௪	தான்ற்ற புகழ்வது ௧௦௩
அதுவே, மாலை	௩௦	தூரகாரியமு ௧௧
அதுவே, விரியே தொகையே	௧௦	தெரிபு வேறு கிளவாது ௧௪
அபாவந்தானும்	௮௧	தொகையே விரியே ௩௧
அவைதாம், வீரமச்சம்	௧௦௦	நிரணிதத்தியற்றுத ௧௭
அவையல பிறவின்	௮௧	பண்புந்தொழிலும் ௭
அற்புதஞ் சிலேடை	௨௧	பழிப்பது போலும் ௧௨௨
அன்னபோலெனு	௮௬	பாலிகமென்பது ௧௩௨
ஆர்வ மொழி	௧௧௧	புகழினும் பழிப்பினும் ௧௧௮
இன்னாக்கின்ன	௧௨௬	புகழ்வதுபோல ௧௧௬
உண்ணிகழ் தன்மை	௧௦௦	பெயர்பொருளல் ௮௩
உருவக முவமை	௪௧	பொருள் பரிமாறுதல் ௧௨௬
உலகநிகாரண	௭௬	போலமான ௨௧
உவமையும் பொருளும்	௩௧	மனப்படுமொருபொருள் ௮௨
உவமையேது	௩௮	மாறுபடு சொற்பொருள் ௧௧௧
எவ்வகைப் பொருளும்	௩	மிகுதலுங் குறைதலுங் ௨௭
என்னையுடையாள்	௧	முதல்வனும் கருமமும் ௮௭
என்றும்பாவ	௮௧	முந்துதான் முயல்வது ௧௦௩
ஒப்புமையில்லது	௧௨௮	முன்வருஞ் சொல்லும் ௩௩
ஒருவகைச் சொற்	௧௦௮	முன்னத்தின் மறுப்பினது ௩௩
ஒருவினை நிகழ்வ	௧௨௩	முன்னென்று தொடங்கி ௬௬
ஒருவினை பலவினை	௧௧௧	முழுவதுஞ் சேறல் ௬௭
கருதிய குணத்தின்	௧௧௮	மொழியப்பட்ட ௧௨௭
கருதியது கிளவா	௧௦௪	யாதன்றிறத்தினும் ௮௭
கருதிய பொருடொருத்	௭௧	வன்சொல் வாழ்த்து ௩௧
கருதிய பொருடொருத்தாங்க	௨௦	வியத்தகு செல்வமும் ௧௦௩
குணந்தொழில் சாதி	௪௩	வினைபண்பென ௧௨௪
		வேற்றுமைப்பொருள்சிலேடை ௬௩

த ண் டி ய ல ங் க ர ர ம்

பொருளடக்கம்.

முதலாவது பொதுவியல்.

முகவுரை
காப்பு

செய்யுள்வகை நான்கு

க. முத்தகச் செய்யுள்

உ. குளகச் செய்யுள்

ங. தொகைநிலைச் செய்யுள்

ச. தொடர்நிலைச்செய்யுள்வகை யிரண்டு

க. பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளின்

பகுப்பு இரண்டு

1. பெருங்காப்பியம்

அதற்கு ஓர்புறனடை

2. காப்பியம்

காப்பியங்கட்கு ஓர் இலக்கணம்

உ. சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுள்

2. செய்யுள்நெறிவகை யிரண்டு

க. வைதருப்பநெறி பத்து

உ. கௌடநெறி

1. செறிவு

2. தெளிவு

3. சமநிலை

4. இன்பம்

5. ஒழுக்கிசை

6. உதாரம்

7. உய்த்தலில் பொருண்மை

8. காந்தம்

9. வலி

10. சமாதி

இவ்வியலுக்குப் புறனடை

இரண்டாவது - பொருளணியியல்

காப்பு

பொருளணிகள் முப்பத்தைந்து

1. தன்மையணி (நான்கு)

க. பொருட்டன்மை

உ. குணத்தன்மை

- ங. சாதித்தன்மை
ச. தொழிற்றன்மை

டு
,,

2. உவமையணி (முன்று)

1. பண்புவமை
2. தொழிலுவமை
3. பயனுவமை

,,
அ
,,

உவமையணியின் விரிவு:

1. விரி உவமை
2. தொகை உவமை
3. இதரவிதரஉவமை
4. சமூச்சய உவமை
5. உண்மை உவமை
6. மறுபொருள் உவமை
7. புகழ் உவமை
8. நிந்தை உவமை
9. நியம உவமை
10. அநியம உவமை
11. ஐய உவமை
12. தெரிதரு தேற்ற உவமை
13. இன்சொல் உவமை
14. விபரீத உவமை
15. இயம்புதல் வேட்கை உவமை
16. பல பொருள் உவமை
17. விகார உவமை
18. மோக உவமை
19. அபூத உவமை
20. பலவயிற் போலி உவமை
21. ஒருவயிற் போலி உவமை
22. கூடா உவமை
23. பொது நீங்கு உவமை
24. மாலை உவமை

கக
கஉ
,,
கங
கச
,,
,,
கடு
,,
,,
கசு
,,
,,
கஎ
,,
கஅ
,,
,,
கக
,,
,,
உ0
,,
,,
உக

உவமையணி பிற அலங்காரங்களோடு கூடி வருமாறு உணர்த்துதல்

1. அற்புத உவமை
2. சிலேடை உவமை (இரண்டு)
 - (a) செம்மொழிச் சிலேடை உவமை
 - (b) பிரிமொழிச் சிலேடை உவமை
3. அதிசய உவமை
4. விரோத உவமை
5. ஒப்புமைக்கூட்ட உவமை
6. தற்குறிப்பேற்ற உவமை
7. விலக்கு உவமை
8. ஏது உவமை

,,
உஉ
,,
,,
உங
உச
உடு
,,
உசு
,,
உஎ

உவமையணிக்கு எய்தியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல்
இடைநிற்கும் உவமைச் சொற்கள் (முப்பத்தைந்து)

3. உருவகவணி (பதினாந்து)

1. தொகை உருவகம்	உஉ
2. விரி உருவகம்	,,
3. தொகை விரி உருவகம்	ஙங
4. இயைபு உருவகம்	,,
5. இயைபில் உருவகம்	ஙச
6. வியநிலை உருவகம்	,,
7. சிறப்பு உருவகம்	,,
8. விருபக உருவகம்	ஙரு
9. சமாதான உருவகம்	,,
10. உருவக உருவகம்	ஙச
11. ஏகாங்க உருவகம்	,,
12. அநேகாங்க உருவகம்	,,
13. முற்று உருவகம்	ஙஎ
14. அவயவ உருவகம்	,,
15. அவயவி உருவகம்	,,

உருவகவணி பிற அலங்காரங்களோடு கூடி வருமாறு உணர்த்துதல்

1. உவமை யுருவகம்	,,
2. ஏது உருவகம்	ஙக
3. வேற்றுமை உருவகம்	,,
4. விலக்கு உருவகம்	,,
5. அவநுதி உருவகம்	ச0
6. சிலேடை உருவகம்	,,
உருவக உவமைக்குப் புறனடை	சக
1. ஏது உருவகம்	,,
2. இயைபு உருவகம்	,,
3. விலக்கு உருவகம்	,,
4. சிறப்பு உருவகம்	,,
5. அற்புத உருவகம்	,,
உவமை வருமாறு	,,
1. தெரிதரு தேற்ற உவமை	,,
2. பலபொருள் உவமை	,,
3. பண்பு உவமை	,,
4. ஒப்புமை உவமை	,,
5. சந்தான உவமை	,,
6. விலக்கு உவமை	,,

4. தீவகவணி (பன்னிரண்டு)

1. முதனிலைக் குணத் தீவகம்	சக
2. முதனிலைத் தொழில் தீவகம்	,,
3. முதனிலைச் சாதித் தீவகம்	சஎ

4.	முதனிலைப் பொருள் தீவகம்	சுஎ
5.	இடைநிலைக் குணத் தீவகம்	சஅ
6.	இடைநிலைத் தொழில் தீவகம்	”
7.	இடைநிலைச் சாதித் தீவகம்	”
8.	இடைநிலைப் பொருள் தீவகம்	சக
9.		
10.	கடைநிலைத் தொழில் தீவகம்	”
11.		
12.	கடைநிலைப் பொருள் தீவகம்	”
	தீவகவணி பிறஅலங்காரங்களோடு கூடி வருமாறு உணர்த்துதல்	ரு0
1.	மாலாதீவகம்	”
2.	விருத்த தீவகம்	ருக
3.	ஒருபொருள் தீவகம்	”
4.	சிலேடா தீவகம்	”
	தீவகவணி பிறவகையால் வருவன உணர்த்துதல்	ருஉ
1.	உவமா தீவகம்	”
2.	உருவக தீவகம்	ருந
5.	பின்வருநிலையணி (இரண்டு)	ருந
1.	சொற்பின்வருநிலை	”
2.	பொருட்பின்வருநிலை	ருச
	பின்வருநிலையணி பிறஅலங்காரத்தோடு கூடிவருமாறு உணர்த்துதல்	”
1.	உவமைப் பொருட்பின்வருநிலை	”
6.	முன்னவிலக்கணி (மூன்று)	ருரு
1.	இறந்த வினை விலக்கு	”
2.	எதிர்வினை விலக்கு	ருசு
3.	நிகழ்வினை விலக்கு	”
	விலக்கணிக்குச் சில வேறுபாடு உணர்த்துதல்	ருஎ
1.	பொருள் விலக்கு	”
2.	குண விலக்கு	”
3.	காரண விலக்கு	ருஅ
4.	காரிய விலக்கு	”
	விலக்கணியை விரித்து உணர்த்துதல்	ருக
1.	வன்சொல் விலக்கு	”
2.	வாழ்த்து விலக்கு	”
3.	தலைமை விலக்கு	சு0
4.	இகழ்ச்சி விலக்கு	”
5.	துணைசெயல் விலக்கு	சுக
6.	முயற்சி விலக்கு	”
7.	பரவச விலக்கு	சுஉ
8.	உபாய விலக்கு	”
9.	கையறல் விலக்கு	”
10.	உடன்படல் விலக்கு	சுந

11. வெகுளி விலக்கு

12. இரங்கல் விலக்கு

13. ஐய விலக்கு

விலக்கணி பிற அலங்காரங்களோடு கூடிவருமாறு உணர்த்துதல்.

1. வேற்றுப்பொருள்வைப்பு விலக்கு

2. சிலேடை விலக்கு

3. ஏது விலக்கு

7- வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி (எட்டு)

1. முழுவதுஞ் சேறல்

2. ஒருவழிச் சேறல்

3. முரணித் தோன்றல்

4. சிலேடையின் முடித்தல்

5. கூடா இயற்கை

6. கூடும் இயற்கை

7. இருமை இயற்கை

8. விபரீதம்

8. வேற்றுமையணி (ஆறு)

1. ஒருபொருள் வேற்றுமைச் சமம்

2. இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம்

3. உயர்ச்சி

4.

5. இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம்

6. உயர்ச்சி

வேற்றுமையணியை விரித்து உணர்த்துதல்.

1. குணவேற்றுமை

2. பொருள் வேற்றுமை

3. சாதிவேற்றுமை

4. தொழில்வேற்றுமை

வேற்றுமையணி பிற அலங்காரங்களோடு கூடிவருவன உணர்த்துதல்.

1. விலக்கியல் வேற்றுமை

2. சிலேடை வேற்றுமை

9. விபாவையணி (இரண்டு)

1. அயற்காரண விபாவனை

2. இயல்பு விபாவனை

விபாவையணியை மேலும் விளக்குதல்.

1. வினையெதிர்மறுத்துப்பொருள் புலப்படுத்துவது.

2. பொதுவகையாற் காரணம் விலக்கிக் காரியம்

புலப்படுத்துவது.

10 ஒட்டணி (நான்கு)

1. அடையும் பொருளும் அயல் ட மொழிதல்

2. அடைபொதுவாக்கிப் பொருள்வேறுபட மொழிதல்

3. அடை விரவிப் பொருள்வேறுபட்ட மொழிதல் அ0
 4. அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள்வேறுபட்ட மொழிதல். அக
 அஉ

11. அதிசயவணி (ஆறு)

1. பொருள் அதிசயம் அக
 2. குண அதிசயம்
 3. தொழில் அதிசயம்
 4. ஐய அதிசயம்
 5. துணிவு அதிசயம் அச
 6. திரிபு அதிசயம்

12. தற்குறிப்பேற்றவணி(இரண்டு)

1. பெயர்பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் அரு
 2. பெயராதபொருள் தற்குறிப்பேற்றம்
 அவ்வணிக்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்.

13. ஏதுவணி (மூன்று)

1. காரகவேது(மூன்று) அஎ
 (a) கருத்தாக்காரகவேது
 (b) கருமகாரகவேது அஅ
 (c) கருவிக்காரகவேது
 2. ஞாபகவேது அக
 3. அபாவம் (ஐந்து)
 அதன் விரிவு
 (a) என்றும் அபாவம் கூ0
 (b) இன்மையது அபாவம்
 (c) ஒன்றினொன்று அபாவம்
 (d) உள்ளதன் அபாவம் அக
 (e) அழிவுபாட்டு அபாவம்

ஏதுவணியையே பிறிதோரு வகையால் வருத்துணர்த்துதல்

1. தூரகாரியம் கூஉ
 2. ஒருங்கு உடன்தோற்றம்
 3. காரணம் முந்தாறு உங் காரியநிலை
 4. யுத்தம் கூரு
 5. அயுத்தம்

14. நுட்பவணி (இரண்டு)

1. குறிப்பு கூச
 2. தொழில் கூரு

15. இசைவணி

இசைவணியின்பாற் படுத்துப் பிறர் வேண்டுவன சில அலங்காரம் உணர்த்துதல்

1. புகழ்வது போலப் பழித்தல் கூக
 கூஎ

2. பழிப்பதுபோலப் புகழ்தல்

கௌ

16. நிவிறையணி (இரண்டு)

1. நிரலே நிறுத்தி நேரே பொருள்கொள்வது
2. நிரலே நிறுத்தி மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்வது

கௌ

,,

17. ஆவமொழியணி

கௌ

18. சுவையணி

க00

அதன் விரிவு

1. வீரம்
2. அச்சம்
3. இழிப்பு
4. வியப்பு
5. காமம்
6. அவலம்
7. உருத்திரம்
8. நகை

க00

,,

,,

,,

,,

,,

19. தன்மேம்பாட்டுரையணி

க00

20. பரியாயவணி

க00

21. சமாயிதவணி

க00

22. உதாத்தவணி (இரண்டு)

,,

1. செல்வமிகுதி
2. உள்ளமிகுதி

க00

,,

23. அவனுதியணி (மூன்று)

,,

1. சிறப்பு அவனுதி
2. பொருள் அவனுதி
3. குண அவனுதி

க00

,,

,,

24. சிலேடையணி

க00

வகை (இரண்டு)

1. செம்மொழிச் சிலேடை
 2. பிரிமொழிச் சிலேடை
- சிலேடையணியை விரித்து உணர்த்துதல்.
1. ஒருவினைச் சிலேடை
 2. பலவினைச் சிலேடை
 3. முரண்வினைச் சிலேடை
 4. நியமச் சிலேடை
 5. நியம விலக்குச் சிலேடை

க00

க00

க00

,,

,,

,,

,,

6.	விரோதச் சிலைடை	ககச
7.	அவிரோதச் சிலைடை	ககக
25.	விசேடவணி	ககரு
	உட்பிரிவு (ஐந்து)	
1.	குணக்குறை விசேடம்	ககக
2.	தொழிற்குறை விசேடம்	ககக
3.	சாதிக்குறை விசேடம்	ககக
4.	பொருட்குறை விசேடம்	ககக
5.	உறுப்புக்குறை விசேடம்	ககக
26.	ஒப்புமைக்கூட்டவணி	ககஅ
	அதனை விரித்துணர்த்துதல்	
1.	புகழ் ஒப்புமைக் கூட்டம்	ககஅ
2.	பழிப்பு ஒப்புமைக் கூட்டம்	ககஅ
27.	விரோதவணி	ககச
28.	மாறுபடுபுகழ்நிலையணி	கஉ0
29.	புதழாப் புகழ்ச்சியணி	கஉஉ
30.	நிதரிசனவணி	கஉரு
	1. புகழ்மை	கஉச
	2. தீமை	கஉச
31.	புணர்நிலையணி (இரண்டு)	கஉரு
	1. வினைப் புணர்நிலை	கஉரு
	2. பண்புப் புணர்நிலை	கஉரு
32.	பரிவருத்தனையணி	கஉச
33.	வாழ்த்தணி	கஉச
34.	சங்கீரணவணி	கஉச
	உவமை யுருவகங்கட்குப் புறநடை	கஉஅ
35.	பாங்கவணி	கருஉ

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை

மு க வ ரை.

அலங்காரசாஸ்திரமானது மொழியின் அழகை விளக்குவதாதலால், அதிற்பயில்வது, சாதுரியமாய்ப் பேசவும் எழுதவும் உபயோகமாவதேயன்றி, நாகரிகநடைக்கும் அல்லாதநடைக்கும் நியாயம் வகுத்துக்காட்டவும், வாக்கியங்களிலுள்ள குற்றநற்றங்களைப் பகுத்து நுட்பமாயுள்ள கருத்தை யுணரவும், அங்ஙனமே சிறந்த நூலியற்றவும் உதவுகின்றது. ஆனதுபற்றியே, இது, இன்றியமையாத இலக்கணங்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றியும், எழுத்திலக்கணம் முதலானவை அந்தந்தப்பாஷைக்கேயுரியனவாயிருப்பதுபோலன்றி, இவ்வலங்காரவிலக்கணம் பெரும்பாலும் பல பாஷைகளுக்கும் பொதுவாயிருத்தல்பற்றி, பலரும் இதற்கு அதிகாரிகளாகின்றனர்.

இந்தச்சாஸ்திரம் அக்கினிபுராணத்திலுங் காணப்படுதலால், மிகப்பழமையானதென்றே கொள்ளல்வேண்டும். இவ்விலக்கணம் வடமொழியில், தர்க்கம் வியாகரணம் வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் போலவே, பல நூல்களாற் பலவேறுவகையாக விவரிக்கப்பட்டுக் கடல்போலப் பரப்புடைத்தாயிருக்கின்றது. அந்நூல்களாவன:—பாம்பஹகுத்ரம், வாமநகுத்ரம், காவ்யாதர்ஸம், ஸரஸ்வதிகண்டபுரணம், ச்ருங்காரதிலகம், காவ்யப்ரகாசம், அலங்காரஸர்வஸ்வம், ரஸதரங்கினி, ரஸமஞ்சரி, த்வந்யாலோகம், ஸாஹித்ய சிந்தாமணி, ஸாஹித்யசூடாமணி, ஸாஹித்யதர்ப்பணம், சமத்த்காரசந்திரிகை, ப்ரதாபருத்ரீயம், ஸாஹித்யரத்நாகரம், சந்த்ராலோகம், சந்த்ராலோகத்தின் வ்யாக்யாநமான குவலயர்நந்தம், சித்ரமீமாம்சை, அலங்காரகௌஸ்துபம், ரஸகங்காதரம், ஏகாவளி, காவ்யதர்ப்பணம் முதலானவையும், அவற்றின் உரைகளுமாம்.

இவற்றில், பிராசீநம் நவீநம்என்று இரண்டுவுகைஉண்டு. வாமநகுத்ரம் முதலானவை பிராசீநம் [பழையவழியன்]. காவ்யப்ரகாசம் முதலானவை நவீநம் [புதியவழியன்]. இவ்விரண்டுதிறத்திலும் கொள்கைகளில் மிக்க வேறுபாடுகள் உண்டு. அன்றியும் அந்தந்தநூல்களிலும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை காணப்படுகின்றது.

இவற்றுள் காவ்யாதர்சமென்பது ஆசார்யதண்டியென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் தண்டியென்னும் ஆசிரியரால் இலக்கணம் உதாரணம் பொருத்தல் முதலிய விசேஷங்களோடு சுலோகரூபமாக வெகுக்காலத்துக்குமுன் செய்யப்பட்டது. அந்நூலுக்குப் பழையனவாகவும் புதியனவாகவும் சிலசில உரைகளும் உண்டு.

தண்டியலங்கார மென்ற இத்தமிழ்நூல், தமிழிலக்கணமெந்த னுள் அணியிலக்கணத்தைத் தனியே உணர்த்துவது. *பொது வியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என்றுமூன்று இயலா கப்பகுக்கப்பட்ட கட்டு - சூத்திரங்களையுடையது; மேற்குறித்த காவ்யாதர்ச மென்னும் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பாகவுள்ளது; ஆனதுபற்றியே, தண்டியலங்கார மென்னும் பெயரைக்கொண்டது; அணியியலென்றும், அணியதிகாரமென்றும், அணியிலக்கணமென் றும் மறுபெயருடையது; இந்நூலொன்றுதவிர, அணியிலக்கண மாத்திரத்தை விரித்துஉணர்த்தும் பழைய தமிழ்நூல் வேறு எதுவும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்நூலுரையிற் சொல்லணியியலின் தொடக்கத்தில் 'அஃ தேல்; குற்றமும் குணமும் முதலாயினவும் ஈண்டேயன்றே கூறியது: இதனைச் சொல்லணியியலென்றது என்னை? எனின்,—அவையுங் கூறினாரேனும், அவை சிறுபான்மையவாகலானும், இத்துணைச் சிறப்புடையன அன்மையானும், சொல்லானும் அணிகளது தலைமையும் பன்மையும் நோக்கி அப்பெயர்த்தாயிற்றுஎன்பது. என்னை? "ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ லுள்பொருளொழியத், தெரிபு வேறுகிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும், உயர்திணை மருங்கினு மஃறிணை மருங்கினும்" என்பவாகலின்' என வருவது காண்க; இதன் முதனூலாகிய காவ்யாதர்சத்திலும் காவ்யமார்க்கவிபாகம், அர்த்தாலங்காரவிபாகம், சப்தாலங்காரதோஷவிபாகம் என மூன்று பரிச்சேதங்களே இருத்தலும் உணர்த்தத்தது.

இந்நூலுக்கும் இதன் முதனூலுக்கும் ஒரோவழிச் சிறிதுவேறு பாடு காணப்படுவது, வழிநூலிலக்கணப்போக்கைத் தழுவி அமைந்த தென்க.

சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் இரண்டோரிடத்து இந்நூலின்கூத்திரங்களை மேற்கோளாகக் கொள்ளுமிடத்து "உரையும் பாட்டையும் விரவியும் வருமே" என்பது அணியியலாகலின்' என்றும், "உதாரமென்பதோதிய செய்யுளிற், குறிப்பி னொருபொருள் நெறிப்படத் தோன்றல்" என்பது அணியியலாகலின்' என்றுங் கூறியிருத்தலால், இந்நூலுக்கு அணியியலென்று ஒருபெயர் உண்டெ ன்று தெரிகின்றது. இந்நூலுரைத்தொடக்கத்தில் 'இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—அணியினது இலக்கண முணர்த்தி னமையின், அணியதிகார மென்னும் பெயர்த்து' என்றதுகொண்டு, இந்நூற்பெயர் அணியதிகாரமென்ப தென உணரலாம். இந்நூலின் எட்டுப்பிரதிகள்சிலவற்றில், இந்நூற்பெயர் அணியிலக்கணமென்று வரையப்பட்டுள்ளது.

இத்தமிழ்நூல்செய்த ஆசிரியர்து பெயரும் இடமும் காலமும் மதமும் வரலாறும் முதலிய ஒன்றும் துணிவாகத் தெரியவில்லை.

* இப்பொதுவியலைப் பொதுவணியியலென்றும், குணவணியியலென் றும், செய்யுணையியலென்றும், செய்யுளணியியலென்றும் வழங்குவர்.

வடநூலாசிரியர்போலவே இத்தமிழ்நூலாசிரியரும் தண்டியென்னும் பெயருடையா ரென்பது ஒருசாரார்கொள்கை. அவர், தமது கொள்கைக்கு ஆதாரமாக “வடதிசை யிருந்து தென்மலைக் கேகி, மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை, யிருந்தவன்றன்பா லருந்தமி முணர்ந்த, பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த, தொல்காப் பியநெறி பல்காப் பியத்தும், அணிபெறு மிலக்கண மரிதினிற் றெரிந்து, வடநூல் வழிமுறை மரபினின் வழாஅது, ஈரிரண் டெ ல்லையி னிகவா மும்மைப், பாகத விலக்கணம் பண்புறத் தழீஇத், திருந்திய மணிமுடிச் செம்பிய னவையத்து, அரும்பொருள் யாப்பி னமைவுற வகுத்தனன், ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும், வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன், பூவிரி தண்பொழிற் காவிரிநாட்டு, வம்பவிழ் தெரிய லம்பிகாபதி, மேவருந் தவத்தினிற் பயந்த, தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டியென் பவனே” என்று ஒருசிறப்புப்பா யிரச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டுவர். அதனால், இந்நூல்செய்தவர் தண்டியென்னும்பெயருடையா ரென்றும், அம்பிகாபதியென்பவரது குமார ரென்றும், சோழநாட்டவ ரென்றும், வடமொழிதென்மொழி யென்னும் இருமொழியிலுந்தேர்ந்தவ ரென்றும், இந்நூல் சோழ ராசனதுஅவையில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்றும் வெளியாம். யாம் கண்ட எட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றினாலும், இவர்பெயர் தண்டி யென்று கூறலாம்; ஆனால், அப்பெயர் இவர்க்கு இயற்பெயராய் அமைந்த தோ, அன்றித் தண்டிசெய்த வடநூலைச் சிறக்க மொழிபெயர்த்த தனால் அமைந்த புகழ்ப்பெயரோ என்பது ஆராயத்தக்கது. மேற் காட்டிய பாயிரத்தில் அம்பிகாபதியெனப்பட்டவர் கம்பரதாமகனா ரென்றுகொண்டு, இந்நூலாசிரியரைக் கம்பரது பெளத்திரரென்று சிலர் ஊக்கிக்குறிகள்; அங்ஙனமாயின், இந்நூலுடையார்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் பாகலாம். இந்நூ லின் உதாரணச்செய்யுள்களுட் சிலவற்றில் அநபாயசோழமகா ராஜனது பெயரும் புகழும் காணப்படுவதுகொண்டு, இந்நூல் அநபாயசோழராசன்காலத்த தென்னலாம்.

ஒருதண்டியே வடமொழி தென்மொழி யிரண்டிலும் வல்லராய் உபய கவியெனப் பெயர்வழங்கப்பெற்று இருந்தன ரென்றும், அவரே வடமொழியிற் காவ்யாதர்சம், தமிழில் இத்தண்டியலங்காரம் என்னும் இரண்டுநூலையும் இயற்றிய ஆசிரிய ரென்றும் கூறுவர் வேறொருசாரார்; அதற்குத் தக்க ஆதாரம் காணமையாலும், அப்ப டிப்பட்ட வதந்தி உலகத்திற் பிரசித்தமாக இல்லாமையாலும், அதுவும் துணியக்கூடியதன்று.

இங்ஙனம் இந்நூல்செய்தவர்பெயரைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி எவ் வாறுமுடியினும், இந்நூல் மிகச்சிறந்ததென்பதும், இதனைச்செய்த வர் வடமொழிதென்மொழியிரண்டிலும் மிகவல்ல ரென்பதும், அவ் வன்மையோடு தமிழில் நல்ல கவித்திறமுடையவரென்பதும் மறுக்கப் படாதபொருள்களாம். ஒருமொழியினின்றும் மற்றொருமொழிக்கு ஒன்றை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு பேர்கும்போது, முத னூலிலுள்ள செறிவும் பொலிவும் அழகும் நயமும் மொழிபெயர்ப்

பாகிய வழிநூலிற் குறைவுபடுதல், உலகத்திற் பெரும்பான்மை; இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பு அக்குறைபாட்டுக்குச்சிறிதும் இடமில்லாதபடி அமைந்து வேறொரு தனி நூல்போலவே விளங்குதல், இம் மொழிபெயர்ப்பாசிரியரது வியக்கத்தக்க திறத்தை நன்குவிளக்கும்: இத்தன்மை, இருமொழியும் வல்லுநராய் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுநோக்குவார்க்குத் தானே விளங்கும். வடமொழிக் காவ்யாதர்சநூலின் பெருமையும், ஆசார்யதண்டியென்று பலராலுங் கொண்டாடப்படுகின்ற அந்நூலாசிரியரது சிறப்பும் லோகப்பிரசித்தமானவை; அம்முதனூலின் மாட்சிக்குத் தக்கவாறே இவ்வழிநூல் அமைந்திருத்தலால், இவ்வழிநூலாசிரியரும் முதனூலாசிரியர்போலவே மிகவும் நன்குமதிக்கத்தக்கவரென்பதற்குச் சிறிதுந் தடையில்லை.

பிரயோகவிவேகநூலார் 'தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'யுக்தமும் அயுக்தமும்', 'ராசமாபுரி,' 'ரவிகுலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க' என்றும், 'காலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணம் முறையே 'யோசனையோர்கேட்பர்', 'யுக்தமும்யுக்தமும்', 'ரவிகுலதிலகன்' எனத் தற்சமமாகக்கூறினற்போல், யாமும், உருவபேதமென்னுமலே ரூபபேதமென்றும்' என்றும் இந்நூலாசிரியரைச் சிந்தாமணிநூலாசிரியரோடும் நாலடி நூலாசிரியரோடும் ஒப்பிட்டுறுத்தி மேற்கோளாகக் காட்டியிருத்தலும், இந்நூலாசிரியர்பெருமையை நன்குவிளக்கும்.

முதனூலோடு பொருந்தாத மாறுதல் இந்நூலில் இரண்டோரிடத்துக் காணப்படுகின்றது; அது, காலக்கிரமத்தில்தேர்ந்த வழுவாயிருக்கலாம். இது நிற்க.

இந்நூலுக்கு ஏற்ற உரையை எழுதி நாட்டிய மகோபகாரி இன்னொருவரென்பதும், அவரது இடம் காலம் முதலிய விவரமும் தெரியவில்லை. இந்நூலின் பழைய அச்சப்பிரதியில் 'சுப்பிரமணியதேசிகராற்செய்யப்பட்ட உரை' என்றுமாத்திரம் எழுதியிருக்கின்றது; அதன்திறம்யாதும்புலப்பட்டிலது. இவ்வுரை, குத்திரப்பொருளை நன்குவிளக்குவதோடு அச்சுத்திரங்களிற்காணப்படும் பலவகை அணிவிசிற்பங்களின் இலக்கணத்தையும் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டி உதாரணச்செய்யுள்களின் பொருளையும் பெரும்பாலும் விளக்கிச் சிற்சிலவிடத்து ஆக்ஷேபசமாதானங்களைக்கூறுதலுடன் முதனூற்கருத்தையுந்தழவி யுள்ளதனால், மிக்கசிறப்புடையது. அணியின் இலக்கணத்திற்கும் அதற்கு இலக்கியமாகக்காட்டிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தை நன்குவிளங்க முற்றும் எடுத்துக்காட்டாமை இவ்வுரைக்கு ஒருகுறை யென்பர் சிலர்; அப்பொருத்தம் உணர்வுடையோர் எளிதில் அறியக்கூடிய தென்னும் நோக்கத்தால் அதனை இவ்வுரைகாரர் பெரும்பாலும் எழுதாது விட்டனர்போலும்.

இற்றைக்கு 250 வருஷத்தின்முன் இலக்கண விளக்கமென்னும் நூலை உரையுடன்செய்த திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர்,...அணி

யிலக்கணத்திற்கு இத்தண்டியலங்காரத்தையும் இதன் உரையிலுள்ள விஷயங்களில் உதாரணச்செய்யுளின் பொருளொன்றொழிய மற்றதனைத்தையும் உள்ளபடியே முழுவதும் ஒற்றியெடுத்துக்கொண்டுள்ளதனால், இத்தண்டியலங்காரவுரையின் காலம் இருநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தியது என்பதுமாத்திரம் துணியக்கூடியது, இன்னகாலமென்று நாட்டுவதற்கு ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை.

அணியிலக்கணத்தைத்தனியேவிரித்து உணர்த்தும் பிற்பற்றாலாகிய மாறனலங்காரத்துச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் “தமிழ்தெரிபுலமைச் சான்றோர் மதிக்கு, முதுமொழித்தண்டி முதனூலணியொடும்” என்றவிடத்து ‘தண்டி’ என்றது தமிழ்த்தண்டியையென்க. பெரும்பாலும் வடநாற்கருத்தையே தழுவினவையாய் இத்தண்டியலங்காரவுரையிற் காணப்படும் உதாரணச்செய்யுள்கள் பல, வீரசோழியத்து அலங்காரப்படலத்தின் உரையிலும் உள்ளன.

அணிகளைச் சுருக்கிச் சிலவற்றில் அடக்குதல் பிராசீனர்கொள்கை. நவீனரோ அணிகளைப் பலவாற்றான் விகற்பித்துப் பெருக்கிவிரிப்பர். பழைய தமிழிலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் உவமவணியொன்றேகொண்டு அதில் மற்றையபல அணிகள் அடக்கப்பட்டன; உவமவணியின் விகற்பங்கள் பலவும், “வேறுபடவந்த வுவமத்தோற்றம்” என அமைக்கப்பட்டன: அத்தன்மையை அந்நூலின் உவமவியலிலும் அதன் உரையிலுங்காணலாம்; அவர் அணியியலெனாது ‘உவமவியல்’ என்றதுங் கருதத்தக்கது. இந்நூலில், காட்டிய அணிகள் ௩௫. மாறனலங்காரத்தில் ௬௪. காட்டப்பட்டுள்ளன.

இத்தண்டியலங்காரத்தையும், இதன் உரையையும் இயன்றவளவு சுத்தப் பிரதியாகப் பதிப்பித்து வெளியிடக் கருதியாம் தண்டியலங்கார ஏட்டுப்பிரதிகள் சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஒருமுறைக்கு இருமுறை ஒப்புநோக்கியதில், முந்தின அச்சப்பிரதியிற் காணப்படாத சிலதிருத்தங்களும் சிற்சில செய்யுள்களின் உரையும், சில உரைநயங்களும் கிடைத்தன. அவற்றுள் விரிவுரையே இந்நூலில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

அன்றியும், அப்பிரதிகளுள் நான்குவகை இருந்தன.

இந்நூலின் உதாரணச்செய்யுள்களிற் பல, வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பாய் அமைந்தவை. சில, அவற்றோடு ஒத்த கருத்துடையவை. சில, ஒவ்வாத கருத்துடையவேனும் தகுதிபற்றிப் பிறநூல்களினின்று எடுத்து ஆளப்பட்டவை.

பிரயோகவிவேக நூலார், இலக்கண நூல் செய்கின்ற தாமே உதாரணமும் உடன் எடுத்துக்காட்டியதற்கு மேற்கோளாக, ‘தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணமுங் காட்டினும்போல, யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதாரணமுங் காட்டினும்’ என்று எழுதியிருத்தல்கொண்டு, தண்டியலங்கார நூலாசிரியர் தாமே உதாரணச்செய்யுளுஞ் சேர்த்து அமைத்தன ரென்று அறியலாம்.

இவ்வுரையிற் பொருளெழுதப்படாத உதாரணச்செய்யுள்கட் கெல்லாம் பொருளும், கருத்தும், கூறிய இலக்கணத்துக்கும் அதற்கு இலக்கியமாகிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும் உள்ள பொருத் தமும், அருஞ்சொற்களுக்குப்பொருளும், மற்றுஞ் சிற்சிலவிஷயங் களும் தெளிவாகவிளங்குமாறு குறிப்புரை எழுதி இவ்வுரையில் உரிய இடங்களிற் சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கின்றோம். அங்ஙனம் எழுதியவை விளங்க முதலில் மாத்திரம் (குறிப்புரை) என்று எழுதி, பின்பு ஆங்காங்கு (கு - ரு.) என்று குறித்துள்ளோம்.

இந்நூலுக்கும் வடநூலுக்கும் வழிநூலாக இற்றைக்கு எண் பத்தைந்து வருஷத்துக்குமுன் ஸ்ரீ. உ. வே. தி. ஸ்ரீநிவாசராகவா சாரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரசாரமும், தொல்காப்பியம் வீர சோழியம் மாறனலங்காரம் என்பனவும், அவற்றின் உரைகளும், வடமொழியலங்கார நூல்கள் பலவும், மற்றுஞ்சிலவும், இக்குறிப் புரை எழுதுதற்கு முக்கியமான துணையாய் நின்றன.

சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலெஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் மகாமகோ பாத்தியாயஸ்ரீமத். உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் அளித்த ஏட்டுப் பிரதியொன்றும், சென்னை இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தக சாலையி லுள்ள பிரதிகள் நான்கும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து ஏட்டுப்பிரதிகள் மூன்றும் இந்நூலைப் பரிசோதித்தற்கு இன்றி யமையா த்துணையாய்நின்றதனால், அப்பிரதிகளையுடையார்க்கு மனப் பூர்வமாக வந்தனஞ்செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.*

* இந்த முகவுரை தண்டியலங்காரப் பதிப்பை முன்னர் நிகழ்த்தியவரும், கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்ட் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராயிருந்து காலஞ்சென்றவரும், எனக்கு ஆசிரியரு மான இருமொழிப்பெரும்புலவர் ஸ்ரீ - உ - வே - வை. மு. சடகோப ராமாநுஜசர்யர் என்கிற தமிழ்ப்பேருரையாசிரியர் எழுதியது.

ஸ்ரீ

த ண் டி ய ல ங் க ர ம்

மு த லா வ து

பெ ர து விய ல்.

கா ப் பு.

க. சொல்லின் கிழத்தி மேல்லிய வினையடி
சிந்தைவைத் தியம்புவல் செய்யுட் கணியே.

என்பது, குத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—அணியினது
இலக்கணம் உணர்த்தினமையான், அணியதிகாரமென்னும் பெயர்த்து.

இவ்வதிகாரத்தின் முதற்கண் ஓத்து என்னபெயர்த்தோ
வெனின்,—ஒருசார் அணிபெறுஞ்செய்யுட்கும் ஒருசார் அணிக்கும்
இலக்கணம் உணர்த்தினமையான், பொதுவியலென்னும் பெயர்த்து.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைச்சுத்திரம் என் நுதலிற்றோ
வெனின்,—தெய்வவணக்கமும், உரைக்கும்பொருளும் உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இதன் பொழிப்பு) கலைமடந்தை துணைத்தாளாக் கருத்துள்
வைத்து, யாப்புக்கு அலங்காரவிலக்கணஞ் சொல்லுவேன்; (எ-று.)

சொல்லின்கிழத்தியெனினும், கலைமடந்தையெனினும் ஒக்கும்.
இணையடியெனினும், துணைத்தாளெனினும் ஒக்கும். சிந்தையெனி
னும் கருத்தெனினும் ஒக்கும்; 'உள்'என்பது ஏழாம்வேற்றுமை
தொக்குநின்று விரித்து உரைக்கப்பட்டது. இயம்புவலெனினும்,
சொல்லுவேனெனினும் ஒக்கும். செய்யுளெனினும், யாப்பெனினும்
ஒக்கும். அணியெனினும், அலங்காரமெனினும் ஒக்கும். 'அணி'
என்றது - ஈண்டு அலங்காரவிலக்கணத்தை; ஆகுபெயர். ஏகாரம் -
ஈற்றை.

'வாழ்த்து, தெய்வம்வணங்குதல், வருபொருள்மொழிதல் என்
பன காப்பியத்துமுதலிலக்கணம்' என்ற ராசிரிய ராகலின், ஈண்டுத்
தெய்வவணக்கமும், உரைக்கும்பொருளும் உணர்த்தப்பட்டன.
இஃது இலக்கியத்திற்கு ஓதியவதனை இலக்கணத்திற்கும் ஓதி
உடம்பொடுபுணர்த்தா ராசிரிய ராகலின், ஈண்டு இவ்வாறுஉரைக்
கப்பட்டது. என்றதனால், சிறப்புப்பாயிரமாயிற்று.

இவற்றின் (குறிப்புரை.) பெயர்த்து-பெயருடையது. முதற்கண்
ஓத்து - முதலிலுள்ள இயல். இவ்வியலில் கஉ-ஆஞ் குத்திரம்வரை
யிலும் செய்யுட்கும், அதற்குமேல் அணிக்கும் இலக்கணங் கூறு
மாறு காண்க. தலைச்சுத்திரம் - முதற்குத்திரம். என் நுதலிற்று

யர் துகருதியது. 'சொல்லின்கிழத்தி மெல் இயல் இணை அடி' என்பதற்கு - சொற்களுக்கு உரிய தலைவியான சரசுவதியினது மென்மையான தன்மையையுடைய உபயபாதத்தை யென்றவது, சொற்களுக்கு உரிய தலைவியும் மென்மையான தன்மையை யுடையவ்ருமான சரசுவதியினது உபயபாதத்தை யென்றவது பதப்பொருள் காண்க. பிந்தின்வுரையில், 'மெல்லியல்' என்றது பண்புத்தொகையன்மொழி. ஈண்டு-இங்கு. அணி-முதலாகுபெயர். வாழ்த்து, தெய்வவணக்கம், உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பன காப்பியத்து முதலிலக்கண மென்பதை, மேல் ௮-ஆஞ்சுத்திரத்தில் விளங்கக் காண்க. உடம்பொடுபுணர்த்தலென்பது, ஒருயுக்தி; அஃதாவது-சொல்லவேண்டுமே தாரிலக்கணத்தை விதித்துச் சொல்லாமல் தான் அவ்விலக்கணம்மையச் சொல்வது கொண்டு தெரிவித்தல்; நன்னூலில் 'குற்றியலுகரம் சிறுபான்மை உயிர்முதன்மொழிவரும்போது கெடாமல் நிற்கும்' எனச் சொல்லவேண்டியவர் அவ்வாறு விதித்துச் சொல்லாமல் "தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே" என்றும், "ஆற நொருமைக்கதுவு மாதுவும்" என்றும் தாம் சூத்திரஞ்செய்ததன் குறிப்பினால் அவ்விதியைப் பெறவைத்ததும்; தொல்காப்பியத்தில் 'பெயரின் ஈற்று அயல் அகரம் சிறுபான்மை ஓகாரமாகத்திரிதலும் செய்யுளிலுண்டு' என்ற பொருளைச் சூத்திரவிதிகூறியுணர்த்தாமல் 'கிழவோன்', 'கிழவோள்' என்ற பெயர்களை ஆசிரியர் தாமே சூத்திரங்களி லுபயோகித்து அதனால் அவ்விதியைப் பெறவைத்ததும் இவ்வுத்தியேயாம். இங்கு, வாழ்த்து தெய்வவணக்கம் உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பன காப்பியத்துக்கேயன்றி இலக்கண நூலுக்கும் முதலிலக்கணமாதலை, அவ்விலக்கண நூலாசிரியர் அங்ஙனஞ் சூத்திரவிதியாற்கூறுது தாம் அவற்றைமுதலிற்கூறி அதனற் பெறவைத்தல், உடம்பொடுபுணர்த்தலாகும். "வணக்க மதிகார மென்றிரண்டுஞ் சொல்லச், சிறப்பென்னும் பாயிரமாம்", "தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும், எய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்றபடி இத்தலைச்சூத்திரம் தற்சிறப்புப்பாயிரமாம். (க)

செய்யுள்வகை.

- உ. செய்யுள் என்பவை தெரிவுற விரிப்பின் முத்தகங் குளகந் தொகைதொடர் நிலையென எத்திறத் தனவு மீரின் டாகும்.

என்பது: மேல் 'செய்யுட்கு அணியிலக்கணமுணர்த்துவல்' என்றார்; ஈண்டு, அச்செய்யுளாமாறு உணர்ந்தே அணி உணரப்படுமா கலான், அவ்வணிபெறுஞ்செய்யுளினது பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ௫.) செய்யுளென்று சொல்லப்படுவன, விளங்கவிரித்து உணர்த்துங்கால், எவ்வகைப்பட்ட பாவேனும் முத்தகச்செய்யுளும், குளகச்செய்யுளும், தொகைநிலைச்செய்யுளும் தொடர்நிலைச்செய்யுளும் என நான்குவகைப்படும்; (எ - று.)

‘செய்யுள்’ என்பதனை நான்கினோடும், ‘நிலை’ என்பதனைப் பின்னி ரண்டினோடுங் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது.

முத்தகம், குளகம் என்பன-வடமொழிப்பெயர். ஏனையிரண்டும், தமிழ் மொழிப்பெயர்.

அவையாமாறு முன்னர் அறியப்படும்.

(கு - ரை.) தொகை-எண். பா-வெண்பா முதலியன. நான்கு-முத் தகம் முதலியன. பின் இரண்டு-தொகை, தொடர் என்பன. ஏனை- மற்றை. ஏனையிரண்டு-தொகைநிலை, தொடர்நிலை என்பன. அவை ஆம் ஆறு - முத்தகம்முதலியவற்றின் இயல்பு. முன்னர் - மேல்; அடுத்தகுத்திரம் முதலாக. (உ)

மு த் த க ம்.

ந. அவற்றுள்,

முத்தகச் செய்யுள் தனிநின்று முடியும்.

என்பது: முத்தகச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்சொன்ன நான்கினுள் முத்தகச்செய்யுளென்பது, தனியேநின்று ஒருபொருள்பயந்து முற்றுப்பெறுவது; (எ - று.)

அது, “ என்னேய் சிலமடவா ரெய்தற் கெளியவோ
பொன்னே யனபாயன் பொன்னெடுந்தோள்-முன்னே
தனவேயென் றுளுஞ் சயமடந்தை தோளாம்
புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு” என வரும்.

(இதன்பொருள். பொன்னையொப்பாய்! அடிப்படத் தனக்கே சொம்மாகநினைத்துத் துய்க்கின்ற கொற்றவையுடைய தோள்களாகிய செறிந்தவேயினாலே நெருங்கப்பட்ட பொருப்பாகிய அனபாயனுடைய அழகினையுடையவாய்ப் பெரியவாகிய தோள்களானவை, என்னையொக்குந்தன்மையராகிய பெண்டிர் பலரும் புல்லுதற்கு எளிவந்தனவாமோ? [ஆகா]; என்றவாறு. வேய்மிடைந்த பொருப்பாகிய தோள் எனக் கூட்டுக. தோளாகிய பொருப்பு என்பாரு முளர். ‘என்னேய்’ என்புழி, இரண்டனுருபுதொக்குநின்றதெனக் கொள்க. ‘என்’ என்பதனை, இரக்கத்தின்கட்குறிப்பு என்பாருமுளர். ‘சில’ என்றது=பல. எய்துதல் - கூடுதல். அனபாயன் - அபாயரகிதன். பொன் - அழகு. நெடுந் தோள். பெரிய தோள். ‘என்று’ என்றது, என்றுநினைத்து என்றவாறு. சயமடந்தை - வனதுரக்கை. புனவேய் - செழித்தவேய். மிடைதல் - நெருங்குதல். பொருப்பு - மலை.)

(கு - ரை.) பயந்து - தந்து. ஏய் - உவம்வுருபு. ‘என்னேசிலமடவார்’ என்றும் பாடமுண்டு. ‘பொன்னே’ என்றது, இலக்குமி போன்றவளே! அல்லது பொன்போன்றவளே! என்று தோழியை நோக்கியவிளி. இச்செய்யுள், தலைவனது அருமையைத் தலைவி கூறியது. அடிப்பட - நெடுநாளாக என்றபடி. தனவேஎன்று-

தனக்கேயுரிய பொருள்க ளென் றெண்ணி; தன-பலவின் பாற்பெயர். சொம்=ஸ்வம்; உரியபொருள்: சொத்து. துய்க்கின்ற-அநுபவிக்கின்ற. புனம்வேய்-கொல்லைகளில் அடர்ந்து செழித்து வளரும் மூங்கில். 'அநபாயன்' என்றது, சோழர்களில் ஒருவனது பெயர்; அபாயமில்லாதவ னென்பது, இப்பெயரின் பொருள். ஐயலக்ஷ்மியினுடைய மூங்கில்போன்ற தோள்களால் தழுவப்பட்ட மலைபோன்ற அநபாயனது தோள்களென்க. சயமடந்தை தோள்களுக்கு மூங்கில்களும், அவை தழுவும் அநபாயன்தோள்களுக்கு மூங்கில்சாரும்மலைகளும் உவமை. திரண்டு நெய்ப்புடைத்தாய் வளைந்தெழும் வடிவுபற்றி மகளிர் தோளுக்கு இளமூங்கிலும், பருத்தோங்கிய வடிவும் வலிமையுடையவற்றி வீரர்தோளுக்கு மலையும் உவமை கூறப்படும். இச்செய்யுள் தனியேநின்று ஒருபொருள் தந்து முடிந்தமை காண்க. பத்துப் பாட்டி லடங்கிய பத்துநூல்களும், திருவெழுகு-பற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், என்ற பிரபந்தங்களும் இவையெல்லாம், ஒவ்வொருபாட்டாய் நின்று தனியே முடிதலால், முத்தகமெனத்தக்கன.

(ஈ)

கு ள க ம்.

ச. குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்.

என்பது: குளகச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) குளகச்செய்யுளென்பது, பலபாட்டாய் ஒருவினைகொண்டு முடிவது; (எ - று.)

'ஒருவினை' என்ற விதப்பான், ஒருபெயர்கொண்டும் முற்றுப்பெறுமென்க.

இதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க.

(கு - னை.) வந்துழி=வந்தஉழி:வந்தவிடத்து. கம்பராமாயணத்திற் பாலகாண்டத்துத் திருவவதாரப்படலத்தில் "திரைகெழுபயோததி துயிலுந் தெய்வவான், மரகதமலையினை வழுத்தி நெஞ்சினாற், கரகமலங்குவித்திருந்தகாலையிற், பரகதியுணர்ந்தவர்க்குதவுபண்ணவன்", "கருமுகில்தாமரைக்காடுபூத்து நீ, டிருசுடரிருபுறத்தேந்தி யேடவிழ், திருவொடும்பொலியவோர்செம்பொற்குன்றின்மேல், வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினான்" என இரண்டு செய்யுள்கள் தொடர்ந்து ஒருவினைகொண்டு முடிந்து குளகமாதல்காண்க. இது, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளினிடையே வந்த குளகம்; மேல் எ - ஆஞ் சூத்திரத்தின்உரையிறுதியைப்பார்க்க. குளகச்செய்யுள்கள் தனியேஒரு நூலாய்நின்றதற்கு உதாரணம் அரிதாதல்நோக்கி 'இதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக்காண்க' என்றார். விதப்பு-மிகுத்துரைத்தல். இங்கு, 'வினை' என்றது, முடிக்குஞ்சொல் லென்ற மாத் திரமாய் நிற்கும். 'வினை' என்றது, ஈண்டு முடிக்குஞ்சொல்லை; 'வினைப்படுதொகுதி' என்றற்போல' என்பது, இலக்கணவிளக்கவுரை. பெயர்கொண்டு முடிதற்கு உதாரணம்:--

“முன்புலக மேழினையுந் தாயதுவு மூதுணர்வோ, ரின்புறக்கங்கா
நதியையின்றதுவு-நன்பரதன், கண்டிருப்ப வைகியதுங் கான்போ
யது மிரத,முண்டிருப்பாருட்கொண்டதும்”, “வெந்தகரியதனைமீட்டு
மகவாக்கியது,மந்தச்சிலையினைப் பெண்ணுக்கியதுஞ்-செந்தமிழ்தேர்,
நாவலன்பின்போந்ததுவு நன்னீர்த்திருவரங்கக்,காவலவன்மாவலன்
கால்” எனக்காண்க. “அருமறையாய் நள்ளிரவிற் கொடுபேரகி
வசுதேவராயர்பாடித், திருநகரத்திடைகரப்ப வளர்ந்தவனும் வெண்
னெயினைத் திருடி மேனாள், பொருவருகைத்தாமரையாற் செங்கனி
வாய் வைத்தவனும் போதனேற, நிருவருங் காண்பதற்கரிதா
மந்தாமந் ததிபாண்டற் கெளிதி னன்பால்”, “கொடுத்தவனு மானி
ரைகாத்தருள்காலைக் கன்மாரி குடை குன்றாகத், தடுத்தவனு நான்
முகத்தோன் கொடுபோய பல்லுருவின் றன்மையாக, மெடுத்தவ
னுந் தேவகியின்றருள்புதல்வன் றுரோபதியாமின்பக்கொம் பன்,
றுடுத்ததுகி லிருஞ்சபையுட் டொலையாமை யளித்தவனு முண்மை
கூறின்,” “காண்டகுபொன்முடியுதைத்துக் கஞ்சனைக்கொன்
றுரவோர்முற் கடுஞ்சொற் கூறப், பூண்டதொழிற் சிசுபாலன்
பொன்முடி சக்கரத்தறுத்துப் புவனம்போற்றப், பாண்டவர்க்குத்
தூதாகி நூற்றுவர்மு னுருணெடுத்தேர்ப்பாகனாகி, யாண்டகைமை
த்தருமன்முதலவர்க் கவனியனைத்து மளித்தவனுமன்றோ” என்ப
வையும் அது. குளகம், முத்தகத்திற்கு எதிர். (ஈ)

தொகைநினை.

௩. தொகைநிலைச் செய்யு டோன்றக் கூறின்
ஒருவ னுரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்
பொருளிடங் காலந் தொழிலென நான்கினும்
பாட்டினு மளவிறுங் கூட்டிய வாகும்.

என்பது : தொகைநிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

(இ - 4.) தொகைநிலைச்செய்யுளென்பதனைவிளங்கச்சொல்லின்,
ஒருவனால் உரைக்கப்பட்டுப் பலபாட்டாய்வருவனவும், பலராலு
ரைக்கப்பட்டுப் பலபாட்டாய்வருவனவுமாய், பொருளால் தொகுத்த
னவும், இடத்தால் தொகுத்தனவும், காலத்தால் தொகுத்தனவும்,
தொழிலால்தொகுத்தனவும், பாட்டால் தொகுத்தனவும், அள
வால் தொகுத்தனவுமாய்; (எ-று.)

அவற்றுள், ஒருவனா லுரைக்கப்பட்டது-திருவள்ளுவப்பயன்.
பலராலுரைக்கப்பட்டது-நெடுந்தொகை; இஃது, எல்லாத்தொகைக்
கும் பொதுவிலக்கணம். பொருளால் தொகுத்தது-புறநானூறு.
இடத்தால் தொகுத்தது - களவழிநாற்பது. காலத்தால் தொகுத்
தது-கார்நாற்பது. தொழிலால் தொகுத்தது - ஐந்திணை. பாட்டால்
தொகுத்தது-கலித்தொகை. அளவால் தொகுத்தது-குறுந்
தொகை. இவை, சிறப்பிலக்கணம்.

இனி, ‘கூட்டிய’ என்ற விதப்பான், இவ்வறுவகையானுமன்
றிப் பிறவாற்றால் தொகுத்தன உளவாயினும் அறிந்துகொள்க,

(கு -ரை.) தொகைநிலைச்செய்யுளாவது-ஒருசெய்யுளோடு மற்றொரு செய்யுளுக்குத் தொடர்பு யாதமின்றித் தனித்தனியே ஒரு பொருளுணர்த்துஞ் செய்யுள்கள் பல தொகுக்கப்பட்ட நூல். பொருள்-கூறும்விஷயம். 'திருவள்ளுவப்பயன்' என்பது-திருக்குறளின் பெயர்களில் லொன்று. பலர்க்கும் பலவகைப்பயன்களை யளிப்பதான இந்நூல் திருவள்ளுவரென்னும் ஒருபுலவராற் செய்யப்பட்ட தாத லுணர்க. 'நெடுந்தொகை' என்பது-அகநானூற்றின் மற்ற பெயர்; இதிலுள்ள சரிக-செய்யுள்களும், பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார், மாமூலனார் முதலிய பலபுலவர்களாற் பாடப்பட்டனவாதல் காண்க. இது, எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று; அவையாவன-நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு. பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இவையெட்டுமே, இங்கு 'எல்லாத்தொகை' எனப்பட்டவை. இவையனைத்தும், பலபுலவராற் செய்யப்பட்ட செய்யுள்களைக் கொண்டு தொகுத்த நூல்களே. புறநானூறு-புறப்பொருளென்னும் விஷயத்தைப்பற்றிய நானூறுசெய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல். களவழிநாற்பது-போர்க்களமாகிய இடத்தின் வருணனையான நாற்பது செய்யுள்க ளமைந்த நூல். இதுவும், கார்நாற்பது ஐந்திணை என்பனவும்-பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் சேர்ந்தவை. கார்நாற்பது-கார்க்காலத்தைப்பற்றிய நாற்பதுசெய்யுள்க ளமைந்த நூல். ஐந்திணை-முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்ற ஐந்துநிலத்துக்கும் முறையேஉரிய இருத்தல், புணர்தல், ஊடல், பிரிதல், இரங்கல் என்னும் ஒழுக்கங்களைக் கூறுஞ்செய்யுள்க ளமைந்த நூல். 'ஐந்திணை' என்று பொதுப்படக் கூறியதனால், "நாலடி நான் மணிநால்நாற்பதைந்திணை முப், பால்" எனப்படுகிற ஐந்திணையெம்பது, ஐந்திணையெழுபது, திணைமொழியெம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது என்ற நான்குநூல்களையுங் கொள்ளலாம். கலித்தொகை-நால்வகைப்பாக்களுள் கலிப்பாவென்னும் பாவி லமைந்த செய்யுள்களைக் கொண்டு தொகுத்த நூல். குறுந்தொகை - அடிவரையறையிற் குறைந்த செய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல். திரிகடுகம், நான்மணிக்கடிகை, சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என உவமைவகையால் தொகுத்தது முதலியன-பிறவாற்றால் தொகுத்தனவாம். 'தொழிலெனுநான்கினும்' என்றும், 'கூட்டியதாகும்' என்றும் பாடமுண்டு. 'ஆகும்' என்றதனானே, பிறவாற்றாற்பெயர் பெற்று வருவனவுங் கொள்க' என்பது, இலக்கணவிளக்கவுரை. (இ)

தொடர்நிலை.

௬. பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை.

என்பது: தொடர்நிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பொருளினால் தொடர்தலும், சொல்லினால் தொடர்தலும் என இருவகைப்படும், தொடர்நிலைச்செய்யுள்; (எ-று.)

எனவே, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளும், சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளும் என இருவகைப்படும்.

‘இரண்டு’ என்னுது ‘வகை’ என்ற மிகையான், மூன்றாவது பொருளினாலுஞ் சொல்லினாலும் தொடர்வதும் உண்டெனக் கொள்க.

(கு - று.) பெருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் - முற்செய்யுளோடு பிற்செய்யுள் பொருளினால் தொடர்ந்து வரப்பெறும் நூல்; ஒருசரித் திரத்தைத் தொடர்ச்சியாகக்கூறும் சிவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியன. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் - முற்செய்யுளோடு பிற்செய்யுள் சொல்லினால் தொடர்ந்துவரப்பெறும் நூல்; அந்தாதி யாப் பாடப்பட்ட பிரபந்தங்கள். நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த அந் தாதியாக அமைந்த திருவிருத்த மென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத் தின் பாசரங்களுக்குப் பூர்வாசாரியர்கள் அப்பாடல்கள் ஒன்றை யொன்று பொருளில்தொடர்ந்துநின்றல் தோன்ற வியாக்கியானஞ் செய்திருத்தலால், அதுபோல்வன சொற்பொருட்டொடர்நிலையாம், வில்லிபுத்தூரார் தமது பாரதத்துப் பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத் தில் அசு - ஆஞ்செய்யுள் முதலாகப் பத்துச்செய்யுள்களை அந்தா தித்தொடையாற் பாடியிருத்தலும் இதன்பாற்படும். தொடர்நிலை - தொகைநிலைக்குஎதிர். (சு)

பொருட்டொடர்நிலையின் பகுப்பு.

எ. பெருங்காப் பியமே காப்பிய மென்றுங்
இரண்டா யியலும் பொருட்டொடர் நிலையே.

என்பது: அவற்றுட் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளைப் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பெருங்காப்பியம் காப்பியம் என இரண்டுவகையாய் நடக்கும், பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள்; (எ-று.)

‘பெருங்காப்பியம்’ என்று ஆசிரியர் அடைசொற்புணர்த்தமை யான், காப்பியமென்பது சிறிதெனப் பெறப்பட்டது. இஃது, உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்பது. இதனைச்சிறுகாப்பியமெனினும் இழுக்காது. அல்லதாஉம், “எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே” எனக் கொள்க’ என்றார்க்குச் செப்பாமையும் உரித்தென்று கொள்ளாமோ வெனின், ஒன்றே இனமாயக்காற் கோடலும், பலஇனமாயக்காற் கொள்ளாமையுமா மாதலான், ஆண்டேகூறின ரென்பது. அஃதேல், “இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை” என்னாமோ வெனின், அவை செய்யுட்கேயுரியன சில சொல்லுதல் வகை: இஃது அன்னதன் நென்பது.

அஃதேல், கவியாற்பாடப்படுவனவெல்லாம் காப்பியமன்றோ? பொருட்டொடர்நிலையைக் காப்பியமென்றது என்னை? எனின்,—சேற்றுள்தோன்றியவெல்லாம் பங்கயமெனப் பெயர்பெறுமாயினும் அப்பெயர் தாமரையொன்றன்பேற்றே யாயினவாறுபோல இப்பெயர் பொருட்டொடர்நிலைக்கேயாயிற்று. ஒழிந்தனவும் ஒழிந்ததமக்குஏற்றபெயர் பெற்றன வெனக் கொள்க,

‘இரண்டு’ என்னுது ‘இயலும்’ என்ற மிகையால், பத்துவகைப் பட்ட நாடகச்சாதியும், கோவையும் பொருட்டொடர்நிலைப்பாற்படு மெனக் கொள்க. பத்துவகைப்பட்ட நாடகச்சாதியாவன - நாடகம், பிரகரணம், பாணம், பிரகசனம், டிம்ம், வியாயோகம், சமவாகாரம், வீதி, அங்கம், ஈஹாமிருகம் என இவை. கோவையாவன - தமிழ்முத்தரையர்கோவை முதலாயின. அல்லதூஉம், அவ்விலேசானே, முற்கூறிய முத்தகமுதல் மூன்றும் பின்னர்க்கூறிய பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுட்டு உறுப்பாய்வருதலுமுடைய வெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) ‘முந்துநூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழியால் தொடர்நிலைச்செய்யுட்டுப்பெயரின்மையும், இதற்குப்பின்பு கூறிய நூல்கள் இதற்கு விதியன்மையு முணர்க’ என்பது, சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை. இந்த ஆகேபம்—‘முந்துநூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழிப்பெயரின்மையும் ஆசிரியர் “வடசொற்கிளவி வடவெழுத்தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே” என்றார்: ‘ஆகும்மே’ என்ற இலேசினான் உய்த்துணரற்பாலதனை மாணாக்கன் ஐயந்தீர்த்தற்கன்றே பின்னும் “சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்” என்றாரெனக் கொள்க; அன்றியும், பெரியதனைப் பெருங்காப்பியமென்றே கூறி மறுக்கவேண்டுதலானும், சான்றோர்செய்யுட்களிலும் “கூத்தியரிருக்கையுஞ் சுற்றியதாகக், காப்பியவரசனைக் கலந்தவைசொல்லி” என.....உதயணைக்கையுள்ளும், “கருதுவதங்கொன்றுண்டோ காப்பியக்கவிகள் காம, வெரியெழ விகற்பித்திட்டார்” எனச் சிந்தாமணியுள்ளும், “நாடகக்காப்பிய நன்னூ னுனிப்போர்” என மணிமேகலையுள்ளும், பிறவற்றுள்ளங் கூறினமையானும், சொற்றொடர்நிலைபொருட்டொடர்நிலை யென்னுந் தொடர்நிலைச்செய்யுட்டுக் காப்பிய மென்று பெயர்கூறுதலும் ஆசிரியர்கருத்தென உணர்க’ என்ற சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரையால் நீங்குதல் காண்க.

அடைசொல் புணர்த்தல் - அடைமொழிசேர்த்துக் கூறுதல்; அடைமொழி - விசேஷணம். உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் என்பது - முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்திகளுள் ஒன்று; ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லியக்கால் அதன் கண்ணே மற்றொரு பொருளையுங் கொணர்ந்து கொண்டு அறிதல். இழுக்காது - தவறாகாது.

“எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே” என்பது, தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்திற் கிளவியாக்கத்து ௬௧ - ஆஞ் சூத்திரம்; இதற்கு நச்சினார்க்கினியருரை வருமாறு:— “இஃது, அருத்தாபத்தி கூறுகின்றது. இ - ள். எடுத்த மொழி - இனமாகிய பொருட்கண் ஒன்றை விதந்துவாங்கிக்கூறிய அச்சொல், இனம் செப்பலும் உரித்து - தன்பொருட்டு இனமாகிய பிறபொருளைக்

* ‘வாரம், ஈயாமிருகம், அரட்டு, சமவகாரம், பாணம், வீதி, சல்லாபம், உத்திரட்டாங்கம், வீராசனம், வியாயோகம் என இவை’ என்று சில எட்டுப்பிரதிகளி ல்ருக்கின்றது.

குறிப்பாலுணர்த்துதலும் உரித்து; எ - று. உம்மை - எதிர்மறை யாகலின், உணர்த்தாமையும் உரித்தாயிற்று. 'அறஞ்செய்தான் துறக்கம் புகும்' என்றவழி, இனப்பொருளாகிய 'மறஞ்செய்தான் நிரயம்புகும்' என்பது உணர்த்திற்று. 'இழிவறிந்து உண்பான் இன்பமெய்தும்' என்றவழி, 'கழிபேரிரையான் இன்பமெய்தான்' என்பதும் இனப்பொருளை யுணர்த்திற்று. 'கீழைச்சேரிக்கோழி அலைத்தது' என, 'மேலைச்சேரிக்கோழி அலைப்புண்டது' என்பதும் அது. 'ஆவாழ்க அந்தணர்வாழ்க' என்பன இனஞ்செய்ப்பாதன. அருத்தாபத்தி இனஞ்செய்யுமாறு, தன்னோடு மறுதலைப்பட்டுநிற் பது ஒன்று உள்வழியாயிற்று; மறுதலைப்பாடு பலஉள்வழிச் செப் பாது; ஆவிற்கு மறுதலை-எருமை ஒட்டகம் எனப் பலவுள. அந்த ணர்க்கு மறுதலை-அரசர் வணிகர் வேளாளர் எனப் பலருளர். அங் னனம் பலமறுதலையுள்வழிச் செப்பாது."

கொள்ளாமோ-கொள்ளமாட்டோமோ. ஆயக்கால் - ஆனால். கோடல்-கொள்ளுதல். ஆண்டே-பெருங்காப்பியமென்று கூறிய அவ் விடத்திலேயே. அஃதேல் - அங்ஙனமானால்.

"இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள்பெயர்க்கொடை, வழக்கா றல்ல செய்யுளாறே" என்பது தொல்காப்பியத்துக் கிளவியாக்கத் தில் ௧௩-ஆஞ்சுத்திரம். 'இது, செய்யுட்கு மரபுவழுவுமைதி கூறு கின்றது. இ-ள். இனச்சுட்டு இல்லாப் பண்புகொள்பெயர்க்கொடை -இனத்தைச் சுட்டி அவற்றினின்றும் விசேடிக்கப்படுதலில்லாத பண்புஅடுத்துவழங்கப்படும் பெயரை ஒருபொருட்குக்கொடுத்தல், வழக்குஆறு அல்ல செய்யுள்ஆறு - வழக்குநெறியல்ல: செய்யுள் நெறி; எ-று. "செஞ்ஞாயிற்றுள் நிலவுவேண்டினும், வெண்டிங்க ளுள் வெயில்வேண்டினும்" என இவை கருஞாயிறும் கருந்திங்களு மாகிய இன மின்மையின் விசேடிக்கப்படாவாயினும் செய்யுட்கு அணியாய்நின்றலின் அமைத்தார். எனவே, வழக்கின்கண் பண்பு கொள்பெயர் இனங்குறித்துவருதல் மரபென்பதூஉம், செய்யுட்கண் வழிஇயமைதல் மரபென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. பண்புஅடாது வடவேங்கடம், தென்குமரி, முட்டாழை, கோட்சுரு எனத் திசையும் உறுப்பும் தொழிலும் முதலிய அடையடுத்து இனஞ்சுட்டாதுவரு வன ஒன்றினமுடித்தலாற் செய்யுளாறென அமைக்க."

என்னாமோ-என்றுசொல்லமாட்டோமோ? அன்னது அன்று- அத்தன்மையதன்று.

காப்பியம்-காவ்ய மென்ற வடமொழியின் விகாரம்; கவியிணற் செய்யப்பட்டதென்பது, அதன்பொருள்: தத்திதாந்தநாமம். பெருங் காப்பியத்தை மஹாகாவ்ய மென்றும், சிறுகாப்பியத்தை க்ஷுத்ராப்ர பந்தமென்றுக்கூறுவர் வடநூலார். என்னை-என்ன. பங்கயம்= பங்கஜம்; சேற்றில் தோன்றியதென்பதுபொருள்: பங்கம்=சேறு. காரணத்தைநோக்குமிடத்து அக்காரணத்தையுடையபலவற்றிற்

கும் பெயராக வழங்கக்கூடியதாயினும் அங்ஙனம் வழங்காமல் அக் காரணத்தையுடைய ஒன்றற்கே உரியதாக இடப்பட்ட குறியாய் வழங்குஞ் சொல், காரணவிடுகுறிப்பெய ரெனப்படும்; இதனை, வட நூலார் யோகருட மென்பர். 'ஒழிந்தனவும்' என்றது-முகத்தகம், குளகம், தொகைநிலை என்றவற்றை. அவை தமக்கேற்றபெயர்பெறுதல்—முகத்தகமென்ற வடமொழிப்பெயர் - வேறொருசெய்யுளை அவா வாது தன்னில்தான் முடிந்துவிட்டதென்றும், குளகமென்ற வட மொழிப்பெயர் - அங்ஙனம் முடியாமற் பலசெய்யுள்கள் பொருளில் தொடந்ததென்றும், தொகைநிலையென்ற தமிழ்ப்பெயர்-பலசெய்யுள்கள் தொகுக்கப்பட்டுகின்ற தென்றும்பொருள்படுதல் காண்க. மிகை - அவசியமல்லாத சொல்; சூத்திரத்தில் அவசியமல்லாதபதங் காணப்பட்டால் அதனால் ஏதேனுந் தக்கபொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பது, இலக்கண நூலார்துணிபு. இங்கே 'இரண்டாம்' என்றாலே அமைவதாயிருக்க, இரண்டாயியலும்' என்றதில் 'இயலும்' என்றது இன்றியமையாததன்றாதல் காண்க. பிறவும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

நாடகவகைகளின் இலக்கணம் இங்குஉரைப்பிற் பெருகும். அவற்றைத்தசுருபகம், ப்ரதாபருத்ரீயம் முதலிய வடநூல்களிற் பரக்கக் காணலாம். இவற்றின் பெயர்களும் இலக்கணங்களும் வேறுவகையாக வீரசோழியவுரையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. கோவை - அகப் பொருட்கோவை. அதனிலக்கணம் - இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினான்குவகைப்பட்ட கருப்பொருளும், பத்துவகைப்பட்ட உரிப்பொருளும் பொருந்த, கைக்கிளை முதல் உற்றஅன்புடைக்காமப்பகுதியவாங் களவொழுக்கத்தையும் கற்பொழுக்கத்தையுங் கூறுதலே எல்லையாக, கட்டளைக்கலித்துறை நானூற்றால் திணைமுதலாகத் துறையீடுகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு அகப்பாட்டுஉறுப்பும் வழுவின்றித்தோன்றப் பாடுவது. இது, தமிழில்வழங்குகின்ற தொண்ணூற்றுவகைப் பிரபந்தங்களிலொன்று. காட்சிமுதலியதுறைகள் முறையேகோக்கப்பட்ட நூலென்பது, இப்பெயரின் பொருள். ஐந்திலக்கணங்களுட் பொருளின்பகுதியாகிய அகப்பொருளிலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக அமைந்தது, இது. குறிஞ்சித்திணைமுதலியஐந்திற்கும் உரியனவாக முன்னோர்கள் விதித்த முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்கள்முகமாகத் தலைவன் தலைவிகளுடைய ஒழுக்கங்களை உலகவழக்கம்செய்யுள்வழக்கம்என்னும்இரண்டிற்கும் ஒப்ப நன்கு தெரிவிப்பது; ஆதலால், இப்பிரபந்தம், ஐந்திணைக்கோவை யென்றும் பெயர்பெறும். வழிபடுகடவுளின்மீதும், தம்மையாதரித்த பிரபுக்களின்மீதும் இப்பிரபந்தம் பாடப்படுகின்றது. அவற்றில் தமிழ்முத்தரையர்கோவை, பிந்தினவகைத்து. அவ்வினையானே - 'இரண்டாயியலும்' என்று கூறியதனைக்கொண்டே. சூத்திரத்திற் கூறப்படாத பொருள்கோவைண்டியவிடத்து எவ்வகையாலேனும் அதுகொண்டுபெறவைத்தல், உரைசெய்வோரியல்பு. (எ)

பெருங்காப்பியம்.

அ. அவற்றுள்,

பெருங்காப் பியநிலை பேசங் காலை
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினென்
றேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று
நாற்பொருள் பயக்கு நடைநெறித் தாகித்
தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்
மலைகட னுடு வளநகர் பருவ
மிருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து
நன்மணர் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழி னுகர்தல் புனல்வினை யாட
றேர்மிழி மதுக்கரி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் கவித்தலென்
றின்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் றொடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்
பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் *பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.

என்பது : பெருங்காப்பியமென்னும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளா
மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) 'பெருங்காப்பியநிலை பேசங்காலை' என்றது - பெருங்
காப்பியத்தின் இலக்கணத்தைச் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு. 'வாழ்
த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றின் ஒன்று ஏற்புடைத்து
ஆகி முன்வர இயன்று' என்றது - வாழ்த்துதல் தெய்வம்வணங்கு
தல் உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்னும் மூன்றனுட் பொருந்து
வதாக ஒன்று முன்வர நடந்து என்றவாறு. 'ஏற்புடைத்தாகி' என்
றதனை, அவற்றுள் ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் ஒருங்கு
வரினும் இழுக்கன்றென்பது. 'வாழ்த்து' என்பது - ஓரலங்காரம்;
அது, முன்னர் உரைக்கப்படும். 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறி
த்து ஆகி' என்றது - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கி
னையும் பயக்கும் ஒழுகலாறுடைத்தாய் என்றவாறு. 'தன்னிகர்
இல்லா தலைவனை உடைத்தாய்' என்றது - தன்னோடு ஒப்பாரும்
மிக்காரும் இல்லாதானை நாயகனாக வுடைத்தாய் என்றவாறு. "பல்
பொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடல்" என்றதனால், தன்னினுயர்ந்தா
ரில்லாதா னென்று கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. 'மலை கடல் நாடு வளம்
நகர் பருவம் இருசுடர்த்தோற்றம் என்று இனையன புனைந்து' என்
றது - மலைவருணனையும் கடல்வருணனையும் நாட்டுவருணனையும்
நகரவருணனையும் இருதுவருணனையும் ஆதித்தோதயவருணனையும்
சந்திரோதயவருணனையும் என்று இன்னோர் என்னவருணனைகளையுடை

த்தாய் என்றவாறு. 'நல்மணம்புணர்தல்பொன்முடிகவித்தல் பூம் பொழிந்நுகர்தல் புனல்வினையாடல் தேம்பிழிமதுக்களி சிறு வரைப்பெறுதல் புலவியிற்புலத்தல் கலவியிற்களித்தல் என்று இன்னன புனைந்த நல்நடைத்து ஆகி' என்றது - இன்றோன்ன செய்கைச்சிறப்புப் புகழ்ந்துதொடுக்கப்பட்டநல்லொழுக்கமுடைத் தாய் என்றவாறு. 'இன்னன' என்றதனால், பலவருணனைகளையு முடைத்தாய் வருவதெனக் கொள்க. 'மந்திரம் தூது செலவு இகல் வென்றி சந்தியின் தொடர்ந்து' என்றது-மந்திரமிருத்தலும் தூது விடுதலும் மேற்செலவும் செருச்செய்கையும் வென்றியெய்தலும் சந்திபோலத் தொடர்புபட்டு என்றவாறு. 'சந்தி' என்பது நாட கத்தேநிலைபெறுதலான், ஈண்டு, அதுபோலவெனக் கூறப்பட்டது; அவையாவன - வித்து முளை தழைத்தல் விளைவு துய்த்தல் என இவை போல்வன. 'சருக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதம் என்னும் பான் மையின் விளங்கி' என்றது-சருக்கமென்றதல் இலம்பகமென்றதல் பரிச்சேதமென்றதல் பாசுபாட்டால் விளக்கமுடைத்தாய் என்ற வாறு. 'நெருங்கிய சுவையும் * பாவமும் விரும்ப' என்றது - எட்டு வகைப்பட்ட சுவையும் மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பும் இடைவிடாமற் கேட்போர்மதிப்ப என்றவாறு. 'கற்றோர் புனையும் பெற்றியது என்ப' என்றது - இவ்வகைத்தாகப் புலவராற்புனையப்படுந்தன்மையை யுடைத்து எனபர் ஆசிரியர்; என்றவாறு.

'நாற்பொருள்பயக்கும் டடை' என்றது, அகமும் அகப்புறமும் புறமும் புறப்புறமும் பயந்த நடை யென்றுமாம்.

(கு - ஸி.) இங்ஙனங்கூறியதனால், இது ஒருகதையின்மேல் தென்றதாயிற்று. 'ஏற்புடைத்தாக' என்பதும் பாடம். வாழ்த்து, வணக்கம், உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பவற்றை முறையே வடநூலார் ஆசீ: நமஸ்கரியா, வஸ்துநிர்த்தேசம் என்பர்; இம் முன்னும், மங்களத்தின் வகை. இழுக்கு - குற்றம். 'முன்னர்' என்றது, இரண்டாவது பொருளணியியலை; அங்கு அதனிலக்கணம் "இன்ஹர்க்கின்னதியைகவென்று தாம், முன்னியதுகிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிப" எனக் கூறுவர். வணக்கம் - வழிபடுகடவுள் வணக்கமென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்றும் இருவகைப் படும். பயக்கும் - தரும். ஒழுகலாறு - வழி. நற்குல நற்குண நற் செயல்களையுடைய தலைவன்மேற்பிரபந்தமிசைத்தலே இம்மைமறு மைக்குஉறுதிதரு மாதலால், 'தன்னிகரில்லாத்தலைவனையுடைத் தாய்' எனப்பட்டது. தலைவன்மேற்பாட்டைச்சிறப்பிப்பதாயின், எதிரி யின்சிறப்புங்கூறற்குரியது. "பல்பொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடல்" என்பது - தொல்காப்பியத்தினிறுதியிற்கூறப்பட்டமுப்பத்திரு வகையுத்திகளு ளொன்று; ஒருகுத்திரத்திலுள்ள சொற்றொடர் பல்பொருள்கொள்ளுதற்கு ஏற்றதாயினும் சிறந்தபொருளையே கொள்ளுதலென்பது, இதன்பொருள். வளம் நகர் - வளப்பமுடைய நகரம். இருது-வசந்தருதுமுதலிய ஆறு பெரும்பொழுது; இவை,

தமிழில், இளவேனில்முதலாக வழங்கப்படும்: சித்திரைமுதலாக இவ்விரண்டுமாதங்கள் முறையே இவற்றிற்கு உரியன. இரு சுடர்-சூரிய சந்திரர். தோற்றம்-உதித்தல். ஆதித்தன்-சூரியன். இன்னேரன்ன - இத்தன்மையனவான்: என்றதில், சூரிய சந்திரர்களின் அஸ்தமனம் முதலியன அடங்கும். “இனையன புனைந்து” என்றதனால், வனமும் நதியும் இருசுடர்த்தோற்றமேயன்றி அவற்றின் அத்தமனமும் முதலியன புனைதலுங் கொள்க’ என்பது, இலக்கண விளக்கவுரை. நல்மணம்புணர்தல் - விவாகம். பொன்முடிகவித்தல் - பட்டாபிஷேகம். பூம்பொழில்நுகர்தல் - பூஞ்சோலைகளில் விளையாடி மகிழ்தல். புனல்விளையாடல் - ஜலக்கிரீடா. தேம்பிழி மதுக்களி - இனிமையான வடித்தெடுக்கப்பட்ட மதுவைப் பானஞ்செய்ததனாலாகிய களிப்பு. சிறுவரைப்பெறுதல் - மக்கட்பேறு. புலவி-காதல் பற்றிவரும் பிணக்கு. அதனால் ஆடவரும் மகளிரும் ஊடுதல், புலவியிற் புலத்தல். கலவி - போகம். மந்திரமிருத்தல்-மந்திரிகளுடனிருந்து ஆலோசனைசெய்தல். மேல் செலவுபகைவர்மேற் போர்க்குச்செல்லுதல். செரு-போர். எய்தல்-அடைதல். உலகவியல்பறிதலும் ரஞ்சனையும் காப்பியத்திற்குப் பயனாதலால், இவ்வர்ணனைகள் வேண்டுவனவாயின.

நாடகவுறுப்பாகிய ஸந்தியாவது - கதையமைப்புவகை.

‘சந்தி ஐந்துவகைப்படும்; அவை-முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என இவை; இவற்றுள், முகமாவது-எழுவகைப்பட்ட உழவினாற் சமைக்கப்பட்ட பூழியுள் இட்ட வித்துப் பருவஞ் செய்து முளைத்துமுடிவது போல்வது. பிரதிமுகமாவது-அங்ஙனம் முளைத்தல்முதலாய் இலைதோன்றி நூற்றுய்முடிவது போல்வது. கருப்பமாவது-அந்நாற்றுமுதலாய்க் கருவிருந்து பெருகித் தன்னுட்பொருள்பொதிந்து கருப்பம்முற்றிநிற்பது போல்வது. விளைவாவது - கருப்பம்முதலாய் விரிந்து கதிர்திரண்டிட்டுக் காய் தாழ்ந்து முற்றி விளைந்து முடிவதுபோல்வது. துய்த்தலாவது - விளையப்பட்ட பொருளை அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலி செய்து கொண்டுபோய் உண்டு மகிழ்வது போல்வது. இவை ஐந்து சந்தியும் நாட்டியக் கட்டுரை’ என்று, சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் கூறியது, இங்கு உணரத்தக்கது; இவற்றுள் விளைவை விமர்சமென்றும், துய்த்தலை நிர்வஹணம் என்றுங் கூறுவர் வடநூலார். ஈண்டு - இங்கு. ஆதல்=ஆவது. பாருபாடு - பகுப்பு.

எட்டுவகைப்பட்ட சுவையாவன - உவகை, பெருமிதம், அழகை, வியப்பு, நகை, அச்சம், இளிவரல், வெகுளி என்பன. சுவையை ரஸமென்றும், இதன் வகைகளை முறையே ச்ருங்காரம், வீரம், கருணா, அத்தபுதம், ஹாஸ்யம், பயாநகம், பீபதஸம், ரௌத்ரம் என்றுங் கூறுவர் வடநூலார். இவற்றோடு ‘சமநிலையென்னும் சாந்திரஸத்தைக் கூட்டி நவரஸமென்றலுமுண்டு. மெய்ப்பாடென்பது - பொருட்பாடு; அஃதாவது - உலகத்தாருள்ள நிகழ்ச்சி

ஆண்டுநிகழ்ந்தவாறே, புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல்' என்பது, தொல்காப்பிய நச்சினர்க்கினியருரை. உவகை முதலியசவையுணர்வு பிறந்தவழி யுண்டாகும் உள்ள நிகழ்ச்சி மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பெனவும், அதனால் உடலில்தோன்றும் மயிர்சிலிர்த்தல், வியர்த்தல், கண்ணீரரும்பல், அசைவின்றி நின்றல், நடுங்குதல், நிறம்பேறுபடுதல், குரல்மாறுதல் முதலியன மெய்ப்பாடெனவும்கூடும். பாவமென்ற வடசொல்லின் பொருள் - மனநிலை யென்பது. புனைதல் - அழகிதாகியற்றுதல். உடைத்து - உடையது. கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி முதலியன, இவ் விலக்கணங்கள் பெரிதுமமைந்த பெருங்காப்பியங்களாம்.

அகப்பொருளாவது - தகுதியாக அமைந்த காமவின்பம். குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, முல்லைத்திணை, நெய்தல்திணை, மருதத்திணை என்றுமுறையே வழங்கப்படுகிற புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ற ஐவகை யொழுக்கங்கள் அகப்பொருளாம். கைக்கிளையெனப்படுகிற ஒருதலைக்காமமும், பெருந்திணையெனப்படுகிறபொருந்தாக்காமமும், அகப்புற மெனப்படும். புறப்பொருளாவது - அறமும், பொருளும். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை என்பன - புறப்பொருளும்; வாகை, பாடாண், பொதுவியல் என்பன - புறப்புறப்பொருளுமாம். வெட்சி - பகைவருடைய பசுக்களைக் கவர்தல். கரந்தை - கவர்ந்தபசுக்களை மீட்டல். வஞ்சி - பகைவரது நாட்டைக் கைப்பற்ற எண்ணி அவர்மேற் போர்க்குச் செல்லுதல். காஞ்சி - போர்செய்யவந்த பகைவர்க்கு எதிர் சென்று ஊன்றுதல். உழிஞை - பகைவரது மதிலை வளைத்துக்கொள்ளுதல். நொச்சி - தமமதிலைக்காதல். தும்பை - பகைவரோடு போர்செய்தல். வாகை - பகைவரை வெல்லுதல். வெட்சி முதலிய திணைகளுக்கு அந்தந்தப்பழமாலைகூடுதலும் உரியது. பாடாண் - ஒருவனுடைய கீர்த்தி வலிமை கொடை முதலியவற்றை ஆராய்ந்து சொல்லுதல். பொதுவியல் - மேற்கூறிய புறத்திணைகட்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், கூறுதொழிந்தனவுமான இலக்கணங்களைக் கூறுவது.

பெருங்காப்பியவிலக்கணத்திற்கு ஓர் புறநடை.

க. கூறிய வறுப்பிற் சிலகுறைந் தியலினும்
வேறுபா டின்றென விளம்பினர் புலவர்.

என்பது: மேலதற்கு ஓர் புறநடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்சொல்லப்பட்ட உறுப்பிற் சிலகுறைந்துவரினும் பெருங்காப்பியத்திற் பிறிதன் றென விளம்பினர் அறிவுடையோர்.

(கு - ரை.) புறநடை = புறன் + அடை: புறத்தே அடுத்துவருவது; புறநடையென்றால், புறம்நடை - புறமாக நடப்ப தென்க. பிறிது அன்று - வேறுபட்டதன்று; அதுவும் பெருங்காப்பியமெனவேபடுமென்றபடி. 'குறைதலாவது - நாற்பொருளிற்குறையாது வருணனைகளிற் சிலகுறைதலாம்; என்னை? 'நால்வகைப்பொருளிற்குறைபாடு

டையது 'காப்பியம்' என்றலின்' என்ற இலக்கண விளக்கவுரை,
இங்கு நோக்கத்தக்கது. (க)

காப்பியம்.

க0. அறமுத னுன்கினுங் குறைபா டுடையது
காப்பிய மென்று கருதப் படுமே.

என்பது: காப்பியமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள்
ஒன்றேனும்பலவேனும் குறைந்துவருவது, காப்பியமென்று கொள்
ளப்படும்; (எ - று.)

இதனானே, “கூறியவுறுப்பிற் சிலகுறைந்தியலினும்” என்றத
னான் அறமுதல்நான்கும்ஒழித்து அல்லாதவுறுப்பிற் சிலகுறை
வதே பெருங்காப்பியமென்று கொள்ளப்படு மென்றவாறு. இது,
‘வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தல்’ என்பது.

(கு - ரை.) வந்ததுகொண்டுவாராததுஉணர்த்த லென்பது -
முப்பத்திரண்டு உத்திகளு ளொன்று; பின்ஓரிடத்து வந்தது
கொண்டு முன்வாராததோர்பொருளை அறியவைத்தல், அதனிலக்
கணம். காப்பியமெனினும், சிறுகாப்பியமெனினும் ஒக்கும்: அது,
மேற்கூறியபடி பலவருணைகளைப்பெருமல் வருவது: உலா, மடல்,
பிள்ளைத்தமிழ், பாணி, ஆற்றுப்படைமுதலியன. அவற்றின்
இலக்கணத்தைப் பிற நூல்களிற் காண்க. (க0)

காப்பியங்கட்டு ஓர்இலக்கணம்.

கக. அவைதாம்,
ஒருதிறப் பாட்டினும் பலதிறப் பாட்டினும்
உரையும் *பாடையும் விரவியும் வருமே.

என்பது: அக்காப்பியங்கட்டு எய்தியதோ ரிலக்கணம் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - 4) மேற்கூறிய பெருங்காப்பியமும் காப்பியமும் ஒருவகைச்
செய்யுளானும் பலவகைச்செய்யுளானும் உரைவிரவியும் பிற
*பாடைவிரவியும் வருதலுமுடைய; (எ - று.)

நண்டு ‘செய்யுள்’ என்பது, பாவையும் இனத்தையும் நோக்
கியது.

‘விரவியும்வரும்’ என்ற உம்மையான், விரவாது செய்யுளான்
வருவதே சிறப்புடைத்தெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) எய்தியது - நேர்ந்தது. பிறபாஷை - வடமொழி
முதலியன. வடமொழி மிகுதியாகக் கலந்த தமிழ்நடை, மணிப்பிர

வாள மெனப்படும். பா - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன. இப்பா ஒவ்வொன்றற்கும் துறை தாழிசை விருத்தம் என இனம் முன்று. உரை - வசனம். வசனமும் பாடலுமாக விரவி வருகிற நூல், வடமொழியில் 'சம்பூ' எனப்படும்; தமிழில், தொன்மை யென்ப: "தொன்மைதானே, யுரையோடு புணர்ந்த பழமைமேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும் 'அவை. பேருந்தேவனூர் பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடூர்யாத்திரையும் போல்வன' என்ற அதனுரையையுங் காண்க; அவ்வகை நூல், உரையிடைபிட்டபாட்டுடைச்செய்யு ளெனப்படும். (கக)

சொற்றொடர்நிலை.

கஉ. செய்யுளந் தாதி சொற்றொடர் நிலையே.

என்பது: சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளா மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருசெய்யுளின் இறுதி அடுத்தசெய்யுட்டு முதலாகி வரத் தொடுப்பது, சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளாம்; (எ - று.)

அவை, கலம்பகம் முதலியன. அல்லதா உம், ஒருசெய்யு ளுள்ளே ஓரடியிறுதி மற்றையடிக்கு முதலாகத் தொடுப்பனவும் உள்; அவை, முன்னர் உரைக்கப்படும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க; ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

(ரு - னை.) 'அந்தாதி' என்ற வடமொழித்தொடர் - அந்த ஆதி எனப்பிரிந்து, முன்நின்றதன் இறுதியே பின்வருவதற்கு ஆதியாக வுடையதென்று பொருள்படும்; அன்மொழித்தொகை: திர்க்க சந்தி. ஒருசெய்யுளிறுதி மற்றொருசெய்யுட்டு முதலாகத் தொடுப்பதற்கு உதாரணம்.—“கண்ணன்கழலிணை, நண்ணுமனமுடையி, ரெண்ணுந்திருகாமந், திண்ணந்நாரணமே” “நாரண நெம்மான், பாரணங்காளன், வாரணந்தொலைத்த, காரணன்னுணை” எனக் காண்க. கலம்பகமென்பது - தொண்ணூற்று லுவகைப்பிரபந்தங்களு ளொன்று; பலவகைச்செய்யுள்களும் பலவகைத்துறைகளும் தனது அகத்தே கலந்துவரும்படி பாடப்படுவது. அதனிலக்கணங்களில் அந்தாதி யாகப்பாடப்படுவதும் ஒன்றுதலை, “அந்தாதி மண்டலித் தாங் கலம்பகமே” என்ற இலக்கண விளக்கத்தா லுணர்க. இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, நான்மணிமாலை முதலியனவும் சொற்றொடர்நிலையாம். முன்னர் உரைக்கப்படும்—மேல் முன்னுவது சொல்லணியியலில் ௫-ஆவது சூத்திரத்தினுரையில் “அந்தாதிமடக்கு” என்றவிடத்துக் காண்க. “கயலேர் பெறவருங் கடிபுன்ற காவிரி, காவிரி மலருகக் கரைபொரு மாவம், மாவம் பூஞ் சினை வண்டொடு சிலம்புஞ், சிலம்புகுழ் தளிரடி திருமனைக் கயலே” என்பது, ஓரடியிறுதி மற்றையடிக்கு முதலாகத் தொடுத்ததாம்.

செய்யுள்நெறி.

கக. மெய்ப்பெறு மரபின் விரித்தசெய் யுட்கு
வைதருப் பர்மே கௌட மென்றும்
செய்திய நெறிதா ரிருவகைப் படுமே.

என்பது: மேற்கூறிய செய்யுள்களின் நெறிக்கூறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பொருள்பெறும் இலக்கணநெறியான் விரித்தோதப்பட்ட செய்யுளனைத்திற்கும் வைதருப்பமும் கௌடமும் எனப் பொருந்தியநெறி இரண்டுவுகைப்படும்; (எ - று.)

அஃதேல், மேற்கூறிய செய்யுளனைத்தும் இருவகைநெறிப்படுமென்றமையின், ஒன்றற்கே இருவகைநெறியும் உளவென்று கொள்ளற்க; வைதருப்பநெறியான் வருவனவும் உள, கௌடநெறியான் வருவனவும் உள, மேற்கூறிய செய்யுளனைத்தும் எனக் கொள்க.

(கு - றை.) நெறியாவது-சொல்லமைப்புவுகை. இது, வடமொழியில் 'ரீதி' எனவும், 'மார்க்கம்' எனவும் படும். வைதர்ப்பமென்பது-விதர்ப்பநாட்டார் ஆதரித்த நெறி. கௌடமென்பது - கௌடநாட்டார் ஆதரித்த நெறி. பாஞ்சாலம் மாகதம் முதலாக மற்றும் பலநெறிகளும் உளவாயினும் ஒன்றோடொன்று விளங்கிய வேற்றுமையுள்ளவை இவ்விரண்டேயாம்; எனவே, ஸஞ்சுமபேதமுடைய ஏனையநெறிகள் இவற்றுள் அடங்கு மென்க: வடமொழிக்கு உரிய இவை, ஒப்புமைபற்றித் தமிழுக்குங் கொள்ளப்பட்டன. 'வைதருப்பர்மே' என்பதில், மகாவொற்று - விரித்தல்விகாரம்; அடுத்த சூத்திரத்திலும் இது. (கக)

வைதருப்பநெறி.

கச. செறிவே தெளிவே சமநிலை யின்ப
மொழுகிசை யுதர முய்த்தலில் பொருண்மை
காந்தம் வலியே சமாதி யென்றும்
காய்ந்த வீரைங் குணனு முயிரா
வாய்ந்த தென்ப வைதருப் பர்மே.

என்பது: வைத்தமுறையானே வைதருப்பநெறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செறிவும் தெளிவும் சமநிலையும் இன்பமும் ஒழுகிசையும் உதாரமும் உய்த்தலில்பொருண்மையும் காந்தமும் வலியும் சமாதியும் என்று கூறப்பட்ட குற்றமற்ற குணம்பத்தும் உயிராகப் புலப்படுவது, வைதருப்பநெறி; (எ - று.)

'வாய்த்தது' என்பது, 'வாய்ந்தது' என மெலிந்துநின்றது.

'உயிரா' என்பதனை உயிர்போலஇன்றியமையாது எனக் கொள்க.

(கு - றை.) 'உயிராய்' என்றதனால், இக்குணங்களில்லாதது கைகால் முதலிய உறுப்புக்களிலுந்தும் பதுமை உயிரின்மையால் மனிதனெனச் சொல்லத்தகாததுபோலச் செய்யுளென்று கொள்ளப்படாதென்றறி' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். 'உயிரா' என்றதில், 'ஆ' என்றது - ஆக என்பதன் விகாரம். (கச)

கௌடைநெறி.

கடு. கௌட மென்பது கருதிய பத்தொடும்
கூடா தியலுங் கொள்கைத் தென்ப.

என்பது: கௌடைநெறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) கௌடைநெறியென்று சொல்லப்படுவது, -மேற்குறித்து உரைக்கப்பட்ட பத்துக்குணவலங்காரங்களோடும் கூடாது நடக்கும் ஒழுக்க முடையது; (எ - று.)

'பத்தொடும் கூடாது' என்னும் முற்றும்மையை எச்சப்படுத்து' சிலவற்றோடுகூடியும் வரு மெனக் கொள்க.

(கு - றை.) "முற்றியவும்மைத்தொகைச்சொன்மருங்கி, நெச்சக்கிளவி யுரித்துமாகும்" என்பது, தொல்காப்பியத்து இடைச்சொல்லியற்குத்திரம்; [நன்னூல் - இடையியல்-எ.] 'எல்லாரும் வந்திலர்' என்பதில் சிலர் வந்தா ரென்றும், 'பத்துங் கொடார்' என்றதில் சிலகொடுப்பா ரென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. எச்சப்படுத்து - எச்சவும்மையாக்கி. 'கௌடமாவது . வைதர்ப்பத்துக்கு மாறாயிருப்பது; என்றால், சிலவற்றைத் தழுவிடும், சிலவற்றிற்கு மாறுகொண்டும் வருவதெனக் கொள்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். எனவே, செறிவு, முதலிய பத்துக்குணங்களுட் சிலவற்றைக் கௌடர் வேண்டுவர், சிலவற்றை வேண்டா ரென்றதாயிற்று. (கடு)

க. செறிவு.

கசு. செறிவெனப் படுவது நெகிழ்சை யின்மை.

என்பது, செறிவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செறிவென்று சொல்லப்படுவது, -நெகிழ்ந்த இசையின்றி வரத்தொடுப்பது; (எ - று.)

அது, "சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாண்மலைவிலங்கு தார்மாலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ கார்மாலை கண்கூடும் போழ்து" எனவரும்.

(இ - ள். (புலவர்ச்சிக்கண் ணை நின்னுடைய மார்பகஞ் செறிய முயங்குதலை) முலைவிலக்காநின்றதென்று பொருளாய் விற்போல் வளைந்துநீண்ட புருவமானது நெற்றிமீதேறி வளைய அதனைப்பார் த்துணடுந்தகைமையை யுடையாள், மாறுபாடு விளங்கிய (பலவகைப்

பூவாற் செய்யப்பட்ட) தாரிணையும் மாலையையுமுடைய மார்பையுடையாய்! (நீ வினைகருதிப்பிரியுங்கால் இவட்கு உண்டாகிய) தனிமையால் வருந் துயரம் ஆற்றுந்தன்மையளோ இருளோடு கூடிய மாலை வந்துசேருமிடத்து? எ - று. விலங்குதல் - வளைதல். சென்று ஒசிதல் - நெற்றிமீதேறிவளைதல். விலங்குதல் - விலக்குதல். முனிதல் - ஊடுதல். மலைவு - மாறுபாடு. இலங்குதல் - விளங்குதல். ஒ - வினா, கார் - இருள். மாலை - அந்திப்பொழுது. கண் - இடம். கூடுதல் - சேர்தல். 'மலைவிலங்கு தார் மாலை மார்பு' என்பதற்கு - தாரும் மாலையுங் கிடக்கப்பட்ட பரப்பிணையுடைத்தாகிய மலைபோன்ற மார்பு எனினும் அமையும்.)

இனி, 'நெகிழ்சை' என்பது - வல்லினம் விரவாது ஓரினத் தெழுத்தானே நெகிழ்த்தொடுப்பது.

அது, "விரவலராய் வாழ்வாரை வெல்வா யொழிவா
யிரவுலவா வேலை யொலியே - வரவொழிவா
யாயர்வா யேயரிவை யாருயிரை யீராவோ
ஆயர்வாய் வேயோ வழல்" எனவரும்.

(இ - ள். தமிழராய் உயிரோடுகூடிவாழ்வாரை வருத்துவாய், வருத்தாதொழிவாய்; இரவின்கண்ணுங் குறையாதே அரவஞ்செய்கின்ற கடலொலியே! இவளுடைய ஆருயிரைத் தாயராயுள்ளாருடைய வாயிலுண்டாகிய வசையே அறுக்குந்தன்மைத்தாயிருக்க, (அதன்மேலும்) இடைக்குலமாக்கள்வாயிலுண்டாகிய வேயிசையும் அழலைக்கொடாநின்றது; ஆதலால், (இப்பொழுது இவளைக்கருதி) வருகின்ற வரவை யொழிவாயாக; எ - று. விரவலர் - பிரிந்தார். வாழ்வார் - இருந்தார். வெல்லுதல் - வருத்துதல். உலத்தல் - குறைதல். யாயர் - தாயர். ஈர்தல் - அறுத்தல். வேய் - குழல். ஒ - இரக்கக் குறிப்பு.)

இவ்வாறு ஓரினத்தெழுத்தால் தொடுக்கப்படுவ தொரு சுவை நோக்கிக் கௌடநெறியார் விரும்புவர்.

(கு - னை.) செறிவு - கட்டு; இது, வடமொழியில் 'ஸ்லிஷ்டம்' எனப்படும். 'இசைநெகிழ்ச்சிபெருது கட்டாயிருப்பது, செறிவெனப்படும். வல்லினம் ஒற்றடுத்தும் அடாதும் நெடிலும் பயின்றுவரின் பெரும்பாலும் இசைநெகிழ்ச்சியிரா தென உணர்க' என்பது தண்டியலங்காரசாரம்.

செறியமுயங்குதல் - இறுகத்தழுவுதல்; காடாலிங்கநம். அதனைப்பார்த்து ஊடும் தகைமை - தனத்தைக்குறித்துக் கோபிக்குந்தன்மை. 'தார்' என்றது - மலர்மாலையையும், 'மாலை' என்றது - பொன்மணிகளாலாகிய ஆரத்தையு மெனக்கொள்க. வினைகருதிப்பிரிதல் - இராசகாரியநிமித்தமாய்ப் பிரிந்துசெல்லுதல். ஆற்றுதல் - பொறுத்தல். 'கண்கூடும்' என்றதில், 'கண்' என்பதைத் தனியே யொருபொருள்தராத தமிழுபசர்க்கமாகக் கொள்ளலுமாம். பிரிவுணர்த்தியதலைமகனுக்குத் தோழி அப்பிரிவைத் தலைமகள் ஆற்று

ளாந்தன்மையைக் கூறியது, இச்செய்யுள்; தலைம்கனது மார்பு முழுவதும் தனதுமார்பிற்படும்படி அழுந்தத்தழுவுதற்குச் சிறிது தடையாகின்றன இடையே வளர்ந்தெழுந்த தனதுகொங்கைகளென்று அவற்றின்மீது கோபங்கொள்ளுகிற வவ்வளவுநிலைமையுடையவள் தலைமகன்பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டுவளோ? என்பதாம். கலவிக்குரிய சமயமான இரவினது தொடக்கமாகிய மாலைப் பொழுது காமோத்தீபக்கால மாதலால், 'அதுவரும்பொழுது பொறுக்கமாட்டுவளோ?' என்று கூறப்பட்டது. இரண்டாவது பொருளில், மலை விலங்கு என்று பதப்பிரிவு. இச்செய்யுளில் இசைகட்டாயிருப்பது காண்க.

தமியராய். துணைவரைப்பிரிந்து தனிப்பட்டவராய். விரவலர். (துணைவரோடு) சேராதவர். அரவம் - ஆரவாரம். உலவா - குறையாத. 'தாயராயுள்ளார்' என்றது, செவிலித்தாயரை. வசை-நிந்தனைச்சொல்; 'இப்படியும் ஓராற்றாமையுண்டோ?' என்றும், 'பிஞ்சிலே பழுத்துவிட்டனள் இவள்' என்றும்போலவுங் கூறுவன. இடைக்குலமாக்கள் - இடையர். வேய் இசை - வேய்ங்குழலையுதியிசைக்கும் பாட்டு. இடையர் மாலைப்பொழுதில் பசுக்களை மேய்ந்த காட்டினின்ற ஊரைநோக்கித்திருப்பியோட்டிக்கொண்டுவரும்போது புள்ளாங்குழலைவாயில்வைத்து ஊதிவருகின்ற இசைப்பாட்டானது பிரிந்ததலைவர்வாராமையை ஞாபகப்படுத்திக் காமோத்தீபகப்பொருள்களின் லொன்றாமென அறிக. ஈராவோ - அறுக்கமாட்டாவோ? இவ்விடத்து, ஓகாரம்-எதிர்மறை. 'வேயோ' என்றவிடத்து, ஓகாரம்-இரக்கம். வாய் - வாய்ச்சொற்கும், வேய்-வேய்ங்குழலிசைக்கும் ஆகுபெயர். அரிவை-பெண். பிரிவாற்றாத தலைவியின் துயரத்தை யுணர்ந்த தோழி காமோத்தீபகப்பொருள்களின் லொன்றாகிய கடலை நோக்கிக் கூறியது, இச்செய்யுள். 'இதில் வல்லெழுத்து இன்றேனும் எழுத்துப்பொருத்தத்தாலும், அநுப்ராஸமென்கிற வழியேதுகை பெற்றிருப்பதனாலும், இதைச் செறிவாகவே கௌடர் விரும்புவர். உண்மைஆராயின், செறிவாவது - விட்டிசையாத் தோன்றாமல் ஒட்டிசையாத் தோன்றுவதாம். நெகிழிசையாவது - விட்டிசையாத் தோன்றுவது: 'நிரிலே தாமரைநீளவளரினும்' எனில் இசைதளர்ந்திருப்பதும், 'நிரிடைத்தாமரை நீண்டுவளரினும்' எனில் தளராதிருப்பதுங் காண்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். 'சிலிட்டமென்னும் உயிர், சொற்செறிவுடைத்தாம்' "பற்றுக்கபற்றற்றன்பற்றிணையப்பற்றைப், பற்றுக்க பற்றுவிடற்கு": இது, சொற்செறிவுடைமையால், சிலிட்டமென்னும் உயிராயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை.

(கசு)

உ. தெளிவு.

கௌ. தெளிவெனப் படுவது பொருள் புலப் பாடே.

என்பது: தெளிவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தெளிவென்று சொல்லப்படுவது, - கவியாற் கருதப்பட்ட பொருள் கேட்டோர்க்கு உளங்கொண்டு விளங்கத் தோன்றுவது; (எ - று.)

அது, “பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்ன
பிற்பகற் ருமே வரும்” எனவரும்.

இவ்வாறு தொடுத்தாற் கவியருமையும் நோக்குடைப்பொருளு
மின்றித் தோன்று மென இந்நெறிவிரும்பாது

“பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”

எனத்தொடுப்பனவே சுவையுடைய வென்று சொல்லுவர் கௌடர்.

(கு - னா.) பொருள் வெளிப்படையாகத்தோன்றுவது, தெளி
வெனப்படும். இதனை வடநூலார் ‘ப்ரஸாதம்’ என்பர். பிறர்க்குத்
தீமைகளை ஒருபகலின் முற்பகுதியிற் செய்தால் அவற்றைச்செய்த
வர்க்குத் தீமைகள் அப்பகலின் பிற்பகுதியில் அவ்வெதிரிகள் செய்
யாமல் தாமேவரும் என்பது, திருக்குறளின் பொருள். இன்ன -
இனியவையல்லாதன. தமக்குத் தீங்கு விரைவாகவும் எளிதாகவும்
வரு மாதலால், பிறர்க்குத்தீங்குசெய்யலாகாது என்பது கருத்து.
இக்குறட்பாவிலே பொருள் எளிதிற்புலப்படுவதுகாண்க.

கவிஅருமை - பாடலின் அருமை; பாடுவோனது அருமையு
மாம். நோக்குடைப்பொருள் - அழகுடைய பொருள். ஒருவன் பொய்
பேசாமையையே பொய்ப்பேசாமையையே [எப்பொழுதும் சத்தியத்
தையே] செய்யவல்லானால் (அவன்) மற்றைத்தருமங்களைச்
செய்யாமையே செய்யாமையே [ஒருதலையாகச்செய்யாமையே] நல்
லது என்பது, திருக்குறளின் பொருள். அடுக்கு இரண்டனுள், முத
லது - இடைவிடாமையேலது; மற்றது - துணிவின்மேலது.
பலஅறங்க்கையுஞ் செய்யத்தொடங்கி, செய்தற்குஅருமையாற் சில
தவறின் குற்றப்படு மாதலால், அத்தருமங்களெல்லாவற்றின் பயனை
யுந் தானே தவல்லதான இத்தருமமொன்றையே மேற்கொண்டு
தவறாமற் செய்வது நல்ல தென்பார், ‘செய்யாமைசெய்யாமை
நன்று’ என்றார். இனி, இக்குறளுக்கு - ஒருவன் பொய்ப்பேசாமை
யென்னும் அறத்தைத் தவறாமற் செய்வானால் மற்றைத்தருமங்
களைச் செய்தல் நல்லது என்று பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று;
பொய்சொன்னால் மற்றைத்தருமங்களைச்செய்தல் நல்லதாகா தென்
பது, இதனற்போந்தபொருள். இப்பொருளில் ‘பொய்யாமை’
என்ற சொல் இரண்டனுள், முதலது - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்;
இரண்டாவது - எதிர்மறைவினையெச்சம். செய்யாமை செய்யாமை -
செய்யாமையைச் செய்யாமை: எனவே, இரண்டுஎதிர்மறை உடன்
பாட்டையுணர்த்தி, செய்தலெனப் பொருள்படும். அன்றி, சத்தி
யத்தைத் தவறாமற் செய்தால் மற்றைத்தருமங்களைச்செய்யாமை
குற்றஞ்செய்யாது நல்லதெயாமென்று உரைப்பாரு முளர். இவ்வுரை
யில் செய்யாமை யென்ற இரண்டனுள், முதலது - எதிர்மறைத்
தொழிற்பெயர்; மற்றதை, மை செய்யா என மாறுக: செய்யா -
செய்யாமல்; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். பொருள்எளிதிற்
புலப்படத் தொடுப்பதினும், சொல்வளப்பம்படத் தொடுப்பதே

சிறப்பென்பது, கௌடர்கொள்கை. “பொய்யர்மை” என்ற குறள், எளிதில் பொருள் புலப்படாது வருந்திப்பொருளுணர்த்தக்கதாயிருத்தல் காண்க.

இத்தெளிவை ‘புலன்’ என்றலும் உண்டு: (புலனாவது-பொருள் விளங்கியிருப்பது; “சொல்லப்படும் பொருளு மச் சொல்லும் வண்ணமும், புலப்படக் கிடப்பது புலனெனப்படுமே”: வரலாறு—“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று” இது, பொருள் விளங்கவிருத்தலால், புலனாயிற்று’ என்பது, வீரசோழிய வுரை. (கௌ)

௩. சமநிலை

௧௮. விரவத் தொடுப்பது சமநிலையாகும்.

என்பது: சமநிலையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) வன்மை மென்மை இடைமை என்னும் மூவினமும் தம் முள் விரவத் தொடுப்பது, சமநிலையாம்; (எ - று.)

அது, “சோகமெவன்கொலிதழிபொன்றாக்கினசோர்குழலாய்
மேகமுழங்கவிரைகுழ்தளவங்கொடியெடுப்ப
மாகநெருங்கவண்டானங்களிவண்டுபாடவெங்குந்
தோகைநடஞ்செயுமன்பர் தந்தேரினித்தோன்றியதே” எனவரும்.

(இ - ள். சரிந்தகுழலிளையுடையாய்! ஆகாசம்நெருங்கக் கொண் றைகளானவை பொன்மாலை நாற்ற, மேகங்கள் மங்கலம்வாசிப்ப, விரையுடைய மலரோடுகூடிய முல்லைபலவும் கொடியெடாநிற்ப, அழகியதானத்திலே வண்டுகள் களித்துப்பாட, எப்பக்கமும் மயில் கள்ஆடாநின்றன; இதனாலே, இப்பொழுதே நம்முடையதலைவர் றியுத்தர் வந்து அவரோடு தோன்றுவதாயிருந்தது; அதனாலே, என்னுடையவருத்தம் எங்கேபோகக்கடவது? எ - று. மாகம்-ஆகா யம். வண்தானம், வண்டானமெனத் திரிந்தது. சோகம் - வருத்தம். இதழி - கொன்றை. விரை - நாற்றம். தளவம் - முல்லை. தோகை - மயில். ‘சோகமெவன்கொல்’ என்று பாடமோதி, ‘சோகம் என்?’ என்று வினாவாக்குவாரு முளர்-)

“இடர்த்திறத்தைத்துறப்பொற்றொடியிடித்துத்தடித்துச்
சுடர்க்கொடித்திக்கனைத்திறடுமாறத்துளிக்குமைக்கார்
மடக்குயிற்கொத்தொளிக்கக்களிக்கப்புகக்கேதாக்கைவெற்றிக்
கடற்படைக்கொற்றவன்பொற்கொடித்தேரினிக்கண்ணுற்றதே”

என வற்கெனத்தொடுப்பனவே விழுமியவென வேண்டுவர்
கௌடர்.

(இ - ள். பொன்றாற்செய்யப்பட்ட தொடியினை யுடையாய்!
இருண்ட நிறத்தையுடைய மேகமானது, முழங்குவதுஞ்செய்து, மின்னாகிய ஒளியோடுங் கூடிய வொழுங்கு பலதிக்கினுந்தோற்றி
நடுங்க, மழையைத் தராரின்றது; அதுவேயுமன்றி, மடப்பத்தை
யுடைய குயிற்றிரள் ஒளிக்க, களிக்கத்தொடங்காரின்றன மயில்களா

னவை; ஆதலால், வெற்றிகொண்டகடல் போன்ற பெரிய தானையை யுடைய தலைவனேறிய பொற்கொடியையுடைய தேரானது இப்பொழுதே வந்து நம்மைச் சேர்வதாயிருந்தது. நீ வருத்தம் ஒழிவாயாக; எ - று. இடர் - வருத்தம். இடித்தல் - முழங்குதல். தடித்து-மின். சுடர் - ஒளி. கொடி-ஒழுங்கு. தடுமாறுதல்-நடுங்குதல். துளித்தல் - மழைபெய்தல். மைக் கார்-கரிய மேகம். மடம்-அறியாமை. கொத்து-திரள். தோகை - மயில். கடற் படை - கடல்போன்ற பெரிய சேனை. கொற்றவன் - தலைவன். 'இனி' - இப்பொழுது. கண் - இடம். உறுதல் - சேர்தல்.)

இச்சூத்திரங் கூறுக்கால், மேல் 'செறிவு' என்று கூறியவதனானே நெகிழ்த்தொடாமையேயன்றி வற்கெனத்தொடுப்பினும் செறிவென்று வைதர்ப்பார்க்கும் கொள்ளக்கிடக்கும்.

(ரு - னை.) சமநிலை - ஸமம் நிலை; வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து என்ற மூன்றுவகையெழுத்துக்களும் சமமாகநிற்கப்பெறுவது. 'சமநிலை' என்ற பாடத்துக்கு - சமநிலை யென்க: சமன்-ஈற்றுப்போலி. இது, வடமொழியில் 'ஸமதா' எனப்படும். காரகாலத்தில் மீண்டுவருவதாகத் தலைவன் காலங்குறித்துப் பிரிந்து செல்ல, அப்பிரிவையாற்றாத தலைவியின் துயரத்தைத் தோழி அக்காலவரவுகூறி ஆற்றியது, இச்செய்யுள். கொன்றைமலர்தல் முதலியன, அக்காலநிகழ்ச்சிகள். அவை தலைவன்வரவுக்கு அங்கமாய்நிகழுஞ் சம்பிரமங்களாகக் கொண்டு வருணிக்கப்பட்டன. கொன்றைகள் பொன்மயமான மலர்களைச் சரமாகத் தொங்கவிட்டிருத்தல் ஜனங்கள் மலர்மாலைகளை அலங்காரமாகத் தொங்கவிடுதலாகவும், மேகங்கள் இடிமுழங்குதல் மங்கலமுழாவாசித்தலாகவும், முல்லைகள் நிறையப்பூத்தல் கொடியெடுத்தலாகவும், வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்தல் பாடகர் பாடுதலாகவும், மயில்கள் ஆடுதல் மகளிர் நர்த்தனஞ்செய்தலாகவும் குறிக்கப்பட்டன. நாற்ற - தொங்கவிட. தூக்கின - முற்றெச்சம். குழல் - கூந்தல்; அதுசரிதல், பாரத்தால்: பிரிவாற்றாமை யாலாகிய அயர்ச்சியாலுமாம். விரை - வாசனை. வண்டு களியோடு தானம்பாட வென்க. மாகம் வண்டானம் நெருங்க என்றுஎடுத்து, பெரிய ஆகாயத்தில் நாரைகள் நெருங்கவென்று உரைப்பர், ஒருசாரார்; அவற்றை, ஆடல்பாடல்களைக்கண்டுங்கேட்டும் அனுபவிப்பவராகக்கொள்க. 'விரைசேர்' என்றும், 'அன்பர்திண்டேர் வந்துதீதான்றியதே' என்றும், 'தேரிங்குத்தோன்றியதே' என்றும் பாடமுண்டு. இவ்வுதாரணச்செய்யுளில், மூவினங்களும் விரவியிருத்தல் காண்க.

இடர்த்திறம்-துன்பத்தின் கூறுபாடு. 'துறப்பொற்றொடி' என்றும் பாடமுண்டு; "ஏவல்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே" என்பது, இலக்கணம். தொடி - கைவளை. வசந்தகாலத்தில் மகிழ்ந்து இனிமையாகக்கூவுமியல்பினதான குயில் மழைக்காலத்தில் வருந்துதல் இயல்பு. 'மயிலாடக் குயில்வாட மாமுகிலெழுந்தது' என்பது காண்க. களிக்கப்புக்க - முற்று. வெற்றி - ஜயம். பொற் கொடி -

பொன்னொலாகிய காம்பையுடைய துவசம். 'தேரின் றுகண்ணுற்றதே' என்றும் பாடமுண்டு. இச்செய்யுளும், மேற்காட்டியபடி தலைவியின் பிரிவுத்துயரைத் தோழி கார்காலவரவுகூறி ஆற்றியதே. பொருளோடு பிராசம் முதலிய சொல்லணிகளும் அமைந்திருப்பதே சிறப்பென்பது, கௌடர்கொள்கை. சுடர் தடித்துக்கொடி - பிரகாசமான மின்னற்கொடி. கண்ணுற்றது - கண்ணுக்குத் தோன்றுவது என்றலுமாம். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்; முற்செய்யுளிலும் அது. வற்கெனத்தொடுத்தல் - வல்லோசைமிகுமாறு சொற்களை யமைத்தல். நெகிழ்சையின்மையாகிய செறிவையும், விரவத்தொடுப்பதாகிய சமநிலையையும் வைதருப்பர் ஒருங்கு வேண்டிக்கொண்டதனால், வற்கெனத்தொடுத்தல் அவர்க்கு உடன்பாடன் நென்பதும், அது செறிவின்பாற்படாதென்பதும் போதரும். (கடி)

ச. இன்பம்.

கக. சொல்லிலும் பொருளிலுஞ் சுவைபட லின்பம்.

என்பது: இன்பமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சொல்லினும் சுவைபடத்தொடுத்தலும், பொருளினும் சுவைபடத்தொடுத்தலும் இன்பமாம்; (எ - று.)

அவற்றுள், சொற்காரணமாகிய இன்பமாவது - வழிமோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது:

அது, "முன்னைத்தஞ்சிற்றின்முழங்குகடலோதமுழ்கிப்போக வன்னைக்குரைப்பன நிவாய்கடலேயென்றலறிப்பேருந் தன்மைமடவார் தளர்த்துகுத்தவெண்முத்தர்தயங்குகானற் புன்னையரும்பேய்ப்ப்ப்போவாரைப்பேதுறுக்கும்புகாரேயெம்மூர்" எனவரும்.

(இ - ள். முன்பு தம்முடைய சிறுவீடானது ஒலிக்கின்ற கடல் வெள்ளத்தில் முழுகிப்போக, (அதைக்கண்டு 'என்னுடைய) அன்னைக்குச் சொல்லுவேன், கடலே! அறிவாயாக' என்று அலறியோடுகின்ற தன்மையினையுடைய பெண்கள் கானலின்கண் வருந்தியறுத்துச்சிதறிய வெண்மையானமுத்தம்பிரகாசிக்கின்ற புன்னையரும்பை யொப்பாக (ஆண்டு)ப்போவாரை மயங்கச்செய்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமே எம்மூர்; எ - று.)

இத்துணை சுருங்கத்தொடுத்தல் இன்னொதென்றுகொளடர்சொல்லுமாறு:—

"துணைவருநீர் துடைப்பவராய்த் துவள்கின்றேன் றுணைவிழிசேர்துயிலை நீக்கி, யினவளைபோ லின்னலஞ்சோர்ந் திடருழப்பவிகர்தவரநாட்டில்லை போலுந், தனியவர்க டளர்வெய்தத் தடங்கமலந் தளையவிழ்க்குந் தருணவேனிற், பனிமதுவின் பசுந்தாதுபைம்பொழிலிற் பரப்பிவரும் பருவத் தென்றல்" என வரும்.

(இ. எ. (துயரமிகுதியாலே என்கண்ணினிடத்து) விரைந்து இழிதரு நீரை மாற்றினராய், வருந்தும்என்னுடையஇணைவிழியானவை இமைபொருந்துந்தன்மைத்தாகியஉறக்கத்தை நீக்கி (க்கரத்தின்கண்) இனமாக இடப்பட்ட வளை (சோர்தல்) போல இனிய அழகுக்குறைந்து யான் துயரமுறும்வண்ணம் பிரிந்துபோனவருடைய நாட்டின்கண், பிரிந்திருந்தோர்நடுக்கமெய்தப் பெரியபொய்கையிலுண்டாகியதாமரையின் கட்டைவிடுவிக்கும் இளவேனிலும், (அக்காலத்திலுண்டாகிய)குளிர்ந்ததேனையும் பசியதாதுகளையும்பசுமையானசோலையின்கண்பரப்பிவருகின்ற இளந்தென்றலும் இல்லை யாகுமோ? (சொல்வாயாக, தோழி!) எ - று. துணைதல் - கடுகுதல், நீர் - கண்ணீர். துடைத்தல் - மாற்றுதல். துவருதல் - வருந்துதல். துணைவிழி-இணைவிழி, தனியவர்கள்-பிரிந்தவர்கள். தட-பெருமை. தருண வெனில் - இளவேனில். பனி மது - குளிர்ந்த தேன்.)

இனி, பொருள்காரணமாகியஇன்பமாவது - மதுகாரணமாக மதுகரங்கட்குவரும் மகிழ்ச்சிபோலக் கவிக்கேட்போர்க்குவரும் இன்பமாம்; கருதியபொருள்கேட்டார்க்கு வரும் வியப்பும் அது.

வரலாறு:-“மானேர் நோக்கின் வளைக்கை யாய்ச்சியர்

கான முல்லை குடார் கதுப்பிற்

பூவைப் புதுமலர் சூடித் தாந்த

மடங்காப் பணைமுலை யிழைவளர் முற்றத்துச்

சுணங்கின் செவ்வி மறைப்பினு மலர்ந்த

பூவைப் புதுமலர் பரப்புவர் பூவயி

னனிரை வருத்தம் வீடமலை யெடுத்து

மாரி காத்த காளை

நீல மேனி நிகர்க்குமா லெனவே” எனவும்,

“முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவும்

பொற்றொடிப் புதல்வ ரோடி யாடவுஞ்

செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பி னெண்பூ

ணரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்

றிருமா வளவன் றெவ்வர்க் கோச்சிய

வேலினும் வெய்ய கானமவன்

கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே” எனவும் வரும்.

இப்பொருள்காரணமாகியஇன்பம் இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

இவ்வாறு தொடுக்குங்கால், கிராயிச்சொல்லும் பொருளும் இடக்கர்ச்சொல்லும் பொருளுந் தீண்டாமற் பாடுவது.

(ரு - ரை.) இன்பமென்னும் இது, வடமொழியில் ‘மாதுர்யம்’ எனப்படும். வழிமோனை-ஒவ்வோரடியிலும் சீர்கள் இடையிட்டு மோனைத்தொடை கொண்டுவருவது; மோனைத்தொடையாவது - முதலெழுத்துஒற்றுமைப்பட்டுவருதல்.

சிறநில் - சிறுவர் மணல்கொண்டு விளையாட்டாக அமைக்குஞ் சிறுவீடு. ஓதம்-பெருக்கு. அன்னை-தாய். பேர்தல்-இருப்பிடம்விட்டு ஓடுதல். மடவார் - மடமைக்குணமுடைய மகளிர். கானல்-கடற் கரைச்சோலை. தளர்ந்து-பிரிவினால் வருந்தி; ஊடலால் வருந்தி யெனினுமாம். மகளிர் கணவரைப்பிரிந்த வருத்தத்தாலும், கணவ ரோடுஊடிய கோபத்தாலும், தாம் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களைக் கழற்றியெறிதல் இயல்பு. அங்கு அனைவரும் செல்வவான்க ளாத லால், அங்ஙனம்பிறர்கழித்தெறிந்தவற்றை எவரும் விரும்பியெடுத் துக்கொள்ளாராக, அவை அவ்வவ்விடத்திலேயே கிடந்து விளங் கும்.கானல்தளர்ந்துஉகுத்த எனவும், தயங்குபுன்னை எனவும் இயை யும். தயங்குதல்-விளங்குதல். 'தளர்ந்து' என்றவிடத்து 'தணந்து' என்றும் பாடமுண்டு; (கணவரைப்) பிரிந்து என்பது பொருள். 'தகைகுழ் கானல்' என்பதும் பாடம்.

தலைவனது பிரிவை யாற்றாது வருந்தும் தலைவி தோழியை நோக்கி இரங்கிக்கூறிய வார்த்தை, பிற்செய்யுள். 'துனிவ்ருநீர்' என் றும், 'துவள்கின்றேந் துணைவிழி' என்றும், 'இனவளைபோய்' என் றும், 'பனிமதுவும் பசுந்தாதும்' என்றும் பாட முண்டு. உரையில், இளவேனிலானது குளிர்ந்ததேதனையுடைய செவ்வித்தாதுகளை யுடைய பசியநிறத்தையுடைத்தாகியசோலையின்கண்ணே காலத் தென்றலைப்பரப்பிக்கொண்டுவருகின்ற வரவு இல்லையோ? சொல் வாயாக தோழி! எ - று. பொழிலின் கண்ணே காலத்தென்றலைப் பரப்பிவருகின்ற இளவேனிற்காலமானது நம்மிற்பிரிந்துபோனவர் நாட்டின்கண் இல்லையோ? தோழி! சொல்வாயாக எனக்கூட்டுக' என்று பிரதிபேதமுண்டு. இன்னலம்-இன் நலம்: இனிய நலம். இனி, இன்னல் அம் என்றுபிரித்து, (ஆடவர்குழாத்திற்கு)வருத் தஞ்செய்யும் அழகு என்று உரைப்பாருமுளர். துடைப்பவராய் இகந்தவர் எனஇயையும்; 'நீக்கி,' 'உழப்பவர்' என்றவற்றிற்கும் 'இகந்தவர்' என்பதே முடிக்குஞ்சொல். துவள்கின்றேன் - பெயர். இணை விழி-இரண்டு கண்கள். கரம்-கை. இனம்-தொகுதி, வரிசை. கட்டு-அரும்பில்இதழ்முறுக்கு. இளவேனில்-வசந்தகாலம். முந்தின செய்யுளினும் இச்செய்யுளில் மேலானமிகுதியாய்வந்தமைகாண்க; அடிதோறும் இறுதிச்சீரொன்றொழிந்த ஒவ்வொருசீரிலும்மேலான வந்துள்ளது.

மது - தேன். மதுகரம் - வண்டு. கவி - செய்யுள்.

மான்பார்வைபோன்ற அழகியபார்வையையும் வளையல்களை யணிந்த கைகளையுமுடைய இடைச்சாதிப்பெண்கள், காட்டிலுண் டாகின்ற முல்லை மலர்களைத் தமதுகூந்தலிற்குட்டிக்கொள்ளாமல், புதிய [அன்றுமலர்ந்த] காயாமலர்களைத் தாம் சூட்டிக்கொண்டு, தமது அடங்காமற்பருத்துள்ள தனங்களாகிய ஆபரணங்கள்மிக்கு விளங்கும்முன்னிடத்திலும், (அவ்விடத்துள்ள) தேமலின் அழகை (இக்காயாமலர்) மறைப்பனவானாலும் மலர்ந்த புதிய காயாமலர்க ளையே பரப்பிவைப்பர், (யா துகருதி யெனின்,) நிலவுலகத்திற் பசுக்

கூட்டங்களுக்கு (இந்திரன்பெய்வித்த பெருமழையினாலாகிய) துன்பம் நீங்குமாறு கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத்தடுத்த இளமகனான கண்ணபிரானது நீலநிறமுள்ள திருமேனியை (இம்மலர்)ஒக்கு மென்று கருதி (அதனிடத்து விருப்பங்கொண்டு) என்பது, முதல்மேற்கோளின் பொருள். இடைச்சியர், தாம்வசிக்கின்றமுல்லைநிலத்தில் மிகுதியாகத்தோன்றுவதும் கற்புக்குஉரியதுமான முல்லைமலரைத் தமதுகூந்தலிற்குடுத்தலும் உடம்பின்மீதுதரித்தலுஞ் செய்யாது, தாம்காதலித்த தலைமகனாகிய கண்ணபிரானது திருமேனிநிறத்தைப் போல்வதான காயாம்பூவினிடத்து அவ்வொப்புமைகாரணமாக விருப்பங்கொண்டு அதனையே கூந்தலிற்குடி மார்பின்மீதும்பரப்பிவைத்துக் கொள்வ ரென்பதாம். ஏர்-அழகு; நேர்என்றுஎடுத்து, உவமவுருபெனினுமாம். ஆய்ச்சியர் - கோபஸ்திரீகள். கதுப்பு-கூந்தல். சுணங்கு-மகளிர் தனங்களிற் பொன்னுரைபோற் சிறிதும்பெரிதுமாகப்படருந்தேதல். பூவயின்-பூமியில்; பூ-வடசொல்: வயின்-ஏழுநுருபு. ஆல்-அசை. காயா என்ற மரத்தின் மலர் திருமாலின்நிறத்துக்கு உவமையாதலை, அப்பெருமானது “காயாம்பூவண்ணன்” என்ற திருநாமத்தாலும் உணர்க. ‘இன்னிரை’ என்றும், ‘விட’ என்றும் பாடமுண்டு.

(வேலைத்திறம்) நிறைந்த ஆபரணங்களைத் தரித்த மாதர்களது தாமரையரும்புபோன்றதனங்கள் அழுந்துதலாலும் பொன்மயமான தொடியென்னும் வளையை யணிந்த பிள்ளைகள் ஓடிவந்து ஏறி விளையாடுதலாலும் (பூசிய)சென்றிறமானசந்தனங்கலந்த மார்பையும், பிரகாசமான ஆபரணங்களையும், ஆண் சிங்கம்போன்ற (பிறர்க்கு) அச்சஞ்செய்யும் வலிமையையு முடையவனும் செல்வத்தின்பெருமையையுடையவனுமான கரிகாற்சோழராசன் தனது பகைவர்களை யழித்தற்பொருட்டு எறிந்த வேலாயுதத்தைக்காட்டிலுங் கொடியன காடுகள்; (அவ்வரசனது) செங்கோலைக்காட்டிலுங் குளிர்திருந்தன (இவளது) பருத்த மென்மையான தோள்கள் என்பது, இரண்டாவதுமேற்கோளின்பொருள். சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்பாடிய பட்டினப்பாளையென்னும் பாட்டின் இறுதியடிகள் இவை. வேற்றுநாட்டிற்குச்செல்லத் தொடங்கிய தலைவன் தனது நெஞ்சைநோக்கி ‘நெஞ்சே! யான் தலையியைப் பிரிந்து நின்னுடனவாரேன்’ என்று செல்வமுங்கிக்கூறிய வர்த்தையாகிய அப்பாட்டில், இவ்வடிகள்-செல்லக்கருதிய காடுகளின் கொடுமையையும், இவள் வருதற்குரியளல்ல னென இவளது மென்மையையும் விளக்கியன. ‘மகளிர்முலைமுகடுழக்கவும்’ என்றும், ‘அரிமானன்’ என்றும், ‘திருமால்வளவன்’ என்றும், ‘தெவ்வர்க்கோக்கிய’ என்றும் பாடமுண்டு: முற்றுதல் - தொழில்நிரம்புதல். முற்று இழை மகளிர்-உடம்புமுழுதும்அணிந்த ஆபரணங்களை யுடைய மாத ரெனினுமாம். அரிமாவன்ன துப்பு என்க. அணங்கு - நோயும், கொலையுமாம்.

கிராமியச்சொல். இழிசனவழக்காகிய சொல்; கிராமியப்பொருளென்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க. கிராமியம் - வடசொல். இடக்கர்ச்சொல். நன்மக்கண்முன்னிலையிற் சொல்லத்தகாத சொல்: இடக்கர்ப்பொருளென்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க; இதனை வடநூலார் அஸ்ப்யமென்பர். 'நாகரிகவகையின்றிப்பொருளமைப்பின், சுவைபடவில்லை; ஆதலின், கிராமியவழக்கைச் சொல்லிலும் பொருளிலும் தவிரவேண்டுமென்பது அவ்விடத்து உட்கருத்தென அறிக. கிராமியவழக்காவது. இழிசனர்வழக்கு: "காதலித்தே னுன்னை நான்காரிகையே நியென்னைக், காதலியா தென்னே கழறு" என்றித்திறத்தன கிராமியமாம். "மறுவிலாந்தியொத்தமுகத்தினும், நறும் லர்க்கணையோனெனுநாசகன், தறுகணை நென்மாட்டு நின்மாட்டவன், கறுவிலாமை கடவுள்கருணையே" என்ற இத்திறங்கூறுவன நாகரிகவழக்காமென்று உணர்க,' 'இடக்கர்ப்பொருளதென்பது மோர் குற்றமுண்டு; அதாவது-அமங்கலம், அருவருப்பு, இலச்சை இவற்றைத் தருவது. இதற்கு - அரசனேசா, நானீசற்கடியேன், குய்யங்கண்டான் என்பன முறையே உதாரணமாம். இங்ஙனந்தோன்றும் இடக்கரே கடியப்படுமாயின், அதனைநேரா யுணர்த்துவது குற்றமெனக் கூறவுமேண்டுமோ?' என்ற தண்டியலங்கார சாரவாக்கியங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. தீண்டாமல் - சேராமல், சிறிதும் சம்பந்தப்படாமல். 'பாடுவது' என்றது, பாடவேண்டுமென்றபடி; ஒருவகைவியங்கோள். (௧௧)

௫. ஒழுக்கிசை.

உ. ௦. ஒழுக்கிசை யென்பது வெறுத்திசை யின்மை.

என்பது: ஒழுக்கிசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ௫.) ஒழுக்கிசையென்று சொல்லப்படுவது, வெறுக்கத்தகும் இன்னாவிசை யின்றி வரத் தொடுப்பது; (எ - று.)

அது, "இமையவர்கண் மோலி யிணைமலர்த்தீர்த் குடச் சமையந் தொறுநின்ற தையல் - சிமைய மலைமடந்தை வாச மலர்மடந்தை யெண்ணெண் கலைமடந்தை நாவலோர் கண்" எனவரும்.

(இ - ள். துணையாகிய மலர்போன்ற சீர்பாதத்தைத் தேவர்க ளெல்லாரும் (தங்கள்) முடிமேலேகூடும்வண்ணம் பலவகைப்பட்ட சமயந்தோறும் புக்குநின்ற மடவாள், சிகரங்களை யுடைய மலையரையன் மகளுமாய், நறுநாற்றமுடைய தாமரைமலர்மீது இருந்த சீதேவியு மாய், பலவகைப்பட்ட கலைகளையுடையளாகிய சரசுவதியுமாய் நானினால்வலியோர்க்குக் கண்ணாபிருப்பவன்; எ - று. மோலி - தலை. சிமையம் - மலையுச்சி. வாசம் - நாற்றம். மலர்மடந்தை - சீதேவி. மலைமடந்தை - பார்வதி.

இனி, 'இன்னாவிசை' என்பது-மென்னடையொழுக்கத்து வல் லொற்றடுத்து மிக்கதுபோலவும், அந்நடையொழுக்கத்து உயிரெழு த்தடுத்துப் பொய்நலம்பட்டு அறுத்திசைப்பதுபோலவும் வரும்.

அது, “ஆக்கம் புகழ்பெற்ற தானி யிவள்பெற்றாள்
பூக்கட் குழற்கார் பொறைபெற்ற - மாக்கட்குழ்
மண்பெற்ற வொற்றைக் குடையாய் வரப்பெற்றெங்
கண்பெற்ற வின்று களி” எனக் காண்க.

இவ்வாறு வேண்டார் இரண்டுநெறியாரும்.

(இ - ள். பெரியகட்குழ்ந்தலகத்துள்ளார் தங்கள் தவப்பல
னாகப்பெற்ற ஒப்பற்றகுடையையுடையதலைவனே! (நீ எங்களை
நினைத்து)வந்தஇதனானே, இன்று, நின்னுடைய புகழானது பெருக்
கம்பெற்றது; தலைமகளாகிய இவள் உயிர்பெற்றாள்; இவளுடைய
கார்போன்றகுழலானது மதுவை யுடைத்தாகியபூக்களின்பாரத்தை
ப்பெற்றது; எங்களுடைய கண்களும் செருக்குப்பெற்றன; எ - று.
ஆக்கம் - பெருக்கம். ஆவி - உயிர். கள் - தேன். ‘குழற் கார்’ என்
றது - கார்போன்ற குழ லென்றவாறு. பொறை - பாரம். களி -
செருக்கு.)

(கு - னை.) ஒழுகிசையை வடநூலார் ‘ஸுகுமாரதா’ என்பர்.
இது, கௌடர்க்கும் உடன்பாடு. இன்னாஇசை - இனியதல்லாத
ஓசை. வெறுப்பாயிராமற் பிரியமாயிருக்கும்படியான ஓசை, ஒழுகி
சையெனப்படும். இதற்கு முந்தியபாட்டுக்களே உதாரணமாகலாம்.
‘வெறுப்பு-பூக்கட்குழற்கார்பொறை பெற்ற’ எனவும், ‘உரறிற்றுக்
குழற்’ எனவும், சந்திவகைமுதலிய காரணங்களால் தம்பட்டவோ
சைபோற் காதுக்குஇனிமைப்பயவாதுவருவது’ என்ற தண்டியலங்
காரசாரம் இங்குநோக்கத்தக்கது. இவ்வுதாரணச்செய்யுள், சரசுவதி
தோத்திரம். இதில், திரிமூர்த்திகளுட் பிரமனது மனைவியான சரசு
வதியையே திருமாலின்மனைவியான திருமகளின் சொருபமாகவும்,
சிவபிரானதுமனைவியான பார்வதியின் சொருபமாகவும் உபசரித்
துக் கூறியுள்ளது; எல்லாச்சக்திசொருபங்களும் ஏகமே யென்பது,
ஒருகொள்கை. துணை - இரண்டு: உபயம்; ஒன்றோடொன்றொத்த
தெனினுமாம். சமயம் - மதம். மலையரையன் - பர்வதார்ஜுன இமவான்.
புரீதேவி - இலக்குமி. கலை - கல்வி, சாஸ்திரம். நாவலோர் - நாவின்
திறமுடையவர்; புலவர். மோலி = மௌலி. ‘சிமையமலைமடந்தை’
என்றதன் உரை—‘பலதலையையுடைய மலையுச்சியிலே பிறந்த கொற்
றவை’ என்றும், ‘மலைமடந்தை - கொற்றவையாகிய வனதுர்க்கை’
என்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

இன்னாவிசைக்குக் காட்டிய உதாரணச்செய்யுள், பிரிந்த தலை
வன் மீண்டுவந்தமை கண்டு மகிழ்ந்த தோழி அத்தலைவனைநோக்கிக்
கூறியது. மண் - இடவாகுபெயர். பலன் - பயன். கார்க்குழல் கட்
பூப் பொறைபெற்றது என மொழிமாறுக. ‘மண் பெற்ற ஒற்றைக்
குடை’ என்றதன் பொருள்—‘உலகத்தைக் குளிர்ப்பிக்குந்தன்மையை
யுடைத்தாகிய மதிக்குடை’ என்று சிலபிரதிகளி லுள்ளது. (௨0)

சு. உதாரம்.

உக. உதார மென்ப தோதிய செய்யுளிற்
குறிப்பி னொருபொரு னெறிப்படத் தோன்றல்.

என்பது: உதாரமாமாறு உணர் த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உதாரமென்று சொல்லப்படுவது, சொல்லப்பட்டசெய்யுளுள் சொற்படுபொருளின் அதன்குறிப்பினுல் ஒருபொருள் நெறிப்படத்தோன்றுவது; (எ - று.)

அது, “செருமான வேற்சென்னி தென்னுறந்தை யார்தம் பெருமான் முகம்பார்த்த பின்ன - ரொருநாளும் பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருணசையாற் பாராவாங் காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் சுண்.” எனவரும்.

(இ - ள். பொருண்மேல்வைத்தஅவாவினாலே தாழ்வுவைத்திரப்போர் கண்களானவை, போரின் கண்வலியுடைத்தாகிய வேலையுடைய சென்னியென்னும் பெயரையுடையானுமாய்த் தெற்கின்கணுண்டாகிய உறந்தைப் பதியார்க்குத் தலைவனுமாகிய சோழனுடைய முகத்தைப் பார்த்தபின்பு பூமண்டலத்துள்ளார் முகங்களைப் பொருள்விருப்பினுற் பாரா; எ-று. மானம் - வலி. உறந்தை - உறையூர். சென்னி - சோழன். ஆம் என்பது - அசைநிலை.)

இதனுள் ‘உறந்தையார்கோமானே ஒருநாள் முகம்பார்த்த இரவலர் பின்னைப் பிறரைப் பொருள்நசையாற் பாரார்’ எனவே, அவனே இரப்போர் வறுமைதீர்க்கொடுப்ப நென்னும் பொருள் குறிப்பினுற் கொள்ளக்கிடந்தவாறு காண்க.

“அவிழ்ந்த துணியிசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவார் முன்னர் மலருங் - கவிழ்ந்து
நிழறுழாம் யானே நெடுந்தே ரிரவி
கழறொழா மன்னவர்தங் கை” என்பதும் அது.

(இ - ள். தன்னுடைய நிழலைக் கவிழ்ந்து சிதைக்கும் யானையினையும் நெடியதேரின்ையுமுடைய இரவி குலத்துள்ளானுடைய பாதங்களைப் பணியாத அரசர்களுடைய கைகளானவை, (உடுக்கவேண்டின், முடிந்ததுணிகளை யுடைத்தாகிய உடையின்) அவிழ்ந்ததுணிகளைப் பின்பு முடியாநிற்கும்; (கிடக்கவேண்டின், ஊர்ப்புறத்து உண்டாகிய) அம்பலங்களைப் பற்றித் துடையாநிற்கும்; (உணவுவேண்டின்,) இடுவார்முன்னர் (ச் சென்றுநின்று) உள்ளத்து உவகையோடும் விரியாநிற்கும்; எ - று. ‘இடுவார்முன்னர் உவந்து விரியும்’ என்றதனால், இடாதார்முன்னும் உவகையின்றி விரியு மெனக் கொள்க. இசைத்தல் - முடிதல். சீத்தல் - துடைத்தல். மலர்தல் - விரிதல். கவிழ்தல் - இறங்குதல். துழாவுதல் - சிதைத்தல். நிழல்துழாவும் யானையென்பது, நிழறுழாமயானே யென விகார மாயிற்று.)

இஃது, இரண்டு நெறியார்க்கும் ஓக்கும்.

(ரு - ரை.) உதாரமென்பது - வடமொழிப்பெயர்; குறிப்பினால் ஓர் சிறப்புவிளைக்கும்பொருள் படுவது, இதன் இலக்கணம்: இது, இரு திறத்தாரும் ஆதரித்தது. இது, இலக்கணவிளக்கத்தில் “சிறப்புடைமரபினுதாரம்” என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது; முத னூலிலும் அப்படியே. பொருள் - செல்வம். சென்னியென்பது, சோழன்டெயர்களிலொன்று; தலைமைபற்றிவந்த பெயர். இவ்வுதார ணச்செய்யுளிற் சோழராசனது பெருவண்மை குறிப்பால் தோன்று வது காண்க.

தன்நிழல்கண்டுசீறுதல், மதயானையின் இயல்பு. இரவி - சூரி யன், சோழராசர், சூரியகுலத்தார். ‘நெடுந்தேரிரவி’ என்றவிடத்து, ‘நெடுமான்தேர்க்கிள்ளி’ என்றும் பாடமுண்டு; கிள்ளி - சோழன்: மான் - குதிரை. துணி - ஆடைத்துண்டு. உடை - ஆடை. ஊர்ப் புறம் - ஊரின்வெளி. அம்பலம் - பொதுவிடம். (உக)

௭. உய்த்தலில் பொருண்மை.

உஉ. கருதிய பொருளைத் தெரிவுறு விரித்தற்கு உரியசொல் லுடைய துய்த்தலில் பொருண்மை.

என்பது: உய்த்தலில்பொருண்மையாமாறு உணர்த்துதல் நுத லிற்று.

(இ-பு.) கவி தன்னுற் கருதப்பட்ட பொருளை விளங்க அறிவிக் குஞ்சொல்லைச் செய்யுளுள்ளேயுடைத்தாய்ப் பிறிதுமொழிகூட்டி யுரைக்கும்பெற்றியின்றி வரத் தொடுப்பது, உய்த்தலில் பொருண்மை; (எ - று.)

அது, “இன்றுமையான் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கற்றோ வன்றி விடவரவை யஞ்சியோ - கொன்றை யுளராவா ரோடு மொளிர்சடையீர் சென்னி வளராவா றென்னோ மதி” எனவரும்.

(இ - ள். உமையர்ளுடைய குற்றமற்ற ஒளியினையுடைத்தாகிய முக மண்டலத்தைக் கண்டு அதனுடைய நலனை ஆசைப்படுத லாலோ? அஃதன்றியே, (நீர் ஆபரணமாக அணிந்த) விடத்தை யுடையதாம்பைக் கண்டு அதற்கு அஞ்சதலாலோ? கொன்றைமலர் களையீர்த்துக்கொண்டு கங்கையாறுவிரைந்துதிரியும் ஒளியோடு கூடியசடையையுடையீர்! இன்றுஉம்முடையதிருமுடி மேலுண்டா கிய பிறையானது வளராதிருந்த காரணம் யாது? (சொல்லுவீராக); எ-று. ‘கொன்றை’ என்றது, ஆகுபெயரார் பூவை யெனக்கொள்க. உளர்தல் - கலக்குதல். சென்னி - சென்னியிலே யென விரிக்க. ‘வளரா ஆறு’ என்றது - வளராத தன்மை யெனக்கொள்க. மதி - பிறை.)

இனி, உய்த்துரைக்கும்பொருள் வருமாறு:—

“இன்றுமையான் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கறுமா லன்றி விடவரவு மங்குறையுங் - கொன்றை

யுளராவா றேடு மொளிர்சடையிர் சென்னி
வளராவா றென்னே மதி.”

‘இவற்றுள் ‘எதனாலோ’ எனச் சொற்கூட்டி யுரைக்கப்படும்.

இவ்வாறுவேண்டுவர் இரண்டுநெறியாரும்.

(ரு - ரை.) உய்த்தலில் பொருண்மை, வடநூலில் ‘அர்த்தம் யக்தி’ எனப்படும். இது, கொளடர்க்கும் உடன்பாடு. இதனை ‘பொருட்டெளிவு’ என்பர் வீரசோழியநூலுடையார். கருதிய பொருள்புலப்படுத்தற்கு வேண்டியசொல் லுடைமை, இதன் இலக்கணம். உய்த்தல்-சொற்களைவருவித்துச்சேர்த்தல். பொருண்மை - பொருளையுடைமை. கவிதன்னால்-கவியால். பெற்றி-பன்மை. உமையாள் - பார்வதி. நலன் - அழகு. சிவபிரானை முன்னிலைப்படுத்தி, அப்பெருமானது சடையி லுள்ள பிறைச்சந்திரன் வளராமையின் காரணத்தை விகற்பித்துவினாவியது, இச்செய்யுள். இதில், கருதிய பொருளைவிளக்குதற்கு வேண்டுஞ்சொற்களெல்லாம் வருவிக்கவேண்டாது அமைந்திருத்தல் காண்க. (உஉ)

அ. காந்தம்.

உஉ. உலகொழுக் கிறவா துயர்புகழ் காந்தம்.

என்பது: காந்தமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒன்றனை உயர்த்துப்புகழுங்கால் உலகநடையிறவாமல் உயர்த்துப்புகழ்வது, காந்தமாம்; (எ - று.)

அது, “ஒருபே ருணர்வுடனே யொண்ணிறையுந் தேய
வருமே துறவென்பால் வைத்த - வொருபேதை
போதளவு வாசப் புரிசூழல்கூழ் வாண்முகத்துக்
காதளவு நீண்டுலவுங் கண்” எனவரும்.

(இ - ள். யான்வருத்தத்தையுறும்வகையாகப் பேதைத்தன்மையையுடையரொருத்தி என்உள்ளத்திடத்துவைத்த, பூவொடு கலந்த நறுநாற்றத்தையுடைத்தாகிய சுருண்டகுழலினையுடைத்தாய் ஒளியோடுங்கூடிய முகத்தின்கண் உண்டாகிய காதின்எல்லை யளவுஞ்சென்றுமிண்டுதிரியுங்கண்களானவை, இக்காலத்து எனது ஒருதன்மையாயிருக்கப்பட்டஅறிவுடனே ஒள்ளிதாகியஒழுக்கமுங் கெட வந்துதோன்றுகின்றன. எ - று. வாள் - ஒளி. ஒருபேதை என்உள்ளத்துவைத்த கண் எனக்கூட்டுக. ‘தேய’ என்பது, கெட வென்பதாம். ஏதமென்பது ஏதென நின்று வருத்தமாயிற்று. ‘என்பால் வைத்த’ என்றது - என்உள்ளத்து வைத்த என்றவாறு.

இனி, கௌடர் சொல்லுமாறு:—

“ஐயோ வகலல்குல் சூழ்வருதற் காழித்தேர்
வெய்யோற் கனேகநாள் வேண்டுகமாற்—கைபாந்து

வண்டிசைக்குங் கூந்தன் மதர்விழிகள் சென்றுலவ
வெண்டிசைக்கும் போதா திடம்” எனவும்,

(இ - ள். திரளாகப்பரந்து வண்டுகள் பாடப்பெற்ற கூந்தலை யுடையாளுடைய அகன்றஅல்குற்பரப்பைச் சூழ்வருதற்கு, ஐயோ! ஆகாயப்பரப்பெல்லாம்ஒருபொழுதிற்கடக்கும் ஒருகாற்றேரையு டையபகலோனுக்குப் பன்னெடுநாள்வேண்டுவதாயிருந்தது; அது வேன்யறி, இவளுடைய களிப்பையுடையகண்கள் சென்றுமீண்டு உலாவுவதற்கு எண்வகைப்பட்டதிக்குக்களுக்குஉண்டாகிய இடப் பரப்பும்போதாதாயிருந்தது; இஃது ஒருருவத்தன்மையிருந்தபடி யென்! எ - று. ‘ஐயோ’ என்பது - இரக்கக்குறிப்பு; இவ்விரக்கம் ஆதித்தன்மேலேற்றுக. ஆழி - தேர்க்கால். கை - திரள். இசைத் தல் - பாடுதல். கூந்தல் - கூந்தலையுடையாள், மதர் விழி - களித்த விழி.)

“அங்கண்மா ஞாலத் தகல்விசம்பு முன்படைத்த
பங்கயத்தோ னந்நாளிப் பைந்தொடிதன் - கொங்கைத்
தடம்பெருக வோங்குமெனத் தானினையா வாறோ
விடம்பெருகச் செய்யா வியல்பு” எனவும் வரும்.

(இ-ள். அழகினையுடைத்தாகிய இடத்தையுடைத்தாய்ப் பெரி தாகிய உலகத்தின்மீது உண்டாகிய அகன்றவிசம்பை முன்பு படைத்த நான்முகன் அந்நாளில் இவ்வாகாயத்தை இடப்பரப்புண் டாகப்படையாத காரணம், பசும்பொன்னாற்செய்ததொடியினையுடை யாளுடைய முலைகள் புடைபரக்க வளர்ந்து மீதுயர்ந்தோங்கு மென னினையாதவாறோ? (சொல்லுவீர்); எ - று. அம் - அழகு. கண் - இடம். மா - பெருமை. ஞாலம் - உலகம். ‘ஞாலத்து அகல்விசம்பு படைத்த’ என்பதற்கு - ஞாலத்தோடு அகல்விசம்பு படைத்த வெனவும் அமையும். இயல்பு - செய்தி.)

இவ்வாறு உலகநடையிறப்பப் புணர்ப்பதே சுவையுடையதென வேண்டுவர் கௌடர்.

(கு-ரை.) ‘காந்தம்’ என்பது, வடமொழிப்பெயர். ‘காந்தமாவது உலகவியற்றைக்குஒத்துகூறுவது. இது, ஒருவரை ஒருவர் கண்டு அன்போடு உபசரிப்பதிற் பெரும்பாலும்வருவ தன்றி, வர்ணனைக ளிலும் வரும்’ என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். இது, காந்தியென வும் படும். “ஆனாவழகினைக் காந்தியென்கின்ற தது தமிழில், நானா விதமாய் நடைபெற்றியலு நனிபுகழ்ச்சி, தானுமிடத்தினும்வார்த் தையின்கண்ணுந்தலைசிறந்து, தேனாய்விதர்ப்பருக்குங்கவுடர்க்குந் திறப்படுமே” என்ற வீரசோழியமும், ‘காந்தியென்னும்உயிர் சிறப் புடைமையால், தனித்துஇலக்கணஞ்சொன்ன ரெனக்கொள்க’ என்ற அதனுரையுங் காண்க. வடநூலிலும் காந்தியென வழங்கு கின்றது. உலகநடை இறவாமல்-உலகவியற்கை கடவாமல். பேதைத்தன்மை-“பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்”; “நுண் ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்

பேதைமைத்தே” என்றபடி மகளிர்க்குஉரியதாகிய மடமை. ஒள் நிறை - சிறந்த நிறையென்னும் ஆடுஉக்குணம். நிறை-நெஞ்சுறுதி, மனஞ்சலியாமை. ‘ஒருபேருணர்வுடையேனுண்ணிறையும்’, ‘காத ளவி’ என்பனவும் பாடம். தான்காதலித்த தலைவியின் வடிவத்தை உருவெளித்தோற்றத்திற்கண்ட தலைவன் அவ்வடிவினது கண்க ளின் அழகில் ஈடுபட்டுக்கூறிய வார்த்தை, இவ்வுதாரணச்செய்யுள். இதில் உலகநடை யொத்திருப்பதுகாண்க.

ஒருகால் தேர் - ஒற்றைச்சக்கரமுடைய தேர். பகலோன் - சூரி யன். பல்நெடு நாள் - மிகப்பலநாள். கூந்தல் - சினையாகுபெயர். செய்யுளில் ‘எண்டிசைக்கட்போதாதிடம்’ என்றும், அதற்கேற்ப உரையில் ‘எண்வகைப்பட்ட திக்குக்களிலுண்டாகிய’ என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பங்கயத்தோன் - (திருமாலின் நாபித்) தாம்ரைமலரில் தோன் றியவன்; பிரமன். “மரணே யுனதுவளர்கொங்கை வீக்கத்தைத், தானேது மெண்ணது தாமரையோன் - மீனையும், வானத்தை யித்தனையு மந்தமாக்கப்படடைத்தான், ஞானத்தை யில்லான்போ னன்கு” இஃது, உலகிறந்த நன்பொருட்பொலிவு புகழ்ச்சியின்கண் வந்தமையால், காந்தியென்னும் உயிராயிற்று. “வரைத்தோள்” “தாமரைபுரையுங்காமர்சேவடி” என்றித் தொடக்கத்தனவெல்லாங் காந்தியா மெனக்கொள்க” என்ற வீரசோழியவுரை இங்கு நோக்கத் தக்கது.

உலகநடையிறப்ப - உலகவியல்புகடக்க. உலகவியல்புகடவாது ஸாமான்யமாகக்கூறுதலிற் சமத்தகாரமில்லையென்றும், அதுகடந்து கூறுதலே சதுரப்பாடுடைய தென்றும் கௌடர்கருத்து. (உங்)

க. வலி.

உச. வலியெனப் படுவது தொகைமிக வருதல்.

என்பது: வலியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வலியென்றுசொல்லப்படுவது, தொகைச்சொல் தொடர்பு மிகத்தொடுப்பது; (எ - று.)

‘மிக’ என்றது - சிறப்புடையவாக எனக்கொள்க.

அது, “கானிமிர்த்தாற் கண்பரிவ வல்லியோ புல்லாதார் மானனையார் மங்கலநா ணல்லவோ - தான மழைத்தடக்கை வார்கழற்கான் மானவேற் கிள்ளி புழைத்தடக்கை நால்வாய்ப் பொருப்பு” எனவரும்.

(இ - ள். காலம்வரையாதுஉபகரிக்கின்ற மேகம்போன்ற பெரிய கையையும் நீண்டிருக்கின்றகழுலோடுகூடிய காலையும் வலிதாகிய வேலையுமுடையனாகிய சோழனுடைய, துளையையுடைத்தாகிய பெரிய கையையும் நான் வரையு முடைய வாரணம், தன்னுடைய தானை வலித்தால், அறுந்தன்மையையுடையன, நிகளத்தின் கண்

னையோ, பகைவராகிய அரசருடைய உரிமைச்சுற்றத்து மான் போன்றவிழியினையுடையார் கழுத்தில் நல்லநாளிற்பூட்டிய வலியையுடைத்தாகியமங்கலக்கயிறல்லவோ? எ-று. வல்லி - விலங்கு. புல்லாதார் - பகைவர். தானம் - கொடை. வார்தல் - நீளுதல். கழல் - வீரக்கழல். மான வேல் - வலியவேல். புழை - துளை. தடக்கை - பெரிய கை. நால் வாய் - நான்ற வாய். பொருப்பு - யானை.)

இத்துணைசுருங்கத்தொடுத்தல் இன்னதென்று கௌடர் சொல்லுமாறு:—

“செங்கலசக் கொங்கைச் செறிகுறங்கிற் சேறிப்பேர்ப்
பொங்கரவ வல்குற் பொருகயற்கட் - செங்கனிவாய்க்
காருருவக் கூந்தற் கதிர்வளைக்கைக் காரிகைத்தா
மோருருவென் னுள்ளத்தே யுண்டு” என வரும்.

(இ - ள். செம்மைநிறத்தையுடைத்தாகிய கலசம் போன்ற முலையையும், செறிந்த குறங்கையும், சிறிதாகிய அடியையும், பெரிதாகிய பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையும், பகைத்தெதிர்த்த கயலை யொத்த கண்ணையும், சிவந்தகொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயையும், கருமையாகியநிறத்தையுடைய கூந்தலையும், ஒளியோடுகூடிய வளைகளையுடைய கையையும், அழகையு முடைத்தாயிருப்பதொரு வடிவம் எனஉள்ளம்விட்டு அகலாது; எ - று. பொங்குதல் - பெருமை.)

(கு - ரை.) வலியை வடநூலார் ‘ஓஜஸ்’ என்பர். அது, தொகைநிலைத்தொடர்கள் மிகுதியாய்வருவது. இது, கௌடர் மிகவும்ஆதரித்தது. தொகைநிலைத்தொடர்கள் - வேற்றுமைத்தொகை முதலியன; [நன்னூல் - பொதுவியல் - சூ - ௧0 - முதலியன பார்க்க:] மொழிகளினிடையே வேற்றுமை யுருபுமுதலியன தொக்குநிற்பன. தானமழை - தானஞ்செய்கிற நீர்ப்பெருக்குமாம். ஈற்றடியில், கை - துதிக்கை. நான்ற - தொங்கிய. நால் வாய் - வினைத்தொகை. நாலல் - தொங்குதல். வாரணம் - யானை. பொருப்பு - உவமவாகுபெயர். தானைவலித்தல் - காலைவலியஇழுத்தல். கால்நிமிர்த்தாற் பரிவ வல்லிக்கண்ணே என மொழிமாறுக. பரிவ - பலவின்பால்வினையாலணையும்பெயர். ‘பரிப’ என்றும் பாடமுண்டு. நிகளம் - விலங்கு. கண் - பூட்டுவாய். புல்லாதார் - சேராதவர். சோழராசனது யானை சினந்து காலை வலியஇழுத்தால் அதன்விலங்கேயன்றிப் பகைவர் மனைவியரது மங்கல நாணும் அறுபடு மென்பது கருத்து; பகைவர்தவறுதுஅழிவ ரென்க. “இன்னங்கலிங்கத் திகல்வேந்த ருண்டன்றோ, தென்னன் றமிழ்நாட்டைச் சேறியோ-சென்னி, யகளங்கா வுன்ற னயிராவதத்தி, னிகளங்கால்விட்டநினைவு” என்று ஒட்டக்கூத்தரும், “தென்னவன் றென்னர் பெருமான் றிறன்மதுரை, மன்னவன் கோக்களிற்றின் வல்லிக்கும்-பொன்னிநா, டாலிக்கும் வேந்தா மபய குலன்மகளிர், தாலிக்கு மொன்றே தனை” என்று புகழேந்தியாரும் பாடியசெய்யுட்களிலும் இச்செய்யுளின்கருத்து விளங்குதல் காண்க.

இச்செய்யுளில் 'கானிமிர்த்தால்' எனவும், 'புல்லாதார்மானையார் மங்கல நாண்' எனவும், 'தான.....பொருப்பு' எனவும் தொகை நிலைத்தொடர்கள் மிக்குவந்தமை காண்க.

தொகைச்சொற்கள் இன்னும் அதிகமாகவரவேண்டுமென்பது, கௌடர்கோட்பாடு. அவர்காட்டும் உதாரணச்செய்யுளில், முதல்முன்றடிகளும் ஒரேதொகைநிலையாய்வந்தன. 'ஓசமென்னும் உயிர் - முழுதும்ஒருபதமாகத் தொகுத்த தொகையினையுடையது' என்ற வீரசோழியவுரையையுங்காண்க. செறிந்தகுறங்கு - (பருத்திருத்தலால்) ஒன்றோடொன்றுநெருங்கியதொடை. (உச)

க0. சமாதி.

உரு. உரியபொருளன்றி யொப்புடைப் பொருண்மேற்
நருவினை புணர்ப்பது சமாதி யாகும்.

என்பது: சமாதியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) முக்கியப்பொருளின் வினையை ஒப்புடைப் பொருண்மேல் தந்துபுணர்த்துஉரைப்பது, சமாதியென்னும் அலங்காரமாம்.

'சமாதி' என்னது 'ஆகும்' என்ற மிகையால், பெயரும் அவ்வாறுஉரைக்கப்படும்.

அது, "அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள்பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரும் பலகதிர்ப் பரிதி" எனவும்,

"விழித்த குவளைக் கழிப்போது வாக்கிய
கள்ளுண்டு களித்த வண்டினம்" எனவும்,

"கன்னியெயில்," "குமரிஞாழல்" எனவும்,

"கடுங்கை வயலுழவர் காலைத் தடிய
மடங்கி யரியுண்ட நீலந் - தடஞ்சேர்ந்து
நீளரிமேற் கண்படுக்கு நீணி ரவந்தியார்
கோளரியே றிங்கிருந்த கோ" எனவும் வரும்.

இஃது, இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

இவற்றைக் குணவலங்காரமென்றுங் கூறுப.

அஃதே, இன்னவிலக்கணமெல்லாம் முன்னையோர்மொழிந்தது, நடைபலப்பின்ற வடமொழிக்கன்றே; செந்தமிழ்மொழியின் வந்தவாறு என்னை? எனின், — இதன்முதனூல்செய்தஆசிரியர் உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் சங்கிருதம், பாகதம், அவப்பிரஞ்சம் என மூன்றுவகைப்படுத்தி, அவற்றுள், சங்கிருதம் புத்தேளிர் மொழி யெனவும், அவப்பிரஞ்சம் பாமரசாதிகளாகிய இழிசனர் மொழி யெனவுங் கூறினார்: அதனால், பிராகிருதம், எல்லாநாட்டு

மேலோர்மொழியெனப்படும். அல்லதூஉம், பிரகிருதியென்பது இயல்பாகலான், பிரகிருதம் - இயல்புமொழி. அந்தப்பிரகிருதத்தைத் தற்பவம், தற்சமம் தேசியம் என மூன்றாக்கினார். அவற்றுள், தற்பவம் என்பன - ஆரியமொழிதிரிந்து ஆவன; அவை, பாபம் - பாவம் எனவும், 'நிதியந்துஞ்சம்' எனவும், 'தசநான் கெய்திய பணைமருணேன்றாள்' எனவும் வரும். தற்சமம் என்பன - ஆரியச் சொல்லும் தமிழ்ச்சொல்லும் பொதுவாய் வருவன; அவை - குங்குமம், மூலம், மலயமாருதம் என்பன. தேசியம் என்பன - அவ்வந்நாட்டார் ஆட்சிச்சொல்லேயாய்ப் பிற *பாடைநோக்காதன; அவை - நிலம், நீர், தீ, சோறு என்பன. இவற்றைச் செய்யுட்கொல்லெனத் தமிழ்நூலாரும் வேண்டின ராகலின், இவ்வாறான தமிழ்ச்சொல்லெல்லாம் பாகதமெனப்படும். அச்சொற்களாலியற்றப்படும் எல்லாக்கவிக்கும் அவ்வலங்காரமனைத்தும் உரிய வாகலின், ஈண்டு மொழிபெயர்த்து உரைக்கப்பட்டன.

(கு - னை.) ஸமாதி யென்பது, வடசொல்; ஒருபொருளினிடத்து மற்றொன்றின் தன்மையை நன்கு ஆரோபிப்பது. 'இது, இருதிறத்தார்க்கும் ஒப்பு. கவிஞர் கவிகளைச் சமத்தரிக்க இது பெரியதோர்கருவியாம்' என்பார், தண்டியலங்காரசாரமுடையார். தந்து புணர்த்து உரைத்தல் - கொணர்ந்துசேர்த்துச்சொல்லுதல். (தன்னையொழிந்த நான்குபுத்தமும் தன்னிடத்தே) அகன்றுவிசிதற்குக் காரணமாகிய பெரிய ஆகாயத்திடத்தே (தோன்றிப்) பரந்த இருளை விழுங்காநின்று (மறைந்த) பகற்பொழுதை உலகத்தே தோற்றுவித்து எழுதலைச் செய்யும் பலகிரணங்கையுடைய சூரிய னென்பது, முதலுதாரணத்தின் பொருள்; அம்மேற்கோளில், உயர்திணைக்குரிய பருகுதல் காலுதல் என்ற வினைகள் அஃறிணையாகிய சூரியமண்டலத்தின் மேலேற்றிக்கூறப்பட்டவாறு காண்க. கழியினிடத்தே மலர்ந்த குவளைமலர்கள் வார்த்த தேனை யுண்டு களிப்புக்கொண்ட வண்டுகளின் கூட்டமென்பது, இரண்டாவது உதாரணத்தின் பொருள்: அம்மேற்கோளில், பிராணிகட்குரிய விழித்தல் வார்த்தல் என்ற வினைகள் குவளைமலர்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டன.

கன்னி எயில் - உறுதிநிலைகுலையாத மதில்; எவருந் தொடவொண்ணாத பாதுகாவலையுடைய மதில்: இளமங்கையர்க்குரிய கன்னித்தன்மை, மதில்மேலேற்றிக்கூறப்பட்டது. குமரி ஞாழல் - இளமையையுடைய குங்குமமரம்; மகளிர்க்குரிய குமரித்தன்மை, மரத்தின் மேலேற்றிக்கூறப்பட்டது. 'குமரிஞாயில்' என்ற பாடத்துக்கு - உறுதியழியாத ஞாயிலென்னும் மதிலுறுப் பென்பது பொருள். இவையிரண்டும், ஒப்புடைப்பொருளின்மேற் பெயர்புணர்த்த சமாதி. பெயர் - பெயர்ச்சொல். மிகையை 'அதிகவசநம்' என்பர்.

வலிய கைகையுடையராய் வயலிற்பயிர்த்தொழில்செய்கின்றவரதுகாலைத் தடுக்கியதனால் மடங்கி அறுபட்ட கருங்குவளைக்கொடி

கள் அவர்களாற்களைந்தெறியப்பட்டு வரப்பிற்சேர்ந்து நீண்டநெற்று ளரிகளின்மீது மலர்களினி தழ்குவிந்திருக்கப்பெற்றமிக்கநீர்வளப்ப முள்ள அவந்திநாட்டி லுள்ளார்க்கு வலியஆண்சிங்கம்போன்ற தலை வன் இங்கிருந்தஇவ்வரசன் என்பது, செய்யுளின் பொருள். 'என்றதனுள், கண்ணுடையவற்றின் பக்கலுள்ள உறங்குதல்தொழி லைக் கண்ணில்லாதகுவலையின்கண் உலகிற்கொக்கப்புணர்த்தமை யால், சமாதியென்னும்உயிராயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை. 'காலிற்றடிய' என்றும், 'இவ்விருந்தகோ' என்றும் பாடமுண்டு.

இவற்றை - செறிவு முதலிய பத்தையும். ஒருவனுக்குள்ள திண்மை இளமை முதலிய தேககுணங்களும், தயை தைரியம் முதலிய ஆத்மகுணங்களும் அவனை விளக்குவதுபோல, இக்குணங் களும் காவியத்தையிளக்குகின்றன என்பதாம். 'இக்குணங்க ளில் லாக்கவிகளில் உவமைமுதலியஅலங்காரங்களும் விளங்கா, இளமை நீங்கிய உடம்பில் ஆபரணங்கள் விளங்காமைபோலென்ப' என்ற தண்டியலங்காரசாரம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இக்குண வலங் காரங்கட்கும், மேற்கூறப்படும் பொருளணி சொல்லணிகட்கும் வேறுபாடு : — 'தொடைகளைப் பற்றிநின்று காப்பியத்திற்கு அழகுசெய்வது குணம், சொல்லையும் பொருளையும் பற்றிநின்று அழகுசெய்வது அணி யெனச் சிலர் கூறினர். குணங்கள் இளமை முதலியனபோல ஒற்றுமைநயத்தில்நின்று அழகுசெய்வன; அணி கள் கடககுண்டலாதிகளைப்போல வேற்றுமைநயத்தில்நின்று அழகுசெய்வன என்று சிலஆசிரியர் இயம்பினர். காப்பியத்திற்கு அழகுசெய்வன குணங்கள், அதற்குஅதிசயத்தைச்செய்வன அணி கள் எனப் பிறருரைத்தனர்' என்று தண்டியலங்காரசாரத்திற் காண்க.

மேற்காட்டிய பத்துக்குணங்களும் வைதர்ப்பர்க்குஉடன்பாடு. கௌடர்க்கோ, ஒழுகிசை உதாரம் உய்த்தலில்பொருண்மை வலி சமாதி என்ற ஐந்தும் உடன்பாடும், அவற்றில் வலி மிகவிருப்பமு மாம்; செறிவு தெளிவு சமநிலை, காந்தம் என்ற நான்கும் கௌடர்க்கு உடன்பாடன்று; இன்பத்திற் சொல்லின்பம் கௌடர்க்குஒருசார் உடன்பாடு. பொருளின்பம் கௌடர்க்கு முழுதும்உடன்பாடு எனத் தொகுத்துணர்க. உதாரம் - கொடை, பெருமை, கம்பீரம். காந்தம் - மகிழ்விப்பது. பிறவற்றிற்குக் காரணம், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

இதன் முதலால் - காவ்யாதர்ஸமென்னும் வடநூல். அது செய்தஆசிரியர் - ஆசார்யதண்டி. சங்கிருதம் = ஸம்ஸ்கிருதம். பாக தம் = ப்ராசுருதம். அவப்பிரஞ்சம் = அபப்ரம்ஸம். புத்தேளிர்மொழி - தேவபாஷை. 'பாமரசாதிகளாகிய' என்றவிடத்து, 'அபரசாதிக ளாகிய' என்றும், 'ஆபீராதிகளாகிய' என்றும், 'இதரசாதிகளாகிய' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு. 'எல்லாநாட்டு மேலோர்மொழியெனப் படும்' என்பதற்குடாக 'எல்லாநாட்டுள்ளும்எல்லாரும்வழங்கும்

இயல்புமொழி யென்பது விளங்கிற்று' என்று சிலபிரதிகளிலுள்ளது. தற்பவம்=தத்பவம்; ஆரியத்திற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தாலும், ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவும் ஆரியத்திற்குச்சிறப்புமாகிய ஈரெழுத்தாலுமாகித் திரிதல்முதலிய விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடசொற்கள். தற்சமம்=ததஸ்மம்; ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவாகவுள்ள எழுத்தாலாகி விகாரமின்றித் தமிழில்வந்து வழங்கும் வடசொற்கள். ஆரியமொழி - வடசொல், ஸம்ஸ்கிருதபதம். 'நிதியம் துஞ்சம்' என்பதற்கு - செல்வம்நிலை பெற்ற என்பது பொருள். தச நான்கு எய்திய [நான்கு தசம் எய்திய] - நாற்பது பிராயமானதும், பணை மருள் நோன் தாள்-(காண்பவர்) முரசுமென்று மயங்கும்படியான வலியகால்களையுடையதுமாகிய என்று யானைக்கு அடைமொழி, பாபம், நிதி, தஸ என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. இவற்றைச் செய்யுட்சொல்லெனத் தமிழ்நூலார் வேண்டினமையை, தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்து எச்சவியலில் "இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென், றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே" என்றதனாற் காண்க. (உரு)

இவ்வியலுக்குப் புறநடை.

உசு. இயன்ற செய்யுட் கியைந்த வணியெலாம்
முற்ற வுணர்த்தும் பெற்றிய தருமையிற்
காட்டிய நடைநெறி கடைப்பிடித் திவற்றோடு
கூட்டி யுணர்த லான்றோர் குணனே.

என்பது: இச்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கட்கெல்லாம் புறநடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) உலகத்துநிலைபேறுடைய செய்யுளைத்திற்கும் பொருந்திய அணிவேறுபாடெல்லாம் ஒழிவின்றியுணர்த்துந்தன்மை அரிதாகலான், காட்டப்பட்டஒழுக்கநெறியேபற்றுக்கோடாகஇவற்றோடு ஁ங்கூட்டிக்கொண்டுணர்தல் முற்றக்கற்றோரதுபெற்றியாம்; எ-று.

என்பது: மாங்களியும், தீம்பாலும், வருக்கைச்சகையும், சருக்கரையும் தம்முள்வேறுபட்ட சுவையவெனினும் கூறுவது மதுரமென்றன்றே? அதுபோல, எழுத்துச்செறிவும், சொற்செறிவும், பொருட்செறிவும் செறிவென்றேசெப்புவதல்லது பிறிதொருவகைபேசிற் பெருகியஅகலமுடைத்தாமாகவின், அவையெல்லாம் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

(ரு - ரு.) வருக்கைச்சகை - பலாச்சகை. ஒழிந்தனவும் அன்னபிறவும் அத்தன்மையன. 'இவ்வளவால் யாதுகூறியதேதாவெனின், பொருள்எளிதில்விளங்கத்தக்கதாய்ச் சொல்வன்மையில்லாததாய் விளங்குகின்ற மிடுக்கில்லாதநடையொன்று உண்டு:அது வைதர்ப்புமெனப்பெயர்பெறு மெனவும், பொருளாழுத்தமுஞ் சொல்வன்மையு

முள்ள மிடுக்கானநடையொன்று உண்டு:அது கௌடமௌப்பெயர் பெறு மெனவுங் கூறியதாயிற்று. எந்நடைக்கும் ஓசையுடைமையும் ஆழமுடைமையும் இருத்தல்வேண்டும். இவ்விரண்டுவகையுங்கலந்தநடை பாஞ்சாலமௌப்பெயர்பெற்றதொன்றுளதெனப் பிறர்கொண்டிருக்கின்றனர். உண்மை நோக்கின், அங்ஙனம் ஒன்றேயன்று: சிறிதுசிறிதுவேற்றுமையுடையபலநடைகளுமுள். அவற்றையெல்லாம்விளக்கிக்கூறுதல், பிக்கஅருமை.....ஆதலின், குணங்களின் ஒப்புமைநோக்கி இவ்விரண்டிலடக்கிக்கொள்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். பாஞ்சாலி, மாகநீ, ஆவந்திகர், லாடி, வைதர்ப்பீ, கௌட என நெறியூறு கூறினாரு முளர். 'ஏற்றசெய்யுட்கு' என்பதும் பாடம். (உசு)

பொதுவியல் முற்றிற்று.

தண்டியலங்காரம்

இரண்டாவது

பொருளணியியல்

காப்பு.

என்னை யுடையாள் கலைமடந்தை யெவ்வுயிர்க்கும்
அன்னை யுடைய வடித்தவீர்கள்—இன்னளிதும்
மென்மலர்க்கே கன்று மெனவுரைப்பர் மெய்யினா
வன்மனத்தே தங்குமோ வந்து.

(இதன் பொறிப்புரை.) (மிகவும் இழிவான) என்னை அடிமையாக
வுடையாள் கலைமடந்தை எல்லாவுயிர்க்கும் தாயாயுள்ளவளது
தளிராகிய அடியிணைகளானவை, இனிதாகிய [பண்முரலும்]
வண்டுகள் சூழ்கின்ற மிருதுவாகிய மலரின்மீது மிதிப்பினும்
கன்றும் என்று சொல்லாநிற்பர்; இத்தன்மையாகிய தளிரடிகள்,
உண்மையற்ற கடினமாகிய என்மனத்தின்கண் வந்து நிலையாக
நிற்கும்; (என்றவாறு.)

ஓகாரம் - அசை. கலைமடந்தை யென்பதற்கு - கலையையுந்
வனதுர்க்கை யென்பாரு முளர்.

(குறிப்புரை.) இவ் வியலுக்குத் தனியே கூறப்பட்ட தெய்வ
வணக்கமாகிய இச்செய்யுளும் இதன் உரையும் சில பிரதிகளில்
இல்லை. தங்குமோ என்ற ஓகாரத்தை வியப்புப்பொருளதாகக்
கொள்ளினும் அமையும்; இனி, எதிர்மறையாகக் கொண்டு, தங்கக்
கடவனவோ? அல்ல என உரைத்து, கவி தன்மனத்தின் இழிவைப்
புலப்படுத்திய தாக்குதல் நேராகுமாறும் உணர்க. கலைமடந்தை
யென்பது சரசுவதியைக் குறிக்கும்போது கலை - கல்வியும், அப்
பெயர் வனதுர்க்கையைக் குறிக்கும்போது கலை - மானுமாம்.
மடந்தை - பெண். பண்முரலும் - இசைபாடும். கன்றும் - வாடும்.
ஊரும் - வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தும்.

பொருளணிகள்

- க. தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பே வேற்றுமை விபாவனை
ஒட்டே யதிசயந் தற்குறிப் பேற்றம்
ஏது நுட்ப மிலேசம் நிரனிறை
ஆர்வ மொழிசுவை தன்மேம் பாட்டுரை
பரியா யம்மே சமாயித முதாத்தம்

அரிதுண ரவனுதி சிலைடை விசேடம்
ஒப்புமைக் கூட்ட மெய்ப்படு விரோதம்
மாறுபடு புகழ்நிலை புகழாப் புகழ்ச்சி
நிதரிசனம் புணர்நிலை பரிவருத் தனையே
வாழ்த்தொடு சங்கீ ரணம்பா விகமிவை
ஏற்ற செய்யுட் கியன்ற வணியே. *

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வியல் என்னபெயர்த்தோ எனின், பொருளானும் அணி களது இயல்பு உணர்த்தினமையால், பொருளணியிய லென்னும் பெயர்த்து; அஃதேல், சொல்லானுணரப்படும் அணி ஈண்டு உணர்த்திலரோ எனின், மிகுதி பொருண்மேல தாதலான் மிக்கத னுற் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

இவ்வியலினுள் இச்சூத்திரம் என்றுதலிற்றோ எனின்,—அலங் காரங்களின் பெயரும்முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) தன்மையும் உவமையும் உருவகமும் தீவகமும் பின் வருகிலையும் முன்னவிலக்கும் வேற்றுப்பொருள்வைப்பும் வேற்று மையும் விபாவனையும் ஒட்டும் அதிசயமும் தற்குறிப்பேற்றமும் ஏதுவும் நுட்பமும் இலேசமும் நிரனிறையும் ஆர்வமொழியும் சுவையும் தன்மேம்பாட்டுரையும் பரியாயமும் சமாயிதமும் உதாத்த மும் அவநுதியும் சிலைடையும் விசேடமும் ஒப்புமைக்கூட்டமும் விரோதமும் மாறுபடுபுகழ்நிலையும் புகழாப்புகழ்ச்சியும் நிதரிசனமும் புணர்நிலையும் பரிவருத்தனையும் வாழ்த்தும் சங்கீரணமும் பாவி கமும் என இவை முப்பத்தைந்தும் மேற்கூறிய செய்யுட்கு ஏற்ற அலங்கார மென்று சொல்லப்படும்; (எ - று.)

இவையெல்லாம் உம்மைதொகுத்து எண்ணேகாரம் இடை யிட்டு எண்ணப்பட்டவற்றை அவ்வும்மைவிரித்து உரைக்கப் பட்டன.

அஃதேல், இது முறைமையாயினவாறு என்னையோ எனின்,— இயல்பு விகாரம் என்று இரண்டலவே அவற்றுள், தன்மை-இயல் பாதலான், முற்படு முறைமைத்தாய், தன்மையென்றும் சொன் னடையென்றுஞ் சொல்லப்படும்: உவமை, விகாரமாய் மிக்கவர விற்காய்ப் பிற வக்கிரநடையலங்காரங்கட்கு உபகாரமுடைத்தாத லால், தன்மையின்பின்னர் வைக்கப்பட்டது. ஒழிந்தனவும் வைத்த வாறு உய்த்துணர்ந்துகொள்க; ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும். அல்லதுஉம, தொல்லாசிரியர் சொல்லிய நெறி யெனினும் அமையும்.

இனி, 'இயன்ற' என்றதனால், சில செய்யுட்கு ஏற்றுச் சில செய்யுட்கு ஏலாதனவும் உள ஒருதிறத்து அணி யெனக் கொள்க.

* 'ஏற்ற செய்யுட் கணியே ழைந்தே' என்றும் பாடமுண்டு.

‘அரிதுண ரவனுதி’ என்று சிறப்பித்தவதனால், சிறப்புமுதலாயினவற்று உண்மை மறுக்குங்கால் அம்மறையானே ஒரு புகழ்தோன்ற வைக்கப்படு மென்பது; அஃது, அதனிலக்கணங்கூறும் வழியே உணர்ந்துகொள்க. ‘மெய்ப்படு ஈரோதம்’ என்று எடுத்தது - இதனைத் தமிழாசிரியர் மூரண்டொடையென்று தொடைப்பாற்படுத்துச் செய்யுட்கு உறுப்பாக்கினார்: இவ்வாசிரியர் இதனை அலங்காரத்தின்பாற் படுத்தின ராதலின், அவ்வேறுபாடு அறிவித்தற்கு எனக் கொள்க. இவையெல்லாம் மேற்கூத்திரக்கருத்து நோக்கி ஈண்டு உரைக்கப்பட்டன.

ஒழிந்த அகலம் உரையிற் கொள்க.

(ரு - ரை.) காப்பியம் அழகுபெறுதற்குக் காரணமாகுகின்ற அணிகள் சொல்லையும் பொருளையும்பற்றி நின்றலால் சொல்லணியும் பொருளணியும் என இருவகைப்படு மென்று கொண்டு, அவற்றுள் பொருளணிகளின் இலக்கணத்தை இவ்வியலில் விளக்குகிறார். சொல்லணிகளின் இலக்கணம் அடுத்த இயலில் விளக்கப்படும். இதற் கூறப்படும் பொருளணிகளுள் தீவகம், பின்வருநிலை, நிரனிறை, சிலேடை, விரோதம் முதலிய சில அணிகள் ஒருசார் சொல்லையும்பற்றி நின்றலால், ‘மிகுதி பொருள்மேல் தாதலால், மிக்கதனற் பெயர்கொடுக்கப்பட்டது’ என்றார். ‘தமிழாசிரியர்’ என்றது, தொல்காப்பியர் முதலியோரை. மற்றும் பலவாறு நூற்றுக்கணக்காக விரித்துக்கூறப்படும் அணிவிகற்ப மனைத்தும் இம்முப்பத்தைந்தனுள்ளே அடங்கிவிடுமென்பது, இவ்வாசிரியர் துணிபு. அங்ஙனம் அடங்குமாற்றை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. ‘செய்யுட்கு இயன்ற அணி’ என்ற விடத்து, செய்யுளென்றது, கவியினற் செய்யப்பட்டது என்னும்பொருள்மேல் தாதலால், அதிலே வசனமும் அடங்கும்; காவ்ய மென்ற வடமொழியும் கவியின் செய்கையாலாகிய பிரபந்த மென்றமாத் திரமாய் யாப்பிற்கும் கட்டுரைக்கும் பெர்துவாத லுணர்க. தன்மை முதல் வாழ்த்து ஈருக வுள்ள முப்பத்துமுன்று அணிகளும் தனியேவருவன; சங்கீரணமும் பாவி கமும் முறையே பல அணிகள் சேர்ந்தும் காப்பியமுழுவதிலும் அமைந்தும் வருவன; இவ்வேறுபாடுதோன்ற, இடையில் ‘ஒடு’ கொடுத்துப் பிரித்தார்: சங்கீரணம் பாவி க மென்ற முறைமைக்குக் காரணமும் இதனால் விளங்கும். (உள்)

க. தன்மையணி

உ. எவ்வகைப் பொருளு மெய்வகை விளக்குஞ் சொன்முறை தொடுப்பது தன்மையாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தன்மையென்னும் அலங்காரத்துப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) எவ்வகைப்பட்ட பொருளும் மெய்ம்மைக்கூறுபாட்டான் விளக்குஞ் சொன்முறையாற் பாடப்படுவது தன்மையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) நிறுத்தமுறை-மேற்குத்திரத்தில் வைத்த முறைமை. தன்மை யெனினும், தன்மை நவீற்சி யெனினும் ஒக்கும் ; இதனை வடநூலார் ஸ்வபாவோக்தி யென்பர். அது-பொருளின் இயல்பை நேரிற்பார்த்தாற்போலத் தோன்றுமாறு உள்ளபடி விளங்கச் சொல்வது. அங்ஙனம் சொல்லுங்கால், 'உண்டுவளர்ந்தான்', 'இரண்டுகண்ணன்' 'ஓடிவந்தேன்' என்றும்போல யாதொரு சம, தகராத்துக்கும் இடமில்லாதபடி கூறின் அது அணியாகா தெனறும், ரசிகர்கள் கேட்டு உவக்கும்படியானதோர் தன்மை நிகழக் கூறினால்மாத்நிரமே அணியாகுமென்றும் அறிக. இது, எல்லாவணிகளுக்கும் பொதுவாம். (உஅ)

ங. அதுவே,

பொருள்குணஞ் சாதி தொழிலெனப் புலனும். *

என்பது : தன்மையது பகுதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அத்தன்மை, பொருளும் குணமும் சாதியும் தொழிலும் என்னும் இவைபற்றித் தோன்றும் ; (எ - று.)

(கு - ரை.) பொருள்முதலிய நான்கும் இவ்வணிக்கு நிலைக்கள் மெனப்படும்.

அவற்றுள்,

(க) பொருட்டன்மை வருமாறு :—“நீல மணிமிடற்ற னீண்ட சடைமுடிய, லூலணிந்த மார்பனுதல்விழியன் - ரோலுடையன், கைம்மான் மறியன் கனன் மழுவன் கச்சாலை, யெம்மா னிமைக் கோர்க்கிறை” எனவரும். (இதன்பொருள். கருங்குவளைபோன்ற அழகிய மிடற்றினையும் முடியின்கண்ணே நீண்ட சடையினையும் மார்பினிடத்தே அணியப்பட்ட முப்புரிநூலினையும் நெற்றியின் கண்ணேசேர்ந்த விழியினையும் உடையாக அசைத்த தோலினையும் கரதலத்து ஏந்திய மானினையும் கனல்போன்ற மழவினையும் திருக் கச்சாலை யென்னுந் திருப்பதியினையுமுடையனாய் எம்மைஆண்டு கொண்ட பெரியோன், இமையவர்க்குத் தலைவன் என்றவாறு. அன் - சாரியை. நீலமணிபோன்ற மிடற்றினையுடையனெனவும், நீலத்தையுடைய அழகிய மிடற்றின னெனவும் அமையும். மிடற்றன் சடையன் மார்பன் விழியன் எனச் செவ்வெண்ணுக்கினும் அமையும். மணி - அழகு. 'கனமழு' எனப் பாடமோதி, பெரிய மழு என்பாருமுளர். கனலையும் மழுவையும் என்றுக்கினும் அமையும். நீலம் - கருங்குவளை; அஃது, ஆகுபெயரால், பூவெனக் கொள்க. 'கச்சாலையெம்மான்' என்றது. கச்சாலையிலே யுறையும் பெரியோ னெனினும் அமையும்.)

(கு - ரை.) மிடறு - கழுத்து. அசைத்த - கட்டிய. தோல் - புலித்தோலும் யானைத்தோலும். இப்பாடிலுள்ள 'மிடற்றன்' முதலியவற்றை அன் விசுதிபெற்ற ஆண்பாற்பெயர்களாகக்கொள்

* 'தொழிலொடு புலனும் என்றும் பாடமுண்டு.

ஞதலே நேர். செவ்வெண் - எண்ணும்மைதொக்கது. நீலம் அணி மிடறு எனப்பிரித்து, நீலநிறத்தையணிந்த கண்ட மெனினுமாம். கனல் மழு - சொலிக்கின் எரியிரும்புப்படை. இது - ஒருருவின் தன்மையைக் கூறியதனால், பொருட்டன்மையாம்.

(உ) குணத்தன்மை :—“உள்ளங் குளிர வுரோமஞ் சிலிர்த்துரையுந், தள்ளவிழி நீர்ததும்பத் தன்மறந்தாள் - புள்ளலைக்குந், தேந்தர மரையவல்குழ்தில்லைத் திருநடஞ்செய், பூந்தர மரைதொழுத பொன்” எனவரும். (இ - ள். நெஞ்சம் குளிர மெய்ம்மயிரரும்பி மாற்றமுந்தளரக் கண்ணிலுபுனல்தோன்றத் தன்னுருவத்தையும் மறந்தாள், புட்குலம் அலைக்காரின்ற மதுநிறைந்த தாமரையை யுடைய பழனஞ் சூழ்ந்த தில்லைப் பொதுவின்கண்ணே அழகுடைத் தாகிய கூத்தை யாடுகின்ற (சபாபதியின்) பொலிவினையுடைய (திருவடித்) தாமரையை வணங்கின பொன்னையொப்பாள் எ - று. பொன் தன்னை மறந்தாள் எனக் கூட்டுக. பூந்தாமரை - சீர்பாதம். ‘உரையுந்தள்ள’ எனனும் உம்மையால், நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்பனவுந் தளர வெனக் கொள்க. புள்ளலைக்கும் வயல்: புள்ளலைக்குந் தாமரை யெனினும் அமையும்.)

(ரு - ரை.) தில்லைப்பொது-சிதம்பரசபை. ‘பூந்தாமரைத்தொழுத பொன்’ என்று பாடமோதி, அழகிய கொன்றைப்பூமாலையை யுடைய சிவபெருமானைத் தொழுத பெண்ணென்று உரைப்பாரு முளர். இது - கடவுளைத்தொழுதலாலாகும் ஆனந்தத்தின் தன்மையைக் கூறியதனால், குணத்தன்மையாம்.

(ங) சாதித்தன்மை :—“பத்தித்த கட்ட கறைமிடற்ற பைவிரியுந், துத்திக் கவைநாத் துளையெயிற்ற-மெய்த்தவத்தோ, ராகத்தானம்பலத்தா னார வழுதணங்கின, பாகத்தான் சாத்தும் பணி” எனவரும். (இ - ள். பத்தியாகிய வரைகள் பொருந்திய வயிற்றினையுடையனவாய்க் கருமையாகிய மிடற்றினையுடையனவாயப் படத்தின்கண் விரிந்த பொறிநிறத்தையும் இரண்டுபிரிவான நாவையும் புரையையுடைய பல்லினையு முடையனவாயிருப்பன; மெய்யாகிய தவத்தினை யுடையோ ரகத்தினக் னுள்ளான், அம்பலத்திலே நிற்பான், பருகாத அமுதமனை உமர்தேவியின் பாகத்தை யுடையான் சாத்தும் பணிகள்; எ-று. பத்தித்த அகட்ட என்பது பத்தித்த கட்டவென விகாரமாயிற்று; அகடு-வயிறு, துத்தி-நிறம். அகத்தான் என்பது, ஆகத்தான் என முதல்நீண்டது. ஆர்தல-உண்ணல்.)

(கு - ரை.) அகம் - மனம். பணி யென்றது - ஆபரண மென்றும், பாம்பென்றும் பொருள்படும். இது-சர்ப்பசாதியின் தன்மையைக் கூறியதனால், சாதித்தன்மை.

(ச) தொழிற்றன்மை :—“சூழ்ந்து முரன்றணவி வாசந் துதைந் தாடித், தாழ்ந்து மதுநுகாந்து தாதருந்தும் - வீழ்ந்தவிழ்ந்த, பாசத்தார் நீங்காப் பாரு சுடரின் பைங்கொன்றை, வாசத்தார் நீங்காத வண்டு” எனவரும். (இ - ள். தன்னைவிரும்புதலாலே கட்டு

விட்டுப்போன சுற்றத்தொடர்ச்சியாகிய பாசத் தனையை யுடையார் பிரியாதேயிருக்கப்பட்ட பெரிய விளக்கத்தை யுடையானுடைய செவ்வியுடையத்தாகிய கொன்றையின் நறுநாற்றத்தையுடைய மாலையைப் பிரியாத வண்டு, (தேனைச்) சூழ்ந்து பண்ணை முரன்று சேரச்சென்று மணத்தைச் செறிந்து மீதேபறந்து விரும்பி மதுவை யுண்டு தாதைக் கோதா நிற்கும் எ - று. துதைதல் - செறிதல். ஆடுதல் - பறத்தல். தாழ்தல், வீழ்தல் - விரும்புதல். நுகர்தல் - உண்டல். அருந்துதல் - கோதுதல்.)

(ரு - ரை.) இது-வண்டின் தொழிலைக் கூறினதனால், தொழில் தன்மை.

அல்லதூஉம் " மான்ரோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி, யின் பிண வொழியப் போகி நோன்கா, நிரும்புதலை யார்த்த திருந்து கணை விழுக்கோ, லுளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி, விடுநிலக் கரம்பைப் படுநீ ருடி, நுண்புல் லடக்கிய வெண்பல் லெயிற்றியர், பார்வை யார்த்த பறைதாள் விளவி, னீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து" என்பதூஉம் அவ்வலங்காரம்.

இஃது, இலக்கியத்திற் சிறுபான்மை : இலக்கணத்துள்ளே பயின்றவருமெனக் கொள்க.

(ரு - ரை.) இ-ள். ஈன்பிண-பிள்ளைபெற்ற வேட்டுவமகள், மான்தோல் பள்ளி-மானதோலாகிய படுக்கையிலே, மகவொடு முடங்கி ஒழிய - அக்குழந்தையுடனே முடங்கிக்கிடக்க. போகி-(மற்றையோராகிய தாம்) சென்று, - இரும்புதலை ஆர்த்த - இருப்புப்பூண தலையிலே அழுந்தப் பதிக்கப்பெற்ற, திருந்து கணை நோன்காழ் விழு கோல் - நன்றாகிய திரட்சியையும் வலிமையையும் வயிரத்தையு முடைய சீரிய கோல் செருகின, உளி வாய் சுரையின்-உளிபோலும் வாயையுடைய பாரைகளால், மிளிர மிண்டி - கட்டிகள் கீழ் மேலாம் படி குத்துதலினால், - இரு நிலம் கரம்பை படு நீறு ஆடி-கருநிலமாகிய கரம்புநிலத்தி லுண்டாகிய புழுதியை யனைந்து, - நுண்புல் அடக்கிய-மெல்லிய புல்லரிசியை வாரியெடுத்துக்கொண்ட, - வெண்பல் எயிற்றியர்-வெள்ளிய பல்லையுடைய வேட்டுவக்குடியிற் பிறந்தமகளிர், - பார்வை ஆர்த்த பறை தாள் விளவின் நீழல் முன்றில்-பார்வைமான் கட்டினின்ற தேய்ந்த அடியையுடைய விளாமரத்தினது நிழலையுடைய முற்றத்திடத்துத் தோண்டின. நிலம் உரல்-நிலவுரலிலே, பெய்து-(அப்புல்லரிசியைச்) சொரிந்து, எ - று.

ஒழியப் போகி மிண்டி ஆடி அடக்கிய எயிற்றியர் பெய்து என்க. வேட்டுவமகளிருள் ஈன்றணிமையையுடையவரொழிய மற்றையோர் அனைவரும் இரைதேடச் செல்லுதலும், மிகவினைந்து உதிர்ந்த புல்லரிசியை ஏறும்பு இழுத்துச் சேரஇட்டுவைத்த இடத்தை யறிந்து குறிஞ்சிநிலமாகுள் அங்கு நிலத்தைக் கருவியாற் குழிபறித்து அவ்வரிசியை யெடுத்துக்கொள்ளுதலும், இயல்பு. நிலவுரல்-நிலத்திலே உரல்போலத் தோண்டப்பட்ட குழி. பிண-மக்கள் பெண்மைப்பெயர்; அது, பிண எனக் குறுகி நின்றது:

வகரம்-உடம்படும்பெய். மகவு - மக்களினமைப்பெயர். இரும்பு - பூணுக்கு, கருவியாகுபெயர். 'இரும்புதலையாத்த' என்றும், 'பார்வையார்த்த' என்றும் பாடமுண்டு, கணை-திரட்சி. விழுமம்-சீர்மை. உளி, பாரை - கருவிவிசேடங்கள். கோல்செருகப்படுகின்ற சுரையையுடைமையின், சுரை யென்றார்: ஆகுபெயர்; சுரை - குழை. பார்வை-வேட்டைக்காரர் மிருகபகுகளைப் பிடித்தற்பொருட்டுத் தாம் உடன்கொண்டுள்ள பழகியமிருகபகுகள்; இவற்றைக்கண்டும் இவற்றின்ஒலியைக்கேட்டும் நம்பிக்கைகொண்டு மற்றை மிருகபகுகள் வந்துசேரும்: இவை, தீபகமெனவும் படும். பறை தாள்-வினைத்தொகை.

இப்பெரும்பாணுற்றுப்படையடிகளில் பலவகை இயற்கைகள் விளங்குமாறு காண்க. (உக)

தன்மையலங்காரம் முற்றும்.

உ. உவமையணி

ச. பண்புந் தொழிலும் பயனுமென் றிவற்றி
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்
தொப்புமை தோன்றச் செப்புவ துவமை.*

என்பது: உவமை யென்னும் அலங்காரத்துப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பண்பு தொழில் பயன் என்பன காரணமாக ஒன்றாகியும் பலவாகியும் வரும் பொருளொடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்புமைபுலப்படப் பாடுவது, உவமையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(ரு - ரை.) உவமை - உபமா என்ற வடசொல்லின் திரிபு அஃதாவது-ஒருபொருளொடு மற்றொருபொருட்கு ஒப்புமை விளக்குவது.

ஒன்றும் பலவும் பொருளொடுபொருள்புணர்த்தலாவது-ஒரு பொருளொடு ஒருபொருளும், ஒரு பொருளொடு பலபொருளும், பலபொருளொடு பலபொருளும், பலபொருளொடு ஒரு பொருளும் இயையவைத்துப் பாடுவது.

அவற்றுள்,

(க) பண்புவமை:—"பவளத் தன்ன மேனி" எனவும், "வேய் புரை பனைத்தோள்" எனவும், "தெம்முனையிடத்திற் சேயகொ, லம்மா வரிவை யவர் சென்ற நாடே" எனவும் வரும்.

(ரு - ரை.) பவழம்போன்ற உருவம் என்றும், மூங்கில்போன்ற பருத்த தோள் என்றும், மாதே! அத்தலைவர்சென்ற தேயம்

* 'செப்பினஃதுவமை' என்றும் பாடமுண்டு.

பகைவர் வேற்பொருமிடம் போற் சேய்மையுடையனவோ? என்றும் முறையே பொருள்காண்க. இவற்றுள் முதலாவது வண்ணப் பண்பும், இரண்டாவது வடிவப்பண்பும், மூன்றாவது அளவுப் பண்புமாம்.

(உ) தொழிலுவமை :—“ அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற், றிருமா வளவன் ” எனவும், “ களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி, னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல ” எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) ஆன்சிங்கம்போன்ற வருத்தந்தரும் வலிமையை யுடைய செல்வப்பெருமையுள்ள கரிகாற்சோழன் என்றும், யானை யாகிய உணவைத் தேடிக் காணும்பொருட்டுப் பக்கப்பார்வையுடனே பதுங்கிச்செல்லுகின்ற முறைமையையுடைய வலிய புலி போல என்றும் பொருள்காண்க. சிங்கமும் புலியும் தொழில்பற்றி ஒப்பிக்கப்பட்டன; தோலும் வாலும் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனைவண்ணமும் பயனும் ஒவ்வாவாம்.

(ஈ) பயனுவமை :—“ மாரியன்னவண்மைத், தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே ” எனவும், “ செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை ” எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) மழைபொழியும் மேகம்போன்ற கைம்மாறுகருதாத ஈகையையும் தேரையுமுடைய வேள் ஆய் என்னும் வள்ளைக் காணச் செல்லுவாயாக என்றும், பகைவரை அழித்த இடியை யொத்த பெருமையையுடைய கை என்றும் பொருளபடும். ஆய்—கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன்; அரசரார் கொடுக்கப்படும் வேளென்னும் உரிமையை யடைந்தவன். மாரியால் விளைக்கப்படும் பயனோடு வண்மையாற் பெறும் பயனும், இடியால் விளையும் பயனோடு கையாற் பெறும் பயனும் ஒத்தலாற் பயனுவமையாயிற்று. ‘ மாரியன்ன வண்கை ’ என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

அஃதேல், ‘ வேய்புரைபணைத்தோள் ’ என்பது வடிவுவமையெனவும், ‘ தெம்முனையிடத்திற் சேய்கொல் ’ என்பது எல்லையுவமையெனவும் சொல்லுபவா லெனின்,—* “ வண்ணத்தின் வடிவி னள விற்குவையினென், றன்ன பிறவுமதன்குண நுதலி, யின்ன திது வென வருஉ மியற்கை, யென்ன கிளவியும் பண்பின் றெருகையே ” என்புழி வடிவும் பண்பெனக் கூறினார், ஆசிரியா தொல்காப்பியனார். சேய்மை அண்மையென்பனவும், அளவாதலால், பண்பெனப்படும்.

(கு - ரை.) தொல்காப்பியனார் “ வினை பயன் மெய் யுரு வென்ற நான்கே, வகைபெற வந்த வுவமத்தோற்றம் ” என்றாற்போல இவர் உவமையை நான்காக வகுக்காது அவற்றில் வடிவு வண்ணம் என்ற இரண்டையும் குணத்தில் அடக்கிப் பண்பு தொழில் பயன் என மூன்றாகக் கூறியதற்குக் காரணங்காட்டியவாறு இது. வடிவு கட்டிலுணம்பண்பும், உரு உற்றுணரும்பண்பு மாதலின், இரண்டும் பண்பில் அடங்கின.

* தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், எச்சவியல், ௨௦.

இனி, ஒருபொருளோடு ஒருபொருள் - “செவ்வானன்ன மேனி” எனவும், ஒருபொருளோடு பலபொருள் - “அவ்வா, னிலங்குபிறையன்ன விளங்குவால்வை யெயிறு” எனவும், பலபொருளோடு பல பொருள் - “களிதே.....சுறுவினத்தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப, மரீஇ யோ ரறியாது மைந்துபட்டன்றே” எனவும், பலபொருளோடு ஒருபொருள் - “பெரும்பெயர்க் கரிகாலன் முன்னிலைச் செல்லாப், பீடின் மன்னர் போல, ஓடுவை மன்னால் வாடை நீ யெமக்கே” எனவும் வரும்.

(ரு - ரை.) செவ்வானம்போன்ற உருவம் என்றும், அந்த வானத்தில்விளங்குகிற பிறைச்சந்திரன் போன்ற விளங்குகிற வெண்மையான கூரிய பற்கள் என்றும், யானையானது - சுருமீன் கூட்டத்தை யொத்த வால்வீரர் சூழத் தன்னை மருவிய பாகரையறியாது மதம்மிக்கது என்றும், மிக்கபுகழையுடைய கரிகாற்சோழனது முன்னிலையிற் செல்லும் ஆற்ற லிலராய்ப் புறங்கொடுத்தோடுகின்ற பெருமிதம்ஒழிந்த பகையரசர்கள் போல வாடைக் காற்றே! நீ எமக்கு முன்னில்லாது ஓடிச்செல்வாய் என்றும் பொருள்படும்.

அஃதேல், உவமையும் பொருளும் ஒத்தபண்பு மாவன யாவையெனின், — ‘பவளம்போலுஞ் செவ்வாய்’ என்புழி, பவளம் உவமையெனவும், உவமான மெனவும்படும். வாய் - பொருளெனவும், உவமைய மெனவும்படும். செம்மை - இரண்டற்கும் பொதுவாகிய குணமெனப்படும். போலும் என்பது - உவமையுருபிடைச்சொல், இது பண்புவமை யெனப்படும். அன்றியே இதனை உவமையென்பது என்னை யெனின்—பவளவாய் என்பதனை உவமைத்தொகையென்றும், ‘பவளம்போலும் வாய்’ என்பதனை உவமைவிரியென்றுங் கூறுப வாதலான். அல்லதூஉம், ‘பவளம்போலச் செய்யவாய்’ என்பதனை முற்றுவமையென்ப. ஈண்டு உவமையலங்காரமென்றது, அத்தொடர்சொல் முழுவதுமெனக் கொள்க.

(ரு - பு.) ஒத்தபண்பு - பொதுத்தன்மை : சாதாரண தருமம். உவமையுருபு - உபமான வர்சகம்.

மற்றும் பண்பியும் பண்பும் தொழிலும் பயனுமெனக் கூறப் படுவன நான்கு. அவற்றுள், பண்பியென்பன - காட்சிப்பொருளும் கருத்துப்பொருளுமாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையுமாம். பண்பென்பன அவற்றின் குணமாய்த் தோன்றித் தமக்கு வேறு குண மின்றி நிகழ்வன. தொழிலென்பன - அவற்றின் புடைபெயர்ச்சியாய்க் காலம்புணர்ந்து நிற்பன. பயனென்பன - அவை காரணமாகப் புலப்படுங்காரியம். பண்பியாகிய ஒரு பொருட்கு ஒருபொருள் உவமையாக்குங்கால் இரண்டற்கும் பொதுவாகியதோர் குணம் ஏதுவாகலானும், தொழில் ஏதுவாகலானும், பயன் ஏதுவாகலானும் ஒப்பித்து உரைக்கப்படும். ‘என்றிவற்றின் என்பதனால், பண்பு தொழில் பயன் என்பன ஒரோவொன்றேயன்றிப் பலவுங் காரணமாக வரும். அவை “கான யானை கைவிடு பசுங்கழை, மீனெறி தூண்டிலி னிவக்குங், கான நாடன்” என்பது-

தொழிலும், பண்பும். “காந்த, ளணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி, கையாடு வட்டிற் றேன்றும்” என்பது - தொழிலும், வடிவும், வண்ணமும். அல்லதூஉம் அவ்விலேசானே, பண்பு தொழில் பயன் என்பனவேயன்றிச் சொற்பொதுமை காரணமாகவும் பிறகாரணமாகவும் வரும் உவமையலங்கார மென்பது; அவை முன்னர் உரைக்கப்படும்.

(கு - ரை.) காட்சிப்பொருள் - காணுதற்குஉரிய பொருள். கருத்துப்பொருள் - கருதப்படும் பொருள். இயங்குதினை - அசையும் பொருள்; ஐங்கமம்: சரம். நிலைத்தினை - அசையாப்பொருள்; ஸ்தாவரம்: அசரம். பண்பி - பண்புடையது; குணி. காட்டுயானை யால் துதிக்கைகொண்டு பற்றிவிடப்பட்ட பசிய மூங்கில் மீன் பிடித்தற்கருவியாகுந் தூண்டில் போல ஓங்கியெழப்பெற்ற காடு சார்ந்த நாட்டையுடையவன் என்றும், அழகியகார்த்தபூவினிடத்து நறிய தாதினை மொய்த்து ஊதுகிற வண்டு கையிற்கொண்டு ஆடப்படுகிற வட்டுஎன்னுந் திரண்ட ஆடுகருவிபோலத் தோன்றும் என்றும் பொருள்காண்க. சொற்பொதுமை காரணமாக வரும் உவமை, சிலேடையுவமை யெனப்படும்.

‘ஒப்புமைதோன்ற’ என்றதனால், அவ்வுவமை கேட்போருள்ளங்கொண்டு விளங்கத் தோன்றுவதேயாகல் வேண்டும்: யாதானுமொருமுகத்தாற் கூறற்க என்பது

(கு - ரை.) “உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரமும், ‘உவமானமும் உவமேயமும் தம்மின் ஒத்தன’ என்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சியெய்யல்வேண்டும், ‘மயிற்றேரூகைபோலுங் கூந்தல் என்பதனறிக் காக்கைச் சிறகன்ன கருமயிர்’ என்றுசொல்லின், அஃது ஒத்ததெனப் படாது, ‘புலி போலப் பாய்ந்தான் என்பதன்றி, பிழையாமற்பாயும் என்பதே பற்றி, பூசைபோலப் பாய்ந்தான் எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலகம்’ என்ற அதன்உரையும் இங்கு உணரத்தக்கன.

௩. அதுவே.

விரியே தொகையே யிதர விதரம்
உரைபெறு சமுச்சய முண்மை மறுபொருள்
புகழ்த னிந்தை நியம மநியமம்
ஐயந் தெரிதரு தேற்ற மின்சொல்
எய்திய விபரீத மியம்புதல் வேட்கை
பலபொருள் விகார மோக மபூதம்
பலவயிற் போலி யொருவயிற் போலி
கூடா வுவமை பொதுநீங் குவமை
மாலை யென்னும் பால தாகும்.

என்பது : அவ்வுவமையை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(கு - ரை.) அச்சொல்லப்பட்ட உவமையலங்காரம், விரியுவமை யுந் தொகையுவமையும் இதரவிதரவுவமையும் சமுச்சயவுவமையும் உண்மையுவமையும் மறுபொருளுவமையும் புகழுவமையும் நிந்தை

யுவமையும் நியமவுவமையும் அநியமவுவமையும் ஐயவுவமையும் தெரிதருதேற்றவுவமையும் இன்சொலுவமையும் விடரீதவுவமையும் இயம்புதல் வேட்கையுவமையும் பலபொருளுவமையும் வகாரவுவமையும் மோகவுவமையும் அபூதவுவமையும் பலவயிற்போலியுவமையும் ஒருவயிற்போலியுவமையும் கூடாவுவமையும் பொதுநிங்குவமையும் மாலையுவமையும் என்னும் இருபத்துநான்கு பாகு பாட்டை யுடையது ; (எ - று.)

(ரு - றை.) உரைபெறு, எய்திய என்பன - அடைமொழி; சொல்லப்படுகிற, பொருந்திய என்று பொருள். 'தெரிதரு' என்பதையும் அடைமொழியாகக் கொள்வர் ஒருசாரார்; தெளிவான என்று பொருள்படும்.

இவையெல்லாம் சொல்லின்முடியும் இலக்கணத்த வாதலான் பெரும்பான்மையும் *தம்பொருளே இலக்கணம் புலப்படுத்தும்; அல்லது உரையினுங் கொள்க.

(ரு-றா.) சொல்லின்முடியும் இலக்கணத்த-சொல்லில்தானே இலக்கணம் புலப்படுந் தன்மையன. தம்பொருள் - அவற்றின் பொருள்.

அவற்றுள்,

(க) விரியுவமையென்பது - பண்புமுதலியன விரிந்துநிற்பது. அது "பால்போலு மின்சொற் பவளம்போற் செந்துவர்வாய், சேல் போற்பிறழந் திருநெடுங்கண் மேலாம், புயல்போற் கொடைக்கைப் புனனாடன் கொல்லி, யயல்போலும் வாழ்வ தவர்" எனவரும். (இ - ள். பாலையொத்து இனிதாகிய சொல்லினையும் பவளத்தை யொத்துச் சிவந்து விளங்கிய வாயினையும் சேலையொத்து உகனும் அழகோடிகூடி நெடிதாகிய கண்ணினையுமுடைய அவர் வாழுமிடம், (மின்னும் முழக்கமும் காலவரைவு மின்றிச் சான்றோராலே புகழப் பட்டு) உயர்ந்த நெறியையொழுகிய மழை போன்ற கொடையை யுடைய கையையுடையனாகிய சோழனுடைய கொல்லிமலைப்பக்கம் போலும்; எ - று. பிறழ்தல் - உகனாதல். திரு - அழகு. புயல் - மழை. புனனாடன் - சோழன். கொல்லி - ஓர்மலை. அயல்-பக்கம்.)

(ரு - றை) பண்புமுதலியன - பண்பும் தொழிலும் பயனும், ஆகிய பொதுத்தன்மை வெளிப்படையாக நிறற்றல், விரியுவமையின் இலக்கணம். இதனைப் பண்புவமையென்று வழங்குதலுமுண்டு. இது வடமொழியில் தருமோபமையெனப்படும். பால்போலுமின் சொல், பவளம்போற் செந்துவர்வாய் என்ற தொடர்களில் இனிமையும் செம்மையுமாகிய பண்பும், சேல்போற் பிறழந் திருநெடுங்கண் என்ற தொடரில் பிறழ்தலாகிய தொழிலும், புயல்போற் கொடைக்கை என்ற தொடரில் கொடையாகிய பயனும் ஆகப் பொதுத்தன்மை விரிந்துநிறற்றல் காண்க. இனி, பிறர்கொள்கை

* 'தம்பெயருள்ளே இலக்கணமும் புலப்படும்' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

யின்படி விரியுவமையிலக்கணம் வேறுபடும்; அது எங்ஙன மெனின்: 'பால்போலு மின்சொல்' என்ற தொடரில், பால் - உபமானம், சொல் - உபமேயம், இனிமை - பொதுத்தன்மை, போலும் - உவமவுருபு; ஆகிய உவமவுறுப்பு நான்கும் விரிந்து நின்றலால், விரியுவமை யென்பர்: மற்றை மூன்று தொடர்களிலும் அந்நான்கும் விரிந்துநின்றல் காண்க; அவ்விரியுவமை, வட மொழியில் பூர்ணோபமை யெனப்படும். செந்துவர் - ஒருபொருட் பன் மொழி. கொல்லிமலையிற் சிறந்ததொரு பெண்பாவை யுண்டென்றல், மரபு. அவா என்றது, தன்னுற் காதலிக்கப்பட்ட தலை வியையாம்; உயர்வுப்பன்மை.

(உ) தொகையுவமையென்பது - பண்புமுதலியன தொக்கு நிற்பது. அது "தாமரை போன்முகத்துத் தண்டரளம் போன் முறுவற், காமருவு வேய்புரைதோட் காரிகையீர் - தேமருவு, பூங்குழலின் வாசப் பொறைசுமந்து நொந்ததோ, பாங்குமுலுந் தென்றற் பரிசு" எனவரும். (இ - ள். தாமரைபோன்ற முகத்தினையும் குளிர்ந்த முத்துப்போன்ற நகையினையும் அழகுமருவிய வேய் போன்ற தோளினையுமுடைய மாதிரி! உம்முடைய பக்கத்திலே யுலாவுகின்ற தென்றலின் தன்மை, உம்முடைய தேன்பொருந்திய பூவினையுடைத்தாகிய குழலினகண் உண்டாகிய நறுநாற்றப் பாரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு வருகின்ற வருத்தந்தானோ, மெல்லியவுருவுடைத்தானது? சொல்லுவீராக; ஏ-று. பொறை-பாரம். பரிசு - தன்மை.)

(ரு - ரை.) பொதுத்தன்மை தொகுதல் இவ்வணியின் இலக்கணம். இது உவமைப்பொருள் மாத்திரத்தை யெடுத்துக்காட்டிய தனால், வடமொழியில் வஸ்தூபமையெனப்படும். தமிழில் பொருளுவமை யெனவுமபடும். தாமரை போன்முகம். தண்டரளம்போன் முறுவல், வேய்புரைதோள் என்ற தொடர்களில், அழகிய, வெண்மையான, திரண்ட என்ற பொதுத்தன்மை மறைந்து நின்றல் காண்க. பிறர் இதனைப் பொதுத்தன்மைத் தொகையுவமையெனக் கொண்டு, 'புயற்கருங்குமுலாள்' என்பதை உருபுத்தொகையுவமையென்றும், 'கயற்கணுள்' என்பதைப் பொதுத்தன்மை யுருபுத் தொகையுவமை யென்றும், மற்றும்பலவாறு விகற்பித்துங் கூறுவர்; அவர்க்குத் தொகையுவமையணியிலக்கணம், உவமையுறுப்பு நான்கினுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் தொக்குநிற்பது: அதனை வடநூலார் லுப்தோபமை யென்பர். நகை - பல், அல்லது சிரிப்பு. குழல் - கூந்தல். நொந்ததோ என்பதை நேர்ந்ததோ எனவும் படிக்கலாம்; நேர்தல் - மெலிதல்.

(ஈ) இதரவிதரவுவமையென்பது-பொருள் ஒருகால் உவமையாயும், உவமை ஒருகாற் பொருளாயும் ஒருதொடர்ச்சிக்கண்ணேவருவது. அது "களிக்குங் கயல்போலுநின்கணினகண்போற், களிக்குங் கயலுங் கனிவாய்த்-தளிர்க்கொடியே, தாமரை போன்மலரு நின் முக நின் முகம்போற், ருமரையுஞ் செவ்விதரும்" எனவரும். (இ-ள். கொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயினையுடைத்தாய்த் தளிரோடு கூடியகொடி

போன்ற மடவாய்! செருக்கினையுடைத்தாகிய கயல்போன்ற தன்மையையுடைத்தாயிருந்தன, நின்னுடைய நாட்டங்களானவை; இத்தன்மைத்தாகிய நின்னுடைய நாட்டங்களுக்கு உவமையாகின்றன, கயற்குலமானவை இஃதன்றியே, நின்னுடைய முகமண்டலமானது தாமரைபோல் மலராகின்றது; அத்தன்மைத்தாகிய தாமரை நின்னுடைய முகமண்டலம்போலச் செவ்வியினையுடைத்தாகின்றது; எ-று.) “தளிபெற்று வைகிய தண்சுனை நீலம், அளிபெற்றார் கண்போன் றலரும்-அளிபெற்ற, நல்லார் திருமுகத்தாற்ற நளிபெற்ற, கல்லாரம்போன்மலருங் கண்” என்பதூஉம் அது. (இ-ள். மழையை ஏற்றுக்கோடலின் தட்பத்தையுடைத்தாகிய சுனையிலுண்டாகிய நீலப்பூவானது தலைவரால் நலம் பாராட்டப்பெற்ற மடவார் கண்ணே போல மலராகின்றது; அத்தன்மைத்தாக அளிபெற்ற நல்லாராகிய மடவாருடைய அழகிய முகமண்டலத்து மிகக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய கண்களும் நீலம்போல மலராகின்றன; எ-று. தளி-மழைத்துளி. ஆற்ற-மிக.)

(கு-ரை.) இந்த இதரேதரோபமை அந்நீர்நீர்ப்பமை யென்றும், உபமேயோபமை யென்றும் வழங்கப்படும். இதனைத் தமிழில் புகழ்பொருளுவமையணி யென வழங்குதலும் உண்டு. முன்னர் உபமானமும் உபமேயமுமாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களையே பின்னர் உபமேயமும் உபமானமுமாக மாற்றிச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம். இதன்கருத்து, மூன்றாவது ஒப்பதொன்று இன்றென்பது. இச்செய்யுள்களில் அங்ஙனம் மீண்டுங் கூறியமை காண்க. இதரேதரம்-ஒன்றிற்கொன்று.

(ஈ) சமுச்சயவவமையென்பது - அதனானையன்றி இதனை இஃதுஒப்பது இதனானும் என்பது. அது “அளவே வடிவொப்ப தன்றியே பச்சை, இளவேய் நிறத்தானு மேய்க்கும் - துளவேய், கலைக்குமரி பேரீர்துளக்குங் காரவுணர் வீரந், தொலைக்குமரி யேறு கைப்பா டோள்” எனவரும். (இ-ள். துழாய்மாலையைச்சூடிய கலை மடந்தையாகிய கன்னி போரிடத்துப் பகைவரை நடுக்கஞ் செய்ய வற்றாய் வெகுளியினையுடைய, அசுரருடைய ஆண்மையைக் கெடுக்குஞ் சிங்கப்போத்தை வாகனமாகவுடையாளுடைய தோள்களை இளவேயானது அளவினாலும் வடிவினாலும் ஒப்பதன்றிப் பசுமை நிறத்தாலும் ஒக்கும் எ-று. ஏறுகைக்குங்கன்னிதோளெனக் கூட்டுக. கன்னியுடைய தோள்களானவை வேையைப் பண்பினாலும் ஒக்கு மெனினும் அமையும். ஏய்க்கும் - ஒக்கும். காரவுணர் - வெகுளியையுடைய அசுரர்.)

(கு-ரை.) இது எச்சவும்மைகொடுத்துச் சொல்லப்படுதலால் இதனைத் தமிழில் உம்மையுவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. உபமர்ன உபமேயங்களுக்கு ஒன்றோடொன்றுள்ள மிக்க பொருத்தத்தை விளக்குவது இது. கலைக்குமரி, ஏறுகைப்பாள் - தூர்க்கை. அவளுக்குக் கலைமானும் சிங்கமும் வாகனமாம். அவள் திருமாலின் தங்கை யெனப்படுதலால், அவளுக்குத் துழாய்மாலை உரியதாம். சமுச்சயம் - ஒருங்குசேர்த்தல்.

(ஓ) உண்மையுவமையென்பது - உவமையைக் கூறி மறுத்துப் பொருளினையே கூறி முடிப்பது. அது “தாமரையன்று முகமேயிஃ திங்கிலையும், காமருவண்டல்ல கருநெடுங்கண் - தேமருவு, வல்லி யெனி னல்ல ளிவளென் மனங்கவரும் அல்லிமலர்க் கோதையே யாம்” எனவரும். (இ-ள். இது தாமரை மலரன்று முகமே; இவையும் அழகுமருவிய வண்டல்ல கறுத்துநீண்ட கண்களே; தேன்மருவப்பட்ட கொடியல்லள் இவள் மடந்தையே. இத்தன்மையாகிய அவயவங்கடையுடைய இவள்என்உள்ளங்கவர்ந்த இதழினையுடைய பூவாற்செய்யப்பட்ட மாலையினையுடையாள்; எ-று. அல்லி மலர்க்கோதையாள்-சீதேவி யென்பாரு முளர்.)

(கு-ரை.) உபமேயமாகிய உள்ளபொருளையேகூறி நாட்டுதலால், இது உண்மையுவமையெனப் பெயர்பெற்றது. வடமொழியில் தத் வாக்யாநோபமா எனப்படும். இது, உபமேயத்தின் ஒப்பற்றசிறிப்பை விளக்குவது.

(சு) மறுபொருளுவமையென்பது-முன்னர்வைத்த பொருட்கு நிகராவதொரு பொருளைப் பின்னர் வைப்பது. அது “அன்னேபோ லெவ்வுயிருந்தாங்கு மனபாயா, நின்னையா ரொப்பார் நிலவேந்தர்- அன்னதே, வாரி புடைசூழ்ந்த வையகத்திற் கில்லையாற், சூரியனே போலுஞ்சுடர்” எனவரும். (இ-ள். தாயினை யொப்பாக எவ்வகைப் பட்ட உயிர்கடையுந் தாங்கும் அனபாயனே! நிலத்திலுண்டாகிய வேந்தரில் உன்னை யொப்பா ராருமில்லை; அங்ஙனமே கடல்சூழ்ந்த வையகத்திற்குச் சூரியனை யொக்குஞ் சுடருமில்லை; எ-று. சுடர்-ஒளி: விளக்குமாம்.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் ப்ரதிவஸ்தூபமை யெனப்படும். இதில் உபமேயம் முன்வாக்கியமும் உபமானம் பின்வாக்கியமுமாக நிற்கும். இதனைத் தமிழில் எதிர்ப்பொருளுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு ‘அன்னதே’ என்பது உவமையுருபின் தன்மையதாய் நின்றது. உவமையுருபு கொடாயல் “அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு” என்றும், போலக் கூறும் எடுத்துக் காட்டுவமையணியெனப்படும் த்ருஷ்டாந்தாலங்காரமும் இதில் அடக்கப்படும். “கற்றேனருமை கற்றேனறியும் வந்தி மகப், பெற்றே னருமை யறியாள்” என்றும்போல இது எதிர்மறையாய் வருதலும் உண்டு. பிறவும் இங்ஙனம் காண்க.

(எ) புகழுவமையென்பது-உவமையைப் புகழ்ந்து உவமிப்பது. அது “இறையோன் சடைமுடியி னெந்நாளுந் தங்கும், பிறையேர் திருநுதலும் பெற்றது-அறைபுனல்கூழ், பூவலயந் தாங்கு மரவின் படம்புரையும், பாவைநின்னல்குற் பரப்பு” எனவரும். (இ-ள். ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட நிலப்பரப்பைத் தாங்குகிற சேடனுடைய படப்பரப்பை ஒக்கின்றது உனதல்குல்; அதுவேயன்றி, முக்கட்கடவுண்முடியினைப் பிரியாது எக்காலமுந் தங்கும் பிறையினுடைய அழகினை நின்னுடைய அழகிய நுதலும் பெற்றது: ஆதலால், பாவாய்! நின்உருவத்தன்மையிருந்தபடி யென்? எ-று. ஏர் - அழகு. பூவலயம் - நிலப்பரப்பு.)

(கு-ரை.) இப்புதழ்ச்சியுவமை, வடமொழியில் ப்ரசம்ஸோபமையெனப்படும். இங்குப் பிறையும் அரவின்படமுமாகிய உபமானப் பொருள்கள் அடைமொழிகளாற் புதழ்ந்துரைக்கப்பட்டமைகாண்க.

(அ) நிந்தையுவமையென்பது - உவமையைப் பழித்து உவமிப்பது. அது “மறுப்பயின்ற வாண்மதியு மம்மதிக்குத் தோற்கும், நிறத்தலரு நேரோக்கு மேனுள் - சிறப்புடைத்துத், தில்லைப் பெருமானருள்பொற் றிருமேனி, முல்லைப் பூங் கோதை முகம்” எனவரும். (இ - ள். தில்லைக்கண் (கூத்தாடுகின்ற) பெரியோ னருளையொத்த அழகிய மேனியினையுடைய முல்லைப்பூவாற் செய்யப்பட்ட கோதையினையுடையாள் முகமானது, மறுப்பிரியாத ஒளியினையுடைத்தாகிய மதியமும் அம்மதியத்திற்குக் கருகுகின்ற நிறத்தையுடைத்தாகிய தாமரைமலரும் உவமிக்கப் பொருந்துமே யெனினும் சிறப்புடையது: ஏ - று. நிறத்தலர் - தாமரைமலர், தோற்றல் - கருகுதல்.)

(கு - ரை.) உபமானமாக எடுக்கப்பட்ட சந்திரனும் தாமரைமலரும் ‘மறுப்பயின்ற’, ‘அம்மதிக்குத் தோற்கும்’ என்ற அடைமொழிகளால் இழித்துக் கூறப்பட்டதனால் நிந்தையுவமையாயிற்று.

(க) நியமவுவமையென்பது - இன்னதற்கு இன்னதே உவமையாவதென்று தேற்றேகாரம்புணர்த்துத் துணிந்து சொல்வது. அது “தாதொன்று தாமரையே நின்முக மொப்பதுமற், நியாதொன்று மொவ்வா திளங்கொடியே - மீதுயர்ந்த, சேலே பணியப் புலியுயர்த்த செம்பியர்கோன், வேலே விழிக்கு நிகர்” எனவரும். (இ - ள். இளங்கொடியையொப்பாய்! எல்லாருடைய கொடிக்கும் மேலாகவுயர்ந்த பாண்டியனுடைய சேற்கொடி தாழத் தனது புலிக் கொடியையுயர்த்த சோழனுடைய வேலே விழிக்கு நிகராவது; தாதுகள் பொருந்திய தாமரைமலரே நின்முகத்தை யொப்பது; இவையல்லது உன்னியினையும் முகத்தினையும் உலகத்து உண்டாகிய யாவும் ஒவ்வா; ஏ - று. சேலேயென்பதில், ஏகாரம்-அசை.

(கு - ரை.) மற்றவற்றை விலக்கி ஒன்றை உவமையாக நியமித்ததனால், நியமோபமையாயிற்று.

(க௦) அநியமவுவமையென்பது - நியமித்த உவமையை விலக்கிப் பிறிதும் இப்பெற்றியனவும் ஆம்என்பது. அது “கௌவைவிரிதிரை நீர்க் காவிரிகுழ் நன்னாட்டு, மௌவல் கமழுங் குழன்மடவாய் - செவ்வி, மதுவார் கவிரேநின் வாய்போல்வ தன்றி, யது போல்வ துண்டேனு மாம்” எனவரும். (இ - ள். ஆரவாரத்தையும் பரந்ததிரைகளையுமுடைத்தாகிய நீரையுடைய காவேரி குழ்ந்த நன்னாட்டின்கண் மௌவலினது பூவாற் செய்த மாலை நாறுங் குழலினையுடைய மடவாய்! செவ்வியும் தேனும் நிறைந்த முருக்கிதழே நின்வாயை யொப்பது; அதுவன்றியே, அப்பூப்போல்வது உலகத்து உண்டாயினும் நின்வாயை யெர்க்கும்; ஏ - று. கவிர் - முருக்கு.)

(கு - பு.) மௌவல்-முல்லை, அல்லது வனமல்லிகை. முருக்கு-பலாசு.

(கக) ஐயவுவமையென்பது - உவமையையும். பொருளையும் ஐயமுற்று உரைப்பது. அது “தாதளவி வண்டு தடுமாறுந் தாமரைகொல், மாதர் விழியுலவும் வாண்முகங்கொல் - யாதென்று இருபாற்கவர்வுற்றிடைபூசலாடி, யொருபாற் படாதென் னுளம்” என வரும். (இ-ள். தாதைக்கலந்து வண்டுகள் சூழப்பட்ட தாமரைமலரோ காதலைச் செய்கிற விழி யுலவுகின்ற ஒளியினையுடைய முகமண்டலமோ என் னென்று என்மனமானது ஊசலைப்போலாடி இருதலைப் பட்டு ஒன்றன்கண் துணிகின்றதில்லை; எ - று. இடையூசலாடி-ஈரிடத்தும் போய் மீண்டு. இருபாற்கவர்வுற்று - இரண்டனையும் ஆசைப்பட்டு, கொல் - ஐயம்.)

(கு-ரை.) இதனைத் தடுமாறுவமையெனவழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸம்ஸயோபமை யெனப்படும். இதனை ஐயவணி யெனப்படும் ஸந்தேகாலங்கார மென வேறுக்கூறுவர் ஒரு சாரார். தாது - மகரந்தப்பொடி, ‘இருபாற்கவர்வுற்று’ என்பது ‘இருபாற்கவாவுற்று’ என்றும் படிக்கலாம்; இருபாற்கு அவா உற்று எனப்பிரிந்து இப்பொருளேபடும். அவாஉறுதல் - விரும்புதல்.

(கஉ) தெரிதருதேற்றவுவமையென்பது - ஐயுற்றதனைத் தெரிந்து துணிவது: அது “தாமரை நான்மலருந் தண்மதியால் வீறழியுங், காமர் மதியுங் கறைவிரவும்-ஆமிதனை, பொன்னை மயக்கும் பெறிசுணங்கி னாள்முகமே, யென்னை மயக்கு மிது” எனவரும். (இ-ள். நாட்காலமலருந் தாமரையும் குளிர்ந்தமதியினாலே அழகுசெடும்; அழகிய மதியமும் களங்கத்தோடு கூடியிருக்கும்; ஆதலால், என்னைமயக்கஞ்செய்த இது, பொன்னை யொப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சுணங்கினையுடையாளுடைய முகமே; எ-று. காமர் - அழகு. மயக்கும் - ஒக்கும்.)

(கு - ரை.) முன்பு சந்தேகித்துப் பின்பு காரணங்கண்டு தெளிந்ததாகக் கூறுவது இதன்இலக்கணம். இதனைத் துணிவுவமையென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடநூலில் நிர்ணயோபமை யெனப்படும். இங்கு முதலில் தாமரை மலராகவும், பின்பு சந்திரனாகவும் சந்தேகித்து, தண்மதியால் வீறழியாமையும், கறைவிரவாமையுமாகிய காரணங்களைக்கொண்டு அச்சந்தேகநீர்ந்து, முகமேயென்று தெளிந்தமை காண்க. இதனை ஐயவணியிலே அடக்குவர் ஒரு சாரார். சுணங்கு-ஒருவகை நிறைவேறுபாடு.

(கஃ) இன்சொலுவமையென்பது - பொருளினும் உவமைக்கு ஒரு மிகுதிதோன்றக் கூறி உவமித்து, இன்னமிகுதியுடைத்தெனினும் ஒப்பதன்றிச் சிறந்ததன் றென்பது. அது “மான்விழி தாங்கு மடக்கொடியே நின்வதன, மான்முழுதுந் தாங்கி வருமதியம் - ஆனாலும், முற்றிழை நல்லாய் முகமொப்பதன்றியே, மற்றுயர்ச்சியுன் டோ மதிக்கு” எனவரும். (இ-ள். நிறைந்த அணிகளையுடைய நல்லாய்! மடக்கொடியே! நின்னுடைய முகமானது மானின் விழியொன்

றனையே தாங்காநின்றது; (ஆகாயத்தின்கண்) வருகின்ற மதிய மானது மானின் அவயவமுழுதுந் தாங்காநின்றது; இப்படி முழு வதுந்தாங்கினும் நினது முகத்தை யொப்பதன்றியே விசேட முடைத்தாகவற்றோ அம்மதியம்?

(கு - ரை.) இதனை இசையுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் சடுபமை யெனப்படும். வற்று - வல்லது.

(கசு) விபரீதவுவமையென்பது - மேல்தொட்டு உவமையாய் வருவதனைப் பொருளாக்கிப் பொருளாய்வருவதனை உவமையாக்கி உரைப்பது. அது “திருமுகம் போன்மலருஞ் செய்ய கமலங், கரு நெடுங்கண் போலுங் கயல்கள்-அரிவை, யியல்போலுமஞ்ஞை யிடை போலுங் கொம்பர், மயல்போலும் யாம்போம் வழி” எனவரும். (இ - ள். அரிவையுடைய திருமுகத்தை யொப்ப மலரும் சிவந்த கமலம்; கறுத்து நெடிதாகிய கண்கள் போலும் கயல்கள்; சாயல் போலும் மயில்; மருங்குல்போலும் கொம்பு; ஆதலால், இவ்வழியில் யாம் போகின்ற போக்கு மயல்போலும்; எ-று. இயல்-சாயல், மயல்-ஆசை.) “ஓவத் தன்ன வுண்டுறை மருங்கிற், கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின், வருமுலை யன்ன வண்முகையுடைந்து, திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை” என்பதூஉம் அது.

(கு - ரை.) இதனைத் தெற்றுவமை யென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விபர்யாஸோர்பமை யெனப்படும். இதனை எதிர்நிலையணியெனப்படும் ப்ரதீபாலங்கார மெனத் தனிப்படுத்திக்கூறுவர் ஒருசாரார். மேல்தொட்டு - பழமைதொடங்கி. மயல்-குற்றமுமாம், கோவத்து அன்ன-இந்திரகோபத்தை யொத்த. கொங்கு-பூந்தாதை, உறைத்தலின்-(தன்னிடத்து) உதிர்த்தலால், சேர்பு-(அத்தாது) சேர்ந்து, ஓவத்து அன்ன-சித்திரத்தையொத்த, உண்துறை மருங்கிங்-நீருண்ணுந்துறையிடத் தேநின்ற, -வருமுலை அன்ன வண் முகை உடைந்து-எழுகின்ற பெரிய முலையையொத்த பெரிய அரும்புநெகிழ்ந்து, திரு முகம் அவிழ்ந்த தெய்வம் தாமரை-அழகியமுகம்போல மலர்ந்த தெய்வத்தன்மையையுடைய தாமரை மலர்என்றுபொருள். இந்திரகோபம்-பட்டுப்பூச்சி. ஓவம்-சித்திரம்; அத்து-சாரியை. இச்சிறுபாணுற்றுப்படையடிகளில், பின் இரண்டு அடிகளே இங்கு உதாரணம். உபமேயத்தினும் உபமானம்சிறந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது அலங்கார நூலார் துணிபாதலால், அந்தப்படி, உபமேயத்தை உபமானமாகக் கூறுதல் அவ்வுபமேயத்தைச் சிறப்பித்தற்கென்க. “பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும், மருளறு சிறப்பினஃ துவமமாகும்” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் அதனுரையில் ‘சிறப்பு என்றதனால், ஒப்புமைமாத்திரையன்றித் தான்புனைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்த பொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்ததாகச் சிறப்பித்துரைத்தா னென்பது’ என்றதும் இங்கு உணரத்தக்கன.

(கடு) இயம்புதல்வேட்கையுவமையென்பது - பொருளை இன்னது போலுமென்று சொல்ல வேட்கின்றது எனஉள்ளம் என்பது.

அது “நன்றுதீ தென்றுணரா தென்னுடைய நன்னெஞ்சம், பொன் துதைந்த பொற்சுணங்கிற் பூங்கொடியே - மன்றன், மடுத்ததைந்த தாமரைநின் வாண்முகத்திற் கொப்பென், நெடுத்தியம்பல் வேண்டுகின்ற தின்று” எனவரும். (இ-ள். பொன் துதைந்த போலும் அழகிய சுணங்கினையும் பொலிவினையு முடைத்தாகிய கொடியை யொப்பாய்! நன்று தீது என்பதனை ஒன்றுந் தெளியாது, நறுநாற்றத்தை யுடைத்தாய் மடுவிடத்துநின்று தயங்காநின்ற தாமரை நின்ஒளியினையுடைத்தாகிய முகத்திற்கு ஒப்பாமென்று எடுத்துரைக்கவேண்டுகின்றது, இன்று என் நல்ல நெஞ்சம்; எ-று. துதைதல்-செறிதல். மன்றல்-மணம். இயம்பல்-சொல்லல். வாள்-ஒளி.)

(கு-ரை.) இதனைக் கருத்துவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆசிக்யாலோபமை யெனப்படும். வேட்கின்றது-விரும்புகின்றது.

(கசு) பலபொருளுவமையென்பது-ஒருபொருட்குப் பல உவமை காட்டுவது. அது “வேலுங் கருவினையு மென்மானுங் காவியும், சேலும் வடுவகிருஞ் செஞ்சரமும்-போலுமால், தேமருவி யுண்டு சிறைவண்டு அறைகூந்தல், காமருவு பூங்கோதைகண்” எனவரும். (இ - ள். மதுவைவிரும்பியுண்டு சிறைவண்டு முரல்கின்ற கூந்தலையும் அழகியமாலையையுமுடையாருடைய கண்களானவை, வேலையும் கருவினைமலரையும் மெல்லிய நோக்கத்தையுடையமானையும் காவி மலரையும் சேலையும் மாவினது வடுவகிரினையும் செவ்விய சரத்தினையும் போலும்; எ-று. ஆல்-அசை. தே-மது.)

(கு-ரை.) இதனைப் பலவியலுவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் பஹுபமை யெனப்படும். சரம் - அம்பு.

(கஎ) விகாரவுவமையென்பது-உவமையை விகாரப்படுத்தி உவமிப்பது. அது “சேத மதியி னொளியுஞ் செழுங்குமலப், போதின் புது மலர்ச்சி யுங்கொண்டு-வேதாத்தன், கைம்மலரா லன்றிக் கருத்தால் வகுத்தமைத்தான், மொய்ம்மலர்ப்பூங் கோதை முகம்” எனவரும். (இ-ள். செறிந்தமலர்களாற் பொலிவுபெற்ற கூந்தலினையுடையாள் முகத்தினை, பிரமன், குளிர்ந்தமதியின் கண் உண்டாகிய ஒளியினையும் செழித்த கமலப்போதி லுண்டாகிய புதியமலர்ச்சியையுங் கொண்டு, தன்கைத்தாமரையினுன்னறித் தன்உள்ளக்கருத்தால் வகுத்து அமைத்தான்; எ-று. செழுமை-வளப்பம். போது-பூ. வேதா-அயன். கருத்து-உள்ளம். வகுத்தல்-செய்தல். அமைத்தல்-முடித்தல். மொய்ம்மலர்-செறிமலர்.) “முத்துக்கூர்த் தன்ன முனையினங் கூரெயிற்று, மணிதொடுத்தன்ன வைம்பான் மறுத்துடைத்து, மதியம் வைத்தன்ன வாண்முகத் தெர்ருத்தி” எனபதூஉம் அது.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் விக்ரியோபமை யெனப்படும். முத்து கூர்த்து அன்ன - முத்தைக்கூர்மையாக்கினுற்போன்ற, முனை இளங் கூர் எயிறு - முனைத்த இளமையான கூரிய பற்களையும், மணி தொடுத்து அன்ன - நீல மணியை ஒழுகவைத்தாற் போன்ற, ஐம்பால் - கூந்தலையும், மறு துடைத்து மதியம் வைத்து

அன்ன - களங்கத்தை யொழித்துச் சந்திரனை வைத்தாற்போன்ற, வாள் முகத்து - ஒளியுள்ள முகத்தையு முடைய, ஒருத்தி - ஒரு மகள் என்று பொருள் காண்க. இங்கு உபமானத்தை இயல்பாகக் கூறாமல் அதனைச் செயற்கைப்படுத்திக் கூறியமை காண்க.

(கஅ) மோகவுவமையென்பது ஒருபொருள்மே லெழுந்த வேட்கையான் வந்த உள்ளமயக்கந் தோன்ற உரைப்பது. அது “கயல் போலு மென்று நின்கண் பழிப்பல் கண்ணின், செயல்போற் பிறழ்ந் திறத்தால் - கயல்புகழ்வல், ஆரத்தா னோமருங்கு லந்தரள வாண்முறுவ, லீரத்தா லுள்வெதும்புமி யான்” எனவரும். (இ-ள். முத்திறைச்செய்யப்பட்ட பூணல் வருந்தாநின்ற மருங்குலினையும் அழகியமுத்தினுடைய ஒளிபோன்ற முறுவலினையு முடையாய்! உன்னுடைய குறிப்பினால் மனமழியும் யான், கயல்போலுமென்று நின்கண்ணினைப்பழிப்பன்; நின்கண்போற் பிறழ்ந் திறப்பாட்டாற் கயலைப் புகழ்வன்; எ - று. பிறழ்தல் - விளங்குதல். ஆரம்-முத்து வடம். அம் தரளம் - அழகிய முத்து. ஈரம் - குறிப்பு. உள் - மனம். வெதும்பல் - அழலுதல்.)

(கு - ரை.) இதனை மயக்கவுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு உவமைகூறுமிடத்து மதிமயக்கமுண்மைதோன்றக் கூறியமை காண்க, ‘ஆரத்தா னேர்மருங்குல்’ என்றும் பிரதிபேதம் உண்டு : பொருள் அதுவே: நேர்தல் - மெலிதல்.

(கக) அபூதவுவமையென்பது - முன்பு இல்லாததனை உவமையாக்கி யுரைப்பது. அது “எல்லாக் கமலத் தெழிலுந் திரண்டொன்றின், வில்லேர்புருவத்து வேனெடுங்க - ணல்லீர், முகம்போலு மென்ன முறுவலித்தார் வாழு, மகம்போலு மெங்க ளகம்” எனவரும். (இ - ள். ‘வில்லினையொத்த புருவத்தினையும் வேல்போன்ற நெடியகண்ணினையு முடைய நல்லீர்! உம்முடையமுகத்தினை யொக்கும் எங்குமுள்ள கமலப்பூக்களின் செவ்வியும் செறிந்து ஒன்று மாயின் என, முறுவலைச்செய்தார் மருவிவாழும் இடம்போலும், எங்களுள்ளம்; எ - று. அஃதேல், விகாரவுவமையோடு இதனிடையேற்றுமை என்னையெனின்?—விகாரவுவமையென்பது, பிறரான் விகாரப்பட்டதாகக் கொண்டதனை ஒன்றற்கு உவமையாக்கியுரைப்பது: இஃது அன்னதன்று என்பது.)

(கு - ரை.) இதனை இல்பொருளுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்ஙனம் எங்கும் இல்லாதபொருளை உவமைகூறுவது, உள்ளபொருள் எதுவும் ஒப்பாகா தென உபமேயத்தைச் சிறப்பித்தற் கென்க. அன்னது - அத்தன்மைத்து.

(உ0) பவையிற்போலியுவமையென்பது - ஒருதொடர்மொழிக்கண் பல உவமைவந்தால் அவ்வந்தஉவமைதோறும் உவமைச்சொல் தோன்றப் புணர்ப்பது. அது “மலர்வாவி போல்வரான் மாதர் கமல, மலர்போலு மாதர் வதனம் - மலர்கு, முளிக்குலங்கள் போலு மளக மதனுட், களிக்குங் கயல்போலுங் கண்” எனவரும். (இ-ள். கமலமலர்ந்த வாவிபோல்வர் மாதர்; கமலமலர்போலும் மாதர்வத

னம்; மலர்குழந்த வண்டின்குலம் போலும் அளகம்; அதனுட்களித்துகளாநின்ற கயல்போலும் கண்கள் எ - று, வதனம்-முகம். அளிக்குலம் - வண்டின்திரள்.)

(கு-ரை.) இது, வடமொழியில் வர்க்யார்த்தோபமையில் அடங்கும். அதனுள் - தாமரைமலர்வாவியில். பலவயின்-பலஇடம்.

(௨௧) ஒருவயிற்போலியுவமையென்பது-ஒருதொடர்மொழிக்கண்பல உவமைவந்தால் அவ்வந்தவுவமைதோறும் உவமைச்சொற்புணராத ஓர்உவமைச்சொற்புணர்ப்பது. அது “நிழற்கோபமல்க நிறைமலர்ப்பூங் காயாச், சுழற்கலவமேல்விரித்த தோகை - தழற்குலவு, தீம்புகையூட்டுஞ் செறி குமுலார்போலுங்கார், யாம்பிரிந்தார்க்கென்ன மினி” எனவரும். (இ - ள். காயாமலரின் நிழலின்கண் இந்திரகோபஞ்செறிய அப்பொலிவினையுடைய கர்யாவின் நிறைந்த மலரின் குழலிலே தன்கலாபத்தை விரித்த மயிலானது தழலின்கண்தோன்றிய நற்புகையினையூட்டுஞ் செறிந்த குழலினையுடைய மடவாரைப் போலும், கார் காலம்; யாம்பிரிந்துபோகப்பட்டார்க்கு என்னம் இனி? எ - று. நிழல் - காயா நிழல். கோபம் - இந்திரகோபம். அல்க - தங்க. சுழல் - தழைப்பு. கலவம் - பீலி. விரித்தல் - ஆடுதல். தோகை - மயில். குலவல் - உண்டாதல். தீம்புகை-அகிற்புகை. கார் - கார்ப்பருவம்.)

(கு - ரை.) இந்திரகோபம் செறிந்த இடம் தழலுக்கும், காயாமலரின் அடர்த்தி புகைக்கும், மயிறேரோகை கூந்தலுக்கும், மயில் மகளிர்க்குக்மாகக்கூறப்பட்ட பலஉவமைகளையும் ஒருதொடராக்கி அதற்கு ஒருவமைச்சொல்லே கொடுத்தமை காண்க.

(௨௨) கூடாவுவமையென்பது - ஒருபொருட்டுக்கு கூடாதவதனைக் கூடுவதாகக்கொண்டு அதனை ஒன்றற்கு உவமையாக்கி உரைப்பது. அது “சந்தனத்திற் செந்தழலுந் தண்மதியில் வெவ்விடமும், வந்தனவே போலுமால் நும்மாற்றம் - பைந்தொடியீர், வர்விக் கமல மதிமுகங்கண் டேக்கறுவா, ராவிக்கிவையோ வரண்” எனவரும். (இ - ள். பைந்தொடியீர்! சந்தனத்தின்கண் செந்தழலும் குளிர்ந்தமதியினிடத்து வெவ்விடமும் பிறந்தாற்போலும், நும்முடைய வார்த்தைகள்; ஆனால், குளிர்ந்தவாவியிடத்துக் கமலமலரும் மதியமும்போலும் நும்முகங் கண்டு ஏக்கறுவார் ஆவிக்கு இவையோ காவல்; எ - று. வெவ்விடம் - கடியவிடம். மாற்றம் - வார்த்தை. ஆவி - உயிர். ஏக்கறல் - ஆசைப்படுதல். அரண் - காவல்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் அஸம்பாவிதோபமையென்படும். இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியே இதற்கு உதாரணம்.

(௨௩) பொதுநிங்குவமையென்பது - உவமையைக்கூறிமறுத்துப் பொருளையே உவமையாக்கி உரைப்பது. அது “திருமருவு தண்மதிக்குஞ் செந்தா மரையின், விரைமலர்க்கு மேலார் தகையாற் - கருநெடுங்கண், மாணே யிருளளகங் குழந்தநின் வாண்முகந், தானேயுவமை தனக்கு” எனவரும். (இ - ள். கரியநெடியகண்களையுடைய

மானே ! குளிர்ந்தமதிக்கும் திருமருவப்பட்டசிவந்த தாமரையினது நறுநாற்றத்தையுடைய மலருக்கும் மேலாகியதன்மையையுடைத் தாகலான், இருளாகிய அளகஞ் சூழ்ந்த நின்ஒளியினையுடைய முகம் தானே தனக்கு உவமையாம் ; எ - று. திரு - கண்டாரால் விரும் பப்படுந் தன்மை நோக்கம். மருவல் - உண்டாதல். தகை-தன்மை.)

(கு - ரை.) இதனை உயர்புவமையென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அஸாதாரணைபமை யெனப்படும். இதனை இயையின்மையணியெனப்படும் அந்வயாலங்காரமென வேறாக் கூறுவர் ஒருசாரார். இப்பொருளுக்கு ஒப்பு வேறொன்றுமில்லை யென்பது, இதன் கருத்து.

(உச) மாலையுவமையென்பது - ஒருபொருட்குப் பல உவமை வந் தால் அவை ஒன்றோடொன்று இடைவிடாத தொடர்ச்சியுடைய வாகப் புணர்த்துக் கடைக்கண் பொருள்கூட்டி முடிப்பது. அது “மலயத்து மாதவனே போன்று மவன்பா, லலைகடலே போன்று மதனுட் - குலவு, நிலவலய மேபோன்று நேரியன்பா னிற்குஞ், சிலை கெழுதோள் வேந்தர் திரு” எனவரும். (இ-ள். பொதியமலையிடத்து அகத்தியனைப் போன்றும், அவன் உண்ணப்பட்ட அலையையுடைய கடல் போன்றும், அதனுள் உண்டாகிய நிலவட்டம்போன்றும் சோழனுடைய இடத்தே பேராதேநிற்கும், விற்பயின்ற தோள்களை யுடைய வேந்தர் செல்வம் ; எ - று.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் மாலோபமை யெனப்படும். (கக)

க. அற்புதஞ் சிலேடை யதிசயம் விரோதம்
ஒப்புமைக் கூட்டந் தற்குறிப் பேற்றம்
விலக்கே யேதுவென வேண்டவும் படுமே.

என்பது: அவ்வுவமையலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடிவரு மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அற்புதமுஞ் சிலேடையும் அதிசயமும் விரோதமும் ஒப்புமைக் கூட்டமும் தற்குறிப்பேற்றமும் விலக்கும் ஏதுவும் எனச் சொல்லப்பட்ட எட்டு அலங்காரங்களோடு கூடியும் வரும் அவ் வுவமையலங்காரம் ; (எ - று.)

அவை - அற்புதவுவமை, சிலேடையுவமை, அதிசயவுவமை, விரோதவுவமை, ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை, தற்குறிப்பேற்றவுவமை, விலக்குவமை, ஏதுவுவமை எனப் பெயர்கொடுத்து வழங்கப்படும்,

(கு - ரை.) முந்தினகுத்திரத்திற் கூறப்பட்ட விரியுவமைமுத லியன போலத் தனியே வாராமல் இவை வேறுஅலங்காரத்தோடு கூடி வருதலால், இவற்றை வேறுபிரித்து ஒதினார். அற்புதம் முத லிய அலங்காரங்களின் தன்மை, மேல் அவ்வவ்வலங்காரத்தின் இலக்கணங் கூறுமிடத்து விளங்கும்.

அவற்றுள்,

(க) அற்புதவுவமை:—“குழையருகு தாழக் குனிபுருவந் தாங்கி, யுழையருயிர்பருகி நீண்ட - விழியுடைத்தாய், வண்டே நிருளளகஞ் சூழ வருமதியொன், றுண்டே லிவண்முகத்திற் கொப்பு” என வரும். (இ-ள். குழை தாழ்ந்த பக்கத்தினையுடைத்தாய் வளைந்த புருவத்தினையுடைத்தாய்ப் பக்கத்தினின்று கண்டாருடைய உயிரை உண்டுவளர்ந்த கண்ணினையுடைத்தாய்ச் சுரும்புகளாலே மேவப் பட்டிருக்குங் குழலைச் சூழக்கொண்டு வருவதொரு மதியம் உண்டாயின், இவன்முகத்திற்கு ஒப்பாம்; எ - று.)

(கு - ரை) கீழ்க்கூறப்பட்ட தன்மைமுதலிய முப்பத்தைந்து அணிகளுள் அற்புதமென்பது ஒன்று இல்லையே யெனின்,—அவ் வணிகளுள் சுவையென்னும் அணி எட்டுவகைமெய்ப்பாட்டையும் பற்றி நடப்பதாதலால், அதன்பிரிவுகளுள் வியப்பு என்பதே இங்கு அற்புதமெனக் குறிக்கப்பட்டதென்க. அதன் தன்மையை இவ் வியலின் ஈஊ-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. இங்கு முகத்தின் தன்மையை வியந்து அதற்கு ஒருவமையை நாடிக்கூறலுற்றதனால், அற்புதவுவமையாயிற்று. அற்புதவுவமையெனினும், வியப்புவமையெனினும் ஒக்குமெனக் கொள்க. இது இங்ஙனமாயின் இதற்கு ஒப்பாம் என்னும் வாய்பாடுபற்றிக் கூறுதல் இதன் இலக்கணமெனப்படும்; “இப்படி யென்ப தியம்பிய துடைமையி, னப்பொருவாமெனு மற்றுத வுவமை” என வீரசோழியவுரையிற் காட்டியமை காண்க. குழை - காதணி.

(உ) சிலேடையுவமை:—“செந்திருவுந் திங்கனும் பூவுந் தலைசிறப்பச், சந்தத் தொடையோ டணிதழுவிச் - செந்தமிழ்நூல், கற்றூர் புனையுங் கவிபோன் மனங்கவரு, முற்று முலையாண் முகம்” என வரும். (இ - ள். திருவென்றுந்திங்களென்றும் பூவென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இவற்றது பெயரை முதற்கண்ணையுடைத்தாய், ஓசையோடுகூடி, சொற்கோவையுடனே அலங்காரம் புணர்ந்து, பயின்ற ருள்ளங் கவருந் தன்மையையுடைத்தாய், செந்தமிழ்நூல்கற்றாராலே சொல்லப்பட்ட கவி போல,—திருவினுருவத்தையுங் திங்களினுருவத்தையும் பூவையும் உச்சிமீதுஉடைத்தாய், நிறத்தோடுகூடியிருந்துள்ள பூமாலையோடும் அழகுதழுவி, பயின்றோ ருள்ளங் களைக் கவரும், முகம்; எ - று. கவி மேற்செல்லுங்கால்—சந்தம் - ஓசை, தொடை - சொற்கோவை, அணி - அலங்காரம். இனி, முகமேற் செல்லுங்கால்—சந்தம் - நிறம், தொடை - மாலை, அணி - அழகு. இது, செம்மொழிச்சிலேடை.)

(கு - ரை.) சிலேடையணியின் இலக்கணத்தையும், செம்மொழிச்சிலேடை பிரிமொழிச்சிலேடை யென்ற அதன்பிரிவுகளின் தன்மையையும் மேல் ஈஊ, ஈஊ - ஆம் சூத்திரங்களிற் காண்க. இங்கு முகத்துக்கும் சான்றோர்செய்யுளுக்கும் ஒப்புமையைச் சொற்பொதுமைகொண்டு காட்டியதனால், சிலேடையுவமையாயிற்று. இதில் பொதுத்தன்மையாகவந்த பலபொருட்சொற்றொடர்க ளெல்லாம் சொற்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரியாமல் ஒருவகையாகவே நின்று இருபொருள்தந்து செம்மொழிச் சிலேடையாதல்

காண்க. சிலேடையுவமை, வடமொழியில் ச்லேஷேர்பமா எனப் படும். செம்மொழியை அபிந்ரபத மென்பர். கவியை நோக்கிய பொருளில், திரு திங்கள் பூ என்றவை-காப்பியத்தின் முதலில் வைக்கத்தக்க மங்கலச் சொற்களாம். முகத்தை நோக்கிய பொருளில், திரு - ஸ்ரீதேவியென்னுந் தலைக்கோலம் ; திங்கள்-சந்திரன் போன்ற வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட தலையணி.

இனி, பிரிமொழிச்சிலேடை யுவமை :—“ நளிதடத்த வல்லியின் கண்ணெகிழ ஞாலத், தளவி னிறைகடாஞ் சிந்திக் - களிநிகலுங், கந்தம் மலையா நிலவுங் கவடசைய, வந்த மலையா நிலம்” எனவரும். (இ - ள். செறிவினையும் பெருமையினையுமுடைய (காலிலேசெறிந்திருக்கின்ற)விலங்கின் கண்ணறத் தரையீது நிறைந்தகடாம்பொழியத் தறியைச்சிறிப் புரோசைக்கயிற்று அசையவரும்யானைபோன்றது, பெரியபொய்கைப் பூவல்லித் தேன் சோர உலகத்தார் நிறைகளையழித்து விரைகமழ நெருங்கிய பணைகளையசைத்து வருகின்ற தென்றல் ; ஏ-று. யானையின்மேற் செல்லுங்கால்—நளி-செறிவு. தடம் - பெருமை. வல்லி - விலங்கு, கண் - மூட்டுவாய், நெகிழ்தல் - கழலுதல், ஞாலம் - பூமி. நிறைகடாம் - மிக்கமதம். சிந்தி-பொழிய. கந்தம் - தறி. மலையா - சீரு. நிலவுதல் - பொருந்தல். கவடு - புரோசைக்கயிற்று. அசைதல் - அறுதல். இனி, தென்றன்மேற் செல்லுங்கால்—நளி - பெருமை. தடம் - பொய்கை. அல்லி - பூ, கள் - மது. நெகிழ்தல் - சோர்தல். ஞாலம் - உலகத்தார். நிறை - ஒழுக்கம். சிந்தி - அழித்து. கந்தம் - விரை. அலைத்தல்-நாறுதல். நிலவுதல் - நெருங்குதல். கவடு - மரக்கொம்பு. அசைதல்-அலைதல்.)

(கு - ரை.) இங்குத் தென்றற்காற்றுக்கும் யானைக்கும் ஒப் புமை விளங்கப் பொதுத்தன்மையாய் வந்த சொல்தொடர்களிலே பெரும்பாலும் சொற்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிந்து இரு பொருள் பட்டதனால்,பிரிமொழிச்சிலேடை யுவமையாயிற்று, வல்லி அல்லி, கண்ணெகிழ கள்நெகிழ, அளவில் அளவுஇல், நிறை கடாம் நிறைகள்தாம், கந்தம்மலையா கந்தம்அலையா என வெவ்வேறுப் பிரிந்தமை காண்க. யானையை நோக்கிய பொருளில், ஞாலத்தளவில் - பூமிமுழுவதும் என்றும் ; தென்றலை நோக்கிய பொருளில், அளவுஇல் - அளவில்லாத என்றும் பொருள் காண்க. தென்றலை நோக்கிய பொருளில், தாம் - அசை. சிறுபான்மை செம்மொழிகளும் இருப்பினும் பெரும்பான்மை பற்றிப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் வரும் பிந்ரபதச்சிலேடோபமையை வடமொழியில் ஸமாநோபமையென்றலும்உண்டு.புரையெனினும்,புரோசையெனினும்ஒக்கும் ; யானைகட்டுங்கயிற்று ; யானைக்கழுத் தணிகயிற்றுமாம்.

இதனைச் சந்தானவுவமை யென்பாரு முளர் : சந்தானமென்பது - இரண்டு பொருளுக்கும் உபகாரமாயிருக்குஞ் சொற்களாலே பாடப்படுவது.

(கு - ரை.) சிலேடையுவமையில் சொல்தொடர்கள் ஒருமுறையே வந்து உபமானத்தோடும் உபமேயத்தோடும் சார்ந்து அததற்கு

ஏற்ப இருபெர்ருள்படு மென்றும், சந்தானவுவமையில் சொல் தொடர்கள் தனியே உபமானத்தைச் சார்ந்தும் உபமேயத்தைச் சார்ந்தும் இருமுறைவந்து அததற்கு ஏற்பப் பொருள் வேறுபடு மென்றும் இவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடுகொள்வர் ஒருசாரார். “திருமேவிக் கடிசுமழ்ந்து திங்கனொடும் பகைத்தமையா, னுரு மேவுந் தாமரையோடொக்குநின் னொளிமுகமே.” இஃது இரண்டும் சிலேடித்துவந்தமையால், சிலேடையுவமையாயிற்று. “புரந்தசொற் பொருவையும் பொருளையு மொன்ற, விரண்டையுஞ் சிலேடித் திசைப்பது சிலேடை ” எனக்கொள்க, ‘இனி, சந்தானவுவமையாவது - உவமையும் பொருளும் தொடர்ந்து சொற்சலிப்பது: “கோபத்தின் மிக்குக் குவிகோலம் பெய்துவிடி, லாபத்தைச் செய்யு மநங்கன்போற்றுவாது. கோபத்தின்மிக்குக் குவிகோலம் பெய்துவிடி, லாபத்தைச் செய்யுமணிவா யணிமயிலே,” “தொலைப் பரும் பொருவையும் பொருளையுந் தொடர்ந்துசொற், சலிப்பது பொருளினிற் சந்தா னம்மே ” எனக் கொள்க’ என்ற வீரசோழியவுரை இங்குக் காணத்தக்கது.

இதனை இவ்வாறு வேறுபடுத்துக்காட்டியது என்னையெனின், —மேல், பண்புமுதலியனவேயன்றிச் சொற்பொதுமை காரணமாகவும் உவமைபுணர்க்கப்படு மென்றார்: அது காட்டுதற்கு என்பது.

(ரு - ரை.) ‘சொற்பொதுமை காரணமாக உவமைவரும்’ என்பது, கீழ் நான்காங்குத்திரவுரையிற் காட்டப்பட்டது.

(ஈ) அதிசயவுவமை:—“நின்னுழையே நின்முகங் காண்டும் நெடுந் தடந், தன்னுழையே தன்னையுங் காண்குவம்-என்று, மிதுவொன்று மேயன்றி வேற்றுமை யுண்டோ, மதுவொன்று செந்தா மரைக்கு” எனவரும். (இ - ள். நல்லாய்! நின்னிடத்தே நின்முகத்தைக் காண நின்றேம், பெரிதாகிய பொய்கையிலே தாமரையையுங் காணநின்றேம் என்கிற இத்தன்மையே யன்றி வேறுபாடு கண்டிலேம், மது வினையுடைய தாமரைக்கும் நின்முகத்திற்கும்: எ-று. உழை-இடம்.)

(ரு - ரை.) அதிசயவணியின் இலக்கணத்தை உள, உஅ - ஆம் சூத்திரங்களிற் காண்க. முகமாகியபொருளின் அழகை உவந்து சொல்லும்பொழுது உலகநடை கடவாதபடி உயர்ந்தோர் வியப்ப உவமைகொடுத்துச்சொன்னதனால், இது அதிசயவுவமையாயிற்று.

“பாலினிடை நீல மணிநிறஞ்சேர் பான்மைபோன், ஞாலம் பரந்த நகை நிலவும்-மாலிருளாம், வைம்மருவு மூனிலேமேல் வன்கட்டமருகக்கைச், செம்மல் கருமாமை சேர்ந்து ” என்பதூஉம் அது. (இ - ள். நீலமணியானது பாலைச்சேர்ந்து தன்னொளியைப் பாலுக்குக் கொடுத்தாற்போல, கூர்மைமருவிய முத்தலையுடைய சூலத்தையும் வலிய கண்ணையுடைய தமருகத்தையுமுடைய கையனாகிய சிவ பிரானுடைய (மிடற்றிலுண்டாகிய) கருநிறத்தைச் சேர்ந்து, உலகத்திற்பரந்தவெண்மையுடையநிலவும் பெரியிருள் நிறம்பெற்றது; எ - று. மால் - பெருமை. மாமை - நிறம். செம்மல் - பெரியோன், பான்மை - தன்மை, நகை - வெண்மை.)

(கு - ரை.) இது, இருளின் தன்மையை வருணிக்குங்கால் உலக நடைகடவாமல் உயர்ந்தோர் வியப்பச் சொன்னது. உயர்ந்ததர்தி நிலமணியின் உத்தமவிலக்கணம், அதனைப் பாலிலேபெய்தால் அதுபாலினகத்தேயுள்ளவளவும் பால் தனது இயற்கை வெண்ணிறம் மாறி அதன் நிலநிறத்தையே கொண்டு விளங்குதலென உணர்க. “கருமணியம் பாலகத்துப் பதித்தன்ன படியவாய்,” “கறந்த பர்வினுட் காசி றிருமணி, நிறங்கி ளர்ந்துதன்னீர்மைகெட்டாங்கு” என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுள்களையும், அவற்றின் உரையில் ‘கருமணியைப் பாலிற்பதித்தாற் பால் நிறங்கெடுமென்றுணர்க’, ‘பாலினுள்ளே நிலமணிநிறங்கிளர அது தன் நீர்மைகெட்டாற், போல’ என்றவற்றையுங் காண்க. தமருகம் = டமருகம் : அது வாத்தியவிசேடம். அதிசயவுவமையை மிகையுவுமையணியென வழங்குதலும் உண்டு.

(ச) விரோதவுவமை :—“செம்மை மரைமலருந் திங்களு நும் முகமுந், தம்முட் பகைவினைக்குந் தன்மையவே - யெம்முடைய, வைப்பாகுஞ் சென்னி வளம்புகார் போலினியீ, ரொப்பாகு மென்பாருளர்” எனவரும். (இ - ள். நமது தனமாகிய சோழனது வளவிய புகார் போன்ற இனிமையையுடையீர் ! சிவந்ததாமரைமலரும் மதியமும் நுமதுமுகமும் தம்முள்ளே பகைபெருக்குந் தன்மையவாயிருக்க, இவற்றை உவமைக்குப் பொருந்து மென்பாருமுளர் ; இதற்குக் காரணஞ்சொல்வீராமின் : எ - று.)

(கு - ரை.) விரோதவணியின் இலக்கணத்தை ௫௩-ம் சூத்திரத்திற் காண்க. இங்கு உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் பகைமையுண்மை கூறியதனால் விரோதவுவமையாயிற்று, மரை - முதற்குறைவிகாரம். தனம் - நிதி. சென்னி - சோழன். வளவிய - வளப்பமுள்ள. புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம் ; இது, சோழனது இராசதானி.

(௩) ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை :—“விண்ணின்மேற் காவல் புரிந்து உறங்கான் விண்ணவர்கோன், மண்ணின்மே லன்னை வயவேந்தே - தண்ணரியிற், சேரா வவுணர் குலங்கனையுந் தேவர்கோ, னேரார்மே லத்தகையை நீ” எனவரும். (இ - ள். விண்ணின் மேலுண்டாகிய உலகத்தைக் காக்குந் தொழிலின் மிக்கு உறங்கானாயினான், தேவர்கட்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் ; மண்ணின் மேலுண்டாகிய உயிர்களைக் காக்கவேண்டி, வலியையுடைய வேந்தனே ! நீயும் உறங்காயாயினாய் ; உள்ளங்குளிர்ந்து பிறரைக்காக்குந் தன்மையிற் சேராத அசுரர் குலங்களைக் களையாநிற்கும், இந்திரன் ; பகைவரிடத்திலே நீயும் அத்தன்மையை ; எ - று. புரிதல் - மிகுதல்.)

(கு - ரை.) ஒப்புமைக்கூட்டவணியின் இலக்கணத்தை ௫௪-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. உபமேயமாகிய சோழனது தன்மையைக் கூறுமிடத்து உபமானமாகிய இந்திரனது தன்மையையும் கூட்டி ஒக்கவுரைத்தமையால் ஒப்புமைக்கூட்டவுவமையாயிற்று. இது, வடநூலில் துலையோகோபமை யெனப்படும்.

(சு) தற்குறிப்பேற்றவுவமை :—“ உண்ணீர்மை தாங்கியுயர்ந்த நெறியொழுகி, வெண்ணீர்மை நீங்கி விளங்குமரல் - தண்ணீர்த் தரம்போலு மென்னத் தருகடம்பை மாறன், கரம்போற் கொடை பொழிவான் கார் ” எனவரும். (இ - ள். (முதுவேனிற்காலத்தில்) தடத்திலுண்டாகிய குளிர்த நீர்போல(ச்சேர்ந்தோர்யாவர்க்கும் வருத்தம்நீங்கக்) கொடுக்கவல்ல கடம்பையென்னும் பதியிலுண்டாகிய மாறனென்னும் இயற்பெயரையுடையவனது கரம்போலக் கொடுப்பான் நினைந்து, மேகமானதும், உள்ளேநீரையுடைத்தாய் உயர்ந்தவானெறியேநடந்துவெருத்ததன்மையைநீங்கிவிளங்காநின்றது; எ - று. இவன் கையும், பிறர்க்கு நீர்பெய்துகொடுக்குந்தொழிலானே நீர்புலராது உலகத்தார் கைகளுக்கு மேலாகப் பயின்று சிவந்ததன்மையையுடைத்தாய் விளங்குதல் கண்டு கொள்க. தண்ணீர்த்தரம்போலுமென்னத்தரு கர மெனக் கூட்டுக. இத்தொழில் கைக்குஏற்ற மென்க.)

(கு - ரை.) தற்குறிப்பேற்றவணியின் இலக்கணத்தை உக-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. இங்கு, மேகம் இயல்பாக உண்ணீர்மை தாங்கி உயர்ந்தநெறியொழுகி வெண்ணீர்மைநீங்கி விளங்குதற்கு, மாறன்கரம்போற் கொடைபொழியக்கருதுதலாகிய காரணத்தைக்கவி தானாக ஏற்றிக்கூறினமையால் தற்குறிப்பேற்றமாம். மாறன் கரத்துக்கும், காருக்கும் இங்ஙனம்கூறிஒப்புமைவிளங்க வைத்தமையால், தற்குறிப்பேற்றவுவமையாயிற்று. தடம் - தடாகம். தரம் - இடம், நீர்நிலை; மலையிடமுமாம்; அன்றி, இயல்பெனவுங் கொள்ளலாம். கரம்-கை. வானெறியே-ஆகாயவழியே. வெருத்ததன்மையை நீங்கி - கறுத்து. உண்ணீர்மையென்பதில் நீர்மையென்பது - நீரையே யுணர்த்தினமையால், மை - பகுதிப்பொருள்விசுதி. புலராது - உலராது. ‘தண்ணீர்த்தரம்போலத்தரு’ என்ற அடைமொழியை மாறனுக்குஞ் சேர்க்கலாம். தற்குறிப்பேற்றவுவமையையோக்குவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் உத்ப்ரோகோபமை யெனப்படும்.

(எ) விலக்குவமை:—“குழைபொருதுநீண்டு குமிழ்மேன் மறியாவுழைபொருதென்னுள்ளங் கவரா - மழைபோற், றருநெடுங்கைச் சென்னி தமிழ்நாடனையார், கருநெடுங்கண் போலுங் கயல்” எனவரும். (இ - ள். மழையைப் போலக் கொடுக்கவல்ல பெரிய கையினையுடைய சென்னியுடைய தமிழ்நாட்டை வியாப்பாருடைய கரிய நெடியகண்போலும் கயலும், சங்கொடுபொருது வளர்ந்து நீர்க்குமிழிமேலே மறிந்து தன்னிடத்திலே பொருதும், என் உள்ளத்தைக் கவரமாட்டா என்ற இதனானே, கண்ணும் காதிலுண்டாகிய குழையோடு சேர்ந்து வளர்ந்து குமிழுக்குமீதே தாவுவதுபோன்று மானின் விழியோடு பகைத்து என்னுள்ளத்தைக்கவருமென நின்றவாறு காண்க. கயல்மேற் செல்லுங்கால்—குழை - சங்கு, குமிழ்-நீர்க்குமிழி, உழை - பக்கம். கண்மேற் செல்லுங்கால்—குழை - மகரக்குழை, குமிழ் - மூக்கு, உழை - மான். நீளதல் - வளர்தல். கவர்தல் - கொள்ளுதல். மறிதல் - தாவுதல். பொருதல் - பகைத்தல், சென்னி - சோழன். தமிழ்நாடு - சோனாடு.)

(கு-ரை.) இங்கு விலக்கு என்றது, முன்னவிலக்கு என்னும் அணியை. அதன் இலக்கணத்தை கூ-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. இதனைத் தடையுமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமாமியில் ப்ரதிஷேதோபமையென்றும், ஆக்ஷேபோபமையென்றும் உற்ப்படும். இங்குக் கண்ணுக்கும் கயலுக்கும் ஒப்புமை கூறி, ண்போலக் கயல் என்னுள்ளங்கவராடுதன அதனை ஒருசார் விலக் தலால், விலக்குவமையாயிற்று. முன்னிரண்டடி - சிலேடை, ண்ணை நோக்கும்போது, குமிழ் - குமிழம்பூப்போன்ற மூக்குக்கு, வமையாகுபெயர்.

(அ) ஏதுவுவமை:—“வாளரவின் செம்மணியும்வன்னியிளம் பாசியும், நாளினாயதிங்கள் நகைநிலவும்-நீளொளியாற், நேனுலவு பூங்கான்றைத் தேவர்கோன் செஞ்சடைமேல், வானுலவு விந்ர்போல் றும்” எனவரும். (இ-ள். ஒளியினையுடைய அரவின் சூட்டினது ணியானது சிவந்தவொளியை மிகுத்தலானும், வன்னியாகிய ரத்தின் இளைய. இலை தன்னுடைய பசுமையை மிகுதலானும், முவித்திங்களானது தன்னுடைய வெண்மையை மிகுத்தலானும், தனுலவப்பட்ட பொலிவையுடைய கொன்றையினது பூ தன்க ணுண்டாகிய பொற்கென்றநிறத்தை மிகுத்தலானும், தேவர்கட் த்தலைவனாகிய முக்கட்கடவுளுடைய சிவந்தசடையானது வான் துண்டாகிய வில்லுப்போலத் தோன்றுகின்றது; ஏ-று. நகை- ணி. வில் - இந்திரவில்.)

(கு-ரை.) ஏதுவணியின் இலக்கணத்தை, கூ - ஆம் சூத்திரத் திற் காண்க. ஏதுவுவமையைக் காரணவுவமையென வழங்குதலும் ண்டு. இங்குக் காரணங்காட்டி உவமித்ததனால், ஏதுவணியா ற்று. அரவு - சிவபிரானது ஆபரணம். வன்னியிலை - அக்கடவுள் வெது. பிறைத்திங்கள் - முடியிலுள்ளது.

அஃதேல், உவமைவிரித்த சூத்திரமெல்லாம் ஒன்றாக்கி யுரை ரது இரண்டாகஉரைத்தது என்னை யெனின்,—மேலைச்சூத்திரத் ற்சொல்லப்பட்டன, சொல்லின் முடிவினப்பொருண்முடித்தலென் றந்தந்திரவுத்தியன: இவை எதிரதுநோக்கலென்னுந்தந்திரவுத்தி ன: ஆதலால், இரண்டாகவைத்தாரென்பது.

(கு - ரை) முந்தினசூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட விரியுவமை தலியன தம்தம்பெயரிலேயே தமது இலக்கணம் தோன்ற நின்ற னால், ‘சொல்லின் முடிவின் அப்பொருள் முடித்தல் என்னும் த்திரவுத்தியன’ என்றும், இச்சூத்திரத்தில்வந்த அற்புதவுவமை தலியன எதிரது போற்றல் என்னும்உத்தியால் மேல்வருகிற அவ் வ்வணியின் இலக்கணத்தை நோக்கிக் கூறப்பட்டன வாதலால், திரது போற்றலென்னுந் தந்திரவுத்தியன’ என்றுங்கூறினார்.

எ. மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும்
பான்மாறு படுதலும் பாருபா டுடைய.

என்பது. உவமைக்கு எய்தியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுத ற்று.

(இ - பு.) உவமேய அடைக்கு உவமான அடை மிகப் புணர் தலும், உவமேய அடைக்கு உவமான அடை குறையப் புணர்தலும் இழிந்த உவமையோடு உயர்ந்த பொருள் உவமையாதலும், உயர்ந்த உவமையோடு இழிந்த பொருள் உவமையாதலும், ஆண்பாற்குப் பெண்பால் உவமையாதலும், பெண்பாற்கு ஆண்பால் உவமையாதலும், ஒருமைப்பாற்குப் பன்மைப்பால் உவமையாதலும், பன்மைப்பாற்கு ஒருமைப்பால் உவமையாதலும் ஆகியவை வேறுபாடுடையன; (எ - று.)

* 'வேறுபாடு' என்பது - புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் நன் புலவரால் வேறு படுத்துச் சிறப்பின்மையிற் குற்றமெனக் கூறப் படுவதும், அல்லதூஉம் நன்புலவராற் சிறப்புடையவென்று கொள்ளப் புணர்க்கப்படுவதும் ஆமென்க.

(கு - ரை.) எய்தியது - பொருந்தியது. அடை - விசேடணம்.

அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“நீலப் புருவங் குனிய விழிமதர்ப்ப, மாலைக் குழல்குழந்த நின்வதனம்-போலுங், கயல்பாய வாசங் கவருங் கனிவண், டயல்பாய வம்போ ருகம்.” (இ - ள். நீலநிறத்தையுடைய புருவம் முரியக் கண்மதர்ப்பப் பூமாலை யையுடைய குழலாற்குழப்பட்ட நின்னுடைய முகம் போன்றது, கயல்மிளிர மதுவையுண்கிற கனித்தசுருமபு பக்கத்திலே பரவ மலர்ந்த தாமரை; எ - று.) என வரும். இதனுள், உவமையாகிய முகத்திற்புருவமுரிவிற்கு ஏற்பது ஒன்று பொருளாகிய தாமரைக்கண் புணராமையான், உவமேய அடைக்கு உவமான அடை மிக்கு வழுவாயிற்று.

(கு - ரை.) முரிய - வளைய. பொருள் - உபமேயம். இங்கு 'நீலப் புருவங் குனிய' என்றது பயனின்றி நின்றதனால், வழுவுவென்பட்டது.

“நாட்டந் தடுமாறச் செவ்வாய் நலந்திகழத், தீட்டரிய பாவை திருமுகங் - காட்டுமாற், கெண்டைமீ தாட நறுஞ்சே யிதழ்கிளர, வண்டுக்குழ் செந்தாமரை.” (இ - ள். மீதேகண்டடுமாறியுலாவச் சிவந்தவாய் அழகெறிப்ப எழுதற்கரிய உருவையுடைய பாவை போன்றது திருமுகத்தை யொவ்வாநின்றது, மீதேகெண்டையுலாவ நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் சிவந்த இதழ்விளங்க வண்டாற் குழப்பட்ட சிவந்த தாமரை; எ - று. தீட்டரியபாவை-கொல்லியம் பாவை. காட்டும் - ஒக்கும்.) எனவரும். இதனுள், பொருளாகிய தாமரைக் கண்வண்டொழுங்கிற்கு ஏற்பதோ ருவமை உவமையாகிய முகத்துக்கண் தோன்றப் புணர்த்தலில்லாமையான், உவமேய அடைக்கு உவமான அடை குறைந்து குற்றமாயிற்று.

* 'வேறுபாடுடைய' என்றது - இவை புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் மிக்கோரால் வெறுக்கப்படுவதோர் சிறப்பின்மை தெரிந்து குற்றமென்று கூறப்படும்; அல்லதூஉம், தெள்ளியோரார்ற் சிறப்புடையது என்று கொள்ளப் புணர்க்கவும் படும் என்றவாறு' என்றும் பிரதிபேதம் உண்டு.

(கு-ரை.) பாவை - உவமையாகுபெயர். காட்டும் - உவமையுருபு. இங்கு 'வண்டுக்குழ' என்றது பயனின்றிநின்றதனால், வழுவாயிற்று.

“மன்னவர்க்கு நாய்போல் வனப்புடையர் வாள்வயவர், மின் மினியும்வெஞ்சுடரோன் போல் விளங்கும்-அன்னப், பெடைபோலுஞ் சந்திரன் பைந்தடங்கள் போலும், மிடைமாசொன் நில்லா விசம்பு.” (இ - ள். வேந்தரிடை நாயிடத்துண்டாகிய நற்செய்தியைச் செய்த லான், வாளினையுடைய வலியோர் நாயையொப்பர் ; மின்மினியும், வெய்யசுடரோனைப்போல் விளங்கும் ; அன்னப்பெடையை யொக்கும், மதியம் ; பசியதடாகங்கள் போலும், செறிந்திருக்கப்பட்ட மாசில்லாத ஆகாயம்; ஏ-று.) எனவரும். இதனுள், ‘மன்னவர்க்கு நாய்போல் வனப்புடையர் வாள்வயவர்’ என்புழி இறப்ப இழித்து இனனாகப் புணர்க்கப்பட்டது உவமை. ‘மினமினியும் வெஞ்சுடரோன்போல் விளங்கும்’ என்புழி - மின்மினிக்குநிகராக்கலாகாத வெஞ்சுடரோனை உவமிக்க உவமைவழுவாயிற்று. ‘அன்னப்பெடை போலுஞ் சந்திரன்’ என்புழி - ஆண்பாற்குப் பெண்பால் உவமையாய்க்குற்றமாயிற்று. ‘பைந்தடங்கள் போலும் மிடைமாசொன்றில் லா விசம்பு’ என்புழி - ஒருமைப்பாலுக்குப் பன்மைப்பாலை உவமை காட்ட வழுவாயிற்று.

* பிறவும் அன்ன. இனி, வழுவின் றிவருஞ்செய்யுளை வந்துழிக் காண்க. மிகுதல் குறைதல் தாழ்தல் உயர்தல் புன்மாறுபடுதல் முதலியன குற்றமேனும் குணமமிக்குழிக் கொள்க.

(கு - ரை.) இச்செய்யுளில் முதல்வாக்கியத்தில் நாயுவமை இழிவாதலால், வழுவாயிற்று ; இதனை வடநூலார் ஹீநோபமையென்னுந் தோஷ மெனப். இரண்டாம்வாக்கியத்தில் மின்மினி சூரியன் போல் விளங்குதல் ஏற்பதன்று. மூன்றாம்வாக்கியத்தில் பெடையென்றது வேண்டுவதன்று, நான்காம்வாக்கியத்தில் ‘கள்’ என்ற பன்மைவினாதி அநாவசியம். இவை சிறந்த பயனென்றுந் தாராமையால், வழுவாயின. இறப்ப - மிகவும். அன்ன-அத்தன்மையன.

அ. போல மானப் புரையப் பொருவ
நேரக் கடுப்ப நிகர நிகர்ப்ப
ஏர வேய மலைய வியைய
ஒப்ப வெள வுறழ ஏற்ப

* இங்குச்சிலபிரதிகளில் அடியில் வருகிற வாக்கியங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன—பிறவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. இனி, அவை வழுவின் றி வருமாறு—“சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற்றுற்றெனப், பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக், கட்டினிணக்கு மிழிசன்ன கையது, போழ் தூண் சேசியின் விரைந்தன்று மாதோ, ஆர்தர வந்த பொருநனெ, டார்புனை தெரிய நெடுந்தகை போரே” என்பதனுள் ஆர்புனைதெரியல் நெடுந்தகை போர்த் தொழிலுவமையாகிய போழ்தூண்சேத்தொழிற்குப் பலஅடைபுணர்த்தாரெனினும் அவையனைத்தும் போர்த் தொழில்விரை

அன்ன வனைய வமர வாங்க
என்ன விகல விழைய வெதிரத்
துணை தூக் காண்டாங்கு மிகுதகை வீழ
இணை சிவண் கேழற்றுச் செத்தொடு பிறவும்
நவைதீர் பான்மை யுவமைச் சொல்லே.

என்பது: இடைநிற்கும் உவமைச்சொற்களை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) போல முதல் செத்து ஈராகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தைந்தும் இவைபோல்வனபிறவும் குற்றமற்றபாருபாடுடைய உவமைச்சொல்லாம்; (எ - நு.)

‘பாருபாடு’ என்பது - போல என்று சொல்லப்பட்ட சொல் புலிபோன்றவன், புலிபோல்வந்தனன் என இடைச்சொல்வாய்பாட்டாற் பொதுவாய் நிற்கும்; அல்லது, புலிபோலுமறவனெனப் பெயர்ச்சுவாய்பாட்டாற் பெயர் கொண்டும், புலிபோலவந்தானென வினையெச்சுவாய்பாட்டான் வினைகொண்டும் நிற்கு மென்பது. பிறவும் அன்ன.

வையே சிறப்பித்துவந்தமையான் சிறந்துவந்தது. அல்லதூஉம் “விசம்புதொடகிவந்த மாத் தா ளிதணப், பசங்கேழ் மெல்லிலையருகுசெநிற் தன்ன, வண்டுபடு மருளிய தாழிருங் கூந்தல்” என்பதுபோல்வனவற்றுள்ளுங் கண்டுகொள்க. “தொரு அ தொருஅ வென்றி தோலொடு, துறுகன் மறையினு முய்குவை போலாய், நெருந லெல்லைநீ யெறிந்தோன் றம்பி, யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன், பேரூ ரட்டகள்ளிற், கோரிற் கோயிற் றேருமானின்னே” என்பதனில் பொருள் உயர்ந்து உவமைதாழ்ந்து வந்தது. “குடப்பாற் சில்லுறை போலப், படைக்குநேரெல்லாந் தானுயினனே” என்பதூஉம் அது. “கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பாப்பி, லிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முது கிழங்கிற், கழைகண் டன்ன தூம்புடைத்திரள்காற், களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கிற், கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை யிடையிடை, முறுவன் முகத்திற் பன்மலர் தயங்க” என்பதனுள் உவமை உயர்ந்து பொருள்தாழ்ந்து வந்தது பொருட்கு உபகாரப்பட்டுவந்தமையான் அமைந்தது. “கலங்கவிழ்ந்த நாய்கன்போற் களை துணை பிறி தின்றிப், புலம்பு மென்னிலை கண்டும் போகலனே யென்றியால்” என்பதனுள் பால்மாறுபட்டு வந்தும் கையறவும் தனிமையும் விளக்கிச் சிறப்பித்தமையான் வழுவாகாதாயிற்று. “நெடுவரைப் பெருந்தேன் கண்ட விருக்கை, முடவ னுட்கைச் சிறுகுடை கோலிக், கீழிருந்து சுட்டுபு நக்கியாங்குக், காதலர் நல்கார் நயவா ராயினும், பலகாற் காண்டலு முள்ளத் திற்கினிதே” எனவும், “கன்றமர்கறவை போல, முன்சமத் தொழிந்த தன்றேழற்கு வருமே” எனவும் வருமிவற்றுள் பால்மாறுபட்டும் துணைமாறுபட்டும் வந்தும் பழிப்பின்றியிற்று. “பெரும்பெயர்க் கரிகாலன் முன்னிலைச் செல்லாப், பீடின் மன்னர் போல, வோடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே” என்பதும், “இளம்பிறை சேர்ந்த வெயிற்றியள்” என்பதும் பால்மாறுபட்டு வந்தும் பழிப்பின்றியின.

‘பிறவும்’ என்றதனால், நாட நக நடுங்க நந்த கள்ள கருத காட்ட மிளிர ஏய்ப்ப மருள என்பன முதலியனவுங் கொள்க.

இவற்றுள் தொக்கும் விரிந்தும் தொகாதேவிரிந்தும் நிற்பன வெல்லாம் கண்டுகொள்க.

(கு-ரை.) போல, மான, புரைய, பொருவ, நேர, கடுப்ப, நிகர, நிகர்ப்ப, ஏர, ஏய, மலைய, இயைய, ஒப்ப, எள்ள, உறழ், ஏற்ப, அன்ன, அனைய, அமர, வாங்க, என்ன, இகல, இழைய, எதிர, துணை, தூக்கு, ஆண்டு, ஆங்கு, மிகுதகை, வீழ், இணை, சிவண், கேழ், அற்று, செத்து என முப்பத்தைந்து காண்க. விழைய என்றும் பிரிக்கலாம். மிகு தகை என இரண்டாகக்கொண்டால் முப்பத்தாறாகும். இவற்றில், போலமுதலியன பல, பலவகைவினைவாய்பாட்டால் வரும். ‘முதலியன’ என்றது - ஒன்ற, ஒடுங்க, ஒட்ட, வென்ற, வியப்ப, விறப்ப, காப்ப, மதிப்ப, மாற்ற, மறுப்ப, புல்ல, பொற்ப, நளிய, ஓட, நோக்க, ஆர, இன்ன, உற்ற, செய்த, இன், சீர் என்பன ஆதியவற்றை நோக்கி, இவற்றின் பரியாயநாமங்களும் உவமவாசகமாய் வருதல் உண்டு. இங்ஙனம் உவமவுருபுகள் மிகப் பலவாதல்நோக்கி “உவமச் சொல்லே வரம்பிகந் தனவே” என்றும் உண்டு இவற்றிற்கெல்லாம் உதாரணம் இலக்கியங்களில் வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க. (௩௪)

உவமையலங்காரம் முற்றும்.

௩. உருவகவணி.

௧. உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித்து ஒன்றென மாட்டினஃ துருவக மாறும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே உருவகமென்னும் அலங்காரத்துப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) உவமையாம்பொருளையும் உவமிக்கப்படும்பொருளையும் வேறுபாடுஒழித்து ஒன்றென்றதோ ருள்ளுணர்வுதோன்ற ஒற்றுமைகொளுத்தின் அஃதுஉருவகமென்னும் அலங்காரமாம்; எ-று.

(கு-ரை.) உருவகம் - ரூபகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. அதன் இலக்கணம் - உபமேயத்தில் உபமானத்தை ஏற்றிக்கூறுதல் ஒற்றுமைகொளுத்துதல் - பேதமில்லாதாக்கல். (௩௫)

௧௦. தொகையே விரியே தொகைவிரி யெனாஅ
இயையே யியையிலி வியநிலை யெனாஅச்
சிறப்பே விருபகஞ் சமாதான மெனாஅ
உருவக மேக மநேகாங்க மெனாஅ
முற்றே யவயவ மவயவி யெனாஅச்
சொற்றவைம் முன்று மற்றதன் விரியே.

என்பது: அவ்வுருவகமென்னும் அலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தொகையுருவகமும், விரியுருவகமும், தொகைவிரியுருவகமும், இயைபுருவகமும், இயைபிலுருவகமும், வியநிலையுருவகமும் சிறப்புருவகமும், விருபகவுருவகமும், சமாதானவுருவகமும், உருவகவுருவகமும், ஏகாங்கவுருவகமும், அனேகாங்கவுருவகமும், முற்றுருவகமும், அவயவவுருவகமும், அவயவியுருவகமும் எனச் சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் மேற்கூறிய உருவகத்து விரியாம்.

இவற்றிற்கெல்லாம் உருவக மென்னுஞ் சொற் கூட்டி ஏகமென்பதனோடு அங்கமென்பதுங் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

இவையெல்லாம் சொல்லின் முடியு மிலக்கணத்தன.

(கு - ரை.) இவற்றிற்கு - தொகைமுதலியவற்றுக்கு. ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. எனா என்பதும் அப்பொருள்பற்றியே வந்தது.

அவற்றுள்,

(க) தொகையுருவகமென்பது - ஆகிய என்னும் மாட்டேற்றுச் சொல் தொகுத்துக் கூறுவது. அது “அங்கை மலரு மடித்தளிருங் கண்வண்டுங், கொங்கை முகிழுங் குழற்காரந் - தங்கியதோர், மாதர்க் கொடியுளதா னண்பா வதற்கெழுந்த, காதற் குளதோகரை” எனவரும். (இ - ள். அழகிய கையாகிய மலரினையும் அடியாகிய தளிரினையும் கண்ணாகிய வண்டினையும் கொங்கையாகிய அரும்பினையும் குழலாகிய மேகத்தினையு முடைத்தாய்ப் பிறர்க்குக் காதல் செய்யவற்றாயிருப்பதொரு கொடி உளது, (நான் நெருந் கண்டது;) நண்பனே! அக்கொடிமேலெழுந்த காதலுக்கு எல்லை உலகத்து உண்டோ வெனில், இல்லையாயிருந்தது; எ-று. மாதர்காதல். எழுதல் - செல்லுதல்.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் மைஸ்தரூபக மெனப்படும், மாட்டேற்றுச்சொல் - உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமைநயத்தைனிளக்குஞ் சொல்; உபமேயத்தில் உபமானத்தை மாட்டியேற்றுஞ்சொல்லென்க. ஆகிய என்னும் பண்புருபே யன்றி ‘என்ற’ என்பதுமுதலிய சிலவும் உருவகவுருபாக வரும். இவை வெவ்வேறு வினைவாய்பாட்டானும் வரும். கைம் மலர், அடித்தளிர், கண்வண்டு, கொங்கைமுகிழ், குழற்கார் என்றவற்றில் உருவகவுருபுதொக்கமை காண்க. அங்கை - அகங்கையுமாம். கண்வண்டு என்ற விடத்து ‘கண்ணம்பு’ என்றும் பாடமுண்டு. ‘உளதால்’ என்பதில், ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘உளதான் மண்பால்’ என்றும் பாடமுண்டு. நெருநல் - நேற்று.

(உ) விரியுருவகமென்பது - அச்சொல் விரிந்துநிற்பது. அது “கொங்கை முகையாக மென்மருங்குல் கொம்பாக, அங்கை மலராவடிதளிராத் - திங்க, ளளிகின்ற மூர லணங்கா மெனக்கு, வெளிகின்ற வேனிற்றிரு” எனவரும். (இ - ள். கொங்கை அரும்பாக நுண்ணிடை வஞ்சிக்கொம்பாக அழகிய கை மலராக அடி தளிராக

நிலவுப்பால வெள்ளிய ஒளியிணையுடைத்தாய் என்மேல் வைத்த தண்ணளியிணையுடைத்தாகிய நகையிணையுடைத்தாய் (நெருநல்) தோன்றிய அணங்குபோன்றிருந்தாள், (இப்பொழுது) எனக்கு இளவேனிற்காலத்தைக்கொண்டுவெளிப்பட்ட திருவையொப்பாள்.

(கு - னை.) இது வடமொழியில் வ்யஸ்த்ருபக மெனவும், அஸ மஸ்த்ருபக மெனவும்படும். அணங்கு - தெய்வமகள்: மோகினி.

இவையிரண்டும் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிலக்கணம். இத னுள் தொகையை முற்கூறியது, உவமைவிரித்தகுத்திரம்நோக்கி முந்துமொழிந்ததன் தலைதமொற் றென்னும் தந்திரவுத்தியான்.

(கு - னை.) எல்லாவற்றிற்கும் - உருவகவிகற்பங்கட்கெல்லாம். முந்து மொழிந்ததன் தலைதமொற்று-முன்னொருகற் கூறிய முறை யன்றிப் பின்னொருகால் தலைதமொருகக் கூறுதல்.

(௩) தொகைவிரியுருவகமென்பது - அச்சொல் தொக்கும் விரிந் தும் நிற்பது. அது "வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக, வெய்ய கதிரீரன் விளக்காகச்-செய்ய, சுடராழி யானடிக்கே சூட்டு வன் சொன்மாலை, யிடராழி நீங்கவே யென்று" எனவரும். (இ-ள். உலகமே தகழியாகவும் நெடியகடலே நெய்யாகவும் வெம்மையை யுடைய பகலவனே விளக்காகவும் சிவந்தநிறத்தை யுடைத்தாகிய சக்கரத்தை யுடையா னடிக்கே சேர்த்துவிண், சொல்லினால் தொடுத்த மாலையை, என்னுடைய துக்கமாகிய கடல் வறப்பதாக.)

(கு - னை.) இது வடமொழியில் ஸமஸ்தவ்யஸ்த்ருபக மெனப் படும்; 'வையந்தகளிபா' என்றது முதலியவற்றில் உருவகவுருபு விரிந்தும், 'இடராழி' என்றதில் அவ்வுருபு தொக்கும் வந்தமை காண்க. 'சொன்மாலை' என்றதையும் தொகையுருவக மாகக் கொள்ளலாம், 'சூட்டினேன்' என்றும், 'நீங்குகவே' என்றும் பாடமுண்டு.

(௪) இயைபுருவகமென்பது - பலபொருளை உருவகஞ்செய்யுங் கால் தம்முள் இயைபுடையவாகவைத்து உருவகஞ்செய்வது. அது "செவ்வாய்த் தளிரும் நகைமுகி முங் கண்மலரும், மைவா ரளக மது கரமும்-செவ்வி, யுடைத்தார் திருமுகமென் னுள்ளத்து வைத்தார், துடைத்தாரே யன்றோ துயர்" என வரும். (இ - ள். சிவந்த வாயா கிய தளிரிணையும் நகையாகிய முல்லையரும்பிணையும் கண்ணாகிய மல ரிணையும் கரியநீண்ட அளகமாகிய வண்டினையும் செவ்வியிணையு முடைய கண்டாரால்விரும்புந்தன்மையுடைத்தாகிய முகத்தை என் னுள்ளத்திலே வைத்தார். இதனாலே என்னுடைய உள்ளத்தி லுண்டாகிய துயரத்தை நீக்குவாரன்றோ? சொல்லுவீராக; எ-று. முகை - அருமபு.) இதனுள், தளிரும் முகமும் மலரும் மதுகரமும் தம்முள் இயைபுடைமையின், அப்பெயர்த் தாயிற்று.

(கு-நை.) இதுவடமொழியில் யுக்த்ருபக மெனப்படும். இயைபு - சம்பந்தம். தளிர் முதலியன ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடைமை உணர்க. 'மைவாழளகம்' என்ற மூலமும், 'கருமைசேர்ந்த அளகம்

என்ற உரையும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. 'துடைத்தாரே யன்றே' என்பது ஒருபிரதியின் பாடம்.

(தி) இயைபிலுருவகமென்பது - பலபொருளுந் தம்முள் இயை யாமை வைத்து உருவகஞ்செய்வது. அது "தேனக் கலர் கொன்றை பொன்னாகச் செஞ்சடையே, கூனற் பவளக் கொடியாகத் - தான, மழையாகக் கோடு மதியர்கத் தோன்றும், புழையார் தடக்கைப் பொருப்பு" எனவரும். (இ - ள். மதுவைக் காலு கிற கொன்றைமலர் பொன்னாகவும் சிவந்தசடை வளைந்து நன்மையுடைத்தாகிய பவளக்கொடியாகவும் மதம் மழையாகவும் மருப்புமதியார்களும் தோன்றா நின்றது, துளையையுடைத்தாகிய பெரியகையை யுடைய யானையாகிய மலை; ஏ - று. 'தடக்கைப்பொருப்பு' என்றது, விநாயகரை. தேனக்கலர் - வண்டுமலர் எனினும் அமையும்.)

(ரு - ரை.) இது வடமொழியில் அயுக்தரூபக மெனப்படும். இதில் பொன், பவளக்கொடி, மழை, சந்திரன் என்பவை தம்முள் இயைபுடையன அன்மை காண்க.

(சு) வியநிலையுருவகமென்பது - ஒன்றன் அங்கம் பலவற்றினுள் சிலவற்றை உருவகஞ்செய்தும் சிலவற்றை உருவகஞ்செய்யாதும் உரைத்து அங்கியை உருவகஞ்செய்து உரைப்பது. அது "செவ்வாய் நகையரும்பச் செங்கைத் தளிர்விளங்க, மைவா ணெடுங்கண் மதர்த்துலவச்-செவ்வி, நறவலருஞ் சோலைவாய் நின்றதே நண்பா, குறவர் மடமகளாங் கொம்பு" எனவரும் (இ - ள். சிவந்தவாய் எயிற்றையரும்ப, செங்கரங்கள் தளிரைவிளக்க, வருத்தஞ்செய்யும் வாளாகிய கண்கள் சிவந்த அரியோடு உலாவ, புதிதாகிய தேனை யுடைத்தாய் மலருஞ் சோலையின்கண்ணே தோன்றிற்று; நண்பனே! குறவர்க்கு மடப்பத்துடனேகூடிய மகளாந்தன்மை யுடைத்தாயிருப்பதொரு வஞ்சிக் கொம்பு; ஏ - று. மை - குற்றம். மதர்த்தல் - அரிபரத்தல். செவ்வி - புதுமை. மை - அஞ்சனமுமாம்.

(ரு - ரை.) இது வடமொழியில் விஷமரூபக மெனப்படும்; ஆகவே, 'வியநிலை' என்ற பெயரில், வியமென்றது - விஷமமென்ற வடசொல்லின் திரிபென்க. இங்கு ஒருபெண்ணாகிய அங்கியைக் கொம்பாக உருவகஞ்செய்து, அவளது அங்கங்களுள் பற்களை அரும்பாகவும், கைகளைத் தளிராகவும் உருவகஞ்செய்து கண்களை உருவகஞ் செய்யாமையின், வியநிலையுருவக மாயிற்று. 'மைவார் நெடுங்கண்' என்றும் பாடமுண்டு.

(எ) சிறப்புருவகமென்பது - ஒருபொருளையெடுத்து அதற்குச் சிறந்த அடைகளை உருவகஞ்செய்து அவற்றினே உருவகமாக்கி உரைப்பது. அது "விரிகடல்கூழ் மேதினி நான்முகனயீ காராச், சுரந்திரா யுச்சி தொடுத்த - அரிதிருத்தான், கூம்பாக வெப்பொருளுங் கொண்ட பெருநாவா, யாம்பொலிவிற்றாயினதா லன்று" எனவரும். (இ - ள். பரந்த கடல்கூழ்ந்த உலகமானது, நான்முகத் தோன் மீகாமனாகவும் தேவகங்கை பாயாகவும் அப்பாயை உச்சியிலே யுடைத்தாகிய திருமால் மேனோக்கியெடுத்த சீர்பாதம் கூம்

பாகவும் பலவகைப் பட்டபொருள்களையு முடைத்தாய்ப் பெரிதாகிய அழகோடு கூடிய நாவா யானது; எ - று.) இதனுள் நான்முகன் மீகாமனாகவும், சுரந்தி பாயாகவும், அரிதிருத்தாள் கூம்பாகவும் உருவகஞ் செய்யப் புனி நாவாயாயினமையின், அப்பெயர்த்தா யிற்று. (பாயை உச்சியிலேயுடைத்தாகிய தாளெனக் கூட்டுக. உலகமானது இவ்வுறுப்புக்களையுடைமையின் மரக்கலமாயிற் றெனக் கொள்க. தொடுத்தல் - கட்டல். ஆல் - அசை.)

(ரு - னா.) இதனைப் பண்புவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸவிசேஷணரூபக மெனப்படும் கூம்பு - பாய் மரம். “காம னத்தால் விழ வுதி யக்காவைக் கவ ரரங்கன், காம னத்தாவென்று ஸைவார்க்கு அமுதன்கல் நெஞ்சர்க்கிரங், காமனத் தானளக்கும் கடற்பார் கலம்போன்றது மீ, காமனத்தாமரையோன் கங்கைபாய் மரங் கான்மலரே” என்ற திருவரங்கத்தந்தாதிச்செய் யுளிலும் இக்கருத்து விளங்குதல் காண்க.

(அ) விருபகவுருவகமென்பது-ஒருபொருட்டுக் கூடாததன்மை பலவுங் கூட்டி உருவகஞ்செய்வது. அது “தண்மதிக்குத்தோலாது தாழ்தடத்து வைகாது, முண்மருவுந் தாண்மேன் முகிழாது - நண்ணி, யிருபொழுதுஞ் செவ்வியியல்பாய் மலரு, மரிவை வதனம்பு யம்” எனவரும். (இ-ள். தட்பத்தினையுடைய மதியின் தொழிற்குக் கெடாது ஆழ்ந்த கயத்தில் தங்காது முள்ளையுடைத்தாகிய தாளின் மீது மொட்டியாது காலையும் மாலையுஞ்சேர்ந்து செவ்வியையுடைத் தாய் மலர்ந்து நிற்கும், என் காதலியுடைய முகமாகிய தாமரை; எ - று.) மதிக்கு அழிதலும் தடத்துவைகுதலும் அடியின் முள்ளு டைத்தாதலும் மொட்டித்தலும் தாமரைக்கு உளவெனக் கொள்க.

(ரு - னா.) இதனைத்தெற்றுருவகமென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விருத்தரூபக மெனவும் படும். மதிக்குத் தோலாமை, தடத்து வைகாமை, முள் தாள்மேல் முகிழாமை, இரவும் பகலும் ஒப்ப மலர்தல் என்ற தாமரைக்குக் கூடாததன்மைகளை அதன்மேல் ஏற்றி முகத்தை அப்படிப்பட்ட தாமரையாக உருவகஞ் செய்தமை காண்க. இதனை மிகையதன் செய்கையுருவக மென்பர் ஒருசாரார். அரிவை - பெண்.

(க) சமாதானவுருவகமென்பது - ஒருபெர்ருளை நன்றகவுருவ கஞ் செய்து அதனையே தீங்குதருவதாகக்கூறி அத்தீங்கும் அத னானே வருகின்ற தன் றென்று அதற்குப் பிறிதோர்காரணங் கூறு வது. அது “கைகாந்தள் வாய்குமுதங் கண்ணெய்தல் காரிகையிர், மெய்வார் தளிர்கொங்கை மென்கோங்கம்-இவ்வனைத்தும், வன்மை சேர்ந் தாவி வருத்துவது மாதவமொன், நின்மையே யன்றோ வெமக்கு” எனவரும். (இ - ள். அழகினையுடையீர்! உம்முடைய சுரந்தன்மலராகிய கையும் குமுதமாகிய வாயும் நெய்தல்மலராகிய கண்ணும் நீண்ட தளிராகிய மெய்யும் மென்மையுடைய கோங்கரும் பாகிய கொங்கையும் என்று சொல்லப்பட்டன நும்முடைய அவயவ மாகிலும் அவையனைத்துந் தன்மை திரிந்து வன்கண்மையைச் சேர்ந்து எம்முடைய உயிரை வருத்தஞ் செய்யும்: இது, முற்காலத்

தில் யாம்செய்த தீவினைப்பயன் இக்காலத்து எம்க்குப்பயத்தலா லன்றோ? நும்மேல் தவறு உண்டோ? எ - று. கொங்கைக்கு அடையாகிய மென்மையைத் தீவகமாக்கிக் காந்தள் உள்ளிட்ட உறுப்புகளைத்தினுங் கொள்க. தவம் - நல்வினை.)

(கு - ரை.) குமுதம் - செவ்வாம்பல்மலர். பயத்தல் - வந்து பயந்தருதல். தீவகம் - ஒருசொல் பலவிடத்துஞ்சென்று இயைவது; கூட-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க.

(க0) உருவுகவுருவகமென்பது - ஒன்றனை உருவகஞ் செய்து அதனையே பெயர்த்தும் பிறிதொன்றாக உருவகஞ்செய்வது. அது “கன்னிதன் கொங்கைக் குவடாங் கடாக்களிற்றைப், பொன்னெடுந் தோட் குன்றே புனைகந்தா - மன்னவநின், கைத் தடஞ்சேவகமாக யானனைப்பல், சோகித் தருளேற் றுவண்டு” எனவரும். (இ-ள். தலைவனே! நீ காதலித்த கன்னியுடைய முலையென்னும் மலையாகிய மதக்களிற்றை நின் பொற்கலனணிந்த பெரிய தோளாகிய குன்றமே திரளச்செய்யப்பட்ட கந்தாகவும் மார்பாகிய பரந்த இடமே கூடமாகவும் யான் சேர்த்துவன்; நீ அழகழிந்து, வருந்தாதொழிவாயாக; எ - று. கடாம் - மதம். புனைதல் - செய்தல். சேவகம் - யானைக்கூடம். துவளுதல் - அழகழிதல். கந்து - தறி. மன்னவன் - தலைவன். குவடு - மலை. இதனுள் கொங்கையைக் குவடாக உருவகஞ்செய்து அதனையே மீண்டும் களிறாக உருவகஞ் செய்தவாறு காண்க.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ரூபகரூபக மெனப்படும்.

(கக) ஏகாங்கவுருவகமென்பது - ஒருபொருளினது அங்கம்பலவற்றுள்ளும் ஓரங்கமே உருவகஞ்செய்து ஒழிந்த அங்கங்களை வாளாவேகூறுவது. அது “காதலனைத் தாவென்றுலவுங் கரு நெடுங்க, ணைதிலனால் யாதென்னு மின்மொழித்தேன் - மாதர், மருண்ட மனமகிழ்ச்சி வான்முகத்து வந்த, விரண்டினுக்கு மென் செய்கோ யான்” எனவரும். (இ - ள். நெஞ்சமே! எமக்கு ஒரு கணவனைத்தருவாயாக வென்பதுபோன்றிருந்தது, காதலவும் உலவுகின்ற கரிய நெடிய கண்; அயலானாற்பயனில்லை யென்பதுபோன்றிருந்தது. இனிய தேனாகிய மொழி; மாதருடைய கண்டார்க்கு மயக்கத்தோடு கூடிய உள்ளக்களிப்பைக் கொடுக்கின்ற ஒளியையுடைய முகத்திலே தோற்றிய இவ்விரண்டினுக்கும் யான் என்ன செய்யக்கடவேன்? எ - று. ஏதிலான் - அயலான்.)

(கு - ரை.) வாளாவே - உருவகப்படுத்தாமலே யென்றபடி. இங்கு ஒரு பெண்ணின் அங்கம்பலவற்றுள் மொழியொன்றையே தேனாக உருவகஞ்செய்து மற்றைக் கண் முகம் முதலியவற்றையாதொன்றாகவும் உருவகஞ்செய்யாமை காண்க.

(கஉ) அநேகாங்க உருவகமென்பது - ஒன்றன் அங்கம்பலவற்றையும் உருவகஞ்செய்து உரைப்பது. அது “கைத்தளிராற் கொங்கை முகிழ்தாங்கிக் கண்ணென்னு, மைத்தடஞ் சேன் மைந்தர் மனங்கலங்க - வைத்ததோர், மின்னுளதான் மேக மிசையுள்

தான் மற்றதுவும், என்னுளதாம் நண்பா வினி” எனவரும். (இ-ள். கையாகிய தனிரினுலே முலையாகிய அருமபினைத் தாங்குகின்ற தன்மையையுடைத்தாகவும் கண்ணெனப்பட்ட கரிய குளிர்ந்த சேல்களாலே ஆடவருள்ளங்களை யழிக்குந்தன்மையையுடைத்தாகவும் கூறுத்த மேகத்தைச்சுமந்துகொண்டு நிற்பதாகவும் ஒருமின் தோன்றிப் பூமிக்கண்ணே நின்றதேல், அது, நண்பனே! என் உள்ளத்ததுவேயாம்; எ - று. வைத்தல் - தோற்றுதல். மற்று - அசை.)

(கு - ரை.) இதில் கை கொங்கை கண் கூந்தல் வடிவம் என்ற அங்கம் பலவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டமை காண்க.

(க௭) முற்றுருவகமென்பது - அவயவ அவயவிகளை ஏற்ற இடத் தோடும் பிறவற்றோடும் முற்ற உருவகஞ்செய்து உரைப்பது. அது “விழியே களிவண்டு மென்னகையே தாது, மொழியே முருகுலாந் தேறல் - பொழிகின்ற, தேமருவு கோதைத் தெரிவை திருமுகமே, தாமரையென் னுள்ளத் தடத்து” என வரும். (இ - ள். தேன்மருவிய கூந்தலையுடைய தெரிவை திருமுகமே தாமரை, விழிகளே களிக்கின்றவண்டு, மெல்லியவாகிய நகையே தாது, வார்த்தையே - நறுநாற்றமுலாவுகின்ற மது, என் உள்ளமாகிய தடாகத்து; எ - று. நகை - பல். தாது - அகவிதழ். முருகு - நறுநாற்றம். உலவுதல் - உண்டாதல். தேறல் - மது. தேம் - தேன்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ஸகலரூபக மெனப்படும். இங்கு விழி நகை மொழி என்ற உறுப்புக்களையும், முக மென்ற உறுப்பியையும் அதற்கு இடமாகிய மனத்தையும் ஆக எல்லாவற்றையும் உருவகஞ்செய்தமை காண்க. தெரிவை - பெண்.

(க௮) அவயவவுருவகமென்பது - அவயவத்தை உருவகஞ்செய்து அவயவியை வாளாவே கூறுவது. அது “புருவச் சிலைகுனித்துக் கண்ணம்பெ னுள்ளத், துருவத் துரந்தா ரொருவ-ரருளி, பொருங்கற் சிலம்பிற் புனையல்குற் றேர்மேன், மருங்குற் கொடிநுடங்க வந்து” எனவரும். (இ - ள். அலங்கரிக்கப்பட்ட அல்குலாகிய தேரினமீதே யேறி இடையாகிய கொடி யசைய வந்து அருவியலைக் கப்பட்ட மலைச்சிலம்பினிடத்திலே தோற்றித் தம்முடைய புருவமாகிய வில்லை வளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பினுலே என் உள்ளத்திலே உருவிப் போக ஒருவர் எய்தார்; இதற்குச் செய்யக்கடவது என்கொல்? சொல்வாயாக; எ - று. மலைப்பக்கத்திலே வந்து தோன்றி யெய்தார் எனக் கூட்டுக. சிலம்பு - மலையடி.)

(கு - ரை.) இதனை உறுப்புருவகமென வழங்குதலும் உண்டு. புருவம் கண் அல்குல் மருங்குல் என்ற அவயவங்களை உருவகஞ் செய்து அவயவியாகிய மகளை உருவகஞ்செய்யாமை காண்க.

(க௯) அவயவியுருவகமென்பது - அவயவியை உருவகஞ்செய்து அவயவங்களை வாளாவே கூறுவது. அது “வார்புருவங்கூத்தாட வாய்மழலை சோர்ந்தசைய, வேரரும்பச் சேந்து விழிமதர்ப்ப - மூர, லளிக்குந் தெரிவை வதனும்புயத்தாற், களிக்குந் தவமுடையேன்

கண்” எனவரும். (இ - ள். நல்லாருடைய புருவம் அசைய வாயின் வார்த்தையானது உருத்தெரியாது அழிந்து தளரக் குறுவியர்ப்பையுடைத்தாக விழியானது சிவந்து மதர்ப்ப முறுவலிப்பதொரு தாமரையாகிய முகத்தினாலே களிக்குந்தன்மையைப் பெற்றது, முற்காலத்தில் யான் செய்த நல்வினைப்பயத்தினாலே, எனது கண்; எ - று. மழலை - உருவத் தெரியாச்சொல். சோர்தல் - அழிதல், அசைதல் - தளர்தல். சேந்து - சிவந்து. மூரல் - நகை. தவம் - நல்வினை.)

(கு - ரை.) இதனை உறுப்பியுருவகமென வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு உறுப்பியாகிய முகத்தை மாத் திரமே தாமரையாக உருவகஞ் செய்து, புருவம் மொழி விழி முறுவல் என்னும் அதன் உறுப்புக்களை உருவகஞ்செய்யாதொழிந்தமை காரணக், பிறர் ஏகதேசவுருவகமெனக் கூறுவது, இங்கு வியநிலை, ஏகாங்கம், அவயவம், அவயவி என்றவற்றில் அடங்குமாறு அறிக. (கூசு)

கக. உவமையேது வேற்றுமை விலக்கே
அவநுதி சிலேடையென்றவற்றோடும் வருமே.

என்பது: அவ்வுருவகவலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடி வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உவமையும் ஏதுவும் வேற்றுமையும் விலக்கும் அவநுதியும் சிலேடையும் என்னும் ஆறு அலங்காரங்களோடு கூடியும் வரும், அவ்வுருவகவலங்காரம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை வேறு கூறியதன் காரணம், கீழ் உவமையணிக்குக் கூறியதனாலேயே விளங்கும்.

அவற்றுள்,

(க) உவமையுருவகம்:—“மதுமகிழ்ந்த மாதர் வதன மதிய, முதய மதியமே யொக்கும்-மதிதளர்வேன், வெம்மை தணிய மதராக மேமி குக்குஞ், செம்மை யொளியாற் றிகழ்ந்து” எனவரும். (இ - ள். மதுவுண்டு களித்த மடவாருடைய முகமதியம், உதயஞ்செய்த நிறை மதியம் போன்றது: அறிவழியுந்தன்மையையுடையேனுடைய ஆற்றல் அழியக் களிப்போடுகூடிய காதலைப் பெரிதும்புலப்படுத்தித் தோன்றுகின்ற சிவந்த நிறத்தாலே அழகுபெற்று; எ-று. மதம் - களிப்பு. ராசம் - காதல். திகழ்தல் - அழகுபெறுதல்.) இதனுள் முக்கியப்பொருளையும் குணப்பொருளையும் ஒப்புமைகாட்டினமையான், உவமையுருவகமாயிற்று.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் உபமாருபக மெனப்படும். இங்கு ‘வதன மதியம்’ என்ற உருவகம் ‘உதயமதியமே யொக்கும்’ என்ற உவமையோடு சம்பந்தப்பட்டுவந்தமைகாரணக், ‘வதனமதியம் உதய மதியமே யொக்கும்’ என்றதொடர் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றத்துக்கு இடமாகாமையை இவ்வியலின் கூட-ஆம் சூத்திரவுரையிற் காரணக். மதுவுண்டமாதர்முகம் மதர்ப்பும் செம்மையுமுடைத்தாம்; இவ்விருதன்மையும் உதயகரலத்துச் சந்திரனுக்கும் இருத்தலால்,

அதனோடு உவமிக்கப்பட்டது. முக்கியப்பொருள் - பிரஸ்துதம்; உபமேயம். குணப்பொருள் - முக்கியமல்லாதபொருள்: அப்ரஸ்துதம்-உபமானம்.

(உ) ஏதுவுருவகம்:—“மாற்றத்தாற் கிள்ளை நடையான் மடவன்னங், தோற்றத்தாற் றண்ணென் சுடர்விளக்கம் - போற்று, மியலான் மயிலெம்மை யிந்நீர்மையாக்கும், மயலார் மதர்நெடுங்கண்மான்” எனவரும். (இ - ள். நண்பனே! எம்மை இப்படித்தாழ்வுபண்ணிய நெடிதாய்ச் சிவந்து காதலைக்கொடுக்கின்ற கண்களையுடைமையான் மரீன்போன்றவன், மொழியினுற் கிள்ளையாயினுள்: நடையினால் மடவிய அன்னமாயினுள்: மேனியாற் குளிர்ந்த உருவத்தையுடைய விளக்கின் நிறமாயினுள்: யாவரும் பரவப்படுஞ் சரயலான் மயிலாயினுள்; எ - று. சுடர்-விளக்கு. விளக்கம்-நிறம். மயல் - காதல். மதர் - சிவப்பு.)

(கு - னர.) இங்கு ஒருபெண்ணைக் கிளிமுதலியனவாக உருவகப்படுத்து மிடத்துச் சொல்முதலிய காரணங்களைக் காட்டினமையால், ஏதுவுருவகம்.

(ஈ) வேற்றுமையுருவகம்:—“வையம் புரக்குமான் மன்னவநின் கைக்காரும், பொய்யின்றி வானிற் பொழிகாருங் - கையா, மிருகார்க்கு மில்லைப் பருவ மிடிக்கு, மொருகார் பருவ முடைத்து” எனவரும். (இ - ள். அரசனே! உன்னுடைய கையாகிய மேகமும் காலம் பிறழாது ஆகாயத்தின்கண் கின்று பொழிகின்ற மேகமும் உலகத்தைப்புரக்குந்தன்மையின் ஒக்குமாயினும், கையென்கிற இரண்டு மேகங்களுக்கும் பருவமில்லை; இடியையுடைய ஒருமேகத்துக்குப் பருவமுண்டு; எ - று. ஆல் - அசை.) இதனுள் குணப்பொருளையும் முக்கியப் பொருளையும் ‘வையம் புரக்கும்’ என்று ஒப்புமை காட்டி, ‘கைக்காருக்குப் பருவமில்லை, ஏனைக் கார் பருவமுடைத்து’ என்று வேற்றுமைசெய்தமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று.

(கு-நர) வேற்றுமையணியின் இலக்கணத்தை உஉ-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. வேற்றுமையுருவகம், வடமொழியில் வ்யதிரேக ரூபக மெனப்படும். அதன் இலக்கணம் - உபமான உபமேயங்களை உருவகப்படுத்தி அவற்றில் ஒன்றற்குஒன்று வேறுபாடு காட்டுவது.

(உ) விலக்குருவகம்:—“வல்லி வதன மதிக்கு மதித்தன்மை, யில்லை யுளதே விரவன்றி - யெல்லை, விளக்கு மொளி வளர்த்து வெம்மையா லெம்மைத், துளக்கு மியல்புடைத்தோ சொல்” எனவரும். (இ - ள். வல்லியாயினுள் முகமாகிய மதியத்திற்கு மதியினுடைய தன்மை இல்லைபோலும்; உண்டாயின், பகற்பொழுதும் தன்னிடத்திலே ஒளியை மிகுத்து நம்மை வருத்தி அறிவையழிக்கு மியல்புடைத்தாமோ? நண்பனே! சொல்லுவாயாக; எ - று.)

(கு - னர.) இதனைத் தடைமொழியுருவகம் என வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆக்ஷேபரூபக மெனப்படும். இதன் இலக்கணம் - ‘முதலில் உருவகப்படுத்திப் பின்பு அதற்குத்

தடைகூறுவது. இங்கு வதனமதிக்கு மதித்தன்மையில்லையெனக் கூறிச் சர்தித்தல் காண்க. வல்லி - கொடி.

(நி) அவநுதியருவகம்:—“பொங்களக மல்ல புயலே யிதுவிவையுங், கொங்கையிணையல்ல கோங்கரும்பே - மங்கைநின், மையரிக்கணல்ல மதர்வண்டிவையிவையுங், கையல்ல காந்தண் மலர்” எனவரும். (இ - ள். மங்கைப் பருவத்தையுடையவளே! உன்னுடைய மிக்ககருமையையுடைய கூந்தலன்று: இது, மேகப்பரப்பே; இரண்டாகிய தனங்களல்ல, இவை: கோங்கரும்புகளே; மையணிந்த செவ்வரிபரந்த கண்களல்ல, இவை: செருக்கினையுடையவண்டுகளே: கையல்ல, இவை: காந்தன்மலர்களே; எ - று. பொங்கு அளகம் - தழைத்த கூந்தல். மையரிக்கண் - அரிபரந்து மையுண்ட கண்.) இது, உண்மைப்பொருளை மறுத்து ஒப்புமைப்பொருளை உடன்பட்டமையான், அப்பெயர்த்தாயிற்று.

(ரு - ரை.) அவநுதியணியின் இலக்கணத்தை ஈடி-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. அவநுதியருவகத்தின் இலக்கணம் - உபமேயத்தை மறுத்து உபமானத்தால் உருவகித்து இங்ஙனம் உபமேயத்தைச் சிறப்பித்தல்.

(சு) சிலேடையுருவகம்:—“உண்ணெகிழ்ந்த செவ்வித்தாய்ப் பொற்றோட் டொளிவளரத், தண்ணளி சூழ்ந் தின்பந் தரமலர்ந்து-கண்ணெகிழ்ந்து, காதல் கரையிறப்ப வாவி கட்வாது, மாதர் வதனம்புயம்” எனவரும். (இ - ள். உள்ளேவிரியாநின்ற பொலிவினையுடைத்தாய் அழகிய இதழ்களின் ஒளி மிகக் குளிர்ந்திருக்கின்ற வண்டுகளாற் சூழப்பட்டுக் கண்டார்க்கு இனிமைதோன்ற இதழ்விரிந்து மதுப்பொசிந்து கண்டார்க்கு ஆசைமிகுப்பப் பொய்கையிடத்து நீங்காது தோன்றிய தாமரையென்றும், உள்ளக்கசிவால்வந்த புதுமையுடைத்தாய்ப் பொன்னாற் செய்த தோடுகளின் ஒளி தழைப்பக் குளிர்ந்தவிருப்பத்தை மேவிக் கண்டார்க்கு ஆசையளிக்குந் தோற்றவினையுடைத்தாய்க் கண்ணினையுமுடைத்தாய் ஆசைப்பாட்டெல்லே கடப்ப உள்ளங்கடவாது இவளுடைய வதனமாகிய தாமரை யென்றும் வந்தவாறு காண்க. எ - று.) இது, தாமரைக்கும் முகத்திற்கும் சிலேடை. இதனுள், தாமரையொழுகத்தையும் முகவொழுகத்தையும் ஒருசொற்றொடர்பால் சிலேடித்து வதனம்புயமென்று உருவகஞ் செய்தவாறு கண்டுகொள்க. (தாமரை மேற்செல்லுங்கால்—உள்-தாமரையுள், நெகிழ்தல்-விரிதல். செவ்வி-பொலிவு. பொன் - அழகு. தோடு-இதழ். தண்-குளிர்ச்சி. அளி-வண்டு. இன்பம்-இனிமை. தர-தோன்ற. கள் - மது. நெகிழ்தல்-விரிதல். வாவி-பொய்கை. முகத்தின் மேற் செல்லுங்கால்—உள்-மனம். நெகிழ்தல் - பொசிதல், செவ்வி - புதுமை. பொற்றோடு - பொன்னின்தோடு. அளி - விருப்பம். இன்பம் - ஆசை. தர - கொடுக்க. மலர்தல் - தோன்றல். கண் - விழி. நெகிழ்தல் - உண்டாதல். காதல் - ஆசை. ஆவி - உயிர்.)

(ரு-ரை.) இதில் சிறுபான்மை பிரிமொழிச் சிலேடையும், பெரும்பான்மை செம்மொழிச்சிலேடையும் வந்தன.

உருவகவுவமைக்குப் புறனடை

கஉ. உருவக முவமையெனவிரு திறத்தவும்
நிரம்பவுணர்த்தும் வரம்புதமக் கின்மையிற்
கூறிய நெறியின் வேறுபட வருபவை
தேறினர் கோடல் தென்வியோர் கடனே.

என்பது: மேற்சொல்லிய உருவகம் உவமை என்னும் இரண்டு திறத்து அலங்காரங்களுக்கும்புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(கு - ரை.) புறனடை - புறன் அடை: முற்கூறியதற்குப் புறத்தில் அடுத்ததாய் வருவது; அன்றி, புறன் நடை எனப் பிரித்து, முற்கூறியதற்கு வேறு விதமாகிய நடக்கை யெனினும் பொருந்தும், இது, ஒன்றற்குக்கூறிய இலக்கணத்தின் இறுதியில் அதற்கு ஈற்றுச்சிறப்புவிதியாகக் கூறப்படுவதற்குப் பெயராகவழங்கும்.

(இ - பு.) உருவகமும் உவமையும் என்னும் இரண்டுதிறத்து அலங்காரங்களும் ஒழிவின்றியுணர்த்தும் வரையறை யுடைய வல்ல வாதலால், சொல்லப்பட்டநெறியின் வேறுபடவருபவையறிந்து அவற்றின்பாற் சார்த்திக்கோடல் அறிவுடையோர்கடன்:

ஈண்டு உருவகம் முற்கூறியது, அதிகாரம் இடையறாமல் எனக் கொள்க.

(கு - ரை.) கோடல் - கொள்ளுதல். இதற்கு முந்தின மூன்று குத்திரங்கள் உருவகத்தைப்பற்றினவையாதலால் 'அதிகாரமிடையறாமல்' என்றார்; சொல்லப்பட்டுவரும் விடயத்தின் தொடர்ச்சியினு லென்பது பொருள்.

அவற்றுள் சில உருவகம் வருமாறு:—(க) ஏதுவுருவகம்—“வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க, சொல்லே ருழவர் பகை” எனவும், (உ) இயைபுருவகம்—“ஏரி யிரண்டுஞ் சிறகா வெயில் வயிறுக், காருடைய பீலிகடிகாவா - நீர்வண்ண, னத்தியூர் வாயா வணிமயிலே போன்றதே, பொற்றேரான் கச்சிப்பொலிவு” (எயில் - மதில். கட - புதுமை. கா - சோலை. அணி - அழகு.) எனவும், (ங) விலக்குருவகம்—“மலையிற் பயிலா மடமஞ்ஞை வாரி, யலையிற் பிறவா வழுதம் - விலையிப், டளவாத நித்தில மாராத தேறல், வளவாண் மதர் நெடுங்கண் மான்” (பயிறல் - தங்குதல். வாரி யலை - கடல். அளத்தல் - நிறுத்தல். ஆர்தல் - உண்டல். தேறல் - மது வள். வாள் - வளப்பத்தையுடைய வாள்.) எனவும், (ச) சிறப்புருவகம்—“மழலைவாய் நவ்வி மதர் நெடுங்கண் மஞ்ஞை, குழலின் பெரறை மலிந்த கொம்பர் - சுழல்கலவந், தாங்கிய வன்னத் தடங்கொங்கை யாரமுதந், தேங்கொள் கமலத் திரு” (கலவம் - தோகை.) எனவும், (ஃ) அற்புதவுருவகம்—“மன்றற் குழலா ருயிர்மேன் மதன்கடவுந், தென்றற் கரிதடுக்குந் திண்கணையம்-அன்றலரைக், கங்குற் கடலிற் கரையேற்று நீர்புணையாம், பொங்குநீர் நாடன்புயம்” (இ - ள். பொலிவினையுடைய நீர்க்குழந்த காவேரி நாடனுடைய தோளானது, நறுநாற்றத்தையுடைய குழலினு ருயிரை அழிக்க மனமதன் வா விடுத்த தென்றலாகிய மதக்களிறு வராதபடி தகைதற்கு ஏற்ற வலிய கணையமும், அவர்களைக் கங்குலாகிய கடலின் கரையிலே

சேர்க்குங் பெரியமிதவையுமாம்; எ - று. கணையம் - யானைவாரம் (தடுக்கும் மரம்.) எனவும், இங்ஙனம் பிறவும் வருவனவற்றை உருவகத்தின்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(கு - ரை.) (க) இ-ள். (ஒருவன்) வில்லைக் கருவியாகக்கொண்டு தொழில் செய்பவரான வீரர்களோடு பகைமைகொள்வானானாலும், நீதிநூலைக் கருவியாகக்கொண்டு தொழில்செய்பவர்களான ஆலோசனையுடையவர்களுடனே பகைமை கொள்ளா தொழிக; எ - று. இங்கு, வீரர்களையும் ஆராய்ச்சியுடையவர்களையும் உழவுத்தொழில் செய்பவர்களாக உருவகப்படுத்துமிடத்து, வில் சொல் என அவர்கள்கருவியாகிய காரணத்தைக் காட்டினதனால், இது ஏதுவுருவகத்தின்பாற்படு மென்க. 'இது - வில்லினை ஏராகவுடைய உழவரென்றும், சொல்லினை ஏராகவுடைய உழவரென்றும் உருவகமாக்கி இருவரையும் பொருட்டெளிவால் உவமித்ததனால், உருவகவுவமை' என்பர் ஒருசாரார். இத்திருக்குறளினைப் பரிமேலழகர் 'உருவகவிசேடம்' என்றவளவே கூறினார்.

(உ) இ - ள். இருபக்கத்திலுமுள்ள ஏரிகள் இறகுகளாகவும், இடையிலுள்ள மதில் வயிருகவும், சுற்றிலுமுள்ள புதுமையான சோலைகள் கருநிறம் மிக்குள்ள தோகையாகவும், கடல்போலுங் கருநிறமுடைய திருமாலினது திருவத்தியூர் வாயாகவும், பொன்மயமான தேரையுடைய சோழனது இராசதானியான காஞ்சிபுரியினது தோற்றம் அழகியமயிலினுருவத்தையே ஒத்தது; எ - று. அத்தியூர் - ஹஸ்திகிரியுள்ள இடம். இங்கு, சிறகு வயிறு பீலி வாய் என உருவகப்படுத்தப்பட்டபொருள்கள் தமக்குள் இயைபுள்ளனவாதலால், இதுஇயை புருவகத்தின்பாற்படு மென்க.

(ஈ) இ-ள். வளப்பத்தையுடைய வாள்போன்ற செழித்த நீண்ட கண்களையுடைய மான்போன்ற பெண் - மலையில்வாழாததோர் இளமயிலும், அலைகளையுடைய பாற்கடலினின்று பிறவாததோர் அமிருதமும், விலை வரம்பிட்டுக் கூறமுடியாததோர் முத்தும், உண்டுதெவிட்டாததோர் தேனு மாவன்; எ-று. வாள்-ஒளியுமாம். இங்கு, ஒருபெண்ணை மயில்முதலியனவாகஉருவகப்படுத்துமிடத்து, 'மலையிற்பயிலா' என்றது முதலிய அடைமொழிகள், மயில் முதலியவற்றிற்கு மலையிற்பயிலுதல் முதலிய தன்மைகளுள்ளமையால் அவை அத்தன்மைகளில்லாத இவளுக்கு நிகராதற்கு ஏற்பனவல்ல என்று அவற்றை விலக்கும் ஒருகருத்தை விளக்குதலால், இது விலக்குருவகத்தின்பாற்படு மென்க.

(சு) இ - ள். தேனினைக்கொண்ட தாமரைமலரில் வாழ்கிற திருமகள் போன்ற பெண் - மழலைச்சொற்களைப் பேசும் வாயையுடைய தோர் மாணும், செழித்த நீண்ட கண்களையுடையதோர் மயிலும், கூந்தற்பாரம்மிக்கதோர் பூங்கொம்பும், திரண்ட தோகையையுடைய தோர் அன்னமும், பெரியதனங்களையுடையதோர் அரிய அமிருதமாவன்; எ - று. இங்கு, நவ்விமுதலிய உருவகப் பொருள்களை 'மழலைவாய்' முதலிய அடைமொழிகளைக் கொண்டு சிறப்பித்துக்

கூறினதனால், இது சிறப்புருவகத்தின்பாற்படு மென்க, 'குழலின் பொறை சுமந்த' என்றும் பாட முண்டு.

(ஓ) காவேரிநாடன்-சோழன். குழலினர்-கூந்தலையுடைய மகளி ரது. அன்று-அன்றியும். கங்குல்-இரவு. மிதவை தெப்பம்; மிதப்பது. இவனிடம் காதல்கொண்ட மகளிர், இவன்தோள்களைச்சேரின், தென்றலும் இரவுமாகிய கர்மோத்தீபகப்பொருள்களால் நேரும் துயரம் ஒழிவர் என்பது இதன் கருத்து. இங்கு, சோழன்தோளைக் கணையமும் புணையுமாக உருவகப்படுத்துமிடத்து, வியப்புச்சுவை தோன்றக்கூறினமையால், அற்புதவுருவக மெனப்பட்டது.

உவமை வருமாறு:—(க) தெரிதருதேற்றவுவமை—“நல்லார்கட் பட்ட வறுமையினின்னோதே, கல்லார்கட் பட்ட திரு” எனவும், (உ) பலபொருளுவமை—“அடிநோக்கி னாழ்கடல் வண்ண நவன்றன், படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரான்-முடிநோக்கித், தேர்வளவ னாத நெளிந்தேன்றன் சென்னிமே, லாரலங்க றேன்றியதுகண்டு” எனவும், (ங) பண்புவமை—“கருங்கால் வேங்கை வீயுறு துறுக, லிரும்புலிக் குருகையிற் றேன்றுங் காட்டிடை, யெல்லி வருநர்கள விற்கு, நல்லை யல்லை நெடுவெண்ணிலவே” எனவும், (ச) *ஒப்புமை யுவமை—“முத்துக்கோத்தன்ன முறுவன் முறுவலே, யொத்தரும்பு முல்லைக் கொடிமருங்குன் - மற்றதன்மேன், மின்னளிக்குங் கார் போல் விரைக்கூந்தன் மெல்லியலாள், தன்னளிக்குமுண்டோதாம்” (இ - ள். முத்தைக் கோத்ததுபோன்றது, இவளது எயிறு: அவ் வெயிற்றையொத்த அரும்பையுடைய முல்லைக்கொடி போன்றது' மருங்குல்; அம்மருங்குலாகிய கொடிமீதே மின்னைத் தோற்றிய கார் போன்றது, நறுநாற்றத்தையுடைய கூந்தல்: இத்தன்மைத்தாகிய மெல்லிய சாயலாளிடத்து உண்டாகிய அன்பிற்குத் தாமுண்டோ? எ - று.) எனவும், (ஓ) சந்தானவுவமை—“சுந்தா நிலந்தோயு மிரும் பிடித் தடக்கையிற், சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கு குறங்கென, மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப், பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதியி, னளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நாண்மலர்க்கு, அளிச்சுரும் பரற்றுஞ்சுணங்கு சுணங்கு பிதிர்ந், தியாணர்க்கோங்கி னவிர்முகையெனப், பூணகத் தொடுங்கிய வெம்முலை முலையென, வண்டோட்டுப் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கி, னின்செறி நீர்தரு மெயிற்றின்” எனவும், (இதனை மாலையுவமையெனினும் அமையும்), (சு) விலக்குவமை—“பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி, யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர், பாரி யொருவனுமல்லன், மாரியு முண் டுண்டலகு புரப்பதுவே” எனவும், இங்ஙனம் பிறவும் வருவன வற்றை உவமையின்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(கு - ரை.) (க) இ - ள். கல்லாதாரிடத்து நின்ற செல்வம், கற் றோரிடத்து நின்ற வறுமையினுங் கொடியது; எ-று. ஏ-தேற்றம். கல்லாதாரிடத்துச் செல்வத்துக்குக் கற்றாரிடத்துவறுமை உவமை கூறத்தக்கதன் நென்று தெளிந்து கூறியதனால், இதுதெரிதரு தேற்றவுவமையின்பாற்படு மென்க.

† பலவயிற்றோலியுவமை என்று சிலபிரதியில் பாடம்.

* 'மெய்யுவமை' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

(உ) இ - ள். அவனது பரதங்களை நோக்குமிடத்து, அவன் (அழகியசீர்பாதமுடைய) திருமால்போலத் தோன்றினான்; மற்றும் அவனதுவடிவத்தை நோக்குமிடத்து அவன் (மதிக்கத்தக்கஉருவமுடைய) சிவபிரான்போலத் தோன்றினான்; பின்பு அவனது முடியை நோக்கி அம்முடியின்மேல் ஆத்திப்பூமாலை விளங்கிய தனைக் கண்டதனால், இரதாதிபதியான சோழனென்று நிச்சயித்தேன்; எ - று. ஆழ்கடல் வண்ணன் - ஆழந்தகடல்போலும் நிறமுடையவன்; பைங்கொன்றைத்தாரான் - பசியகொன்றைப்பூமாலைமுடையவன். வளவன் - எல்லாவளங்களுமுடையான். சோழர்க்கு ஆத்திப்பூமாலை அடையாளப்பூமாலையாம். சோழனாகிய ஒருவனுக்குத் திருமாலும் சிவபிரானுமாகிய இருவரை உவமைகூறியதனால், பலபொருளுவமையின்பாற்படு மென்க.

(ங) இ - ள். பரந்த வெண்ணிறமான நிலாவே! கரிய அடியையுடைய வேங்கைமரத்தின் மலர்கள் பரவப்பெற்ற வலிய கல் பெரிய புலிக்குட்டிபோலத் தோன்றும்படியான கானகத்துவழியே இரவில் தனியேவருகிற தலைவருடைய களவொழுக்கத்துக்கு நீ அநுகூலமல்லாய்; எ - று. துறுகல் - பெற்றறைக்கல். இங்கு, முன்னிரண்டடி - உதாரணம். வேங்கைமலர் சிந்தப்பெற்ற கல் வரிகளையுடைய புலியின் உடற்புறம்போன்று தோன்றுதலைக்கூறியதனால், பண்புவமையாயிற்று. இங்கே பண்பு - வண்ணமும், வடிவும். “அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை, மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுக, லிரும்புலி வரிப்புறங் கடுக்கும்” எனப் புறநானூற்றிலும் இவ்வொப்புமை வந்துள்ளது. ‘வீயு’ என்றும் பாட முண்டு. ‘எல்லிவரு நற்கள விற்கு’ என்ற பாடத்துக்கு - (தலைவர்) இரவிலே வருகிற நல்லகளவொழுக்கத்துக்கு என்க. அஞ்சத்தகாததும் அஞ்சத்தருவது போலத் தோன்றுந் தன்மையது காடு என்றும், அவ்விடத்துப் பொருள்களை விளங்கச்செய்தலால் நீ நல்லையல்லை என்றும் பழித்தவாறு.

(ச) மருங்குல் - இடை. தரம் - எல்லை. இங்கு ‘முத்துக்கோத் தன்ன முறுவல்’ என்று முதலில் ஒப்புமைகூறி அதனை மீண்டும் எடுத்து ‘முறுவலையொத்தரும்பு முல்லை’ என உவமைகாட்டினமையால், இது ஒப்புமையுவமையின்பாற்படு மென்க. ‘மின்னளிக்கும்’ என்றவிடத்து ‘விண்ணளிக்கும்’ என்றும், ‘தன்னளிக்கும்’ என்றவிடத்து ‘தண்ணளிக்கும்’ என்றும் பாட முண்டு.

(ரு) இ - ள். இழுக்கப்பட்டு நிலத்திலே படிகின்ற பெரியபெண் யானையினதுநீண்ட துதிக்கைபோலத் திரண்டுருண்டு ஒன்றோடொன்று நெருங்கியுள்ள தொடையினையும்; அத்தொடைபோலப் பெரியமலையிடத்து ஒழங்காகவளர்ந்த வாழைமரம், அதனதுபூப் போல விளங்கிய தலைமயிர்முடியையும்; அம்மயிர்முடி போலக் கரிய தாய்க் குளிர்த்து செறிந்த பெரியகிளைகளையுடைய வேங்கைமரத்தின் புதியமலர், அவ்வேங்கைப்புதுமலரென்று கருதிக் களிப்புடைய வண்டுகள் விரும்பிமொய்த்து ஆரவாரிக்கப்பெற்ற தேமலையும்; அத்தேமல்போலப் பொறிபாந்து புதிதாகப்பூத்தலையுடைய

கோங்கமரத்தின் விளங்குகின்ற அரும்பு, அவ்வரும்புபோன்ற அணிகளையணிந்தவிருப்பந்தரும்முலையையும் ; பெரிய மடல்களையுடைய பனைமரம் அம்முலைபோல வளர்த்த நுங்குபோல இனிமைமிக்க நீரைத் தருகிற பற்களையும் ; எ-று. (உடையார்) என இது மகளிர்க்கு அடைமொழியாம். இங்குக்கூறப்பட்ட உவமைகள் பலவும் ஒன்றோடொன்று இடைவிடாது தொடர்ச்சியுள்ளனவாகப் புணர்க்கப்பட்டமையால், இது சந்தானவுவமையின்பாற் படுமென்க. சந்தானவுவமையெனினும், மாலையுவமை யெனினும் ஒக்கும். ஒன்றோடொன்றுதொடர்ச்சியையுடைய பலபொருள்களை ஒரு பொருளுக்கு உவமையாகவைப்பது மாலையுவமை யென்றும், அப்படிப்பட்டபொருள்களை வெவ்வேறுபொருள்களுக்கு உவமையாகவைப்பது சந்தானவுவமை யென்றும் வேறுபாடுகொள்ளுதலும் உண்டு. இச்சிறுபாணுற்றுப்படையடிகளுக்கு நச்சினர்க்கினியர் வெவ்வேறுபாடும் அந்வயமுங் கொண்டு வேறுவகையாகப் பொருள்கூறியுள்ளார். அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளின், இது இவ்வுவமைக்கு உதாரணமாகாது.

(சு) இ - ள். பாரி பாரி யென்றுசொல்லி அவனதுபுகழ் பலவற்றையும் துதித்து அவ்வொருவனையே புகழ்வர், செவ்விய நாவையுடைய புலவரனைவரும் ; பாரியாகிய ஒருவனுமே யல்லன், மழையுமுண்டு, இவ்விடத்து உயிர்களைப் பாதுகாத்தற்கு ; எ - று. பாரி, கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் ; மிகச்சிறந்தவன். இது, அவனுக்கு மேகத்தை உவமையாக்கொள்ளுதல் புலவர்கருத்தன்று என்னுங் கருத்தைத் தொனிப்பித்து உவமையை விலக்குதலால், விலக்குவமையின்பாற்படும். உபமேயத்தை ஒருசார் விலக்கி, உபமானத்தையும் உடனறிறுத்தினமையால், விலக்குவமையின்பாற்படு மென்றுங் கொள்ளலாம். 'மாரியு முண்டுண்டு' என்றும் பாடமுண்டு.

உருவகமும் உவமையும் ஓரினமாக்கிப் புணர்த்தமையால் உருவகத்திற்கு ஒதிய இலக்கணம் உவமைக்கு ஆதலும், உவமைக்கு ஒதிய இலக்கணம் உருவகத்திற்கு ஆதலும் உள் : அவை வருமாறு அறிந்துகொள்க.

உருவகவலங்காரம் முற்றும்.

ச. தீவகவணி.

கக. குணந்தொழில் சாதி பொருள்குறித் தொருசொல்
ஒருவயி னின்று* பலவயிற் பொருடின்
தீவகஞ் செய்யுண் முவிடத் தியலும். †

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தீவகமென்னும் அலங்காரமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* 'நின்றும்' என்றும் பாடம்.

† இச்சூத்திரத்தின்பின் "முவிடமாவன முதலிடை கடையே" என ஒரு சூத்திரம் ஒருபிரதியில் தனியே காணப்பட்டது.

(இ - பு.) குணமானுந் தொழிலானும் சாதியானும் பொருளானும் குறித்து ஒருசொல் ஓரிடத்திலின்று செய்யுளிற்பலவிடத்து நின்ற சொற்களோடு பொருந்திப் பொருள்விளைப்பது, தீவகமென்னும் அலங்காரமாம்; அது, செய்யுளில் முதல் இடை கடை என மூன்றிடத்துப் புலப்படும்; (எ - று.)

எனவே, அது முதனிலைத்தீவகம், இடைநிலைத்தீவகம், கடைநிலைத்தீவக மென மூன்றுகிடக்கும் என்றவாறு.

இம்மூன்றையும் குணம் தொழில் சாதி பொருள் என்பவற்றோடு கூட்டியுறழப் பன்னிரண்டா மெனக் கொள்க.

இதன் அகலம் உரையிற் கொள்க.

(கு - ரை.) ஆனும் - ஆயினும்; விகற்பப்பொருளது; குணம் முதலிய நான்கனுள் யாதாயினுமொன்றைக் குறித்து என்க. தீவகம் - தீபகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு தீபம்-விளக்கு; தீபமெனினும், தீபகமெனினும் ஒக்கும். விளக்கு ஓரிடத்திலிருந்து பலவகையிற் பிறஇடங்கட்கும் உபயோகப்படுவதுபோல், ஒருசெய்யுளில் ஒருசொல் ஓரிடத்தில் நின்று பிறஇடங்கட்கும் உபயோகப்படுவதனால், இப்பெயர் இடப்பட்டது. முதனிலைத்தீவகம் - ஆதிதீபகம். இடைநிலைத்தீவகம் - மத்தியமதீபகம். கடைநிலைத்தீவகம் - அந்ததீபகம்.

அவற்றுள்,

(க) முதனிலைக்குணத்தீவகம்:— “சேந்தன வேந்தன் றிருநெடுங்கண் டெவவேந்த, ரேந்து தடந்தோ ளிழிகுருதி - பாய்ந்து, திசையனைத்தும் வீரச் சிலைபொழிந்த வம்பு, மிசையனைத்தும் புட்குலமும் வீழ்ந்து” எனவரும். இதனுள், கண்களும் தோள்களும் திசைகளும் அம்புகளும் புட்குலங்களுஞ் சிவந்தன என்க.

(கு - ரை.) இ - ள். அரசனுடைய அழகிய நீண்ட கண்கள் (கோபத்தாற்) சிவந்தன; (அவை அங்ஙனஞ்சிவந்தவளவிலே), பகையரசர்களுடைய உயர்ந்த பெரிய தோள்கள் (ஊறுபட்டு இரத்தங்குழம்பிச்) சிவந்தன; அத்தோள்களினின்று வழிகிற இரத்தம் பாய்தலால் திக்குக்களெல்லாம் சிவந்தன; (அவ்விரத்தத்தில் தோய்தலால்)வலியவில்லிற்றெனசொரியப்பட்ட அம்புகள், சிவந்தன; (அவ்விரத்தத்துளி) மேல்விழுதலால் பறவைக்கூட்டங்களெல்லாம் சிவந்தன; எ - று. இச்செய்யுளில் முதலில்நின்ற ‘சேந்தன’ என்னும் கண் முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. சேந்தன என்பது ஸ்னைசொல்லாயினும் அதன் பொருள் பண்பேயாம்; இவ்வினைமுற்று, செம்மையென்னும் பண்பினடியர்ப் பிறந்ததென அறிக.

(உ) முதனிலைத்தொழிற்றீவகம்:— “சரியும் புனைசங்குந் தண்டளிர் போன் மேனி, வரியுந் தனதடஞ் சூழ் வம்புந் - திருமரன, ஆரந்தழுவந் தடந்தோ ளகளங்கன், கோரந் தொழுதகொடிக்கு” எனவரும். (வரி - அழகு. கோரம் - சோழன்குதிரை.) இதனுள், வளையும் அழகும் கச்சும் சரியும் என்க.

(கு - ரை) இ - ன். திருமகளுக்கு ஒப்பாக (நின்று) முத்துமாலை பொருந்திய பெரிய தோள்களையுடைய குற்றமற்றவனான சோழனது கோரமென்னும் பெயருள்ள குதிரையை வணங்கிய பூங்கொடி போன்ற பெண்ணுக்கு, கையில் அணிந்த சங்குவளைகளும் குளிர்ச்சியான தளிரைப் போன்ற உடம்பின் அழகும் தனங்களின்மீது தரித்த கச்சம் சரிதலுற்றன; ஏ - று. சோழன் குதிரைமேலேறி உலாச்சென்ற காட்சியைக் கண்டவளவிலே அழகிய பெண் ஒருத்தி அவன்மீது பெருங்காதல்கொண்டு அதனாலாகிய ஆற்றாமையால் உடல்மெலிந்து அழகு குறையக் கைவளை தளர்ந்து கீழ்விழக் கச்சு தளர்ச்சியுற நின்றனளென்று கருத்து. மானத் தொழுத என இயையும். இச்செய்யுளில் முதலில் நின்ற 'சரியும்' என்ற தொழில் சங்குமுதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமைகாண்க.

(ஈ) முதனிலைச்சாதித்தீவகம்:—“தென்ற லனங்கன்றுணையாஞ்சில கொம்பர், மன்றற்றலைமகளும் வான்பொருண்மேற் - சென்றவர்க்குச், சாற்றவிடுந்தூ தாகுந் தங்கும் பெரும்புலவி, மாற்ற வரு விருந்து மாம்’ எனவரும். இதனுள், தென்றல் துணையாதலும் தலைமகனாதலும் தூதாதலும் விருந்தாதலும் காண்க.

(கு - ரை.) இ - ன். தென்றற் காற்றானது, (காமத்தை வளர்த்தலால்) மனமதனுக்குத் துணையாகும்; (தான்வந்தவளவில் சிலபூங்கொம்புகள் தளிர்ந்தலால் அக்கொம்புகளாகிய மகளிர்க்கு மணஞ் செய்தகொழுநனம்; சிறந்த பொருளினமேல் விருப்பங்கொண்டு தலைவியரைப்பிரிந்துசென்ற தலைவர்க்கு அவர்கள்பக்கல் ஆசையை முட்டுதலால் அமமகளிர் அத்தலைவர்க்குத் தமது குறையைச் சொல்லுதற்குச் செல்லவிட்ட தூதனம்; கொழுநர்மீது மகளிர்நெடிதாகக் கொண்ட பெரிய ஊடலை உடனே ஒழியச் செய்தலால் அதனைத் தணித்தற்கு வந்த ஒருபுதுமகனுமாம்; ஏ - று. இச்செய்யுளில் முதலில் நின்ற ‘தென்றல்’ என்ற பெயர் ‘துணையாம்’ என்றது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. தென்றல் என்ற பெயர் - தெற்கிலிருந்து வருங் காற்றனைத்தையும் குறித்தலால், சாதியாயிற்று; காலபேதத்தால் காற்றுப் பலவாம்.

(ஈ) முதனிலைப்பொருட்டீவகம்:—“முருகவேள் சூர்மா முதறடிந் தான் வள்ளி, புரிசுழன்மேன் மாலை புனைந்தாள் - சரணளித்து, மேலாய வாணோர் வியன்சேனை தாங்கினான், வேலா னிடைகிழித் தான் வெற்பு” எனவரும். இதனுள், முருகவேள் - பொருள்.

(கு - ரை.) இ - ன். குமாரசக்கடவுள், சூரபன்மாவாகிய பெரிய தலைவனைக் கொன்றான்; வள்ளியம்மையினது அலங்கரித்த கூந்தலில் மாலையைச் சூட்டினான்; மேன்மைபெற்ற தேவர்கட்கு அடைக்கலமாகநின்று அருள்செய்து அவர்களுடைய பெரிய சேனையைப் பாதுகாத்தான்; வேலினால் கிரௌஞ்சகிரியை நடுவிலே பிளந்தான்; ஏ - று. ‘சூர் மா முதல்தடிந்தான்’ என்பதற்கு - கொடியதொரு மாமரத்தை வேரோடு வெட்டித் தள்ளினான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; திருமுருகாற்றுப்படையில் “கவிழினர் மாமுதல் தடிந்த” என்றவிடத்து, நச்சினுர்க்கினியர் ‘அவுணரெல்லாரும்

தம்முடனே யெதிர்த்தார்வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும் படி மந்திரங் கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டின' என்று உரைத்தமை அறிக. இச்செய்யுளில் முதலில் நின்ற 'முருக வேள்' என்ற பொருட்பெயர், தடிந்தான் புனைந்தான் தாங்கினான் கிழித்தான் என்பவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(டு) இடைநிலைக்குணத்தீவகம்:—எடுத்த நிரைகொண வென்ற லுமே வென்றி, வடித்திலங்கு வைவாளை வாங்கத்—துடித்தனவே, தண்ணூ மார்புந் தடந்தோளும் வேல்விழியு. மெண்ணுத மன்னர்க் கிடம்" எனவரும். இதனுள், துடித்தல் - பண்பு.

(கு - ரை.) இ - ள். குறித்த பசுக்கூட்டத்தைக் கொண்டுவா என்று (வேந்தன்) கூறியவளவிலே, (வீரன்) வெற்றியைத் தருவதாய் வடிக்கப்பட்டு விளங்குகிற கூரியவாட்படையை யெடுக்கையில், பகையரசர்களுக்கு, குளிர்ந்த முத்துமாலையையணிந்த மார்பும் பெரியதோளும் நீண்டகண்ணும் இடப்புறம் துடித்தன: எ - று. இடந்துடித்தல் - தீமிதித்தம். உடனே வரும் தோல்வியாகிய தீங்கை விளக்கும். இச்செய்யுளில் இடையில்நின்ற 'துடித்தன' என்ற பண்புணர்த்தும் வினை, மார்பு தோள் விழி என்பவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. 'எடுத்த நிரைகொண ரார்' என்ற பாடத்துக்கு, குறித்த நிரைப்பொருளைக் கொணர்ந்து செலுத்திலர் என்று ஏவலாளர் கூறியவளவிலே அரசன் வாளைக் கையி லெடுக்க வென்க.

(சு) இடைநிலைத்தொழிற்றீவகம்:—“எடுக்குஞ் சிலைநின்றெதிர்த்த வருங் கேளும், வடுக்கொண்டுநர்துணியவாளி-தொடுக்கும், கொடையுந் திருவருளுங் கோடாத செங்கோ, னடையும் பெரும்புலவர் நா” எனவரும். இதனுள், தொடுத்தல் - தொழில்.

(கு - ரை.) இ - ள். தன்னையெதிர்த்தவர்களும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் தழும்புபட்டு மார்பு துணிபடும்படி (அரசன்) கையி லேந்திய வில்லினின்று இடைவிடாது அம்புதொடுக்கிற வள்ளன் மையும், அவனது சிறந்த கருணையும் நீதி தவறாத அரசாட்சி முறைமையின் இயல்பும், பெரிய புலவர்களுடைய நாவிறைக்கவி தொடுத்துப் புகழ்ந்துகூறப்படும்; எ - று. இச்செய்யுளில் இடையில் நின்ற 'தொடுக்கும்' என்றதொழிலுணர்த்தும் வினை கொடை அருள்செங்கோல்கடை என்பவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(எ) இடைநிலைச்சாதித்தீவகம்:—“காமருவு பொற்றொடியாங் காலிற் கழலாம், பொருவில் புயவலய மாகு - மரவரைமே, னுண மரற்கு நகைமணிசேர் தாழ்குழையாம், பூணம் புனைமாலையாம்” எனவரும். இதனுள், அரவு - சாதி.

(கு - ரை.) இ - ள். நாகம். சிவபிரானுக்கு, கையிற்பொருந்திய அழகிய தொடியென்னும் வளையாம்; காலில் அணியும் வீரக்கழ லாம்; ஒப்பில்லாத தோள்வளையாம்; இடையிலணியும் அரைநூ

ணம்; ஒளியையுடைய மாணிக்கம் பதித்த தொங்குகிற குழையென்னுங் காதணியாம்; மற்றும்பல ஆபரணங்களுமாம்: அழகியமாலையுமாம் எ - று. இங்ஙனங்கூறியது, சிவபிரான் நர்காபரணாதலினென்க. இச்செய்யுளில் இடையில் நின்ற 'அரவு' என்னும் சர்ப்ப சாதிப்பெயர் 'தொடியாம்' என்பது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(அ) இடைநிலைப் பொருட்டவகம்:—“மானமருங்கண்ணன் மணிவயிற்றில் வந்துதித்தான், தானவரை பென்றுந் தலையழித்தான் - யானைமுக, னோட்டினான் வெங்கலியை யுள்ளத்தினிதமர்ந்து, வீட்டினன்மேல் வினை” எனவரும். இதனுள், யானைமுகன் - பொருள்.

(ரு - ரை.) இ - ள். யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகன் மானின் நோக்கினையொத்த நோக்கினையுடைய உமாதேவியினது அழகியவயிற்றில் வந்து பிறந்தான்; கசமுகன் முதலிய அசுரர்களை எப்பொழுதும் தலைதுணித்தான்; கொடியபாவத்தை ஒழியச் செய்தான்; நமதுமனத்தில் இனிமையாகவந்து தங்கி, நமக்குவரும் இடையூற்றை யொழித்தான்; எ - று. இச்செய்யுளில் இடையில் நின்ற 'யானைமுகன்' என்ற பொருட்பெயர், 'உதித்தான்' என்றது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(க0) கடைநிலைத்தொழிறீவகம்:—“துறவுளவாச் சான்றோரிளிவரவும் தூய, பிறவுளவா ஆனளா ஆணும் - பறைகறங்கக், கொண்டா னிருப்பக் கொடுங்குழையா டெய்வமுமொன், றுண்டர்கவைக்கப்பாற் றன்று” எனவரும். (இளிவரவு - தாழ்த்தல்.) இதனுள், வைக்கப்பாற்றன்று - தொழில்.

(ரு - ரை.) இ - ள். பெரியோர்க்குத் துறவொழுக்கமுள்ளதாக மற்றைக்கூடாவொழுக்கமாகிய இழிவும், பரிசுத்தமானமற்றும்பலவகையுணவுகள் உள்ளனவாகத் தசைகலந்த உணவும், வாச்சியங்கள் ஒலிக்க மணஞ்செய்துகொண்ட கணவன் இருக்க மனைவிக்கு வேறொருதெய்வமும் ஒரு பொருளாகவுள்ளதென்று வைக்கத்தக்கதன்று; எ - று. அளவுதல் - கலத்தல். 'ஊன் துறவாஊன்' என்ற பாடத்துக்கு இறைச்சியை யொழியாத உணவென்க. கொடுங்குழையாள் - வளைவான குழையென்னுங் காதணியை யுடையவள். இச்செய்யுளில் கடையில் நின்ற 'வைக்கப்பாற்றன்று' என்ற தொழில் 'இளிவரவு' முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(கஉ) கடைநிலைப்பொருட்டவகம்:—“புறத்தன ஓரன நீரன மாவின், திறத்தன கொற்சே ரியவே - யறத்தின், மகனை முறைசெய்தான் மாவஞ்சியாட்டி, முகனை முறைசெய்த கண்” எனவரும். இதனுள், கண் - பொருள். (புறத்தன - மான். ஊரன - அம்பு. நீரன - தாமரை. மாவின் திறத்தன - மாவடு. கொற்சேரிய - வாள். மகனை முறைசெய்தான் - மகன்மிசைத் தேருந்தான். வஞ்சி - ஊர். முகனை முறைசெய்த கண் - முகத்துக்குத் தக்க கண்.)

(ரு - ரை.) இ - ள். (ஒருபசுவின் கன்றின்மீது தந்தேரைச் செலுத்திய குற்றவாளியான) தன்புத்திரன்மீது தான் தேரைச்

செலுத்தி அவனை இங்ஙனம் தருமமுறைப்படி தண்டனைசெய்த மனுநீதிச்சோமுனது சிறந்தவஞ்சியென்னும் ஊரில் வாழ்கிற ஒரு மாதிரி நுது முகத்தை யலங்கரித்த கண்கள் புறவெளியிலுள்ள மான்விழி போன்றவையும், நாட்டிலுள்ளனவான அம்புபோன்றவையும், நீர்ப் பூவாகிய தாமரை (அல்லது கருங்குவளை) போன்றவையும், மாவடு போன்றவையும், கொல்லர்சேரியிற்செய்யப்படும் வாள் போன்றவையுமாயிருந்தன; எ - று. இச்செய்யுளில் இறுதியில் நின்ற 'கண்' என்னும் பொருட்பெயர் 'புறத்தன' என்றது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை கர்ணக. "சென்றற்குடையா மிருந்தாற் சிங்காதனமா, நின்றான் மரவடியா நீள்கடலு - ளென்றும், புணையா மணிவிளக்காம் பூப்பட்டாம் புல்கு, மணையாந் திருமாற் கரவு" என்பதும் இதற்கு உதாரணமாம்.

† மற்றவைக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

அஃதேல், குணமென்று சொல்லப்பட்டனவும் தொழிலாய்க் காலம்புணர்ந்து நின்றனவா லெனின், - அவ்வாறே குணமுந் தொழிலுங் காலம்புணர்ந்தல்லது தோன்ற. தொழிலென்பது - பொருளது புடைபெயர்ச்சி. குணமென்பது - பொருட்குப் பண்பாய்த் தனக்கு வேறுபண்பின்றிப் பொருளை நீங்காதுநிற்பது: அது. முன்னர் உணர்த்தப்பட்டது.

(கு - ரை.) முன்னர் - இவ்வியலின் நான்காங்குத்திர வுரையில் கஃ. அதுவே,

மாலை விருத்த மொருபொருள் சிலேடையென
நால்வகை யானும் நடைபெறு மென்ப.

* என்பது: அத்தீவகாலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடி வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சொல்லப்பட்ட தீவகம், - மாலாதீவகம், விருத்த தீவகம், ஒருபொருட்டீவகம், சிலேடாதீவகம் என நான்குவகையானும் நடக்குமென்று சொல்லுவர் (புலவர்).

(கு - ரை.) புலவர் - தோன்றளமுவாய்.

அவற்றுள்,

(க)மாலாதீவகம்:—"மனைக்கு விளக்க மடவாள் மடவா, டனக்குத் தகைசால் புதல்வர் - மனக்கினிய, காதற் புதல்வர்க்குக் கல்வியே கல்விக்கு, மோதிற் புகழ்சா லுணர்வு" எனவரும். (இ - ள், இல்லறத்திற்கு விளக்கம், மடப்பத்தினையுடைய பெண்டி ருண்டாதல்; அப்பெண்டிர்க்கு விளக்கம், அழகு சான்ற புதல்வரைப் பெறுதல்; அப்புதல்வர்க்கு விளக்கம், இனிமையான கல்வி; அக் கல்விக்கு விளக்கம், மறவாமை; எ - று. இதனுள், விளக்கமென்ப தனை எவ்விடத்துங் கூட்டுக.

† மற்றவை-சொல்லப்பட்டதொழிந்த (க) கடைநிலைக் குணத் தீவகமும், (கக) கடைநிலைச்சாதித்தீவகமும்.

* என்பது: அவ்வலங்காரத்திற் சிலஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று' என்றும் பிரதிபதமுண்டு.

(கு - ரை.) மனக்கு இனிய - மனத்திற்குப் பிரியமான. காதல் - விரும்பத்தக்க. ஓதில் - சொல்லுமிடத்து. புகழ் சால் உணர்வு புகழ் மிக்க அறிவு. 'விளக்கம்' என்ற ஒருசொல் பல இடங்களில் சேர்ந்து உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச்செய்யுளில் வந்த வாக்கியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சி கொண்டதனால், மாலாதீவகமாயிற்று. இதனைத் தனியே ஓரணியாகக்கொண்டு, தீபகவணியையும் ஏகாவளியணியையும் சேர்த்துச் சொல்லுதல் இதற்கு இலக்கணமென வகுப்பர், ஒருசாரார். 'கல்வி தனக்கு' என்றும் பாடமுண்டு.

(உ) விருத்ததீவகம்:—“வரிவண்டு நாணு மதுமலசம்பாப், பொரு வெஞ்சிலைக்குப் பொலிவும் - பிரிவின், விளர்க்கு நிறமுடையார் தம் மேன் மெலிவும், வளர்க்கு மலயா நிலம்” எனவரும். (இ - ள். பொறிவண்டு நாணுக மதுமலரே கணையாகக் காமன் தனியிருந்தாரைப் பொருகின்ற விருப்பத்தையுடைய சிலைக்குப் பொலிவினையும் பிரிவிற்பசையுற்றார்தம்மேல் மெலிவினையும் வளர்க்கும், தென்றற்காற்று; எ - று.) பொலிவும் மெலிவும் வளர்க்கும் 'எனக் கொள்க. இதனுள், ஒருபொருளே பொலிவும் மெலிவுமாகிய இரண்டுகுணம் செய்தவின் விருத்தம்.

(கு-ரை.) பொறி - புள்ளி; அல்லது கோடு. நாண்-நாணி. மது - தேன். பிரிவின் பசலை உற்றார் - கொழுநரைப்பிரிதலால் நிறவேறுபாடடைந்த மகளிர். மலய அநிலம் - பொதியமலையிலிருந்துவருங்காற்று. 'மலயாநிலம்' என்ற ஒருசொல் பொலிவுவளர்த்தற்கும், மெலிவுவளர்த்தற்கும் உபகாரப்படுதலால் தீபகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச்செய்யுளில் பொலிவும் மெலிவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணதலால், விருத்ததீபகமாயிற்று, விருத்தம் - சொல்லும் பொருளும் மாறுபடுதல்.

(ஈ) ஒருபொருட்டீவகம்:—“வியன்ஞாலஞ் சூழ்திசைக ளெல்லாம் விழுங்கும், அயலார் துணைநீத் தகன்றார்-உயிர்பருகும், விண்கவரும் வேரிப்பொழில் புதைக்கு மென்மயில்கள், கண்கவரு மீதெழுந்த கார்” எனவரும். (இ - ள். அகன்ற உலகத்தைச் சூழ்ந்ததிக்கு ளெல்லாவற்றையும் (தன்னிடத்து) அடக்கும்; துணையைப் பிரிந்து அயலவர்போலப்போயினு ருயிரை யுண்ணும்; ஆகாயத்தை மறைக்கும்; நறுநாற்றத்தையுடைய பொழிலை மூடும்; மென்மையை யுடைய மயில்களின் கண்களை வெளவிக்கொள்ளும் உயரளமுந்தமேகம்; எ - று.)

(கு - ரை.) துணை-மனைவி. 'கார்' என்ற ஒருசொல் பலவிடங்களிற் சேர்ந்து உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச்செய்யுளில் விழுங்கும், பருகும், கவரும், புதைக்கும், கவரும் என வந்த பலசொற்கள் ஒருபொருட் கருத்தையே குறித்தலால், ஒருபொருட்டீவகமாயிற்று. 'இது வடமொழியில் ஏகார்த்ததீபகமெனப்படும்.

(ஐ) சிலேடாதீவகம்:—“மான்மருவி வாளரிகள் சேர்ந்து மருண் டுள்ளந், தான்மறுக நீண்ட தகைமையவாம் - கான, வழியு மொரு

தனிநாம் வைத்தகலுமாதர், விழியுந் தருமான் மெலிவு ” என வரும். (இ - ள். மான்கள்மருவி ஒளியையுடையசிங்கங்கள் சேர்ந்து மயங்கிக் கண்டாருள்ளம் வெருவுமபடி நீண்ட தன்மையுடைத்தாய காட்டுநெறியும், மயக்கம்மருவி ஒளியினையுடைய அரிகள் பரந்து கண்டாருள்ளம் மயங்கித்தடுமாறும்படி பெரிதாய நான் தனியிருத் திப் போந்தகிழத்தியுடையகண்ணும் நமக்கு வருத்தத்தைத் தாரா நின்றன ; எ-று.) இது - வழிக்கும் விழிக்கும், சிலேடை. வழிமேற் செல்லுங்கால்—மான்-புள்ளிமான், அரி-சிங்கம், சேர்ந்து-திரண்டு, உள்ளம்-நெஞ்சு, மறுகல்-வெருவல், தகைமை - தன்மை, கானம் - காடு ; கண்ணின்மேற் செல்லுங்கால்—மால் மருவி-மயக்கம்மருவி, அரி - செவ்வரி, மருண்டுள்ளந் தான்மறுக நீண்ட தகைமைய-ஒரு தன்மை.

(கு - ரை.) அரி - இரேகை. கிழத்தி - மனைவி. ‘மெலிவுதரும்’ என்பது காட்டுநெறிக்கும், மாதர்விழிக்கும் உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய் நின்ற இச்செய்யுளில் அவற்றிற்கு அடைமொழியாய் வந்த முன்னிரண்டு அடிகள் இருபொருள் பட்டதனால், சிலேடாதீவகமாயிற்று.

‘நால்வகையானும்’ என்ற முற்றும்மையை எச்சவும்மையாக்கி, பிறவகையான் வருவனவும் உள் வெனக் கொள்க.

அவை வருமாறு:—

உவமாதீவகம்:—“முன்னங் குடைபோன் முடிநா யகமணிபோன், மன்னுந் திலகம்போல் வாளிரவி-பொன்னகலந், தங்கு கவுத்துவம் போலுந்திக் தடமலர்போ, லங்க னுலகளந்தாற் காம்” எனவரும். (இ - ள். அழகியபெரிய உலகையளந்த திருமாலுக்கு, ஆதித்தன் முதலிற் குடைபோலும், பின்பு முடியிற் சூடிய நாயகமணிபோலும், அதன்கீழுண்டாய நெற்றித்திலகம் போலும், மார்பிலுள்ள கௌத்துவமாகிய மணி போலும், கொப்பூழினுண்டாய பெரிய தாமரை போலும் ; எ-று.)

(கு - ரை.) ‘இரவி உலகளந்தாற்கு ஆம்’ என்றது பலவிடங் களுக்கும் உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச் செய்யுளில் ‘குடைபோல்’ என்றது முதலிய உவமைகள் பொருந் துதலால், உவமாதீவகமாயிற்று. வால் - ஒளி. பொன் - அழகு. திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் வானத்தை அளாவி ஒங்கி வளர்கையில் சூரியன் வரவரக் கீழ்ப்பட்டுப் பலவாறு உவமைகூறு தற்கு உரியனாயின னென்க. “பூமரு பொங்கர் புடைசூழாங்கர் பொலங்கழலாற், பாமரு மூவுல குங்கொண்ட போது பழிப்பில் பெருங், காமரு மோலிச் சிகாமணி யாகிக் கவுத்துவமாய்த், தேமரு நாரியந் தாமரை யானது செஞ்சுடரே” என்ற திருவரங்கத்து மாலைச் செய்யுளிலும், “மலருந்திமேல்விழமெய்நெரித்தான் வைய மேழுந்துஞ்சா, மலருந்தினு னரங்கன் குறளாய் மண்ணளந்தவந் நாண், மலருந் திவாக்கதிர் வண்குடையாய் முடிமாமணியாய், மல ருந்தியாய்த் திருத்தாள்விரலாழிமணியொத்ததே” என்ற திருவரங் கத்தந்தாதிச் செய்யுளிலும் இக்கருத்து நிகழ்தல் காண்க.

உருவகதீவகம்:—“கானற் கயலாம் வயலிற் கமலமா, மேனற் கருவினையா மின்புறவின் - மாணங், கடத்துமேல் வேடர் கடுஞ்சர மா நீங்கிக், கடத்து மேன் மெல்லியலாள் கண்” எனவரும். (இ-ள். நெஞ்சமே! இவனோத் தனியேயிருத்திவிட்டுப் பிரிந்துபோவோமாயின், இவளுடைய கண்களானவை, —நெய்தனிலத்திற் செல்வேமாயின் கயலாய்த்தோன்றியும், மருதநிலத்திற் செல்வேமாயின் தாமரைமலராய்த் தோன்றியும், முல்லைநிலத்திற் செல்வேமாயின் கருவினையமலராய்த் தோன்றியும், குறிஞ்சிநிலத்திற் செல்வேமாயின் மாணய்த்தோன்றியும், பாலைநிலத்திற் செல்வேமாயின் வேடுவரது கையிலுள்ள கடிய சரமாய்த் தோன்றியும், இப்படிச்செய்து நம் போக்கை விலக்கு மாகலான், நமக்குப் பிரிதற்கு அரிதுகாண் ; எ - .று. கானல் - நெய்தல். வயல் - மருதம். *ஏனல் - முல்லை. புறவு - குறிஞ்சி. கடம் - பாலை.)

(கு - ரை.) பிறவும் வந்த வழிக்கண்டு கொள்க. மெல்லியலாள் - மெல்லிய தன்மையையுடைய தலைவி. ‘கண்’ என்ற சொல் பலவற்றுக்கும் உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச்செய்யுளில் ‘கயலாம்’ என்றது முதலிய உருவகங்கள் பொருந்துதலால், உருவகதீவகமாயிற்று. சரம்-அம்பு. (௪0)

தீவகவலங்காரம் முற்றும்.

௫. பின்வருநிலையணி

கரு. முன்வருஞ் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற் பின்வரு மென்னிற் பின்வரு நிலையே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பின்வருநிலையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருசெய்யுளுள் முன்னர் வந்த சொல்லே பின்னர்ப்பலவிடத்தும் வரினும், முன்னர்வந்த பொருளே பின்னர்ப் பலவிடத்தும் வரினும், அது பின்வருநிலை யென்னும் அலங்காரமாம்.

(கு - ரை.) இதனைப் பின்வருவிளக்கணி யென்றும், மீட்சியணி யென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆவ்ருத்தி யெனவும், ஆவ்ருத்தி தீபகமெனவுமபடும்.

அவற்றுள்,

(க) சொற்பின்வருநிலை:—“மால்கரி கரத்தளித்த மாலுடைய மாலைகூழ், மால்வரைத்தோ ளாதரித்த மாலையார் - மாலிருள் கூழ், மாலையின் மால்கட லார்ப்ப மதன்றெடுக்கு, மாலையின் வாளி மலர்” எனவரும். (இ - ள். மதத்தால் மயங்கிய யானையின் இடர் தீர்த்தளித்த அரியுடைய தொடையல்கூழ்ப்பட்ட பெரியமலையைப்போத்த தோள்களை விரும்பிய இயல்புடையார்மேலே, மயங்கிருள்கூழ்ந்த

* ‘ஏனல்-குறிஞ்சி. புறவு-முல்லை’ என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

அந்திப்பொழுதில் கருங்கடல் ஆர்ப்பக் காமன் இடையறுது மல ராகிய கணைகளைத் தொடுக்கும்; எ-று. மால் - மயக்கம், கரி-யானை. காத்தல்-இடர்தீர்த்தல். அளித்தல்-அருளல். மால்-திருமால். மாலை - தொடையல். மால் - பெருமை. வரை-மலை. ஆதரித்தல் - விரும்பு தல். மாலை-இயல்பு, மாலிருள் - மயங்கிருள். மாலை - அந்தி. மால் கடல் - கருங்கடல். மாலை - இடையறுமை. வாளி - அம்பு. மலர் - தாமரை முதலியன.) இதனுள், முன்வந்த சொல்லே பின்னும் பல விடத்து வந்தமையின், சொற்பின்வருநிலையாயிற்று.

(ரு-ரை.) இங்கு மால் என்னுஞ் சொல் வெவ்வேறுபொருள் படுதலால், சொல்மாத்திரமே பின்வந்தது. இது, சப்தாவ்ருத்தி.

(2) பொருட்பின்வருநிலை:—“ அவிழ்ந்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா, நெகிழ்ந்தன நேர்முகை முல்லை - மகிழ்ந்திதழ், விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவினை, கொண்டன காந்தள் குலை ” என வரும். இதனுள் அவிழ்தலும் அலர்தலும் நெகிழ்தலும் விள்ளலும் விரிதலும் குலைகொள்ளுதலும் மலர்தலென்னும் ஒருபொருள்மேல் நின்றன வாதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று.

(ரு - ரை.) இ - ள். தோன்றிமரங்கள் மலர்ந்தன; காசாஞ்செடிகள் மலர்ந்தன; அழகிய அரும்பையுடைய முல்லைகள் மலர்ந்தன; கொன்றைமரங்கள் செழித்து இதழ்மலர்ந்தன; கருவினைகள் மலர்ந்தன; காந்தள்கள் பூங்கொத்து எடுத்தன; எ - று. ‘ அவிழ்ந்தன ’ முதலிய வினைகளெல்லாம், ஒருபொருட் பன்மொழிகள். இது, அர்த்தாவ்ருத்தி.

‘ வருவது ’ என்னது ‘ வருமென்வின் ’ என்றதனின், முன்னர் வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னர்ப்பலவிடத்தும் வருவது சொற் பொருட்பின்வருநிலையெனக் கொள்க. அது “ வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார், வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறு வர், வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல், வைகலை வைத்துணரா தார் ” எனவரும்.

(ரு - ரை.) இ - ள். தினந்தோறும் நாட்கழிவு தமது ஆயுளின் மேற் செல்லுதலை அப்படிச் செல்லுதலாக வைத்து அறியாதவர்கள், தினந்தோறும் நாட்கழிவு வரப் பார்த்தும் அதனை நுட்பமாக அறியாதவர்களாய்த் தினந்தோறும் நாட்கழிவைக் கழிவாக மகிழ்வர்; எ - று. இங்கு ‘ வைகல் ’ எனப் பலவிடத்து வந்த சொல் எங்கும் ஒருபொருளேபட்டமை காண்க. இது உபயாவ்ருத்தி.

இன்னும், அவ்விலேசானே, பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடி வருவனவுங் கொள்க. “ செங்கமல நாட்டஞ் செழுந்தர மரைவதனம், பங்கயஞ் செவ்வாய் பதுமம்போற் - செங்கரங்கள், அம்போருகந்தாளரவந்த மாரணர், தம்போருகந்தாள் தனம் ” என்பது உவமைப்பொருட்பின்வருநிலை.

(ரு - ரை.) இ-ள். மன்மதனது போரை [காமப்போரை] விரும்பியவளது கண்கள் செந்தாமரைமலர்போலும்; முகம் செழிப்பான

தாமரைமலர்போலும்; சிவந்தவாய் தாமரைமலர்போலும்; சிவந்த கைகள் தாமரைமலர்போலும்; பாதங்கள் தாமரைமலர்போலும்; கொங்கைகள் தாமரையரும்புபோலும்; எ - று. கமலம், தாமரை, பங்கயம், பதுமம், அம்போருகம், அரவிந்தம் என்ற ஒருபொருட் பலசொற்கள் வந்ததனால் பொருட்பின்வருநிலைக்கு இடமான இச் செய்யுளில் உவமையணி பொருந்தியதனால், உவமைப்பொருட்பின் வரு நிலையணியாயிற்று. (சுக)

பின்வருநிலையலங்காரம் முற்றும்.

சு. முன்னவிலக்கணி

கசு. முன்னத்தின் மறுப்பினது முன்ன விலக்கே மூவகைக் காலமு மேவிய தாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே முன்னவிலக்கு என்னும்அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருபொருளைக் குறிப்பினன் விலக்கின் அது முன்ன விலக்கு என்னும் அலங்காரமாம்; அஃது இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட காலங்களோடுங் கூடியதாம்; (எ - று.)

‘மறுப்பது’ என்னது ‘மறுப்பின்’ என்றதனால், கூற்றினன் மறுப்பினும் அவ்வலங்காரமாம். குறிப்பினன் மறுப்பது பொருட் பொலிவுசெய்யுஞ் சிறப்பு நோக்கி எடுத்தேதாதிரை:எனையது அன்னது அன்மையின், இலேசான் உடம்பட்டார் என்பது.

இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்பனவற்றைக் கூற்றொடுங் குறிப்பொடுங் கூட்ட அறுவகையாம்.

(ரு - ரை.) முன்னம் - குறிப்பு. கூற்றினன் - சொல்லினால்; வெளிப்படையாக என்றபடி. எனையது அன்னது அன்மையின் - குறிப்புநிலக்குக்கு மறுதலையாகிய வெளிப்படையிலக்கு பொருட் பொலிவுசெய்யுஞ்சிறப்பில்லாததாதலால். மேன்மைதோன்றச் சாதுரியமாக ஒன்றைக் கூடாதென்று சொல்லுதலே இவ்வணிக்கு அழகு. இதனை விலக்கணியென்றும், தடைமொழியணியென்றும், உட்கோளணியென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. எதிர்மறையணியென ஒருசாரார் வேறு கூறுவதும் இதில் அடங்கும். இது வடமொழியில் ஆகேஷபாலங்காரமெனவும், பிரதிஷேதாலங்காரமெனவும் படும். இவ்விரண்டற்கும் சிறிதுவேறுபாடு கூறுவதும்உண்டு. இனிவரும் அவனுதியணிக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு கருதத்தக்கது.

அவற்றுள்,

(க) இறந்தவினைவிலக்கு:—“பாலன் நனதுருவா யேழுலகுண்டாலிலையின், மேலன்று கண்டுகின்றாய் மெய்யென்ப - ராலன்று, வேலை ருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ, சோலைகுழ் குன்

‘‘ஹெடுத்தாய் சொல்’’ எனவரும். (இ - ள். சோலைசூழ்ந்தகுன்ற மெடுத்த மாயவனே! நீ உலகம்ஏழையும் உண்டு பாலனுருவத் தைக்கொண்டு ஆலிலையிலே உறங்கிநின்ற யென்பது உலகத்துள் ளோர் மெய்யென்று சொல்லுவர்: நீ உலகத்தை உண்டுறங்கிய ஆலானது, அன்று, கடலுள்ளே நின்றதோ? மண்ணிலே நின்ற தோ? ஆகாயத்தே நின்றதோ? சொல்லுவாயாக; எ - று.)

(கு - றை.) உலகமனைத்தும் விழுங்கப்பட்ட காலத்தில் ஆலிலே யொன்று இருந்ததென்பது அசம்பாவிதமாகத் தோன்றுகின்ற தென்று அதனைக் குறிப்பாய்விடக்கீ, ‘சோலைசூழ்குன்றெடுத்தாய் சொல்’ என்றதனால், அற்புதச்செய்கை செய்யவல்லவர்க்கு இது வும் பொருந்து மென அமைத்து மேன்மைவிளக்கியவாறு. அன்றி யும், ‘சொல்’ என்றதனால், உன்னாலும் உன்தன்மை சொல்ல முடியா தென்று கருத்தாகவுமாம். இது, முன்பு பிரளயத்தில் நடந்த செய்தியை விலக்கியதனால், இறந்தவினை விலக்காம். உண்டு - வயிற்றினுள்ளே கொண்டு. அன்று - அக்காலத்தில். குன்று - கோவர்த்தனகிரி. ‘ஏழலகு’ என்ற விடத்து ‘பாருலகு’ என்றும் ‘கண்டுயின்றும்’ என்றவிடத்து ‘நீகிடந்தாய்’. ‘நீதுயின்றும்’, ‘நீவளர்ந்தாய்’ என்றும், ‘வேலைநீருள்ளதோ’ என்றவிடத்து ‘வேலைசூழ்நீர்தோ’ என்றும் பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(உ) எதிர்வினைவிலக்கு:—“முல்லைக் கொடிநடுங்க மொய்காந்தள் கைகுலைப்ப, வெல்லை யினவண் டெழுந்திரங்க - மெல்லியன்மேற், நீவாய் நெடுவாடை வந்தாற் செயலறியேன், போவா யொழிவாய் பொருட்கு” எனவரும். (இ - ள். தலைவனே! முல்லைக்கொடியானது நடுங்க, நெருங்கிய காந்தண்மலரானது விரிய, ஒளியிளையுடைய வண் டின் கூட்டங்கள் எழுந்து ஒலிக்கத் தீயையுடைய நெடிய வாடையானது மெல்லிய நடையையுடைய இவன்மேல் வந்தால், பின்விளை யுஞ்செய்தி அறியமாட்டேன்; ஆதலின், பொருளீட்டுதற்குப் போவாய் ஒழிவாய்; எ - று.)

(கு - றை.) தலைவன் பிரிந்தால் தலைவி வாடைக்கு ஆற்றாது படும பாட்டைச் சொல்லி அவன் இனிப்பிரிந்துசெல்லுவதைத் தோழி வெளிப்படையாக விலக்கியவாறு. காந்தண்மலர் கைபோலு தலால், ‘காந்தள்கை குலைப்ப’ எனப்பட்டது. ‘எல்லை’ என்பதற்கு - அவ்விடத்திலுள்ள என்றும் பொருள்கொள்ளலாம், ‘செயலறியேன்’ என்றதனால், பெருந்தீங்கு நேருமென விளங்கும். தீ வாய் - தீ வாய்ந்த என்க. ‘கொடிநுடங்க’, ‘கையெடுப்ப’, ‘மெல்லவின வண்டுவிழ்ந்திரங்க’, ‘வாடை சேர்ந்தால்’, ‘போவாய் மொழிவாய் பொருட்கு’ என்று பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(ஈ) நிகழ்வினைவிலக்கு:—“மாதர் நுழைமருங்கு னோவ மணிக் குழைசேர், காதின் மிகைநிலங் கைபுனைவீர் - மீதுலவு, நீணீல வாட்க ணெடுங் கடையே செய்யாவோ, நாணீலஞ் செய்யு நலம்” எனவரும். (இ - ள். காதலைச் செய்யும் நுண்ணிடை வருந்த மணிக் குழையையுடைய நுமதுகாதின்மீதே மிகையாக நீலப்பூவைச்சாத்து கின்றவரே! அக்காதின்மீதே உலாவுகின்ற நீண்டநீலமாகிய நிறத்

தையுடைய கண்களின் நெடியகடையே செய்யாவோ, நீவிர் நன்றாகச் சூடிய நீலப்பூச் செய்யும் நலத்தை; எ-று.) நீலம்-ஆகுபெயர். 'மிகைநீலம்' என்றது-முன்பே காதின்மீதுலவுங் கண்ணாகிய நீலப்பூவும் உண்டாயிருக்க என்றவாறு.)

(ரு-ரை.) மிகை-அவசியமல்லாதது. புனைவீர்-மகடேமுன்னிலை. கடை-கடைசி. நாள் நீலம்-புதிய [அன்றுமலர்ந்த] நீலப்பூ. உமது கரிய நீண்ட கடைக்கண்ணே நீலப்பூவினழகைச்செய்யு மாதலால், நீவிர் காதின்மேல் நீலப்பூவைச் சூடுகின்றது வேண்டுவதன்று என்று குறிப்பாகவிலக்கியவாறு. 'மருங்குநோவ,' 'குழைதோய,' 'காதின்மிசைநீலம்,' 'நெடுந்தகையே,' 'நிமிர்கடையே' என்று பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன. (சஉ)

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

கள. அதுவே,

பொருள்குணங் காரணங் காரியம் புணரும்.

என்பது: அவ்வலங்காரத்துச் சிலவேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ்விடத்துக்கு, பொருள்விலக்கும் குணவிலக்கும் காரணவிலக்கும் காரியவிலக்கும் என நான்குவகையானும் வரும்.

அவற்றுள்,

(க) பொருள்விலக்கு:—“கண்ணு மனமுங் கவர்ந்தவ ளாடிடமென், நண்ண லருளு மடையாளந் - தண்ணிழலின், சுற்றெல்லை கொண்டுலவுஞ்சோதித் திரளல்லான்,மற்றில்லை காணும் வடிவு” எனவரும். (இ-ள். நம்முடைய தலைவன் தன்னுடைய கண்களையும் மனத்தையுங் கவர்ந்துகொண்ட மடவாள் விளையாடு, மிடமென்று நமக்கு அருளிச்செய்த சோலையின்கண் உண்டாகிய குளிர்ந்தநிழலைச் சேர்ந்த சூழலிடத்தைக் கைக்கொண்டு உலாவித்திரிவது ஒருசோதியுருவ மல்லது அச்சோதியுருவின் அவயவங்களைக் காண்டல் அரிதாயிருந்தது; இஃது ஒருருவத்தன்மையிருந்தபடி! எ - று. 'அடையாளந் தண்ணிழல்'-இனமெலிந்தது.)

(ரு - ரை.) இதனைப் பொருள்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் தர்மியாக்ஷப மெனப்படும். ஒரு சோதியுருவத்துக்கு வடிவில்லை யெனப் பொருளை விலக்கியதனால், பொருள்விலக்காயிற்று. இங்குப் பண்பாகிய சோதியை விலக்காது உடன்பட்டு அதற்குஇடமான பண்பியாகிய வடிவத்தை விலக்கியமை காண்க.

(உ) குணவிலக்கு:—“மாதர் துவரிதழ்வாய் வந்தென் னுயிர்கவருந், சீதமுறுவ லறிவழிக்கும் - மீதுலவி, நீண்ட மதர்விழியென் னெஞ்சங் கிழித்துலவும், யாண்டையதோ மென்மை யிவர்க்கு” என

வரும். (இ - ள். இவருடைய அழகிய பவளம்போன்ற வாயானது, என்னுடைய உயிரை வந்துகவராரின்றது; குளிர்ந்த நகையானது, அறிவை அழிக்காரின்றது; காதின்மீது உலாவி மதர்த்துநீண்ட விழியானது, என்னுடைய நெஞ்சத்தைக் கிழித்து உலவாரின்றது; ஆதலால், இவர்க்கு மென்மை எங்குள்ளதோ சொல்லுவாயாக; எ - று. யாண்டையதோ . எவ்விடத்ததோ.)

(ரு - ரு.) இதனைப் பண்புத்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் தர்மாக்ஷேப மெனப்படும். இங்குத் தலைமகளாகிய பண்பியை உடன்பட்டு அவளது மென்மையாகிய பண்பை இல்லையென விலக்கியமை காண்க. 'மைந்தருயிர்கவரும்,' 'முறுவல்செயலழிக்கும்,' 'மீதுலவு,' 'மதர்விழிக நெஞ்சங்கழித்துலவும்' என்று பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(ரு) காரணவிலக்கு:—"மதாரிக் கண்ணிவப்ப வார்புருவங் கோட, அதர் துடிப்ப வணிகே-நுதல்வியர்ப்ப, நின்பா னிகழ்வனகண்டஞ்சாதலென்னெஞ்ச, மென்பாற் றவறினமை யால்" எனவரும். (இ - ள். மடவாய்! செவ்வரிபரந்தமதர்த்த கண் சிவப்ப, நீண்ட புருவம் வளைய, அதர் துடிக்க, அழகுசேர்ந்த நெற்றியானது வியர்ப்ப, உன்னிடத்தில் நிகழ்வனவற்றைக்கண்டு என்னுடையநெஞ்சம் பயப்படமாட்டாது: என்னிடத்திற் குற்றமில்லாமையால்; எ - று. கோட - வளைய. அணி - அழகு. பால் - இடம்.)

(ரு - ரு.) அச்சத்திற்குக் காரணமான குற்றம் தன்னிடத்து இல்லாமையைக் கூறியதனால், காரணவிலக்காயிற்று. அதர். உதடு. அணிகே-நுதல்-சுட்டியென்னும் ஆபரணம் பொருந்திய நெற்றியுமாம். நிகழ்வன உண்டாகின்ற கோபக்குறிகள். ஆல்-ஆசை.

(சு) காரியவிலக்கு:—"மன்னவர் சேயர் மயிலகவி யாடலும், பொன்னலருங் கொன்றையும் பூந்தளவின்-மென்மலரு, மின்னுயிரா நீண்முகிலு மெய்யென்று கெள்வதே, லென்னுயிரோ வின்னுமுளது" எனவரும். (இ - ள். நம்காதலர் (வினைகருதிச்) சேய்த்தாகிய நாட்டுளராக மயிலினங்கள் கூவியாடுதலும் கொன்றைகள் பொன்போல் மலர்தலும் அழகிய முல்லையின் மெல்லிய மலரும் மின்னலைக்கொடுக்கின்ற நெடியமேகமும் ஆகிய இவை மெய்யென்று கொள்வோமாயின் என்உயிரோ இன்னும் உடலோடு பொருந்தி நின்றது! எ - று.) இதனுள், காரியம்-உயிரில்லாதாதல்.

(ரு - ரு.) இச்செய்யுள், கார்காலத்தில் மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைவன் வாராதவளவிலே அக்காலம் வரக்கண்ட தலைவியின் வார்த்தை. இதில், கார்காலம் வரக்கண்டும் காதலரைப் பிரிந்த யான் உயிரோடிருத்தல் கூடாதகாரிய மென மரணமாகிய காரியம் ஆகக்ஷேபிக்கப்பட்டதனால், காரியவிலக்காயிற்று. சேயர்-தூரதேசத்தில் இருப்பவர். 'மெய்யென்று கொள்வதே' என்ற பாடத்துக்கு, இவை மெய்யாய் பருவத்தில் தோன்றினவென்று கருத்தத்தக்கனவல்ல; ஏனெனில், என்உயிர் என்உடலோடுபொரு

நீதிநின்றமையால் என்று பொருள்கொள்க; அப்பருவம் (அ)
இவை தன்னடைவிலே தோன்றின என்றபடி. (சுந

கடி. வன்சொல் வாழ்த்துத் தலைமையிக்குச்சி
துணைசெயன் முயற்சி பரவச முபாயங்
கையற லுடன்படல் வெகுளி யிரங்கல்
ஐய மென்றங் கறிந்தனர் கொளலே.

என்பது: அவ் விலக்கென்னும் அலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ-பு.) வன்சொல்விலக்கும், வாழ்த்துவிலக்கும், தலைமைவிலக்
கும், இக்குச்சிவிலக்கும், துணைசெயல்விலக்கும், முயற்சிவிலக்கும்,
பரவசவிலக்கும், உபாயவிலக்கும், கையறல்விலக்கும், உடம்படல்
விலக்கும், வெகுளிவிலக்கும், இரங்கல்விலக்கும், ஐயவிலக்கும்
என்று சொல்லிய பதின்மூன்று பாகுபாட்டையுடைய தென்று அறிந்து
கோடலை யுடைத்து, அவ்வலங்காரம்; (எ - று.)

அவற்றுள்,

(க) வன்சொல்விலக்கு என்பது - வன்சொற்சொல்லி விலக்குவது.
அது “மெய்யே பொருண்மேற் பிரிதியேல் வேறொரு, தையலை நாடத்
தகும்பினக்கு - நெய்யிலேவேல், வள்ளல் பிரிவற்றம் பார்த்தெங்கள்
வாழ்நாளைக், கொள்ள வழலுமாங் கூற்று” எனவரும். (இ - ள்.
ஒருதலையாகப் பொருண்மேல் ஆசையாற் பிரிதியேல், இப்பொழுதே
உனக்கு ஒருமனையாளைத் தேடத் தகுவதாயிருந்தது; நெய்யை
யுடைத்தாகிய வேலையுடைய வள்ளலே! நீ பிரிந்த அவகாசத்தைப்
பார்த்து அப்பொழுதே எங்கள்வாழ்நாளைக் கொள்வதாக நினைத்
துத்திரியாநின்றது, கூற்றம்; எ - று. வள்ளல் - அண்மைவிளி.
வாணன் - உயிர்மேல்நின்றது.)

(ரு - ரை.) இது வடமொழியில் பருஷாக்ஷப மெனப்படும். நீ
என்னைப் பிரிந்தால் உடனே நான் இறப்பே தைலால், நீ வேறொரு
மகளை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்கு இப்பொழுதே முயலலா
மென்று கடுமையாகச்சொல்லிக் கணவன்செலவை ஒருத்திவிலக்கி
யதனால், வன்சொல்தடைமொழியாயிற்று. ஒருதலையாக-துணிவாக.
இலை வேல் - இலைவடிவமான வேல். கூற்றம் - யமன். ‘கொள்ள
விழையுமாம்’ என்றும் பாடம்; விழையும் - விரும்பும். அற்றம் - சம
யம். இச்செய்யுளைத் தோழிவார்த்தையாகவுங் கொள்ளலாம்.

(உ) வாழ்த்துவிலக்கு என்பது - வாழ்த்திவைத்து விலக்குவது.
அது “செல்லு நெறியனைத்துஞ் சேம நெறியாக, மல்க நிதியம்
வளஞ்சிறக்க - வெல்லு, மடற்றேர் விடலை யகன்றுறைவ தியாங்கல்,
விடத்தே பிறக்கவியாம்” எனவரும். (இ - ள். வென்றியினையும்
வலியினையுமுடைய தேரினையுடைய வீரனே! நீ எம்மைப்பிரிந்து
போகக்கருதிப் போகும் வழியனைத்தும், உனக்குக் காவலாகிப் பரி
காஞ்செய்வதாக; நினக்குப் பொருள்வருவாயும் பெருகுவதாக;

செல்வம்பெருக; நீ இப்படிப்பிரிந்து நிலையாகநிற்பது எவ்விடம்? அவ்விடத்தை எங்கட்குச் சொல்லவேண்டும்; நாங்கள் அவ்விடத்தே அறிந்து பிறப்போமாக; எ-று. இறக்குங்காலத்து உண்டாய நினைவு இறந்தபின்னர் வந்து ஊட்டு மென்பது அறிக.)

(கு-ரை.) இதனை ஆசித்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆசீர்வசநாக்ஷேப மெனப்படும். வாழ்த்துக் கூறும் வாய்பாட்டால் தலைவி தன்நிலையைக் காட்டித் தலைவன் செல்வை விலக்கியதனால், இது வாழ்த்துவிலக்காயிற்று. சேம நெறியாக-க்ஷேமமுள்ள வழியாகக்கடவன. 'நீ பிரிந்துசெல்லுமிடத்து நாங்கள் பிறக்கக் கடவோம்' என்றது, இங்குஇறந்து அங்குப்பிறந்து உன்னை மணஞ்செய்துகொள்வோ மென்றவாறு. 'வளஞ்சரக்க' 'உறைவதாங்கோ ரிடத்தேபிறக்கறிவேம்' என்றும் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன.

(ங) தலைமைவிலக்கு என்பது - தன்பால் தலைமைதோன்றக் கூறி விலக்குவது. அது "பொய்ம்மை நெறிதீர் பொருளு மிகப்பயக்கு, மெம்முயிர்க்கு மேது மிடரில்லை - வெம்மைதீர்ந், தேக வினிய நெறியணிய வென்றாலும், போக லொழிவாய் பொருட்கு" எனவரும். (இ - ள். பொய்யாகியவழியினை த்தப்புவிக்கின்ற பொருளும் பெரிது உண்டாகும்; எங்களுயிர்க்கும் ஓரிடருண்டாகமாட்டாது: அவ்வழி நடையும் வருத்தமின்றி இன்பமுண்டாக்கும்; அவ்வழிதானும் சிறுகித்தோன்றும் என்று சொன்னோமேயாயினும், பொருள்கருதிப் போகின்ற போக்கை நீ ஒழிவாயாக; எ - று.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ப்ரபுத்வாக்ஷேப மெனப்படும்: இதில் முதல் மூன்று அடிகள் தனதுதலைமைதோன்றக் கூறி முடிவில் விலக்கியமை காண்க. பொய்ம்மைநெறிதீர் பொருள் - நியாயமானவழியால் ஈட்டப்படும் பொருள். 'ஏகலினிய' என்றும் பாடம்.

(ச) இகழ்ச்சிவிலக்கு என்பது - இகழ்ந்து விலக்குவது. அது "ஆசை பெரிதுடையே மாருயிரமே லப்பொருண்மே, லாசைசிறிது மடைவிலமாற் - நேசு, வழுவா நெறியின் வருபொருண்மே லண்ண, லெழுவா யொழிவா யினி" எனவரும். (இ-ள். தலைமைகெடாதவண்ணம் நல்வழிக்கண்ணே யொழுகுகின்றபொருள்கருதிப் பிரிகின்ற பெரியோனே! யாம் எங்கள் அரிதாகிய உயிரின்மேலே மிக ஆசையுடையேம், நீ நினைத்துப்பிரிகின்ற பொருண்மேல் ஆசையுண்டாதற்குக் காரணம் சிறிதும்இலேம்: ஆதலால், நீ பொருண்மேல் ஏகுவாய், அன்றி அதனைத்தவிர்வாய்; எங்கள் தன்மை, இது; எ - று. தேசுவழுவா நெறியின் வரும் அண்ணல் எனக்கூட்டுக. தேசுவழுவாநெறியின்வருபொருள் எனப் பொருட்கு அடையாக்கினும் அமையும்; தேசு - தலைமை. வழுவல் - கெடுதல். நெறி - ஒழுக்கம். எழுதல் - போதல். ஒழிதல் - தவிர்தல், 'இனி' என்றது - எங்கள் நினைவிருந்தபடிசொன்னோம் நீ செய்யுமாறு செய் என்றவாறு.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அநாதராக்ஷேப மெனப்படும். எங்கட்கு உயிராசை மிகவும்உளதே யொழிய உனக்கு இருக்கிறது

போலப் பொருளாசை சிறிதும்இல்லை: இது எங்கள் தன்மை; நீ செல்வதானுற் செல்; இருப்பதானால் இரு என்று அன்பின்றி உதாசீனமாகக்கூறுவதுபோலக் கூறிக்கணவன்செலவை விலக்குதலால், இகழ்ச்சிவிலக்காயிற்று.

(டு) துணைசெயல்விலக்கு என்பது - துணைசெய்வார்போலக் கூறி விலக்குவது. அது “விளைபொருண்மே லண்ணல் விரும்பினையே லீண்டெங், கிளையழுகை கேட்பதற்கு முன்னே-விளைதேன், புடையூறு பூந்தார் புனைகழலாய்போக்கிற், கிடையூறு வாராம லேகு” எனவரும். (இ - ள். மிகுதியாகிய தேன் ஊறுகின்ற பூமாலையினையும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கழலினையுமுடைய தலைவனே! நன்மைபயக்கும் பொருண்மேலே போதல்விரும்பினையாயின், எங்கள்சுற்றத்தார் அழுவது கேட்பதற்குமுன்னே இப்பொழுதே உன்னுடைய போக்கிற்கு விலக்கு வாராவண்ணம் போவாய்; எ - று. நாங்கள் அறிந்து படுவதற்குமுன்னமே நீபோ என்றவாறு. ஈண்டு - இப்பொழுது. விளைதல் - உண்டாதல்.)

(கு - றை.) இதனை நட்புத்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸாசிவ்யாக்ஷேப மெனப்படும். நீ செல்வதை உணர்ந்தமாத் திரத்தால், நீ செல்வதற்குமுன்னமே யாம் இறந்திடுவேம்; ஆதலால், செல்லாதொழி என்று விலக்குங் கருத்தை அங்ஙனங்கூறாமல் ‘நீ செல்வதானால் எமது சுற்றத்தின் புலம்பொலிகேட்குமுன்னமே உன்பிரயாணத்துக்குத் தடைவாராதபடி செல்’ என்று அதற்குத்துணைசெய்யும் வாய்பாட்டாற் கூறியதனால், துணைசெயல்விலக்காயிற்று.

(சு) முயற்சிவிலக்கு என்பது - முயற்சிதோன்றக் கூறி விலக்குவது. அது “மல்லணிந்த தோளா யிதென்கொலோ வான்பொருண்மேற், செல்க விரைந்தென் றுளந்தெளிந்து - சொல்லுதற்கே, யென்று முயல்வலியா னேகனீ யென்றிடையே, தோன்றுகின்ற தென்வாயிற் சொல்” எனவரும். (இ - ள். வளப்பத்தினையுடைய தோளினையுடையாய்! நீ நன்மைபயக்கும்பொருளினிடத்தே கடுகிப்போவாயாக என்று என்உள்ளமானது கலக்கமறச்சொல்லுவதாக நினைத்துத் தொழிற்படாநின்றது; அதற்குள்ளே ஒருசொல் போகா தொழிவாயாக என்று சொல்லுவதாகத் தோன்றுகின்றது; இது என்னொருமோ? சொல்லுவாயாக; எ - று. மல்லல் - கடைகுறைந்தது. கொல் - ஐயம்.)

(கு - றை.) இது வடமொழியில் யத்நாக்ஷேப மெனப்படும். கணவன் செல்விற்கு உடன்பாடான முயற்சி தன்னிடந் தோன்றியதாகக் கூறி விலக்கியமை காண்க. மல்லணிந்த - வலிமைகொண்ட எனினுமாம். இதுஎன்கொலோ - இது என்னகாரணமோ? இதற்கு யான் என்செய்வேன் என்றபடி. வான்பொருள் மேல் - சிறந்த பொருளை யீட்டுதலைக்குறித்து. முயல்வல் யான்-முயற்சிசெய்வேன் யான். முயல்வல் + யான் = முயல்வலியான் : ‘தன்னொழி’ [நன், மெய், 3]

(எ) பரவசவிலக்கு என்பது - தன்வசமல்லாமைதோன்றக்கூறி விலக்குவது. அது “செல்கை திருவுளமேல் யானறியேன் நேங்கமழ்தார், மல்லகலந்தங்கு மதர்வழியின்-மெல்லிமைக, னோக்கு விலக்கு மென நோவா ளிவள்காதல், போக்கி யகல்வாய் பொருட்கு” என வரும். (இ - ள். இவளைப்பிரிவதே காரியமாகத் திருவுள்ளத்து அடைத்துப் பொருட்குப்பிரிவாயானால் அதன்மேல் அடுக்குங்காரியம் என்னுலறியப்படா தாகலான், நறுநாற்றத்தையுடைத்தாகிய தாரினையும் வளப்பத்தினையுமுடைத்தாகிய நின்னுடைய மார்பின் கண்ணே பிரியாதுதங்கப்பட்ட வழியினிடத்து உண்டாகிய மெல்லிய இமைகள் எம்முடைய தலைவன்மார்பினைப்பார்க்கின்றபார்வையினை விலக்காநின்றன என்று அதற்குவருந்துந்தன்மையையுடைய இவள் நின்மேல் வைத்த ஆசையினைப்போக்கிப் போவாயாக.)

(கு-ரை.) இது தன்னைப் பிறள்போலக் கூறிய தலைவிவார்த்தையென்றாவது, தலைவியின்நிலைமையைக் கூறுந் தோழிவார்த்தையென்றாவது கொள்க. கணவன்மார்பை இடைவிடாது பார்த்தற்குத் தடையாகின்றன கண்களின் இமைகள் ளென்று இமைகொட்டு தலாலாகுந்தடைக்கும் ஆற்றாது வருந்துகிற இவளது ஆசையைத் தீர்த்துவிட்டே நீ செல்லவேண்டும்; அங்ஙனமன்றிச் சென்றால் அதனால் வருந் தீங்கு யானொழிக்கற்பாற்றன்று என்று தன்வசமல்லாமைகாட்டிச் செலவை விலக்கியதனால், பரவசவிலக்காயிற்று. ‘காதல்போக்கியகல்வாய்’ என்றது - உன்செலவை இப்படிப்பட்ட காதலுக்குச் சொல்லி அதனை யுடன்படுத்திவிட்டு நீ செல், யான் என்வசமன்றி அதன்வசமாக நடக்கிறேன் என்றவாறுமாம்.

(அ) உபாயவிலக்கு என்பது - விலக்குவதனை ஒருபாயங்காரணமாகக் கூறிவிலக்குவது. அது “இன்னுயிர் காத்தளிப்பாய் நீயே யிளவேனின், மன்னவனுங் கூற்றுவனும் வந்தணைந்தா - லன்றோர், தமக்கெம்மைத் தோன்றாத் தகைமையதோர் விஞ்சை, யெமக்கின் றருள்புரிந்தே யேகு” எனவரும். (இ - ள். எமது இனியவுயிரைக் காக்கும் தன்மையையுடையதாகிய நீயே பிரியக் கருதினையாயின் எம்மிடத்து இளவேனிற்காலத்துக்குத் தலைவனாகிய காமனும் உயிர்க்குத்தலைவனாகிய கூற்றுவனும் வந்துசேர்ந்தால் அவர்கண்ணுக்கு நாங்கள் தோற்றாதேயிருப்பதொரு விசையை எமக்குத் தந்து பின்புபோவாயாக; எ-று.)

(கு-ரை.) வருத்துந்தன்மையுடைய மன்மதனுக்கும் யமனுக்கும் யாம் கட்டிலனாகாதபடி ஒருமாயவித்தையை எமக்கு அருள்செய்து செல் என்று, செல்லுதற்கு ஒருபாயங்காட்டுவதுபோல அதனை விலக்குதலால், உபாயவிலக்காயிற்று. நீ பிரிந்தால் எமக்கு உயிர் வாழும்வகை யில்லை யென்று குறிப்பித்து விலக்கியவாறு. இன்று-இப்பொழுது.

(க) கையறல்விலக்கு என்பது-தந்தமக்குவேண்டிய பொருள்மேல் மூயலும் ஒழுக்க மின்மை தோன்றக் கூறுவது. அது “வாய்த்த

பொருள்விளைத்த தொன்றில்லை மாதவமே, யார்த்த வறிவில்லை யம்பலத்துக் - கூத்துடையான், சிலஞ் சிறிதேயுஞ் சிந்தியேன் சென் றெழிந்தேன், காலம் வறிதே கழித்து” எனவரும். (இ-ள். நற்பொ ருளைவிளைத்தற்குக் காரணமாகிய யாதொருமுயற்சியுஞ் செய்ய வில்லை; பெரியதவத்தைத் தேடிக்கொள்ளத்தக்க அறிவு மில்லை; சிதாகாசத்தில் ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்கின்ற நடேசனுடைய மான் மியத்தைச் சிறிதேனும் நினைக்கவில்லை; ஆதலால், என்வாண்கை வீணாகக்கிடீட்டேன்; எ-று. வாய்த்தபொருள் நற்பொருள். விளை த்தல் - தேடல். மா தவம்-பெரிய தவம். ஆர்த்தல் - பிணித்தல்.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அநுசயாக்ஷேபமெனப்படும். கையறல்-செயலறுதல்; நடந்தசெய்தியைக்குறித்து வருந்துதல். ‘மாத வமே லார்த்த’ என்ற பாடத்துக்கு-பெரியதவத்தின்மேல் தொடர்ந்த என்று பொருள். ‘சிலம் வறிதேயும்’ என்றும், ‘சென்றெழிந்த காலம்’ என்றும் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. மான்மியம்-மகிமை. பிணித்தல்-விடாதுகொள்ளுதல்.

(க0) உடன்படல்விலக்கு என்பது - *உடன்பட்டார்போல விலக்கு வது. அது “அப்போ தடுப்ப தறியே னருள்செய்த, விப்போ திவளு மியைகின்றான்-தப்பில், பொருளோ புகழோ தரப்போவீர் மாலை, யிரு ளோ நிலவோ வெழும்” எனவரும். (இ - ள். குற்றமற்ற பொரு ளென்ன புகழென்ன இவற்றையுண்டாக்குதற்குப் பிரிந்துபோவீர்; நீர்பிரிந்த அப்பொழுதே இவளுக்கு அடுப்பதொன்றும் என்னால் அறியப்படாது; நீர் அருளிச்செய்த பிரிவுக்கு இப்போது இவளும் உடன்படாதின்றான்; இதுகிடக்க, மாலைக்காலம்வந்தபொழுதே அத லேடு இருளோ மதியமோ வருதல்செய்யும்; இதனை நீர் அறிவீர்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் அநுஜ்ஞாக்ஷேப மெனப்படும். தலைவன் செலவிற்கு உடன்பட்டாற்போன்று கூறித் தலைவிக்கு அப்பிரிவுக்காலத்தில் இருளினாலும் நிலவினாலும் உண்டாகும் பெருந்துயரை எடுத்துக்காட்டி அவன் செலவைத் தோழி விலக்கு தலால், உடன்படல்விலக்காயிற்று. ‘அருள்செய்ததிப்போது’, ‘இசைகின்றான்’ என்று பாட பேதம் உண்டு.

(கக) வெகுளிவிலக்கு என்பது - வெகுளி தோன்றக் கூறி விலக் குவது. அது “வண்ணங் கருக வகைசரிய வாய்புலர, வெண்ணந் தளரவெதிர்நின்று-கண்ணின்றிப், போதல் புரிந்து பொருட்காதல் செய்விரால், யாதும் பயமிலேய்யாம்” எனவரும். (இ - ள். இவளு வடய நிறங் கருகி வேறுபடவும், கையில் வகை சிந்தவும், வாய் நீற்று உலரவும், நன்மையெய்துவதாக நாங்கள் எண்ணிய எண்ண மெல்லாம் பழுதாகவும் எங்கனெதிரே நின்று கண்ணோட்டமின்றிப் பிரிதல்விரும்பி எங்களை வெறுத்துப் பொருளை ஆசைப்படுவீரா னால் இனி எங்கட்கு ஒருபயனுமில்லை; எ - று.)

* ‘உடன்பட்டாற்போன்று விலக்கிக்கூறுவது’ என்றும் பிரதிபேத முண்டு.

(கு - ரை.) இதனைச் செற்றத்தடைமொழி யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ரோஷாக்ஷேப மெனப்படும். 'தளர்வே மெதிர்தின்று' என்றும் பாடமுண்டு. "ஏகவன்யானென் றெடுத் துரைத்த நீயினிப், போகிலென் போகாக்கா லென்" என்பதும், இவ்வணியாம்.

(கஉ) இரங்கல்விலக்கு என்பது - இரக்கந்தோன்றக் கூறி விலக்கு வது. அது "ஊச ரெழிலிழக்கு மொப்பு மயிலிழக்கும், வாசஞ் சுணையிழக்கும் வள்ளலே - தேசு, பொழிலிழக்கு நானாயெம் பூங்குழலி நீங்க, வெழிலிழக்கு மந்தோ விவண்" எனவரும். (இ-ள். எம்முடைய பூவினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குழலினையுடைய இவள் உயிரிழப்பதேயன்றி, நானே, ஆடுகின்ற ஊசல்களும் வினையாடற்றொழிலையிழக்கும்: மயிலும் உவமையையிழக்கும்; சுணைகளும் நறுநாற்றத்தை யிழக்கும்: பொழிலும் ஒளியை யிழக்கும்; இவ்விடமும் அழகையிழக்கும்: தலைவனே! இனி அடுத்தவாறு செய்; எ - று.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அநுக்ரோசாக்ஷேப மெனப்படும். அடுத்தவாறு - தக்கபடி.

(கஉ) ஐயவிலக்கு என்பது-ஐயுற்றதனை விலக்குவது. அது "மின்றோ பொழிலின் வினையாடு மிவ்வுருவம், பொன்றோ வெணுஞ் சுணங்கிற் பூங்கொடியோ-வென்றோ, திசையுலவங் கண்ணுந்திரண் முலையுந் தோளு, மிசையிருளுந்தாங்குமேர் மின்" எனவரும். (இ-ள். இப்பொழிலின்கண்ணே வினையாடுகின்ற இவ்வுருவம், மின்னினது உருவமோ? அன்றி, பொன்றோவென்று ஐயுறு நிற்த்தையுடைய சுணங்கினையுடைத்தாயிருப்பதோ ருருவத்தையுடைத்தாகிய கொடியோ? யாதோ வென்று ஐயுறுகின்ற நெஞ்சமே! திக்கனைத்தும் பரந்து உலாவித்திரிகின்ற கண்ணினையும் திரண்டமுலையினையும் இரண்டு தோளினையும் தன்மீதே இருளினையும் தாங்கியிருப்பதொரு மின்னு முண்டோ? சொல்லுவாயாக; எ - று. மின்றோ கொடியோ என்று ஐயுற்று, மின்னன்மை துணிதலான், பூங்கொடியோ என்ற ஓகாரம் . தெரிநிலைக்கிளவியான் அன்மையை விலக்கிற்று.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ஸம்சயாக்ஷேப மெனப்படும். ஐயுற்றதனை - சந்தேகப்பட்டதை. பூங்கொடியோ என்றது - பெண் வடிவமோ வென்றபடி. 'பொற்கொடியோ' என்றும் பாடமுண்டு. முன்னிரண்டு அடிகளில் தோன்றிய ஐயம் பின்னிரண்டு அடிகளால் விலக்கப்பட்டது. மின்னலன்றென்று காட்டியதனால் மகளென்று துணிந்தவாறு.

வடநூலிற் காட்டப்பட்ட மூர்ச்சாக்ஷேபம், அநுசயாக்ஷேப மென்னுங் கையறல்விலக்கில் அடங்கும். கையாறென்பது மூர்ச்சைக்கு ஒருபெயராக வழங்குமாறும் அறிக. கருணைத்தடைமொழி இரங்கல்விலக்கிலும், வெப்பத்தடைமொழி வெகுளிவிலக்கிலும் அடங்குமாறு காண்க. ஆதாரத்தடைமொழி, ஆதேயத்தடைமொழி என்

ஈற்போலப் பிறிவாற்றான்வருவனவற்றையும் இவற்றுள்ளே அறிந்து அமைத்துக்கொள்க. “செல்லாமையுண்டே லெனக்குரைமற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” என்பது, வன்சொல் விலக்கின்பாற்படும். “நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற், பகையு முளவோ பிற” என்பது, நிகழ்வினைவிலக்கின்பாற்படும். இங்ஙனம் ஒருவிஷயத்தையே பலவகையிலுங் காட்டியது, ஒவ்வொருகாரியத்தையுங் கவி தன்தோற்றத்தினளவு வகைப்படுத்திக் கூறலாகும் என விழியறிவித்தற்கு என்க. இதுவே பிற அலங்காரங்களின் பலவேறுவிசிற்பங்களுக்கும் நியாயமாம். (சச)

கந. வேற்றுப்பொருள் சிலேடை யேதுவென் றின்னவை
மேற்கூறியற்கையின் விளங்கித் தோன்றும்.

என்பது: இவ்வலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுகூடி வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வேற்றுப்பொருள்வைப்பும் சிலேடையும் ஏதுவும் என்று சொல்லப்பட்டவைகளோடு இவ் விலக்கென்னும் அலங்காரங்கூடி மேற்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கள்போல வரும்; (எ - று.)

(கு-ரை.) பிறஅலங்காரங்களோடு கூடிவருதல்பற்றி, இவற்றை வேறுபிரித்தோதினார்.

அவற்றுள்,

(க) வேற்றுப்பொருள்வைப்புவினக்கு:—“தண்கவிகை யாலுகந் தாங்குமனபாயன், வெண்கவிகைக் குள்ளடங்கா வேந்தில்லை - யுண்டோ, மதியத் துடனிரவி வந்துலவும் வானிற், பொதியப் படாத பொருள்” எனவரும். (இ - ள். உள்ளங்குளிரந்து கொடுக்குங் கொடையையுடைய அநபாயச்சோழனுடைய வெண்கொற்றக்குடைக்கீழ்அடங்காத வேந்தரும் இல்லை: மதியும் இரவியுந்திரியும் ஆகாயத்துள் அடங்காத பொருளும் இல்லை; எ - று.)

(கு - ரை.) இதனைப் பிறபொருள்வைப்புத்தடைமொழி யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அர்த்தாந்தரந்யாஸா க்ஷேபமெனப்படும். வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின் இலக்கணத்தை, அடுத்த ரூத்திரத்திற் காண்க. அநபாயன்குடைக்கீழடங்காத அரசரில்லை யென்ற விலக்கை, வானத்திலடங்காத பொருளில்லை யென்ற வேறுபொருள்கொண்டு சாதித்ததனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்புவினலக்காயிற்று. கவி கையால் உலகந் தாங்கும் - கவிந்த கையினால் (பொருள்களையெடுத்துக்கொடுத்து) உயிர்களைக் காக்கின்ற என்க. அநபாயன் என்றவிடத்து ‘சயதுங்கன்’ என்றும், ‘சனநாதன்’ என்றும், எங்கும் என்றவிடத்து ‘உண்டோ’ என்றும் பாடபேதம் உண்டு.

(உ) சிலேடைவினக்கு:—“அம்போ ருகஞ்செற் றமுத மயமாகி, வம்பார் முறுவ லொளிவளர்க்க-விம்பர், முகைமதுவார் கோதை முகமுண் டுலகின், மிகைமதியும் வேண்டுமோ வேறு” எனவரும்.

(இ - ள். தாமரையினது அழகை அழித்து அமிருதத்தன்மைத் தாய்ப் புதுமையோடுகூடி விரியாநின்ற ஒளியை யுடைத்தாதற்கு, முல்லைமுகைக்கையுடையகோதையையுடையாளுடைய முகமல்லது, தாமரையைக் கருகுவித்து அமிருதகலைகளாலியன்ற வடிவுடைத் தாய்ச் செவ்விதராநின்ற ஒளிநிலாவிரிமதி உலகத்திற்கு மிகை எ - று. இஃது-முகத்திற்கும் மதிக்கும் சிலேடை. முறுவல்-ஒளி, வம்பு-புதுமை. இம்பர்-இவ்விடம்.)

(கு - றை.) இம்மாதர்முக முள்ளதனால் மதியொன்று வேண்டுவ தில்லை யென்று விலக்குதலால் விலக்கணிக்கு இடமாகிற இச்செய் யுளில் முன்னிரண்டடிகள் இருபொருள்பட்டதனால், சிலேடைவிலக் காயிற்று. முறுவலொளி-ஒருபொருட்பன்மொழி. மது வார்-தேன் சொரிகிற.

(ஈ) ஏதுவிலக்கு:—“பூதலத்து னெல்லாப் பொருளும் வறிய ராய்க், காதலித்தார் தாமே கவர்தலா-னீதி, யடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி யனபாயா யார்க்குங், கொடுத்தியெனக் கொள்கின்றிலேம்” என வரும். (இ - ள். பூமண்டலத்துள்ளே வறிஞராய் ஆசைப்பட்டார் யாவரும் தாம் ஆசைப்பட்ட பொருள்களைத் தடையின்றித் தாமே யெடுத்துக்கொள்ளுகின்ற ராதலால், நீ உலகத்துவறியோர்க்குக் கொடுக்கின்றாயாக நினைக்கின்றிலோம்; நீதியைச்செய்தலாலே உயர்ந்த சீர்த்தியையுடைய அநபாயனே! எ-று. நீதியடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி யென்றது-பிள்ளையைத் தேர்க்காலிலிட்ட குணம் என்ற வாறு.)

(கு-றை.) ‘நீ யார்க்குங்கொடுத்தி யெனக் கொள்கின்றிலேம் யாம்’ என்ற விலக்குக்கு, யாவரும் உன்பொருள்களை வேண்டியபடி தாமே எடுத்துக்கொள்ளுதலால் என்று காரணங்காட்டியதனால், ஏதுவிலக் காயிற்று. கஎ-ஆம் சூத்திரத்திற் காட்டப்பட்ட காரணவிலக்கினும் இதில் சமத்காரம் மிக்குத்தோன்றுதலால், இது பிறிதோரணியை உட்கொண்ட தென வேறுகாட்டப்பட்டது. (சடு)

விலக்கலங்காரம் முற்றும்.

எ. வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.

உ0. முன்னென்று தொடங்கி மற்றது முடித்தற்குப் பின்ன ரொருபொரு ளுலகறி பெற்றி வேற்றிவைத் துரைப்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே வேற்றுப்பொருள்வைப் பென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) முன் ஒருபொருட்டிற்றந்தொடங்கிப் பின்னர் அது முடித்தற்கு வலியுடைய பிறிதொருபொருளை உலகறிபெற்றியான் வைத்துமொழிவது வேற்றுப்பொருள்வைப் பென்னும் அலங் காரமாம்; (எ - று.)

இதன் அகலம் உரையிற் கொள்க.

(ரு-ரை.) இது வடமொழியில் அர்த்தாந்தரந்யாஸ மெனப்படும். ஒரு வாக்கியப்பொருளைக் கூறி நாட்டி அதனை உறுதிப்படுத்துதற்கு மற்றொரு வாக்கியப்பொருளைக் கூறிவைத்தல் இதன் இலக்கணம். ஒருவாக்கியப்பொருளை மற்றொரு வாக்கியப்பொருள் கொண்டு சாதிப்பது என்க. இவ்வணியில் பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருளும், சிறப்புப்பொருளாற் பொதுப்பொருளும் சாதிக்கப்படும்; அவை இடம் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. வலி - வல்லமை. உலகறிபெற்றியான் - பிரசித்தமான விதத்தால். (சக)

உக. முழுவதுஞ் சேற லொருவழிச் சேறன்

* முரணித் தோன்றல் சிலேடையின் முடித்தல்
கூடா வியற்கை கூடு மியற்கை

† யிருமை யியற்கை விபரீதப் படுத்தலென்று
இன்னவை யெட்டு மதன தியல்பே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) முழுவதுஞ்சேறலும் ஒருவழிச்சேறலும் முரணித் தோன்றலும் சிலேடையின்முடித்தலும் கூடாவியற்கையும் கூடு மியற்கையும் இருமையியற்கையும் விபரீதப்படுத்தலும் என எண் வகையான் வருவது அவ்வலங்காரத்து இயல்பு; (எ - று.)

அவற்றுள்,

(க) முழுவதுஞ்சேறலென்பது-ஒருதிறம் உரைத்தால் அத்திறம் எல்லாவற்றின்மேலும் முற்றச்செல்ல உரைப்பது. அது “புறந்தந்திருளிரியப் பொன்னேமி யுய்த்துச், சிறந்த வொளிவளர்க்குந் தேரோன்-மறைந்தான், புறவாழி சூழ்ந்த புவனத்தே தோன்றி, யிறவாது வாழ்கின்றார் யார்” எனவரும். (இ - ள். உலகைக் காத்துப் பொலிவுடைய சக்கரத்தை நடத்தி இருள்கெட மிக்கவொளியை வளர்க்குந் தேரையுடைய ஆதித்தன் மறைந்தான்; கடல்குழந்த உலகிற் பிறந்தார் இறவாதே வாழ்கின்றார் யாவர்? எ - று.)

(ரு-ரை.) இதனைப் பொதுப்பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விசுவவியாபி யெனப்படும். திறம்-பொருள்; விஷயம். சேறல்-செல்லுதல். புறந்தந்து-காத்து. இனி, இருள் புறந்தந்து இரிய-இருள் புறங்கொடுத்துஓட எனினும் அமையும். ‘பொன்மேனியுய்த்து’ என்று பாடமோதி, பொன்னிறமான உடம்பைக் கொண்டு என்று உரைப்பாருமுளர். ‘மறைந்தால்’ என்ற பாடத்துக்கு, மறைந்தானென்றால் என்று பொருள். இச்செய்யுளில் தோன்றியிறக்குந்தன்மை உலகத்துப்பொருள்கட்கெல்லாம் பொதுவாக நின்றல் காண்க. முந்தினவாக்கியம்-சிறப்புப்பொருள்.

* ‘முரணிற்றேன்றல்’ என்றும் பாடமுண்டு.

† ‘இருமை விபரீத மெனவத னியல்பே’ என்றும் பாடமுண்டு.

பிந்தின வாக்கியம்-பொதுப்பொருள். மற்றை உதாரணச் செய்யுளி லும் இங்ஙனமே வந்துள்ளன. மாறிவருதல், சிறுபான்மை.

(உ) ஒருவழிச்சேறலென்பது-ஒருதிறம் உரைத்தால் அத்திறம் எல்லாவற்றின்மேலும் முற்றச்செல்லாது சிலவற்றின்மேலே சென் றொழிவது. அது“எண்ணும் பயன் றாக்கா தியார்க்கும் வரையாது, மண்ணுலகில் வாம னருள் வளர்க்குந்-தண்ண றுந்தேன், பூத்தளிச் சூந் தாராய் புகழாளர்க் கெவ்வுயிருங், காத்தளிக்கை யன்றோ கடன்” எனவரும். (தூக்கல்-விசாரித்தல். வாமன்-திருமால். கடன்-முறைமை.)

(கு - ரு.) இதனைச் சிறப்புநிலைப் பிறப்பொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விசேஷஸ்த மெனப்பட டும்.(இ-ள். உலகத்திலே திருமால் கருதப்படும்பயன் யாதொன்றை யுங் குறியாமல் எல்லோர்க்கும் வரையறையில்லாமல் கருணையை மிகுதியாகச் செய்தருளுவான்; குளிர்ந்த நறிய தேனை வெளிப்படுத்திச் சொரிகிற பூமாலையையுடையவனே! புகழுடையார்க்கு எவ்வுயி ரையுங் காப்பது கடமையன்றோ? எ - று. வாமன் என்பது-அருகன், புத்தன், சிவன் இவர்க்கும் பெயராகவழங்கும். ‘என்னும் பயன் றாக்காது,’ ‘மன்னுலகின்,’ ‘மின்னுறுந்தேன்’ என்றும் பாட முண்டு, இவற்றிற்கு-முறையே, யாதொரு பயனையும் எதிர்நோக் காம லென்றும், நிலைபெற்றஉலகத்தி லென்றும், ஒளிபொருந் திய தேனென்றும் பொருள்காண்க. ‘வாமனருள்வளர்க்கும்’ என்ற விடத்து ‘மேகமழைபொழியும்’ என்ற பாடமும் காணப்படுகிறது; அது முதனாலுக்கு இயைந்ததாம். இச்செய்யுளில் எவ்வுயிருங் காத்தளித்தல் யாவர்மேலுஞ் செல்லாது ‘புகழாளர்க்கு’ என்று சிலர்மேலேயே செல்லுதல் காண்க. தாராய்-ஆடுஉமுன்னிலை. “தாரார்” என்ற பாடம், புகழாளர்க்கு அடைமொழியாம்.

(ங) முரணித்தோன்றலென்பது-தம்முள் மாறுபட்டிருக்கும் இயல்பு டைய பொருள் வைப்பது. அது “வெய்ய குரற்றேன்றி வெஞ்சி னவே றுட்கொளினும், பெய்ய முகிறன்னைப் பேணுவரால்-வையத், திருள்பொழியுங் குற்றம் பலவரினும் யார்க்கும், பொருள்பொழி வார் மேற்றே புகழ்” எனவரும். (வெய்யகுரம்-முழக்கம். சினவேறு-நெருப்பு.)

(கு - ரு.) இதனை முரண்பிறப்பொருள்வைப்பென்று வழங்குத லும் உண்டு. இது வடமொழியில் விரோதி யெனப்படும். இ - ள். கொடிய இடிமுழக்க முண்டாதற்கிடமாய் மிகஉக்கிரமான இடி நெருப்பை உட்கொண்டிருந்தாலும் மழைபொழியும் மேகத்தை அனைவரும் கொண்டாடுவார்கள்; உலகத்தில் இருட்டன்மை மிக்க [கொடிய] பலகுற்றங்கள் உள்ளனவாயினும் யாவர்க்கும் புகழ்தல் பொருள்சொரிபவர்மேலேயே நிகழ்வதாம். எ - று. ஆல்-ஈற்றை. இச்செய்யுளின் முதலடி - கடுஞ்சொல்லுக்கிடமாய்க் கடுங் கோபத்தை உட்கொண்டிருந்தாலும் என்னும் பொருளாயும்

கொண்டது. இங்கு, ஈகைக்கும் கடுங்குரல்முதலியவற்றிற்கும் முரண் இருத்தல் காண்க. ‘பெய்யுமழைமுகிலை’ ‘குற்றம்பலவெனினும்’ என்றும் பாடமுண்டு.

(ச) சிலேடையின்முடித்த லென்பது - முன்னர்வைத்த பொருளையும் பின்னர்வைத்த பொருளையும் ஒருசொற்றொடர்பாற் சொல்வது. அது “எற்றேகொடிமுல்லை தன்னை வளர்த்தெடுத்த, முற்றிழையாள் வாட முறுவலிக்கும் - முற்று, முடியாப் பரவை முழங்குலகத் தென்றுங், கொடியார்க்கு முண்டோகுணம்” எனவரும். இதனுள், கொடுமையுடையார்க்கும் கொடிக்கும் சிலேடை தந்தவாறு காண்க. (இ - ள். முல்லைக்கொடியானது, முன்பு தன்னை வளர்த்துக்காத்த துறைவற்ற அணிகளையுடையாளாகிய இவள் வருந்த முறுவல் செய்யாநின்றது; இஃது என்னே! முழக்கத்தினையுடைய முடிவுதெரியாத கடல் சூழப்பட்ட உலகத்துக் கொடியார்க்குங் குண முண்டாமோ? எ - று.) கொடியார்-கொடுமையுடையார்க்கும், கொடிக்கும் பெயர்.

(கு - ளை.) முறுவலிக்கும்-நகைக்கும்; அரும்பெடுக்கும். குணம்-நற்குணம்; தன்னைவளர்த்தவர் வருந்தத் தான்சிரியாமை. கொடியார் என்பது-கொடியையுணர்த்தும்போது, ‘ஆர்’ என்னும் பலர் பால்விசுதி-உயர்வுபற்றியது.

(ரு) கூடாவியற்கையென்பது-கூடாததனைக் கூடுவதாகக் கூறுவது. அது “ஆர வடமு மதிசீத சந்தனமு, மீர நிலவு மெரி விரியும்-பாரிற், றுதிவகையான் மேம்பட்ட துப்புரவுந் தத்தம், விதிவகையான் வேறு படும்” எனவரும். (துப்புரவு - அநுபவம். விரிதல் - மிகுதல்.)

(கு - ளை.) இதனை இயைபிலிப் பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அயுத்தகாரி யெனப்படும். இ - ள். (குளிர்ந்த) முத்துமாலையும், மிகக்குளிர்ச்சியான சந்தனமும், குளிர்ந்த நிலாவும், (விரகவேதனையுடையார்க்கு) நெருப்புத்தன்மை மிகுகின்றன; உலகத்தில் புகழ்க்கூறுபாட்டாற் சிறந்த இனிய அனுபவப்பொருள்களும் அவரவர்விதிவகையினாலே தம் தம் நிலைமை மாறிவிடும்; எ - று. இச்செய்யுளில் இயல்பிற்குளிர்ந்த பொருள்கள் வெப்பந்தருதலாகிய கூடாததன்மை கூடுவதாக நியாயங்காட்டி நாட்டப்பட்டவாறு காண்க.

(சு) கூடுமியற்கையென்பது-கூடுவதனைக் கூடுவதாகக் கூறுவது. அது “பொய்யுரையா நண்பர் புணைதேர் நெறிநோக்கிக், கைவளை சோர்ந் தாவி கரைந்துகுவார்-மெய்வெதும்பப், பூத்தகையுஞ் செங்காந்தள் பொங்கொலிநீர் ஞாலத்துத், தீத்தகையார்க் கீதே செயல்” எனவரும். (இ - ள். (எக்காலத்தும்) பொய்யறியாத தலைவருடைய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர் வரும் வழி பார்த்துக் கைவளைவீழ உயிர் னைந்து விதனப்படுகின்ற மடவாருடைய மேனி யழலப் பூத்து

விளங்கி வருத்துகின்றது, சிவந்தநிறத்தையுடைய கார்தள்; கடல் சூழ்ந்த ஞாலத்துத் தீக்குணத்தார்க்கு ஈதன்றோ செயல்; எ - று.) தீத்தகையார் என்றது, தீயகுணத்தையுடையார்க்கும், தீப்போலச் சிவந்த நிறத்தையுடைய பூத்தகார்தனார்க்கும் பெயர்.

(கு - னை.) இதனை இயைபுப்பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்கு தலும் உண்டு. இது வடமொழியில் யுக்தாத்மா எனப்படும். தீத் தகையார் மெல்லியலாரை வருத்துதலாகிய பொருந்துமியல்பே இதிற் கூறப்பட்டமை காண்க. 'நண்பா' என்று படித்தல் சிறப் பன்று-அகையும்-வருத்தும். தகை - குணம்.

(எ) இருமையியற்கையென்பது-கூடாததனையும் கூடுவதனையும் ஒருங்கு கூறுவது. அது "கோவலர்வாய் வேயங்குழலே யன்றிக் குரைகடலுங், கூவித் தமியோரைக் கொல்லுமாற்பாவாய்; பெரியோரும் பேணாது செய்வரேபோலுஞ், சிறியோர் பிறர்க்கியற் றுந் தீங்கு" எனவரும். (இ - ள். இடைக்குலமாக்கள்வாயின் வேய்க் குழலிசையே யன்றி ஒலிக்குங்கடலுங் கதறிப் பிரிந்திருந்தாரைக் கொல்லும்; பாவாய்! பெருந்தகைமையுடையாரும் விசாசியாது செய வர்போன்றதுகாண், எப்பொழுதுஞ் சிறியோர் அயலவர்க்குச் செய யுந் தீமைக்காரியத்தை; எ - று. பெரியோர்-கடல். சிறியோர்-குழல். தீங்கு - தீமை. ஆல் - அசை.)

(கு-நை.) இதனை விரவியற்பிறபொருள்வைப்பென்று வழங்குத லும் உண்டு. இது வடமொழியில் யுக்தாயுக்த மெனப்படும். இச் செய்யுளில் சிறியோர் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்தலாகிய கூடுமியற்கை யும், பெரியோர் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்தலாகிய கூடாவியற்கையும் ஒருங்குவந்தமை காண்க. பாவாய் - சித்திரப்பாவை போன்றவனே!

(அ) விபரீதமென்பது - விபரீதப்படச்சொல்லுவது. அது "தலை யிழந்தானெவ்வுயிருந் தந்தான் பிதாவைக், கொலைபுரிந்தான் குற் றங் கடிந்தா - னுலகிற், றனிமுதன்மை பூண்டயர்ந்தோர் வேண்டு வரேற் றப்பா, வினையும் விபரீதமாம்" எனவரும். (இ - ள். முழுதுல கும்படைத்த பிரமன் தலையிழந்தான்: பிதாவைக் கொன்ற சண்டி சன் குற்றந்தீர்த்தான், ஒருவர்க்குமில்லாத பெருமையுடையாராய் உயர்ந்தோர் நினைப்பின் தப்பாத வினைகளும் உலகத்து மறுதலைப் படும்; எ - று.) இதனுள், நல்வினைப்பயன் தீதாகவும், தீவினைப் பயன் நன்றாகவும் வந்து விபரீதமானது காண்க.

(கு - நை.) இது வடமொழியில் விபர்யய மெனப்படும். இதன் இலக்கணம் - தக்கதைத் தகாததாகவும், தகாததைத் தக்கதாகவும் மாறுபடச்சொல்லது. 'குற்றங்கடர்ந்தான்' என்றும் பாடமுண்டு.

வேற்றுப்பொருள்வைப்பலங்காரம் முற்றும்.

அ. வேற்றுமை யணி.

௨௨. கூற்றிலுங் குறிப்பினு மொப்புடை யிருபொருள்
வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமை யதுவே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே வேற்றுமையென்னும் அலங்காரம்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ௫.) கூற்றினுதைல் குறிப்பினுதைல் ஒப்புடைய இருபொருளைவைத்து அவற்றைத் தம்முள் வேற்றுமைபடச் சொல்லுவது வேற்றுமை யென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

‘வேற்றுமை’ என்னுது ‘அதுவே’ என்ற மிகையால், அவை ஒரு பொருளான வேற்றுமைசெய்தலும், இருபொருளான வேற்றுமை செய்தலும் உடையன. அல்லதூஉம், அவ்விலேசானே, வேற்றுமைப் படக் கூறுதலே யன்றி ஒன்றின்ஒன்று மிகுதிப்படக் கூறவுட்படும்.

(ரு.ஊ.) இது வடமொழியில் வ்யதிரேக மெனப்படும். இதன் இலக்கணம்-உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றற்கு வேறுபாடுகாட்டல். கூற்று-சொல்; அதாவது-வெளிப்படை. மிகை-அவசியமில்லாத சொல்; சூத்திரங்களில் அநாவசியமான சொல் இருந்தால், அதனால் ஏதேனும் விசேஷார்த்தங் கொள்ளுதல், மரபு.

(க) ஒருபொருள்வேற்றுமைச் சமம்—“ அனைத்துலகுஞ் சூழ்போயரும்பொருள் கைக்கொண், டினைத்தளவைத் தென்றற் கரிதாம். பனிக்கடன், மன்னவ நின் சேனைபோன் மற்றது நீர்வடிவிற, நென்னு மிதுவொன்றே வேறு” எனவரும். (இ - ள். முழுதுலகுஞ் சூழ்ந்து பிறர்க்குஅரிய பொருள்களையுமுடைத்தாய் இன்னதனை யளவையுடைத்தென்றற்கு அரிதாகுங் குளிர்ந்தகடலும், எல்லா நாட்டையுங் கைக்கொண்டு அவ்வநாட்டரசரது அரிய நிதிய மெல்லாங் கைக்கொண்டு எண்ணற்குஅரிய நினது சேனையும், மன்னவனே! ஒக்குமாயினும், கடலானது நீராகியவடிவையுடையதென்னும்ஒருகுணமே வேறுபட்டிருக்கும்; எ - று.)

(ரு - ஊ.) இதனை ஒருமைவியதிரேகமென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஏகவ்யதிரேக மெனப்படும். இச்செய்யுளில், முன்னிரண்டடியிலுள்ள சொற்களால் கடலுக்கும் சேனைக்கும் (வெளிப்படையாக) ஒப்புமை கூறி, பின்பு கடலென்னும் ஒருபொருளுக்கு ‘நீர்வடிவிறு’ என்னும் பேதம் சொன்னமையால், ஒரு பொருள்வேற்றுமையாயிற்று. இதில் அவ்விரண்டற்கும் உயர்வு தாழ்வு தோன்றாமையால், சம மெனப்பட்டது. முன்னிரண்டடி கிலேடை. ‘நீர்வடிவிறு’ என்பதற்கு - சற்குணம் வடியுந் தன்மைய தென்று பொருள்கொண்டால், அது சேனைக்கு அடைமொழியாகலாம்.

(உ) இருபொருள்வேற்றுமைச் சமம் - “சென்று செவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுள்ளே, நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்று, ளொன்று, மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று, மலரிவருங்

கூத்தன்றன் வாக்கு" எனவரும். (இ - ள். உலாவிச் செவியை யளக்குஞ் செம்மையை யுடைத்தாய் மனங்களில் நின்றமாத் திரத் திலே உவகையை நிறைக்கும் தன்மையை யுடையது மலர்செறியுங் கூந்தலை யுடையாருடைய காதலைச் செய்யுங் கண் ணென்றும், உல கத்தார் செவியான் அளந்தறியுந் தன்மையை யுடைத்தாய்க் கேட் போர்மனங்களைவிடாதேநின்று அளவில்லாவின்பத்தைத்தோற்று விப்பது மலரியெனப்பட்ட ஊரி லுண்டாகிய கூத்தனென்னும் இயற்பெயரையும் சக்கரவர்த்தியென்னுஞ் சிறப்புப்பெயரையு முடையானது கவி யென்றும் வந்தவாறு. இதனுள், ஒன்று - கண்; ஒன்று - கவி என்று கொள்க. மலரி என்பது - ஓரூர்.)

(கு - னர.) இதனை இருமைவியதிரேக மென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் உபயவ்யதிரேக மெனப்படும். இச் செய்யுளில், முன்னிரண்டடியிலுள்ள சொற்களால் இரண்டுபொரு ளுக்கு (வெளிப்படையாக) ஒப்புமைகூறி, பின்பு அவற்றில் ஒன்று மாதர்நோக்கு, ஒன்று கூத்தன்வாக்கு என்று இரண்டுபெர்ருளுக் கும் பேதஞ் சொன்னமையால், இருபொருள்வேற்றுமையாயிற்று. இவ்விரண்டற்கும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றாமையால், சமமெனப்பட்டது. முன்னிரண்டடி - சிலேடை. 'மலரிவரும்' என்பது - மூன்றா மடியில் மலர் இவருமெனவும், நான்காமடியில் மலரி வரு மெனவும் பிரிந்துபொருள்பட்டது, யமகமென்னுஞ் சொல்லணியாம்.

(ங) உயர்ச்சி - "மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுந் தம்மு, ளொலி யும் பெருமையு மொக்கு-மலிதேரான், கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி, கடல்படுவ வெல்லாம் படும்" எனவரும். (மா கடல்-பெரிய கடல். மலி தேர்-மிக்கதேர். கடலிலுள்ளது கச்சியிலுண்டாகும், கச்சியி லுள்ளன கடலிலில்லை யென்க.)

(கு - னர.) இதனை உயர்புவிவியதிரேக மென்று வழங்குதலும் உண்டு. இச்செய்யுளில் கச்சிக்கும் கடலுக்கும் ஒலியாலும் பெருமை யாலும் முன்னர் (வெளிப்படையாக) ஒப்புமைகாட்டி, பின்பு கடலி லுண்டாவனவெல்லாம் கச்சியிலுண்டாகக் கச்சியிலுண்டாவன வெல்லாம் கடலிலுண்டாகா வெனக் கடலினும் கச்சிக்கு உயர்வு கூறினமை கர்ணக. இது-இருபொருள்வேற்றுமையுயர்ச்சியாம்.

இவை - கூற்றுவேற்றுமை.

(கு) இருபொருள்வேற்றுமைச் சமம் - "கார்க்குலமும் பாய்திரையுங் காட்டுங் கடல்படையும், போர்க்களிறும் பாய்மாவும் பொங்குமா - லேற்று, கலமுடைத்து முந்நீர் கதிராழித் திண்டேர், பலவுடைத்து வேந்தன் படை" எனவரும். (இ - ள். கரியமுகிலையும் பார்த்ததிரை களையு முடைத்து, கடலானது; சோழனதுசேனையும், போர்த்தொழின்மிக்க களிறும் பாயுங்குதிரையும் மிக்குத்தோன்றும்: அந்தக்கட லானது, பலபெர்ருளுமேற்றும் மரக்கல முடைத்து; சோழனது சேனையும், பலகதிராழித்திண்டேரினையு முடைத்து; எ - று.)

(கு - னர.) இச்செய்யுளில், கார்க்குலத்தையும் பாய்திரையை யு முடைய கடலுக்கும், போர்க்களிறையும் பாய்மாவையுமுடைய

சேனைக்கும் (குறிப்பால்) ஒப்புமைகூறி, அவற்றில் கடல் மரக்கல் முடையது, சேனை தேருடையது என்று இரண்டுபொருளுக்கும் பேதஞ்சொன்னமையால், இருபொருள் வேற்றுமையாயிற்று. இவ் விரண்டற்கும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றாமையால், சமமெனப்பட்டது. 'ஏற்றகலம்,' 'முன்னீர்' என்றும் பாடமுண்டு. கதிராழித்திண்டேர் - ஒளியையும் சக்கரத்தையு முடைய வலிய தேர்.

(சு) உயர்ச்சி - "பதுமங் களிக்கு மளியுடைத்துப் பாவை, வதன மதர்நோக் குடைத்துப்புதையிருள்கு, ழப்போ தியல்பழியு மம்போ ருகம்வதன, மெப்போது நீங்கா தியல்பு" எனவரும். (பதுமம் - தாமரை. வதனம் - முகம். களித்தல் - மயங்குதல். புதையிருள்குழப் போது - மலை.)

(கு - ரு.) இ - ள். தாமரைமலர், (தன்னிடத்தே) களிக்கின்ற வண்டுகளை யுடையது: மாதின்முகம், (தன்னிடத்தே) மதர்த்தபார் வையையுடையது; இவற்றில் தாமரைமலர், நிறைந்த இருள் சூழும் இராக்காலத்தில் தன்இயல்புகெடும்: முகம், எப்பொழுதுந் தன் இயல்புகெடாது; எ - று. இச்செய்யுளில் களிக்கும்வண்டுள்ள தாமரைக்கும், மதர்த்தகண்ணுள்ள முகத்துக்கும் குறிப்பால் ஒப்புமை கூறி அவற்றில் தாமரை இராப்பொழுதில் இயல்பு அழிய முகம் எப்போதும் இயல்பு அழியாது எனத் தாமரையினும் முகத்துக்கு உயர்வுகூறினமை காண்க. இது - இருபொருள்வேற்றுமையுயர்ச்சி யாம்.

இவை - குறிப்புவேற்றுமை.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(சஅ)

௨௩. அதுவே,

குணம்பொருள் சாதி தொழிலோடும் புணரும்.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ் வேற்றுமை யென்னும் அலங்காரம், குணத்தோ டும் பொருளோடும் சாதியோடும் தொழிலோடும் கூடியும் வரும்.

அவற்றுள்,

(க) குணவேற்றுமை - "சுற்றுவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமானுங், கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார்-பொற்றொடியா, யாழி யுடையான் மகன்மாயன் செய்யனே, கோழி யுடையான் மகன்" என வரும். (இ - ள். காமனும் சோழனும் தம்மில் நிறமொவ்வார்.பொன் னாற்செய்த வகையலை யுடையவளே! சக்கரத்தையுடையனாகிய மாயனுடைய மகனாகிய காமன் கறுத்திருப்பான்; கோழியென்னும் ஊரை யுடையவனாகிய சோழனுடைய மகன் சிவந்திருப்பான்; எ - று. கோழி-உறையூர். மால்மகன்-காமன். கேழ்-ஒளி.)

(கு - ரு.) இங்கு உபமானமாகிய மன்மதனது நிறத்துக்கும், உபமேயமாகிய சோழராசகுமாரனது நிறத்துக்கும் வேற்றுமை

கூறப்பட்டமை காண்க. இங்கே, குணம்-வண்ணப்பண்பு. சுற்று வில்-கட்டுடையவில். சோழர்-பெருமான்-சோழநாட்டார்-தலைவன். கொற்றப் போர்-வெற்றியைத்தரும் போர். மாயன்-மாயைபோலுங் கருகிறமுடையா னென்க.

(உ) பொருள் வேற்றுமை - “ஓங்க விடைவந் துயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி, யேங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளாகற்று-மாங்கவற்றுண், மின் னோர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது, தன்னே ரிலாத தமிழ்” எனவரும். (இ - ள். உதயமலையில் தோன்றி மேன்மக்கள் தொழு தேத்த விளங்கி இரைந்தொலிக்குங்கடல்குழந்தவுலகத்து இருளை யெல்லாங் கடிவதாயும், பொதியமலையில் தோன்றி அறிவுடையோர் தொழுதேத்த விளங்கி இரைந்தொலிக்குங் கடல்குழலகத்தில் மக்க ளுள்ளத்து உள்ள மயக்கந் தீர்ப்பதாயு மிருக்கின்ற இரண்டுள்ளும், ஒன்று, ஒளியினையும் அழகினையும் தனிக்காலையுமுடைத்தாய தேரி னையும் எல்லாரும்விரும்புங்கதிரினையுமுடைய ஆதித்தன்; ஏனையது, தனக்குஒப்பற்ற தமிழ்; எ - று. ஆழி-தேர்க்கால். நேர்-ஒப்பு.)

(ரு - ரை.) இங்குச் சூரியனும் தமிழு மாகிய இரண்டு ஒப்புடைப் பொருள்களுக்கு ஒருசார் வேற்றுமை கூறப்பட்டமையால், பொருள் வேற்றுமையாம்.

(ங) சாதிவேற்றுமை - “வெங்கதிர்க்குஞ் செந்தீ விரிகடர்க்கு நீங் காது, பொங்கு மதியொளிக்கும் போகாது-தங்கும், வளமையான் வந்த மதிமருட்சிமார்தர்க், கிளமையான் வந்த விருள்” எனவரும். (இ - ள். சூரியனுக்கும் விளக்குக்கும் நீங்காது மதியொளிக்கும் போகாதே நிற்கும், செல்வத்தினுல்வந்த களிப்புடையமார்தர்க்கு இளமையிலுண்டாகிய அறியாமையாகிய இருள்; எ-று.)

(ரு - ரை.) இதில் புறவிருளினும் அகவிருளுக்கு முச்சுடராலும் அறியாமையாகிய வேற்றுமை கூறப்பட்டது காண்க. இங்கே இரு ளென்றது, பலர்க்குந் தோன்றும் அறியாமையை உணர்த்தலால், சாதியெனப்பட்டது.

(ச) தொழில்வேற்றுமை-“புனனாடர் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும், வினைவகையான் வேறு படுவர்-புனனாட, நேற்றெறிந்து மாற்ற லர்பா லெய்தியபார் மாயவ, நேற்றிரந்து கொண்டமையி னால்” எனவரும். (இ - ள். நீர்நாடர்கோமானாகிய சோழனும் பொலிவினையுடைய துளசிமாலையை யணிந்த மாயனும் தொழிலான் வேறுபட்டிருப்பர்; சோழன் பகைஞர்எறிந்தவேலைத் தன்மீது ஏற்றும் தனது வேலைப் பகைஞர்மேல் எறிந்தும் கைக்கொண்ட உலகை மாயத்தை யுடைய திருமால் நீரேற்றும் இரந்தும் கொண்டமையினால், எ-று. புனனாடு-காவிரிநாடு.)

(ரு - ரை.) உபமேயமாகிய சோழனுக்கும், உபமானமாகிய திரு மாலுக்கும் தொழிலில் வேற்றுமை காட்டப்பட்டது.

* அஃதேல், மேற்காட்டியவற்றுள் இந்நான்கும் ஒழித்துக் காட்டியன உளவோ வெனின், இல்லை. மற்று இச்சுத்திரம் வேண்டாகூறினார், வேண்டியது முடித்தற்கு. மற்றும் வேண்டியதியாதோவெனின், இவ்வலங்காரம் பிற அலங்காரங்களோடு கூடிவருவனகோடற்கு என்பது. என்னை?—“விலக்கியல் சிலேடையின் மேவவும் பெறுமே” என்றலின். அவை வருமாறு :—

(க) விலக்கியல்வேற்றுமை - “தம்மாற் பயன்றாக்காதி யாவரையுந் தாங்கினுங், கைம்மாறுங் கால முடைத்தன்றே யெம்மாவி, யன்னவனை யாழியனபா யனையலராண், மன்னவனை மானுமோ வான்” எனவரும். (இ - ள். உலகத்தாராற் பயனைவிரும்பாது யாவரையுந் தாங்கினும் மேகம் கைம்மாறுங் காலவரைவுடைத்து; ஆதலால், கைம்மாறுங்காலவரைவின்றிக் கொடுக்கின்ற எம்முடையஉயிரை யொத்தவனை அநபாயனைத் திருமகளுக்குநாயகனை மேகம் ஒக்குமோ? எ-று. இரப்போரிடத்துப் பேரோராது யாவர்க்குங் கொடுப்பினும் அநபாயன்கை மாறுது: மேகம் இப்படி கொடுத்துக் கைமாறும்; ஆகலான், அநபாயன்கையை மேகம் ஒவ்வாது என்க. ‘தம்மாற் பயன் தூக்காது’ என்பதற்கு-கொடையாற்பெறும்பேறு ஓராது எனினும் அமையும்.)

(கு -ரை.) சோழனுக்கும் மேகத்துக்கும் உள்ள ஒப்புமையோடு வேற்றுமையையும் எடுத்துக்காட்டி அது அவனுக்கு ஒப்பாகாதென விலக்கியதனால், விலக்கியல்வேற்றுமையாயிற்று. தாங்குதல்-பாது காத்தல். கைம்மாறுங் காலவரைவு-சிலகாலங்களில் இல்லாதாதல். ஆழி-ஆஜ்ஞாசக்கரம்.

(உ) சிலேடேவேற்றுமை - “ஏறடர்த்து வின்முருக்கி யெவ்வுலகுங் கைக்கொண்டு, மாறடர்த்த வாழி வலவனைக்-காறெழுதற், கெஞ்சின ரில்லெனினு மாய நிகனெடுமால், வஞ்சியா னீர்நாட்டார் மன்” எனவரும். (இ-ள். விடைதழுவி வில்லிற்றுத்து மூன்றுலகும் அளந்து கைக்கொண்டு பகைஞரைத் தொலைத்த சக்கரத்தையுடைய மாலை உலகத்துள்ளார்யாவரும் வணங்குவாரெனினும் மாயனென்று சொல்லப்படுவான்; பாண்டியனுடைய சுறவேற்றுக் கொடியை யழித்துச் சேரனுடைய விற்கொடியைச் சிதைத்து எல்லாநாட்டையுங் கைக்கொண்டு தன்னோடொப்பார்உலகத்திலில்லை யெனச் சக்கரஞ்செலுத்திய சோழனைத் தொழுதற்கு ஒழிந்தாரில்லை யென மாயனோடு ஒப்பித்துச் சொல்லினும், சோழன், வஞ்சியான், (கருவூருடைமையின்); எ-று. மாறு-பகைஞரும், உவமையும். இறுத்தல்-வளைத்தல். எஞ்சினர்-ஒழிந்தார். வஞ்சி-கருவூர். நீர்நாடு-காவிரிநாடு. வஞ்சியான்-வஞ்சியென்னும் ஊருடையான். ஏற்றுக் கொடியென்றதற்கு - காடவர்கோன்கொடியென்று பொருள்கூறுவாரு முளர்.

*இங்குச் சிலபிரதிகளில் அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது:—மேற் கூறியனவும் இந்நான்குமே யென்க. ‘ஒடும்’ என்ற உம்மையால், வேற்றுமை பிற அலங்காரங்களோடுங் கூடிவரும்.

(கு - ரை.) திருமால் ஏழுஎருதுகளைத் தழுவியது, கிருஷ்ணவ தாரத்தில். வில்முறித்தது, கிருஷ்ணவதாரத்திலும், இராமாவதாரத்திலும், சுறவேறு-சிறந்தசுருமீன். சோழனுக்குச் சக்கரம்-ஆஜ்ஞாசக்கரம். இச்செய்யுளில் சிலேடையால் திருமாலுக்கும் சோழனுக்கும் ஒப்புமையும் வேற்றுமையுங் கூறப்பட்டமை காண்க. சிலேடையால், வஞ்சியா னென்பது - வஞ்சனைசெய்யமாட்டா னென்ற பொருளையுந் தந்து, மாயையுடைய திருமாலினும் வஞ்சியானாகிய சோழனுக்கு உயர்வை விளக்கும்.

ஏதுவேற்றுமையென மற்றுமொருவகையுங் காணப்படும்.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.*

(சக)

வேற்றுமையலங்காரம் முற்றும்.

கூ. விபாவனையணி.

உச. உலகறி காரண மொழித்தொன் றுரைப்புழி
வேறொரு காரண மியல்பு குறிப்பின்
வெளிப்பட வுரைப்பது விபாவனை யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே விபாவனையென்னும் அலங்கார முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) ஒன்றன்வினையுரைக்குங்கால் அவ்வினைக்குப் பலரும் அறியவருங் காரணத்தை யொழித்துப் பிறிதொருகாரணமாக இயல்பாகக் குறிப்பின்வெளிப்படஉரைப்பது, விபாவனையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பிறிதொருகாரணமாக இயல்பாக - வேறொருகாரண மாவது இயல்பாவது. குறிப்பின் வெளிப்பட - குறிப்பினால் வெளிப்படும்படி. ஒருகாரியத்தின் பிரசித்தகாரணத்தை யொழிக்க அதற்கு வேறொருகாரணம் ஊகிக்கப்படுவதாயாவது, அக்காரியம் காரண மின்றி இயற்கையில் அமைந்த தென ஊகிக்கப்படுவதாயாவது வருணித்தல் இதன் இலக்கணம். இது தமிழில் பிறிதாராய்ச்சியணியெனவும், வெளிப்பாட்டுநிலையணியெனவும்கூடும்.

*இதன்பின் அடியிலவருகிற வாக்கியங்கள் சிலபிரதிகளில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன:—அஃதேல், இதனைப் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடி வருமென்றது என்னை? பிறஅலங்காரங்கள் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடிவருவனவும் உளவல்லவோ வெனின்,—அவையிலலை யென்பதன்று கூறியது: இதனையும் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடிவருமென்றதுணையே கூறியது என்பது. அல்லதுஉம், இன்னும் அவ்வினையோடு, பிறஅலங்காரங்கள் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடிவருவன கூறாதனவுங் கொள்க; அவை வந்தவழிக் காண்க. இவையனைத்தினையும், 'கூடும்' என்று அனுப்பெற உரையாது 'புணரும்' என்றதனனுங் கொள்க.

அவற்றுள்.

(க) *அயற்காரணவிபாவனை—“தீயின்றி வேந்தமியோர் சிந்தை செழுந்தேறல், வாயின்றி மஞ்ஞை மகிழ்தூங்கும் - வாயிலா, ரின் றிச் சிலநூட் தீர்ந்தா ரிகலின்றிக், கன்றிச் சிலைவளைக்குங் கார்” எனவரும். (தமியோர் - தனியிருந்தோர். மஞ்ஞை - மயில். தூங்கல் - ஆடல். வாயிலார் - ஊடல்தீர்ப்பார். கன்றல்-கறுத்தல். சிலை-வில், இந்திரதனு. கார் - கர்காலம்.)

(ரு - றை.) இ - ள். இணைபிரிந்து தனியிருக்கும் விரகிகளுடைய மனம், நெருப்பில்லாமலே வேம்; மயில்கள், செழிப்பானமதுவை வாயினுட்கொள்ளாமலே களித்துஆடும்; சிலர் [மகளிர்], சந்தி செய்வாரில்லாமலே ஊடல்தணிந்தார்கள்; மேகம், போரில்லாமலே கோபித்து [கறுத்து] வில்லை வளைக்கும்; எ - று. இங்கு வேதல் முதலியவற்றுக்கு உலகநிகாரணமான தீ முதலியவற்றை யொழிக்கக் காப்பருவமென்பதொரு காரணம் ஊகிக்கப்படுவதனால், இது அயற்காரணவிபாவனையாயிற்று. காரென்றுகூறின ரேனும் அது காலமுணர்த்தாமையின் ஊகிக்கப்படுவதேயாம். அயற்காரணம் - வேறொருகாரணம்.

(உ) † இயல்புவிபாவனை—“கடையாமே கூர்த்த கருநெடுங்கண்டேடிப், படையாமே யேய்ந்ததனம் பாவாய் - கடைநெமிரக், கோட்டாமே கோடும்புருவங் குலிகச்சே, ருட்டாமே சேந்த வடி” எனவரும். (குலிகம் - சாதிலிங்கம். சேறு-குழம்பு. சேத்தல்-சிவத்தல்.)

(ரு - றை.) இ - ள். அழகியபெண்ணே! உனது நீண்டகடைக்கண்கள், எவரும் கடையாமலே கூர்மைகொண்டன; தனங்கள், தேடிச்செய்யாமலே தகுதியாய்அமைந்தன; புருவங்கள், கோடியமுங்கும்படி வளைக்கப்படாமலே வளைந்துள்ளன; பாதங்கள், இங்குலிகக்குழம்பில் தோய்க்காமலே சிவந்துள்ளன; எ - று. இங்குக்கடைதல் முதலிய காரணத்தை யொழிக்கக் கூர்த்தல் முதலிய காரியங்கள் இயல்பில்அமைந்தன வென ஊகிக்கப்படுவதால், இது இயல்புவிபாவனையாயிற்று.

குத்திரத்தில் ‘வேறொருகாரணம் இயல்பு குறிப்பின் வெளிப்படவுரைப்பது’ என்பதற்கு-பிறிதொருகாரணம் இயல்பினாலாவது குறிப்பினாலாவது வெளிப்படும்படி சொல்லுவதென்று உரைத்து, “தீயின்றி” என்ற செய்யுளை இயல்புகாரணவிபாவனை யென்றும், “கடையாமே” என்ற செய்யுளைக் குறிப்புக்காரணவிபாவனை யென்றும் காட்டுவாரு முளர்; அது முதனூற்கொள்கைக்கும், மற்றை அணிநூல்களின் போக்குக்கும், உதாரணச்செய்யுள்களின் பொருளமைதிக்கும் பொருந்தா தென உணர்க.

விபாவனை என்னுது ‘ஆகும்’ என்றதனால், வினையெதிர்மறுத்துப் பொருள்புலப்படுப்பினும் பொதுவகையாற் காரணம்விலக்கிக் காரியம்புலப்படுப்பினும் அவ்வலங்காரமா மென்க.

* பிரதிபேதம்: இயல்புகாரண விபாவனை.

† பி - ம்: குறிப்புக்காரண விபாவனை.

அவற்றுள்,

(க) வினையெதிர்மறுத்துப் பொருள்புலப்படுப்பது—“பூட்டாத விற் குணித்துப் பொங்கு முகிலெங்குந், தீட்டாத வம்பு சிதறுமா - லீட்டமாய்க், காணாத கண்பரப்புந் தோகை கடும்பழிக்கு, நாண தயர்த்தார் நமர்” எனவரும். (பூட்டாத வில் - வானவில். பூட்டும் வில் - மக்கள்கைவில். தீட்டாத அம்பு - மழைத்துளி. தீட்டும் அம்பு - கணை. காணாத கண் - பீலிக்கண். காணுங் கண் - மக்கள் கண். அயர்த்தல் - மறத்தல்.)

(கு - னை.) இ - ள். பரவிவிளங்குகிற மேகங்கள், நாணிபூட்டாத வில்லை வளைத்து [இந்திரவில்லைத் தன்னிடத்திலேகொண்டு], தீட்டாதஅம்புகளை [மழைநீர்த்துளிகளை] எப்புறத்தும் சொரிகின்றன; தொகுதியாய் மயில்கள் காணாதகண்களை [பீலிக்கண்களை]ப் பரவச்செய்கின்றன; (இத்தன்மைத்தாகியகார்ப்பருவத்திலே யாம் இறந்துபடுதலாலாகும்) கொடும்பழிக்குக் கூசாமல் நமதுதலைவர் நம்மை மறந்திட்டார்; எ-று. கார்காலத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைவன் அக்காலம்வந்தபின்னும் தான்வாராக அதுதான் வருந்தும் தலைவி இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை இது. இங்கு, பூட்டாத தீட்டாத காணாத என்றவற்றால், வில் அம்பு கண் என்றவற்றின் வினையை எதிர்மறுத்து, இந்திரவில் நீர் பீலிக்கண் என்ற அவற்றின்பொருளைப்புலப்படுத்தியமைகாண்க.

(உ) பொதுவகையார் காரணமில்லக்கி காரியம்புலப்படுப்பது—“காரணமின்றி மலயா நிலங்களலு, மீர மதிவெதும்பற் கென்னிமித்தங்-காரிகையார்க்கீ, யாமே தளர வியல்பாக நீண்டனகண், டாமே திரண்ட தனம்” எனவரும். (நிமித்தம்-காரணம். மலயாநிலம்-தென்றல். தனம்-முகை.)

(கு - னை.) இ - ள். தென்றற்காற்றுக் காரணமில்லாமலே கொதிக்கின்றது: இயல்பிற்குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரன் இப்பொழுது தவித்தற்கு யாதுகாரணம்? யாம் தளர்ச்சியடையும்படி இவ்வழகிய மகளிர்க்குக் கண்கள் காரணமின்றி இயல்பிலே நீண்டுள்ளன; கொங்கைகளும் காரணமின்றி இயல்பிலே திரண்டுள்ளன; எ-று. ஆல்-ஆசை. இங்கு, கனலுதல் வெதும்புதல் நீளுதல் திரளுதல் என்பவற்றின் காரணங்களைப் பொதுவாக விலக்கி அக்காரியங்களைக் கூறியமை காண்க.

“பாயாத வேங்கை மலரப் படுமதமா, பூவாத புண்டரிக மென்றஞ்சி-மேவும், பிடிதழுவி மாறதிருங் கானிற் பிழையால், வடிதழுவும் வேலோய் வரவு” இது குறிப்புவிபாவனையின் வேறுபாடாம்; இதன் வேறுபாடு அறிந்துகொள்க. (பாயும் வேங்கை-புலி. பாயாத வேங்கை-மரம். பூக்கும் புண்டரிகம்-தாமரை. பூவாத புண்டரிகம்-புலி. மதமாயானே. தழுவல்-சேர்தல். ஆல்-ஆசை. வடி-கூர்மை.)

(கு - னை.) இ - ள். கூர்மைபொருந்திய வேற்படையையுடைய வனே! பாயாதவேங்கை [வேங்கைமரம்] மலர, அதனைப் பூவாத

புண்டரிகமென்று [புலியென்று] கருதி அஞ்சித் தம்மைச்சாரும் பெண்யானைகளை மதத்தையுடைய ஆண்யானைகள் தழுவிக்கொண்டு அப்புலிக்கு மாறாகக் கர்ச்சிக்கின்ற காட்டில் நீ தனியே இரவில் வருதல் தவறும்; எ-று. 'பிழையாம்' என்றும் பாடமுண்டு. இக்குறிப்பு - பிறகுறிப்பு. (இ0)

விபரவணையலங்காரம் முற்றும்.

க0. ஒ ட் ட ணி.

உ0. கருதிய பொருடொருத் ததுபுலப் படுத்தற்
கொத்ததொன் றுரைப்பினஃ தொட்டென மொழிப.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே ஒட்டென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கவி, தன்னாற்கருதப்பட்ட பொருளை மறைத்து, அதனை வெளிப்படுத்தற்குத் தக்க பிறிதொன்றனைச் சொல்லின், அஃது, ஒட்டென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனைப் பிறிதுமொழிதலென்றும், நுவலாநுவற்சியென்றும், சுருங்கச்சொல்லலென்றும், தொகைமொழியென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. இது உள்ளுறையுவமமெனவும், உவமப் பேராலியெனவும் சிறுபான்மை வழங்கப்படும். இது, வடமொழியில் ஸமாளோக்தி யெனப்படும். இதனையே புனைவிலிபுகழ்ச்சியணியெனப்படும் அப்ரஸ்துதப்ரசஸாலங்கார மென்பர் சிலர். வேறுபாடு காட்டித் தனியே கூறுவர் இந்நூலார். இது, உபமானத்தால் உபமேயம் புலப்படும். (இக)

உ௧. அடையும் பொருளு மயல்பட மொழிதலும்
அடைபொது வாக்கி யாங்ஙன மொழிதலும்
விரவத் தொடுத்தலும் விபரீதப் படுத்தலும்
எனநால் வகையினு மியலு மென்ப.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கூறுகின்றபொருளும் அதனதுஅடையும் வேறுபட மொழிதலும், அடைபொதுவாக்கிப் பொருள்வேறுபட மொழிதலும், அடைவிரவிப் பொருள்வேறுபட மொழிதலும், அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபடமொழிதலும் என நான்குவகையானும் நடக்கும், அவ்வொட்டென்னும் அலங்காரம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) பொருள் - விசேஷியம்; அடைகொளி. அடை-விசேஷணம்; அடைமொழி.

அவற்றுள்,

(க) அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல்—“வெறிகொ ளினச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக், குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறுகும்.

நிறைமதுச்சேர்ந், துண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வி யுடையதோர், வண்டா மரைபிரிந்தவண்டு" என வரும். (இ - ள். தன்னிடத்துச் செவ்வியையும் வளப்பத்தையுமுடைய தாமரைக்கண் குறைவற்ற நிறைமதுவைச் சேர்ந்து உண்டு களித்துவிளையாடுகின்ற வண்டும், களித்தபலவண்டுகள் சேர்ந்து உண்டு வெறுத்துவிட்ட குறைபாடு காவியின் மதுவை ஆசைப்பட்டுச் சேருமானதே! எ-று.) இதனுள், தாமரை யென்றது, தலைமகளை. காவியென்றது, பரத்தையை. வண்டாமரைபிரிந்த வண்டு என்றது, தலைமகளை. இது - பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகளைக் கொள்ள நின்றது. (முகம்-இடம். ஓர் என்றது, அசையும். வெறிகளிப்பு. வெறிகொள்ளினச்சுரும்பு - ஆண் வண்டுமாம்; இதற்கு - மதுநுகரும்வண்டெனினும் அமையும்.)

(ரு - று.) இதில் வண்டாகிய விசேஷியம், தலைமகளையும், அதற்குக்கொடுக்கப்பட்ட விசேஷணங்கள் தலைமகளைச்சாரும் அடைமொழிகளையும் புலப்படுத்துமாறு காண்க. காவி-கருநெய்தல்.

(உ) அடைபொதுவாக்கிப் பொருள்வேறுபடமொழிதல்—“ உண்ணிலவு சேரும்ஆனதே - சேருவதாவதே! நீர்மைத்தா யோவாப் பயன் சுரந்து, தண்ணளி தாங்குமலர்முகத்துக் - கண்ணெகிழ்ந்து, நீங்க வரிய நிழலுடைத்தாய்நின் றெமக்கே, யோங்கியதோர் சோலையுளது” எனவரும். (இ - ள். மனத்துள்ளேயுண்டாகிய குணமுடைத்தாய்ப் பலர்க்கு மேற உபகரித்துத் தண்ணளியுடைத்தாகிய விரிந்தமுகத்தையும் கண்ணோட்டத்தையுமுடைத்தாய்ப் பிரித்தற்கரிய சாயலோடு கூடி நிற்பது என ஒருவள்ளல்மேலும், நடுவுண்டாகிய நீரையுடைத்தாய் மாறுது பலவளங்களைக் கொடுத்துத் தட்பமுடைய வண்டுகளைத் தாங்கிய மலர்களைத் தோற்றத்திலே யுடைத்தாய் மதுச்சேர்ந்து விட்டுப்போதற்கரிய நிழலுடைத்தாய் ஓங்கி நிற்பது என்று சோலைமேலுஞ் செலுத்துக்; எ - று.) இது ஓர் வள்ளலைக்கொள்ள நின்றது. (நின்றெமக்கேயோங்கியசோலை - நிலைபேறுடைத்தாய் எமக்கு ஓங்கிய சோலை. வள்ளல்மேற்செல்லுங்கால்—உள் - மனம். நிலவல் - உண்டாதல். நீர்மை - குணம். பயம்-உபகாரம். சுரத்தல் - அளித்தல். கண்ணெகிழ்தல் - கண்ணோட்டம். நிழல் - மென்மை. சோலைமேற்செல்லுங்கால்—உள் - சோலைநடு. நீர்மை - புனல். பயம் - பழம். சுரத்தல் - கொடுத்தல். தண்ணளி - வண்டு. தாங்கல் - உடைத்தாதல். மலர் - பூ. முகம்-தோற்றம். கள் - மது. நெகிழ்தல் - சோர்தல்.)

(ரு - று.) இங்குக்கூறப்பட்ட ‘உண்ணிலவு நீர்மைத்தாய்’ என்பது முதலிய விசேஷணங்களெல்லாம் சோலைக்கும் வள்ளலுக்கும் பொதுவாய் நின்று, சோலையென்ற விசேஷியம் வள்ளலைப் புலப்படுத்துதல் காண்க. ‘தண்ணளி குழின்பந்தர மலர்ந்து’ என்றும் பாடமுண்டு.

(ரு - று.) அடைவிரவிப் பொருள்வேறுபடமொழிதல் — “தண்ணளியேர்ந்தின்சொன் மருவுந் தகைமைத்தா, யெண்ணிய வெப்பொருளு மெந்நாளும் - மண்ணுலகில், வந்து நமக்களித்து வாழு முகிலொன்று, தந்ததான் முன்னைத் தவம்” எனவரும். (இ - ள். குளிர்ந்தகருணை

யையும் இன்சொல்லையுமுடைத்தாய் எல்லாரும் ஆசைப்பட்ட எல்லாப்பொருளையும் காலம்வரையாது மண்ணுலகிலேபிறந்து எம்போல்வார்க்கு அளித்துவாழும் என்று ஓர்வள்ளல் மேலும், உலகத்தார்க்குக் குளிர்ச்சியோடுகூடக் கொடுக்கின்ற கொடை சேர்ந்து நன்றாய் புகழ் மருவி எண்ணப்பட்ட எல்லாப் பொருளையும் எக்காலமும் உலகிற்குச் சேர்ந்து கொடுத்து வாழும் என மேகத்தின்மேலுஞ் செலுத்துக; எ-று.) இதுவும் உட்கொண்ட பொருள், மேலதனோடு ஒக்கும். (வள்ளல்மேற் செல்லுங்கால்—தண்ணளி-குளிந்தகுணம். மருவுதல்-பொருந்தல். எண்ணல்-ஆசைப்படல். மேகத்தின்மேற் செல்லுங்கால், தண்ணளி - குளிர்ந்த கொடை. இன்சொல்-புகழ். * ‘எண்ணியவெப்பொருளு மெந்நாளு மண்ணுலகில் வந்து கொடுக்கும்’ என்றது, உலகில்தோற்றும் பொருள்கட்கு முதற்காரணம் நீரா தலான் அக்காரணத்தை மேகங் கொடுப்ப அதன்காரியமாகிய பொருளெல்லாம் புலப்படும் என்றவாறு.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுளும் வள்ளலைக் கொள்ள நின்ற தென்க. இதில்வந்த ‘தண்ணளிகேர் தின்சொன்மருவுந் தகைமைத்தாய்’ என்ற அடைமொழி முகிலுக்கும் வள்ளலுக்கும் பொதுவாயும், ‘எண்ணியவெப்பொருளுமெந்நாளு மண்ணுலகில்வந்து நமக்களித்துவாழும்’ என்ற அடைமொழி முகிலுக்குப் பொருந்தாது வள்ளலுக்கே பொருந்தியும் விரவிநிற்க, முகிலாகிய விசேஷியம் வள்ளலைப் புலப்படுத்தியமை காண்க. இத்தன்மைத்தான மேக மொன்றை முற்பிறப்பிற்செய்த தவம் தந்த தென்க. ஆல்-அசை.

(ச) அடையவிபீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபடமொழிதல்—“கடை கொ லுலகியற்கை காலத்தின் நீங்கா, லடைய வறிதாயிற் றன்றே. யடைவோர்க், கருமை யுடைத்தன்றி யந்தேன் சவைத்தாய்க், கருமை விரவாக் கடல்” என வரும். (இ - ள். மிகவும் தாழ்வுடைத்துப்போலும் உலகநடை: காலவியற்கையாலே மிடியாய்ச் சென்று இரப்பவும் வறுமையுற்றது, சேர்வோர்க்கு அருமையின்றித் தேன்போலுங் கிளவியுமுடைத்தாய் வெகுளியில்லாத கடல்; எ-று. கடல்-வள்ளல். சேர்வோர்க்கு அருமையும் இனிமையில்லாமையும் கருமையும் கடற்கு உண்டென்க. இது,வறுமையுற்றோர் வள்ளலைக் கொள்ள நின்றது.

(கு - ரை.) கொல்-இடைச்சொல்; ஒப்பில்போலிப்பொருளில் வந்தது. ‘கடைபோல்’ என்றும் பாடமுண்டு. வறிது-பொருளற்றது. சவை-(சொல்லின்) இனிமை. கருமை-கருநிறத்தின்மேலும், கோபத்தின்மேலும் நின்றது. மிடி-வறுமை. கிளவி-சொல். பின்னிரண்டடிகளில் வந்த அடைமொழிகளெல்லாம் கடலுக்குப் பொருந்தாதனவாய் வள்ளலுக்கே பொருந்தி நிற்க, கடலாகிய விசேஷியம் வள்ளலைப் புலப்படுத்துதல் காண்க.

*இந்தவாக்கியம் சிலபிரதிகளில்லை; இது, இலக்கணத்துக்கு மாறாத லால், விலக்கத்தக்கது.

‘வகையின்’ என்றதனால், பிறவகையான் வருவனவும், பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடிவருவனவுங் கொள்க. அல்லதூஉம், இவையெல்லாம் கருதிய பொருள்நோக்கி உணர வைக்கப்படு மென்க.

(கு - ன்.) பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருள்தோன்ற வைத்தலும், சிறப்புப்பொருளாற் பொதுப்பொருள்தோன்றவைத்தலும், காரணத்தாற் காரியந்தோன்ற வைத்தலும், காரியத்தாற் காரணந்தோன்றவைத்தலும் முதலாகப் பலவாற்றால் வடநூல்களில் இவ்வணி விகற்பித்துக்கூறப்படு மெனஅறிக. (௫௨)

ஒட்டலங்காரம் மூற்றும்.

கக. அதிசயவணி.

உள. மனப்படு மோருபொருள் வனப்புவந் துரைப்புழி
உலகவரம் பிறவா நிலைமைத் தாகி
ஆன்றோர் வியப்பத் தோன்றுவ ததிசயம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே அதிசயமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கவி, தான்கருதிய பொருளினது வனப்பை உவந்து சொல்லுங்கால், உலகநடையிறவாததன்மைத்தாகி உயர்ந்தோர் வியப்புறச் சொல்லுவது, அதிசயமென்னும் அலங்காரமாம்; (௭-று.)

(கு - ன்.) இதனை அதிசயோக்தி யென்பர் ஒருசாரார். இதனைத் தமிழில் பெருக்குஎனவும், மிகைமொழியெனவும், உயர்வுநின்ற்சியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. இதன் இலக்கணம்-ஒருபொருளை வரம்புகடந்து மிகுத்துச் சொல்வது. வனப்பு-அழகு. உவந்து-மகிழ்ந்து. ‘வனப்புவந்துரைப்புழி’ என்றவிடத்து ‘வனப்புவிதந்துரைப்புழி’ என்றும், ‘வனப்புமிகுத்துரைப்புழி’ என்றும் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றிற்கேற்ப உரையிலும் ‘மிகுத்துச்சொல்லுங்கால்’ என்று பிரதிபேத முண்டு. இறவாத-கடவாத. ‘உலகவரம்பிறக்கு நிலைமைத்தாகி’ என்று சூத்திரமிருத்தலே முதனாலுக்கு ஏற்றதாம்; அதில் “லோகலீமாதிவர்த்திநீ” என்று உள்ளது; அதற்கு ஏற்ப வீரசோழியவுரையிலும் ‘இனிப் பெருக்காவது-உலகத்தார்க்கு ஏற்றிராவண்ணம் மிகச்சொல்லுதல் எனக் கொள்க’ என்றல் காண்க; அடுத்தசூத்திரத்து உரையிற் காணப்படும் உதாரணங்களும் உலகவரம்புகடந்திருத்தலை நோக்குக. ஆகவே, ‘உலகவரம்பிறவா நிலைமைத்தாகி’ என்பதற்கு-‘கவிகள் மிகுத்துக்கூறும் மரபுவகைக்கு முரண்படாமல்’ என்று கருத்துக்கொள்ளலாம். வியப்புற-அதிசயிக்க, கொண்டாட. (௫௩)

உஅ. அதுதான்,

பொருள்குணத் தொழிலைந் துணிவே திரிபெனத்
தெருளுநத் தோன்று நிலைமைத் தென்ப.

என்பது: அவ்வதிசயவலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ்வதிசயம் பொருளதிசயம், குணவதிசயம், தொழிலதிசயம், ஐயவதிசயம், துணிவதிசயம், திரிபதிசயம் என ஆறு வகையான் தெளிவுறத் தோன்றும் நிலைமையை யுடைத்து; (எ-று.)

அவற்றுள்,

(க) பொருளதிசயம்—“பண்டு புரமெரித்த தீமேற் படர்ந்தின்று, மண்ட முகடு நெருப்பரு-தொண்டளர்க்கை, வல்லி தழுவக் குழைந்த வடமேரு, வில்லி நுதன்மேல் விழி” எனவரும். (இ-ள். ஒளியை யுடைய தளர்க்கைக்கொடியாகிய மலைமகள் தழுவக் குழைந்த (திருமேனியும்) வட மேருவாகிய வில்லினையும் மேனோக்கிய நெற்றிக் கண்ணினையுமுடைய பரமசிவன் முற்காலத்துத் திரிபுரத்தை நகைத்தெரித்த தீயானது விரைந்தோடுதலால் இக்காலத்தும் அண்டத்துச்சியில் நெருப்பு அருது; எ-று.) ‘நெருப்பு’ என்றது-இடியை.

(கு - னா.) மலைமகள்-பார்வதி. இதில் சிவபிரானது நகைத்தீ மிகுத்துக் கூறப்பட்டமை காண்க.

(உ) குணவதிசயம்—“மாலை நிலவொளிப்ப மாத ரிழைபுனைந்த, நிலமணிக ணிழலுமிழ-மேல்விரும்பிச், செல்லு மிவள்குறித்த செல்வன்பாற் சேர்தற்கு, வல்லிருளா கின்ற மறுகு” எனவரும். (இ - ள். மாலைக்காலத்தில் தோன்றிய நிலவு ஒளிப்ப ஆசையினற் புனைந்த அணிகளி லுள்ள நிலமணிகள் ஒளியையுமிழ, இவள் காதலோடு இச்சித்துச்செல்லும்படி குறித்த தலைவனிடத்திற் போதற்குத் தெருக்கள் செறிந்த இருளாகின்றன; எ-று. மாலை-இரவு. மாதர்-காதல். புனைதல்-இழைத்தல், அணிதல். இழை-ஆபரணம். உமிழ-பரப்ப. செல்லுமிவள் - தலைமகள். வல்லிருள் - செறிந்த இருள். மறுகு-தெருவு.)

(கு - னா.) இதில், ஒருபெண் அணிந்த அணிகலத்தி லுள்ள நிலரத்தினங்களின் ஒளியாகிய பண்பு மிகுத்துக்கூறப்பட்டமை காண்க.

(ஈ) தொழிலதிசயம்—“ஆளும் பரியங் கரியஞ் சொரிகுருதி, தோளுந் தலையுஞ் சுழித்தெறிந்து-நிள்குடையும், வள்வார் முரசு மறிதிரைமேற் கொண்டொழுக, வெள்வா ளுறைகழித்தான் வேந்து” எனவரும். (இ-ள். மள்ளர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் சொரிகின்றகுருதி வெள்ளமான,துதோள்களையும் தலைகளையும் சுழித்துவிசி நீண்ட குடைகளையும் வாரிநுக்கிய பேரிகைகளையும் மடங்குகின்ற அலைகளையுடைய கடலின்மேல் அடித்துக்கொண்டு ஓடும்படி அரசன் வெண்மையாகிய வாளை உறையினின்று நீக்கினான்; எ - று.)

(கு - னா.) இதில், அரசனது போர்த்தொழில் மிகுத்துக்கூறப்பட்டமை காண்க. மள்ளர்-காலாள்வீரர். குருதி-இரத்தம்.

(ச) ஐயவதிசயம்—“உள்ளம் புகுந்தே யுலாவு மொருகாலெ, னுள்ளமுழுது முடன்பருகு, மொள்ளிழைநின், கள்ளம் பெருகும்

விழிபெரிய வேகவல்வே, னுள்ளம் பெரிதோ வுரை” எனவரும். (இ-ள். ஒள்ளிய ஆபரணத்தையுடையாய்! நினது கள்ளம்மிக்க விழிகளானவை எனது உள்ளத்துப்புருந்து உலாவுதலால் சிறிதாய்த் தோன்றின; அவை புருந்து என்உள்ளம்முழுதும் தமதுள்ளே யடக்கினமையால் அவ்வுள்ளம் சிறிதாய்த் தோன்றிற்று: இவற்றுள் விழி பெரியவோ? உள்ளம் பெரிதோ? உரைப்பாயாக.

(கு - னை.) இதில், கண்களின்பெருமை ஐயவாய்பாட்டால் மிகுத்துச்சொல்லப்பட்டதனால், ஐயவதிசயமாயிற்று.

(இ) துணிவதிசயம்—“பொங்கிச் செறிந்து புடைதிரண்டு மீதி ரண்டு, செங்கலசக் கொங்கை திகழுமா - லெங்கள் கோன், நில்லையே யன்னார் திகழல்குற் றேரின்மே, வில்லையோ வுண்டோ விடை” எனவரும். (இ - ள். வளர்ந்து நெருங்கி அடிபரந்து திரண்டு மேலே இரண்டுசிவந்தகலசம்போன்ற கொங்கை விளங்கா நின்றன; ஆதலால், எமதுதலைவனாகிய பரமசிவனுடைய தில்லைப் பதியை யொத்த இவருடைய அல்குலாகிய தேரின்மேல் இடை இல் லையோ? உண்டு; எ - று. ஓகாரம் இரண்டனுள், முன்னது - எதிர் மறை; பின்னது - அசைநிலை. பொங்குதல் - வளர்தல். செறிதல் - நெருங்கல். திகழல் - விளங்கல்.)

(கு - னை.) மிக்க நுண்மைதோன்ற இல்லையென்று மிகுத்துக் கூறப்படும் இடை, இங்கு மேலும் கீழும் மற்றையவயவங்க ளிருத்த லால் இடையில் இவ்வவயவந்தானும் உண்டு என்று துணியுமாற் றுற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை காண்க. தில்லை-சிதம்பரம். ‘உண் டேயிடை’ என்றும் பாடமுண்டு.

(ஈ) திரிபதிசயம்—“திங்கள் சொரிநிலவு சேர்வெள்ளி வள்ளத் துப், பைங்கிள்ளை பாலென்று வாய்மடுக்கு - மங்கயலே, காந்தர் முயக்கொழிந்தார் கைவறிதே நீட்டுவரா, லேந்திழையார் பூந்துகிலா மென்று” எனவரும். (இ - ள். நிலாமுற்றத்து இருந்த வெள்ளிக் கிண்ணத்து உள்ள நிலவைப் பசுங்களிகள் பாலென்று கருதி வாய் மடுக்கும்; அதுவேயுமன்றி, அங்கு ஓர்புறத்துத் தங்கொழுநரைப் புணர்ந்து நீங்கினாகிய ஏந்திழையார் தாம் ஒழித்த துகி லெனக் கருதி அந்நிலவிலே கையைநீட்டுவார்; எ - று. வள்ளம் - வட்டில். காந்தர் - தலைவர்.)

(கு-நை.) நிலவைப் பாலென்றும், வெண்குதி லென்றும் மயங்கு தலாகிய திரிபுணர்ச்சிவகையால் நிலவு சிறப்பிக்கப்பட்டமையால், திரிபதிசயமாயிற்று. வாய்மடுக்கும்-உண்ணத்தொடங்கும். முயக்கு. தழுவுதல். வறிதே - வீணாக. துகில் - ஆடை.

பிறவாற்றான் வருவனவுங் கண்டுகொள்க.

(கு - நை.) சம்பந்தமில்லாததற்குச் சம்பந்தங்கற்பித்துக்கூறுந் தொடர்புயர்வுநவ்நிற்சியும், காரணமும் காரியமும் ஒருகாலத்துநிகழ் வனவாகக் கூறும் முறையிலுயர்வுநவ்நிற்சியும், காரணவுணர்ச்சி மாத்திரத்திற் காரியமுண்டாதலைக்கூறும் விரைவுநவ்நிற்சியும், காரி

யத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்வனவாகக்கூறும் மிகையுயர்வுநவ்ற்சியும், உபமானச்சொற்களாலே உபமேயத்தைக் கூறும் உருவகவுயர்வுநவ்ற்சியும் முதலாக இவ்வணி மற்றும் பல வாறு விரித்துங் கூறப்படும். இவ்வணி ஒழிப்பணியோடு கூடி ஒழிப்புயர்வுநவ்ற்சி யென வரும். இது மற்றும்பல அணிகளுக்கும் ஆதாரமாக நிற்கும். பொருளுக்கு அதிசயங்காட்டாதபோது அலங் காரம் சிறவா தென்னுங் கருத்தால் இதனைக் கவிகள் பலவிடத்துங் கைக்கொள்வர். இது முதனூலில் 'அலங்காரோத்தமம்' எனச் சிறப் பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. மயக்கவணியெனப்படும் ப்ரார்திமதலங் காரத்தை இங்குக்காட்டிய திரிபதிசயத்தில் அடக்குவர். (இச)

அதிசயவலங்காரம் முற்றும்.

கஉ. தற்குறிப்பேற்றவணி.

உக. பெயர்பொரு ள்பொரு ளெனவிரு பொருளினு
மியல்பின் விளைதிற னன்றி யயலொன்று
தான்குறித் தேற்றுத றற்குறிப் பேற்றம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தற்குறிப்பேற்றமென்னும் அலங்கார முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பெயரும்பொருளும் பெயராதபொருளு மென்னும் இரண்டு பொருளின்கண்ணும் இயல்பாக நிகழுந்தன்மை யொழிய, கவி தான்கருதிய வேறென்றினை அவற்றின்கண் ஏற்றிச்சொல் வது, தற்குறிப்பேற்றமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(ரு - றை.) பெயரும்பொருள்-ஐங்கமம், இயங்குதினை. அல் பொருள்-ஸ்தாவரம், நிலைத்தினை. 'அல்பொருள்' என்றவிடத்து 'நிலைப்பொருள்' என்றும், 'தான்குறித்தேற்றுதல்' என்றவிடத்து 'தன்குறிப்பேற்றுதல்' என்றும் பாடமுண்டு. இதனை நோக்கணி யென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் உத்ப்ரேக்ஷா யெனப்படும்.

அவற்றுள்;

(க) பெயர்பொருள்தற்குறிப்பேற்றம்—"மண்படுதோட் கிள்ளி மத யானை மாற்றரசர், வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால்-வின் படர்ந்து, பாயுங்கொ லென்று பணிமதியம் போல்வதூஉந், தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று" எனவரும். (இ - ள். நிலவுலகத்தைத் தாங் கிய தோள்வலிமையையுடைய சோழனுடைய மதயானையானது மாறுபட்ட அரசர்களுடைய வெண்கொற்றக் குடையைச் சீறிச் சிதைத்த கோபத்தாலே ஆகாயத்திலே நம்மேலும் வந்து பாயுமோ என்று குளிர்ந்த நிறைமதியமெனப்படுவதூஉம் தேயாநிற்கும், தெளிந்த விசும்பின்கண் கின்று; எ - று.)

(ரு - றை.) இதனை இயங்குபொருள்நோக்கு என வழங்குதலும் உண்டு. வானத்திற் சந்திரன் இயல்பிலே தேய்தற்குக் காரணமா

காததொரு கருத்தைக் கவி காரணமாகக் கற்பித்துக்கூறினமை காண்க. சந்திரன் தேவனாதலால், பெயர்பொருளாம்.

(உ) பெயராதபொருள்தற்குறிப்பேற்றம்—“வேனில் வெயிற்குலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டிரங்கி, வானின் வளஞ்சுரந்த வண்புயற்குத்-தானுடைய, தாதுமே தக்க மதுவுந் தட்டுசினையாற், போதுமீ தேர்தும் பொழில்” எனவரும். (இ - ள். முதுவேனிற்காலத்து ஆதித் தன்வெயில்வெம்மைக்கு ஆற்றாது உலர்ந்த தமது மெய்வறுமை கண்டு இரங்கி வானின்கண் நின்று மழைவளத்தைப் பொழிந்து தமதுவாட்டம்நீக்கின முகிலுக்குப் பொழில்களானவை தங்கண் உண்டாகிய மேதக்க தாதோடு கூடிய மலர்களையும் தங்கண்மது வினையும் தமது பெரியகிளைகளாகிய கைகளாலே மேனோக்கித் தாங்காநிற்கும்; எ - று. மீதேர்தும்-மேனோக்கிநீட்டிக்கொடாநின்றன.

(கு - றை.) இதனை இயங்காப்பொருள்நோக்கென வழங்குதலும் உண்டு. மரம் ஸ்தாவரமாதலால், பெயராதபொருளாம். சோலை மரங்கள் மலரையுந் தேனையும் ஏந்துதற்குக் காரணமாகாததொரு கருத்தைக் காரணமாகக் கவி கற்பித்தமை காண்க.

இவ்வணி பொருட்டற்குறிப்பு, ஏதுத்தற்குறிப்பு, பயன்தற் குறிப்பு முதலாக மற்றும்பலவாற்றால் விகற்பித்துக்கூறவும்படும்.

௩௦. அன்ன போலெனு மவைமுத லாகிய
சொன்னிலை விளங்குந் தோற்றமு முடைத்தே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்திற்கு உரிபதோர் இலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ‘அன்ன’, ‘போல்’ என்பவை முதலாகிய உவமைச் சொல் சிலபுணர்ந்துவிளங்குந் தன்மையுமுடைத்தாம், அத் தற் குறிப்பேற்ற மென்னும் அலங்காரம்; (எ - று.)

அது “காமருதேர் வெய்யவ நெங்குங் கரம்பரப்பித், தேமருவு சோலை மலர்திறக்குந் - தாமரையின், ரெக்க விதழ்விரித்துப் பார்க்குந் தொலைந்திருள்போய்ப், புக்க புரைதினைப்பான் போல்” என வரும்.* (காமருதேர் - அழகுமருவிய தேர். வெய்யவன் - சூரியன். விரித்தல் - திறத்தல். புரை - இடம். தினைத்தல் - ஆராய்தல்.)

(கு - றை.) இ - ள். விரும்பப்படும் அழகியதேரையுடைய சூரியன், தனக்குத் தோற்று இருள் சென்றுஒளித்த இடத்தை ஆராய் பவன்போல, தான் எவ்விடத்தும் தன்கிரணங்களாகியகைகளை நீட்டித் தேன்பொருந்திய சோலையிலுள்ள மலர்களைத் திறந்து பார்ப்பன; தாமரையின் முடியிதழ்களைத் திறந்து பார்ப்பன; எ - று. இதில், ‘போல்’ என்ற உவமவுருபு தற்குறிப்பேற்றவுருபாய் வந்

* “சான்றோர் வருந்திய வருத்தமுந் தமது, வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கி” எனவும்வரும். பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க’ என்ற வாக்கியங்கள் சிலபிரதிகளில் இதன்பின் காணப்படுகின்றன.

தது. நினைக்கின்றேன், நிச்சயம், உண்மை, துணிவு முதலியனவும் இதற்கு உருபாய்நிற்கும். (௧௬)

தற்குறிப்பேற்றவலங்காரம் முற்றும்.

கஉ. ஏ து வ ணி.

௩௧. யாதன் நிறத்தினு மிதனிதிது விளைந்ததென்
நேதுவிதந் துரைப்ப தேது வதுதான்
காரக ரூபக மெனவிரு திறப்படும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே ஏதுவென்னும் அலங்கார முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) யாதானும்ஒருபொருட்டிற்றத்து இதனான் இதுநிகழ்ந்த தென்று காரணம் விதந்து சொல்வது, ஏதுவென்னும் அலங்கார மாம்; அது காரகவேது வென்றும், ரூபகவேது வென்றும் இரண்டு கூறுபடும்; (எ - று.)

(௧ - ள.) விதந்து - மிகுத்து; அல்லது, குறித்து. ஏது-ஹேது. காரகம் - செய்வது. ரூபகம் - அறிவிப்பது. இவ்வணிக்கு இலக் கணம் வேறுகக்கூறுவர் ஒருசாரார். (௧௭)

௩௨. *முதல்வனுங் கருமமுங் கருவியுந் தோன்றும்.

என்பது: காரகவேதுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கருத்தாவும் கருமமும் கருவியும் என்று சொல்லப் பட்ட இவை மூன்றுங் காரணமாகத் தோன்றுவது, காரகவேதுமாம்.

அவற்றுள்,

(க) கருந்தாக்காரகவேது—“எல்லைநீர் வையகத் தெண்ணிறந்த வெவ்வுயிர்க்குஞ், சொல்லரிய பேரின்பந் தோற்றியதான் - முல்லை சேர், தாதலைத்து வண்கொன்றைத் தாரலைத்து வண்டார்ப்பப், பூதலத்து வந்த புயல்” எனவரும். இஃது-ஆக்கம். (எல்லைநீர்-கடல். புயல்-காற்று. தோற்றியது - உண்டாக்கிற்று.)

(௧ - ள.) இ - ள். முல்லைமலரிற்சேர்ந்த தாதுகளை அலைத்து வளவிய கொன்றைப்பூக்களையும் அலைத்து வண்டுகள்ஒலிக்கும்படி பூமியின்கண் வந்த காற்றானது, கடல்கூழ்ந்த அப்பூமியிலுள்ள அள

* “முதல்வனுங் கருமமுங் கருவியு மேற்பது, நீக்கமு மிடமு மெனு மிவை காரகம்” என்ற மூலமும், ‘கருத்தாவும் கருமமும் கருவியும் ஏற்றுக் கொள்வதும் நீக்குநிலமையும் இடமும்’ என்றுசொல்லப்பட்ட இவையாறுங் காரணமாகத் தோன்றுவது, காரகவேது’ என்ற பொழிப்புரையும், உரையிறுதியில் ‘பிறவும் வந்துழிக் காண்க’ என்ற வாக்கியமும் சிலபிரதிகளிலுள்ளன. இனி, “முதல்வனும் பொருளும் கருமமுங்கருவியும், ஏற்பது நீக்கமு மெனவிவை காரகம்” என்று சூத்திரமும், இச்சூத்திரத்திற்கு ஏற்ப, பொழிப்பு உதாரணங்களும் சிலபிரதிகளிலுள்ளன.

வற்றஉயிர்கட்கெல்லாம் சொல்லமுடியாத மிக்கஇன்பத்தைத் தந்தது; எ - று. இதில், புயலாகிய கர்த்தா எல்லாவுயிர்கட்கும் இன்பந்தந்ததற்குக் காரணம் 'முல்லேசேர்தாதலைத்து' என்றுதொடங்கிய அதன்அடைமொழியாற் கூறப்பட்டமை காண்க. இது ஒரு தொழில்செய்ததாக வந்ததனால், காரகவேது; பிறவற்றிலும் இங்ஙனங் காண்க. ஆக்கம்-நன்மைசெய்தல். புயல்-மேகமுமாம்.

“கனிகொள் பொழிலருவி கைகலந்து சந்தின், பனிவிரவிப் பாற்கதிர்கடோய்ந்து - தனியிருந்தோர், சிந்தை யுடனே யுயிருணக்குந் தென்மலயந், தந்த தமிழ்மா ருதம்” இதுவும்அது. இஃது - அழிவு. (இ - ள். மலையீதுண்டாய பொழில்கள்உகுத்தகனியோடு கலந்து இழியாநின்ற அருவியினுட் புக்குக்கலந்தும் அதனினுண்டாய சந்தனத்தின் தட்பத்துடன் மருவியும் பால்போன்ற சந்திரகிரணங்களின் மூழ்கியும் தனது தன்மையொழிந்து கொழுநரைப்பிரிந்திருந்தோர்மனத்தோடு உயிரையும் உணக்காநின்றது, பொதியமலையிற் பிறந்து தமிழோடுபழகிய தென்றற்காற்று; எ - று.)

இவையிரண்டும் - கருத்தாக்காரகம்.

(ரு - று.) உணக்குதல் - வாட்டுதல். இதில் தென்றலாகிய கர்த்தா விரகிகளை மிகவருத்துதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டமை காண்க. இங்கே காரணம், காமோத்திபகப்பொருள்களோடு கலத்தல். திங்குசெய்தல் கூறியதனால், அழிவெனப்பட்டது.

(உ) கருமகாரகவேது—“மலையி னலைகடலின் வாளரவின் வெய்ய, தலையிற் பயின்ற தவத்தாற் - றலைமைசே, ரம்மாதர் புல்லு மபயன் புயம்புணர, வெம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்” எனவரும். (இ-ள்.மலையிற் றவம்புரிந்தோள் - சயமடந்தை. அலைகடலிற் றவம்புரிந்தோள் - சீதேவி. வாளரவின் வெய்ய தலையில் நின்று தவம்புரிந்தோள்-பூமி தேவி. இப்படிப் பெரியதவம் புரிதலாலே அவர்களால் தழுவப்பட்ட அபயனுடைய புயத்தை யாம்தழுவுதற்கு எத்தவம் புரிந்தேம்? எ - று.)

(ரு - று.) இங்குச் சோழன்றோளாகிய செயப்படுபொருளுக்குக் கொடுத்த அடைமொழி, அதுபுணர்தற்கரிதென்றற்கு ஏதுவாதல் காண்க. போர்வெற்றிக்கு அதிதேவதையான துர்க்கை விந்தியமலையில் வசிக்கின்றனள். வாளரவு-கொடியபாம்பு. அபயன்-சோழன்; அச்சமில்லாதவன்.

(ரு) கருவிகாரகவேது—“கரடத்தான் மாரியுங் கண்ணை வெயிலு, நிரைவயிரக் கோட்டா னிலவுஞ்-சொரியுமா, னீளார்த் தொடையதுல னேரார் கலிங்கத்து, வாளாற் கவர்ந்த வளம்” எனவரும். (இ - ள். மதத்தால் மழையையுங் கண்ணின்கடுமையால் வெயிலையுங் கோட்டின்வெண்மையால் நிலவையுங் கொடாநின்றது, நெடியஆர்த்தாரையுடைய ஒப்பில்லாதானாகிய சோழன் பகை கொண்டகலிங்கருடைய தேயத்துச் சென்று வாளாலேகவர்ந்து கொண்ட வளம்; எ - று. ஈண்டு வளம் என்றது, கலிங்கனுடைய யானைத் திரள்க ளெனக் கொள்க. கரடம் - மதம்.)

(கு - ரை.) நிரைவயிரக்கோடு - வரிசையாக வைரங்களைப் பதித்த பூணை யணிந்த தந்தம். ஆல்-அசை. ஆர்த்தொடை - ஆத் திப்பூமாலை. வளம்-செல்வம். இங்கு மாரியும் வெயிலும் நிலவும் சொரிதற்குக் கரடமும் கண்ணும் கோடும் ஆகிய கருவிகள் ஏது வாக வந்தமை காண்க. (௫௮)

௩௩. அவையல் பிறவி னறிவது ரூபகம்.

என்பது: ரூபகவேதுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சொல்லப்பட்ட காரண மன்றிப் பிறகாரணத்தி னால் உய்த்துணரத் தோன்றுவது ரூபகவேதுவாம்; (எ - நு.)

(கு - ரை.) பிறவின் - பிறவற்றின்; அற்றுச்சாரியை தொக்கது. 'பிறவென்றறிவது' என்றும் பாடமுண்டு. ஜ்ஞாபகம்-வடசொல்.

அது "காதலன்மே லூடல் கரையிறத்தல் காட்டுமான், மாதர் நுதல்வியர்ப்ப வாய்துடிப்ப-மீது, மருங்குவளை வின்முரிய வாளிடுக நீண்ட, கருங்குவளை சேந்தகருத்து" எனவரும். (காதலன்-தலைவன். மேல்-இடம். முரிதல்-வளைதல். வில்-புருவம். இடுக-சிறுக. கருங்கு வளை-கண். சேத்தல்-சிவத்தல். கரை-எல்லை. இறத்தல்-இல்லாமை.)

(கு-ரை.) இ - ள். மகளிர் நெற்றி வியர்க்கவும், வாய் துடிக்கவும், பக்கங்கள் வளைந்த புருவங்களாகிய விற்கள் மேலேநெறிக்கவும், வாட்படை தோற்கும்படி கூரியதாய் நீண்டுள்ள நீலோற்பலமலர் போன்ற கண்கள் சிவந்ததன் கருத்து, அவர் தமதுகணவன்மேற் கொண்ட பிணக்கு அளவிறந்துமிகுதலை உணர்த்தும்; எ - நு. ஆல்-அசை. இங்கே, நுதல்வியர்த்தல் முதலிய காரியங்களால் ஊட லாகிய காரணம் அறிவிக்கப்பட்டதென வந்தமை காண்க. (௫௯)

௩௪. அபாவத் தானு மதன்பாற் படுமே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தின் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அபாவமாவது-ஒன்றனது இல்லாமை: அதுவும் அவ் வேதுவின்பாற்படும்; எ - நு.) (௬௦)

௩௫. என்று மபாவமு மின்மைய தபாவமும்
ஒன்றினென் றபாவமு ருள்ளத னபாவமும்
அழிவுபாட் டபாவமு மெனவைத் தபாவம்.

என்பது: அபாவத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) என்றும்பாவம் முதல் அழிவுபாட்டபாவம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்துபகுதியை யுடையதாம், அவ்வபாவம். (எ-நு.)

எனவே, இவ்வைந்து அபாவமும் ஏதுவாகத் தோன்றுவது அபாவவேதுவா மென்றவாறு.

அவற்றுள்,

(க) என்றும்பாவ மென்பது - எக்காலத்தும் இல்லாமை. அது “யாண்டு மொழிதிறம்பார் சான்றவ ரெம்மருங்கு, மீண்டு மயில்க ளினமினமாய்-மூண்டெழுந்த, காலையே கார்முழங்கு மென்றயரேற் காதலர்தேர், மாலையே நம்பால்வரும்” எனவரும். (இ-ள். இன்று காலையின்கண் இவ்விடத்து மயில்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்ச் சேர்ந் தெழுந்து அகவாநின்றன; அதுபற்றிக் கார் முழங்கா நிற்குமென்று வருந்தாதொழிக; அறிவால்நிறைந்தோர் எக்காலத்தும் சொன்ன சொற்பிறழார்; ஆதலால், அன்னராகிய நமதுகாதலர் தேரானது மாலையிலே நம்மிடத்தில் வரும்; எ - று.)

(கு - ரு.) இதில், ‘யாண்டும்மொழிதிறம்பார் சான்றவர்’ எனப் பெரியோர் பக்கல் எப்பொழுதும் பொய்யின்மையாகிய என்றுமபா வம் பிரிந்த தலைவர் மாலையில் தவறுதுமீண்டுவருதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க. அகவா நின்றன-ஆடுகின்றன.

(உ) இன்மையதபாவ மென்பது-இல்லாமைமினது இல்லாமை. அது “காரார் கொடிமுல்லை நின்குமுன்மேற் கைபுனைய, வாராமை யில்லை வயவேந்தர்-போர்கடந்த, வாளையேய் கண்ணி நுதன்மேல் வரும்பசலை, நாளையே நீங்கு நமக்கு” எனவரும். (இ - ள். கார்கா லத்து ஓங்கிய கொடிமுல்லையினது பூவினை நின்னுடையகூந்தலின் கண் அலங்கரித்துச் சூட்ட வருகின்றார், வெற்றியையுடைய அரசர்; ஆதலால், போர்த்தொழில்முடித்த வாள் போன்ற கண்களையுடையாய்! நின்னுடைய நுதலின்மே லுண்டாகிய பசலை விடியற்கா லத்தே நீங்கும்; (ஆதலால்), நமக்கு (யாதுகுறை?) எ-று. பசலை - வெளுப்பு.)

(கு-ரு.) இதில், ‘வாராமையிலலை’ என இன்மையது அபாவம் பசலைநீங்குதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க.

(ங) ஒன்றிஒன்றபாவ மென்பது - ஒன்றன்கண் ஒன்றனது இல் லாமையும், அதன்கண் அதனது இல்லாமையும். அது “பொய்ம்மையுடன்புணரார் மேலானார் பொய்ம்மையு, மெய்ம்மைசூழ் மேலாரை மேவாவா-மிம்முறையாற், பூவலர்ந்த தாரார் பிரிந்தாற் பொலங் குழையார், காவலர்சொற் போற்றல் கடன்” எனவரும். (இ - ள். உலகத்து மேலான அறிவுடையார் பொய்யோடு கூடுவாரல்லர்; அப் பொய்யும் மெய்தழுவி யமேலான அறிவுடையாரைப் பொருந்தாவா கும்; இத்தன்மையால், பொலிவுவிளங்கிய மாலையையுடைய தலைவர் பிரிந்த காலத்துப் பொற்குழையையுடைய மனையறக்கிழத்தியர்க்குக் காவற்கடன்பூண்ட தலைவர் குறித்துரைத்த பருவத்தை நோக்குதல் கடனன்றோ; எ - று. இம்முறை-இத்தன்மை. பூ.பொலிவு. அலர் தல் - விளங்கல்.)

(கு - ரு.) மேலானவர்க்கும் பொய்ம்மைக்கும் பரஸ்பரம் சம்பந்த மின்மை தலைவியர் தலைவர்சொல்லைப் பேணுதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க. மனையறக்கிழத்தியர்-மனைவியர்.

(ச) உள்ளதன்பால் மென்பது - ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் உள்ள பொருள் பிறிதோரிடத்தும் பிறிதொருகாலத்தும் இல்லாமை. அது “கரவொடு நின்றார் கடிமனையிற் கையேற், நிரவொடு நிற்பித்த தெம்மை யரவொடு, மோட்டாமை பூண்டமுதல்வனை முன்வணங்க, மாட்டாமை பூண்ட மனம்” எனவரும். (இ-ள். இரப்போர்க்குப் பயந்து காவல்கொண்டிருப்பவருடைய வீட்டிற் போய் எங்களைக் கையேற்றிரந்துநிற்கும்படி செய்தது, பாம்பையும் பெரிய ஆமையோட்டையும் அணியாகக் கொண்ட பரமசிவனை முற்பிறப்பில் வணங்கமாட்டாமையைக் கொண்ட மனம்; எ - று. மோட்டாமை - பெரிய ஆமை. மாட்டாமை பூண்ட-மாட்டாமையைத் தொடங்கின.)

(ரு - ரை.) இதில், சிவபிரானை வணங்குத லில்லாமை லோபிகள் வீட்டிற் போய்ப் பிச்சைக்கு நின்றற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டது. இங்கு ‘முன்’ என்றதனால், இப்பிறப்பிலுள்ள தன்மை முற்பிறப்பில் இல்லாமற் போனமைவிளங்கும்.

(இ) அழிவுபாட்டபாவ மென்பது - முன்புள்ளது அழிவுபட்டு இலாததல். அது “கழிந்த திளமை கனிமயக்கந் தீர்ந்த, தொழிந்தது காதன்மே லூக்கஞ் - சுழிந்து, கருநெறியுங் கூந்தலார் காதனோய் தீர்ந்த, தொருநெறியே சேர்ந்ததுளம்” எனவரும். (இ - ள். முதுமைப்பருவம் வந்தடுத்தது; செல்வத்தினால்வரும் மனக்களிப்பாகிய அறியாமையும் நீங்கிற்று; காதலிக்கப்பட்ட பொருள்களைத் தலைப்படவேண்டி எழாநின்ற ஊக்கமும் ஒழிந்தது; சுருண்டுநெறிப்பையுடைத்தாகிய கறுத்த கூந்தலினை யுடையார்மேல் வைத்த ஆசையாகிய நோயுந் தீர்ந்தது; ஒருதன்மைத்தாய சித்தியைச் சேர்ந்தது எனது உள்ளம்; எ-று.)

(ரு - ரை.) முன்பு இருந்த இளமைமுதலியன இப்பொழுது அழிந்து இல்லையாயின வெனக் கூறப்பட்டமை காண்க. (சுக)

ந.சு. தூர காரியமு மொருங்குடன் நேற்றமுங்
காரண முந்துறா உங் காரிய நிலையும்
*யுத்தமு மயுத்தமு முத்தையோ டியலும்.

என்பதும்: அவ்வேதுவலங்காரத்தினையே பிறிதொருவகையால் வகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) தூரகாரியம் முதல் அயுத்தம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட இவ்வைந்தும் முன்னைய ஏதுவலங்காரத்தோடு நடக்கும்; (எ - று.)

‘முந்தை’ என்பது, ‘முத்தை’ என வலிந்துநின்றது.

(ரு-ரை.) இவையெல்லாம் வடமொழியில் சித்ரஹேது வெனப் படும்; ஆச்சரியமான காரண மென்று பொருள்.

அவற்றுள்,

* யுத்தமு மயுத்தமும்’ என்றும் பாடமுண்டு.

(க) தூகாரியமென்பது - ஒருவழிக் காரணம் நிகழப் பிறிதொரு வழிக் காரியம்நிகழ்வது. அது “வேறொரு மாதர்மேல் வேந்தனாக நுதியா, லாறுதர விம்மா துயிர்வாடும்-வேறே, யிருவரே மெய்வடிவினேந்திழை நல்லா, ரொருவரே தம்மி லுயிர்” எனவரும். (இ - ள். தலைமகளாயினாள் தன்னை யொழித்து ஒருகாதலிமார்பகத்தே வேந்தன் நகத்தின் துனியினுற் குறியிட, அதுகண்டு அழுதுவருந்துவாள்; ஆதலால், இவ்வேந்திழைநல்லார் உருவத்தால் இருவரெனினும் உயிரானது இவர்கட்கு ஒன்றேபோலும்; எ - று. ஒருமாது - தலைவி. வேறொருமாது-பரத்தை. ‘இருவரே யேந்திழை நல்லார்’ என்றது, தலைமகளையும், பரத்தையையும்.)

(ரு - ரை.) வழி - இடத்தில். ஏந்திழைநல்லார் - தரித்தஆபரணங்கையுடைய அழகியமகளிர். இதில் ஊறுபட்டவர் ஒருவரும், உயிர்வாடினவர் ஒருவரு மானதனால், காரணம் ஒருவழிநிகழ்க் காரியம் பிறிதொருவழி நிகழ்ந்தது. நகநுதியாலாறுதர-சிருங்காரசேஷ டையைச் செய்ய தனதுதலைவன் அயலவளிடஞ்சேர்ந்து கிரீடித்ததனால் தலைவி உயிர்வாடின னென்பது, இங்ஙனம் சமத்காரமாகக் கூறப்பட்டது.

(உ) ஒருங்குஉடன்தோற்றமென்பது - காரணமும் காரியமும் ஒக்க நிகழ்வது. அது “விரிந்த மதிநிலவின் மேம்பாடும் வேட்கை, புரிந்த சிலைமதவேள்போரும் - பிரிந்தோர், நிறைதளர்வு மொக்க நிகழ்ந்தனவா லாவி, பொறைதளரும் புன்மலைப் போழ்து” எனவரும். (இ - ள். முழுமதியினதுநிலவின் மேம்பாடும் வேட்கைமிகுந்த சிலையையுடையவனாகிய மதவேள் போரும் பிரிந்தோர் நிறைதளர்வும் ஒருங்குநிகழ்ந்தன: தனித்தோர் உயிராகிய பாசத்தைத் தாங்கமாட்டாத தன்மையையும் புன்கண்மையையுமுடைய இம்மலைப்பொழுதில்.)

(ரு - ரை.) வேட்கை - ஆசை. சிலை - வில். மதவேள்-மன்மதன். பிரிந்தோர்-இணைபிரிந்தவர். நிறைதளர்வு-மனநிறைதளர்தல். புன்கண்மை - சிறுமை, துன்பம். நிலாத்தோற்றமும் மன்மதன்போருபாகிய காரணமும், பிரிந்தோர்நிறைதளர்தலாகிய காரியமும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க.

(ங) காரணமுந்துறுஉங்காரியநிலை யென்பது - காரணத்திற்கு முன்னர்க் காரியம்நிகழ்வது. அது “தம்புரவு பூண்டோர் பிரியத் தனியிருந்த, வம்புலவு கோதையர்க்கு மாரவே-ளம்பு, பொருமென்று மெல்லாகம் புண்கூர்ந்த மாலை, வருமென் றிருண்ட மனம்” எனவரும். (இ - ள். தம்மைக்காக்குந்தொழிலைப் பூண்ட தலைவர் பிரியத் தனித்துஉயிர்கொண்டிருந்த வாசனையையுடைய கோதையையுடைய மடவாருக்கு மாரண்கணைதக்குமென்று மென்மையையுடைய மார்பகம் புண்ணாகாநின்றது; அதுவேயுமன்றி, மாலைப் பொழுது வருமென்று அவர்களுடைய மனம் இருண்டது; எ - று.)

(ரு - ரை.) ‘காரியமுந்துறுஉங் காரணநிலை’ என்ற பாடத்துக்கும் இப்பொருளே கொள்ளவேண்டும். கோதை-மாலை; அல்லது,

கூந்தல். மடவார்-மகளிர். மாரன்களை-மன்மதபாணம். அம்புதைத்த லாகிய காரணத்தின்முன் புண்மிகுதலாகிய காரியமும், மரலை வருதலாகிய காரணத்தின்முன் இருளுதலாகிய காரியமும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டன. 'பொருமுன்னே', 'வருமுன்' என்றும் பாடங்க ளுண்டு. புண்கூர்ந்த, இருண்ட - புண்கூர்ந்தது, இருண்டது என்பவற்றின் விகாரம்.

(ச) யுத்தமென்பது-காரணத்திற்குஏற்ற காரியம் நிகழ்வது. அது "பொன்னி வளநாடன் கைவேல் பொழிநிலவான், முன்னரசைந்து முகுளிக்ஞ்-தன்னேர், பொரவந்த வேந்தர் புனைகடகச் செங்கை, யரவிந்த நூரு யிரம்" எனவரும். (இ-ள். சோழன்ஏந்திய வேஷன்கண் உண்டாகிய வெண்மைவிளக்கம் பரந்த நிலவினால் முன்னே நடுங்கி மொட்டியாநிற்கும், நேர்நின்று பொருதற்கு எதிர்த் வேந்தருடைய புணையப்பட்ட கடகத்தையுடைய சிவந்தகையாகிய தாமரைகள் பலவும் உண்டு; எ-று.)

(ரு - ரை.) யுத்தம்-வடசொல். பொன்னிவளநாடன்-காவேரி வளமுள்ள நாட்டையுடையவன். 'நாடன்வெள்வேல்' என்றும் பாடமுண்டு. மொட்டி-த்தல்-குவிதல். கடகம்-ஓர்கையணி. சோழனது வேலின் ஒளியைக் கண்டவளவில் பகையரசர் கைகூப்பித் தொழுவ ரென்பது கருத்து. தாமரைகுவிதலாகிய காரியத்திற்கு ஏற்ற நிலவாகிய காரணம் கூறப்பட்டது.

(ரு) அயுத்தமென்பது-காரணத்திற்குஏலாத காரியம் நிகழ்வது. அது "இகன்மதமால் யானை யநபாய நெங்கோன், முகமதியின் மூரனிலவா-னகமலர்வ, செங்கயற்க ணல்லார் திருருவு வாள்வதன, பங்கயங்கள் சாலப் பல" எனவரும். (இ-ள். வெற்றியையும் மதத்தையுமுடைய உயர்ந்த யானைகளையுடைய அநபாயனாகிய எம்மரசனுடைய முகமாகிய நிறைமதியின்க ணுண்டாகிய முறுவலின் வெண்ணிலவினால், செவ்வரியையுடைய கயல்போன்ற கண்ணினையுடைய நல்லாருடைய திருமருவுவாண்முகமாகிய தாமரைகள் பல விளங்க மலர்கின்றன; எ-று.)

(ரு - ரை.) அயுத்தம்-வடசொல். நல்லார்-மகளிர். திருமருவுவாள் முகம்-அழகுபொருந்திய ஒள்ளியமுகம். 'திருமருவிவாழ்' என்ற பாடத்துக்கு-திருமகள் தங்கிவாழ்கின்ற என்க; அவ்வடைமொழி, பங்கயத்துக்கும் ஏற்கும். நக மலர்வ எனப் பிரிக்க; அகம் மலர்வ என்றுபிரிப்பினும் பொருள்படும். இங்கே தாமரைமலர்தலாகிய காரியத்துக்கு நிலவாகிய காரணம் ஏலாமை காண்க.

* முடியுமென்னது 'இயலும்' என்றதனான், பிறவாற்றுவருவன வுங் கொள்க. "மாத ருமைவாய் மழலை மொழியாலோ, வோது மறையி னொலியாலோ-யாதாலோ, கோல மிருதிறனாக் கொண்டாந் றிருமிடற்றி, னால் மமிழ்தானவாறு" எனவரும். (இ-ள். உமையாளுடைய வாயிலுள்ள மழலைச்சொல்லாகிய அமுதத்தைச் செவியாற்

* 'முடியுமென்று அனுப்பெற மொழியாது' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பருகியவதனாலோ, அன்றியே தானேதப்பட்ட வேதமந்திரவோ
சைத்தழைப்பினாலோ, இவ்விரண்டனுள்ளும் எதனாலோ இரண்டு
வடிவமாகத் திருமேனியைக்கொண்ட பரமசிவனுடைய சிறந்த
மிடற்றிலுள்ள நஞ்சம் அமிருதமாயவாறு? (தெரியாது); எ-று. ஒலி-
தழைப்பு. இருதிறம் - உருவமும், அருவமும்.) இது ஐயவேது. பிற
வும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு-ரை.) 'மாதர் மணிவா யமிழ்த மொழியானே' என்றும் பாட
முண்டு. கோலம் இருதிறன் - ஒருபாதி ஆண்வடிவமும், ஒருபாதி
பெண்வடிவமும் எனவுமாம். மிடறு - கழுத்து. (கூஉ.)

ஏதுவலங்காரம் முற்றும்.

கச. நு ட் ப வ னி.

ந.எ. தெரிபுவேறு கிளவாது குறிப்பினுந் தொழிலினும்
அரிதுரை வினைத்திறம் நுட்பமாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே நுட்பமென்னும் அலங்கார
முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) தெரிந்துகொண்டு வேறுபடமொழியாது குறிப்பினு
தைத் தொழிலினுதைத் அரிதாக நோக்கி; ணருந் தொழிற்றன்மை
யையுடையது, நுட்பமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை நுணுக்கவணியென்று வழங்குதலும் உண்டு;
இது வடமொழியில் சூக்ஷ்ம மெனப்படும். தெரிந்துகொண்டு - பிறர்
கருத்தையறிந்துகொண்டு. வேறுபட மொழியாது - வெளிப்படையாகக் கூறாமல்.

அவற்றுள்,

(க) குறிப்பு—“காதலன் மெல்லுயிர்க்குக் காவல் புரிந்ததால்,
பேதையராயம் பிரியாத - மாதர், படரிருள்கால் சீக்கும் பகலவனை
நோக்கிக், குடதிசையை நோக்குங் குறிப்பு” எனவரும். (இ.ள்.
காதலிக்கப்பட்ட தலைவனுடைய மெல்லுயிர்க்குப் பரிகாரஞ்செய்தது
போலும், மடப்பத்தையுடைய ஆயத்தார் பிரியாது சூழப்பட்ட
மாதர் உலகிற்குப் படர்செய்யும் இருளினது அடியையறுக்கின்ற
ஆதித்தனைப் பார்த்து மேற்றிசையைப் பார்க்கும் உள்ளக்கருத்து;
எ - று- குடதிசை - மேற்கு.) இதிற் போந்த பொருள் - மாலைக்
காலத்துக்கூட்டம் நேர்ந்தவாறு.

(கு - ரை.) தோழியர்கூட்டத்தினிடையிலே நிற்கின்ற தலைவி
தன்னிடங் காதல்கொண்டுவந்த தலைவன் காணச் சூரியனைப்
பார்த்து உடனே மேற்றிசையையும் பார்த்தலாகிய தன்செய்கை
யால் அவனைச் சூரியாஸ்தமனத்தின்பின் வருமாறு குறிப்புக் காட்டி
னமை உணர்க. தான் பலரிடைஇருந்ததனல்வெளிப்படையாக்
கூறவொண்ணாது இங்ஙனம் குறிப்பாகவுணர்த்தின ளென்க. உயிர்

கீகுக் காவல்புரி தல்-உயிரை ஒழியாதபடி காத்தல். ஆயம்-கூட்டம். படர்-துன்பம்.

(உ) தொழில்—“பாடல் பயிலும் பணிமொழி தன்பணைத்தோட், கூட லவாவாற் குறிப்புணர்த்து-மாடவற்கு, மென்றிந் தொடையாழின் மெல்லவேதைவந்தா, ளின்றிந் குறிஞ்சியிசை” எனவரும். (இ - ள். பாடுந்தொழிலைப் பயிலுங் குளிர்ந்தமொழியாள் தனது பணைத்தோளினால் தலைவனைத் தழுவவேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே தலைவற்குத் தன்உள்ளக்கருத்தை அறிவியாநின்றாள், மெல்லிய இனியநரம்பையுடைய யாழிலே முறையாக ஆக்கினாள், தித்தித்த வோசையையுடைய குறிஞ்சியாகிய பண்ணை; எ - று. தொடை-நரம்பு. குறிப்பு-கருத்து.) குறிஞ்சிக்குக் காலம் இடையாமமாகலால், இடையாமத்திற் கூட்டம் நேர்ந்தவாறு.)

(ரு - றை.) பணைத் தோள்-பருத்த தோள்; அல்லது, மூங்கில் போன்ற தோள். அறிவியாநின்றாள்-அறிவிப்பவளாய் என்றபடி. யாழ்-வீணை. ஆக்கினாள்-எழுப்பி உண்டாக்கினாள்; வாசித்தாள் என்றபடி. குறிஞ்சி-ஓர் பண். இடையாமம்-நடு இராத்திரி: இரவில் நடுப்பத்துநாழிகை. தலைவி பலரிடையே பாடிக்கொண்டிருக்கையில் தலைவன் அவளிடங் காதல்கொண்டுவர, அவள், அப்பொழுது, வெளிப்படையாகத் தன்கருத்தை உணர்த்தமாட்டாமல் உடனே குறிஞ்சியென்னும் பண்ணைப் பாடியதனால், “அதற்குரிய இடையாமத்தில் வரும்படி குறிப்பித்தனள். தைவந்தாள்-நரம்புகளைக் கைகளால் தடவி வாசித்தாள். (கூட)

நுட்பவலங்காரம் முற்றும்.

கரு. இலேசவனி.

௩௮. குறிப்பு வெளிப்படுக்குஞ் சத்துவம் பிறிதின் மறைத்துரை யாட லிலேச மாறும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே இலேசமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ௮.) கருதியது வெளிப்படுக்குஞ் சத்துவமாகிய குணங்களைப் பிறிதொன்றால் நிகழ்ந்தனவாக மறைத்துச்சொல்லுவது, இலேசமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

சத்துவமென்பன - வெண்பளிங்கிற் செந்நூல்கோத்தால் அதன்செம்மைபுறம்பொழிந்து தோன்றுமாறுபோல உள்ளங்கருதியது புலனுக்குங் குணங்கள்; அவை-சொற்றளர்வு, மெய்விடர்ப்பு, கண்ணீர்நிகழ்ச்சி, மெய்விதிர்ப்பு, மெய்வெதும்பல், மெய்மயிரும்பல் முதலியன.

(ரு - றை.) புலனுக்கும் - வெளிப்படுத்தும். சத்துவமென்பது, தமிழில் விற லெனப்படும். இவை மெய்ப்பாட்டின்பாற்படும்.

லேசம்-வடசொல். குற்றத்தைக் குணமாகவும், குணத்தைக் குற்றமாகவும் சொல்லுதல் இவ்வணிக்கு இலக்கண மென்பர் ஒருசாரார்.

“கல்லுயர்தோட் கிள்ளி பரிதொழுது கண்பனிசேர், மெல்லியலார் தோழியர்முன் வேறென்று - சொல்லுவாரற், பொங்கும் படைபரப்ப மீதெழுந்த பூந்துகளசேர்ந், தெங்கண் கலுழந்தனவா லென்று” எனவரும். (இ - ள். மலைபோலப்பெரிய தோள்களையுடைய சோழன் ஏறிய குதிரையைத் தொழுது நீர் வாரந்த கண்ணையுடைய மெத்தென்ற நடைையுடைய நல்லார், ‘எமதுகண்ணீர்வார்தற்குக் காரணம் - சினத்தையுடைய சேனை பரந்துவருதலால் ஆகாயத்தி லெழுந்த பொலிவுடைய தூளியா னது உட்புக்குக் கண்ணீர்வாரந்தது’ என்று தோழியர்க்கு நிகழ்ந்ததொழிய வேறொருபாயத்தான் மறைத்துச்சொல்லினர்; எ - று. கல் - மலை.)

(கு-ரை.) சோழன் குதிரைமேலேறி யுலாவுகிற அழகைக் காணு மளவில் தாம்அடைந்தகாதல்மிகுதியா லாகிய தமதுகண்ணீர்ப் பெருக்கைச் சேனைவருதலால் மேலெழும்பிய தூளி படிதலா லாகிய தென்று மறைத்துக் கூறியமை காண்க. அடுத்த செய்யுளிலும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. கிள்ளி - சோழன். ‘கரிதொழுது’ என்ற பாடத்துக்கு-யானைமீது ஏறி உலாவரும் அழகைக் கண்டு வணங்கி யென்க. வாரந்த - பெருகிய.

“மதுப்பொழிதார் மன்னவனை மால்கரிமேற் கண்ட, விதிர்ப்பு மயிரரும்பு மெய்யும் - புதைத்தாள், வளவா ரணநெடுங்கை வண் திவலை தோய்ந்த, விளவாடை கூர்ந்த தென” என்பதும் அது. (இ - ள். தேன்பொழிதாரையுடைய சோழனை உயர்ந்த களிற்றின் மேல் வரக்கண்டதனால் உண்டாகிய தன்னுடைய மேனிநடுக்கத் தையும் மெய்ம்மயிரரும்புதலையும் ‘அவன்ஏறிவந்த வளப்பமுடைய களிற்றின் நெடியகையி லுண்டாகிய வளவியநீர்த்திவலையைக் கொண்டு வந்த இளவாடை என்மேனியை நனைத்ததனாலே வந்தது என்மேனி நடுக்கமும் மயிரரும்புதலும்’ என நிகழ்ந்தது மறைத்து வேறென்று தோழியர்க்குச் சொல்லினாள்; எ - று. புதைத்தல் - மறைத்தல். மால்கரி - பெரியயானை. புதைத்தாள் - மறைத்துச் சொன்னாள்.)

(சச)

நக. புகழ்வது போலப் பழித்திறம் புனைதலும்
பழிப்பது போலப் புகழ்புலப் படுத்தலும்
அவையு மன்னவென் றறைகுந ருளரே.

என்பது: அவ்விசைத்தின்பாற்படுத்துப் பிறர் வேண்டுவன சிலஅலங் காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒன்றனைப் புகழ்ந்தாற்போலப் பழித்துஉரைத்தலும், பழித்தாற்போலப் புகழ்ந்துஉரைத்தலும் என்னும் இரண்டும் அவ்விசைத்தின்பாற்படு மென்று சொல்லுவாரு முளர், (ஒரு சார் தொல்லாசிரியர்); (எ - று.)

(கு - ரை.) இது - பிறன்கோட்கூறல்.

அவற்றுள்,

(க) புகழ்வதுபோலப் பழித்தல்—“மேய கலவி விளைபொழுது நம்மெல்லென், சாய நளராமற் றுங்குமால் - சேயிழாய், போர்வேட்ட மேன்மைப்புகழாளன் யாம்விரும்பித், தார்வேட்ட தோள்விடலை தான்” எனவரும். (இ - ள். தோழி! கேட்பாயாக; எம்மிற்பொருந்திய கலவி நிகழும்பொழுது அக்கலவிக்கண் நமதுமென்மைகுன்றுதபடி பரிசுரித்தொழுகுவான்: எப்பொழுதும் போர்த்தொழிலை விரும்பிய மேலாயபுகழையுடையவன், யாம் முற்காலத்துக் காதலித்து மாலையிட்ட தோளையுடைய தலைவன்; எ - று.) அக்காலத்து அறிவழியாமையால், பழிப்பாயிற்று.

(கு - ரை.) இதில், போரைவிரும்பிய எமதுதலைவன் கலவியால் நமது மென்மை தளராதபடி தாங்குவ னெனப் புகழ்ந்தாற்போலக் கூறியதனால், அவன் போர்விருப்பையே கொண்டு காதல்விருப்பைக் கொண்டில னென்று பழித்ததாமாறு காண்க. சேயிழாய் - செவ்விய ஆபரணங்களையுடையவளே! பரிசுரித்து - கலவியின்றி. அக்காலத்து அறிவுஅழியாமை - போர்விருப்பொழிந்து காதல் விருப்புக்கொள்ளாமை.

(உ) பழிப்பதுபோலப் புகழ்தல்—“ஆடன் மயிலியலி யன்ப னணியாகங், கூடுங்காண் மெல்லென் குறிப்பறியா-ஹுட, விளிவந்த செய்கை யிரவாளன் யார்க்கும், விளிவந்த வேட்கையிலன்” எனவரும். (இ - ள். ஆடாநின்ற மயில்போலுஞ் சாயலினையுடையாய்! நம்மிது அன்புவைத்த தலைவனுடைய அலங்கரித்த மார்பகத்தை யாம் கூடுங்கால் நம் மெல்லென்ற நலம் பாராட்ட அறியா னாதலானும், ஊடற்கண் தனக்குத் தகாதனசெய்து இரக்கும் இரவாள னாதலானும், யாவார்க்கும் வெறுக்கத்தக்க ஆசைப்பாடுடையனல்ல னாதலானும், இகழ்தற்கு ஏதுவாயினான்; எ - று.) அன்பன் இரவாளன் வேட்கையிலன் எனக் கூட்டுக. அக்காலத்து அறிவழிந்தமையால், புகழாயிற்று.

(கு - ரை.) ‘மெல்லென்குறிப்பறியான்’ என்பதற்கு-கலவியில் எமக்கு இளைப்புவிளைப்ப னென்று கருத்து. அக்காலத்து அறிவு அழிந்தமையால் - கலவிக்காலத்தில் காமவசப்பட்டுநடந்ததனால். இதில், ‘குறிப்பறியான்’, ‘இரவாளன்’, ‘வேட்கையிலன்’ எனப் பழித்தாற்போலக் கூறியதனால், அவன் தனது ஊடலைத் தணித்துத் தன்னை உரியவாறு கூடியொழுகின னென்று புகழ்ந்ததாமாறு காண்க. (சுரு)

இலேசவலங்காரம் முற்றும்.

கசு. நிரநிறையணி.

சு0. நிரநிறுத்தியற்றுந் நிரநிறையணியே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே நிரநிறையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சொல்லையும் பொருளையும் நிரலேநிறுத்தி நேரே பொருள்கொள்வது, நிரனிறையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

நிரனிறுத்துத லென்னது 'இயற்றுதல்' என்றமையின், மொழி மாற்றிப் பொருள்கொள்வது உங் கொள்க.

(கு-ரை.) நிரனிறை - நிரல்நிறை. நிரலே-வரிசையாக. நேரே - முறையே. இங்கே, 'பொருள்' என்றது, கொண்டுமுடியுஞ்சொல் என்றபடி. இது வடமொழியில் யதாஸங்க்ய மெனவும், கிரம மென வும்படும். இவ்வணியின் வகை பொருள்கோளின்பாற்படுத்து முறைநிரனிறைப் பொருள்கோ ளெனவும், எ தி ர் நிர னிறைப் பொருள்கோ ளெனவும்படும்; [ரன்னூல்-பொதுவியல்-சூட.] இவ்வணியை அடைவணியென்று வழங்குதலும் உண்டு. எதிர் நிரனிறை, தமிழர்க்கே உடன்பாடு. இதனைப் பெயர்நிரனிறை, வினை நிரனிறை, மயக்கநிரனிறை, உய்த்துணர்நிரனிறை, தொகைநிரனிறை என்று பலவகையாக வேறுபடுப்பாரு முளர்.

அவற்றுள்,

(க) நிரலேநிறுத்தி நேரேபொருள்கொள்வது—“காரிகை மென்மொழியா னேக்காற் கதிர்முலையால், வார்புருவத் தாலிடையால் வாய்த் தளிரா-னேர்தொலைந்த, கொல்லி வடிநெடுவேற் கோங்கரும்பு விற்கரும்பு, வல்லி கவிர் மென் மலர்” எனவரும். (நேர்-முறை. தொலைதல்-கெடுதல். கொல்லி - ஓர்பண்.)

(கு - ரை.) இ - ள். அழகியமாதினது மெல்லியசொல்லாலும் விழியாலும் ஒளியெய்யும் கொங்கையாலும் நீண்டபுருவத்தாலும் இடையாலும் மெல்லிய வாயாலும் முறையே கொல்லியென்னும் இனியபண்ணும் கூரியநீண்டவேலும் கோங்குமரத்தினரும்பும் காமனதுகருப்புவில்லும் பூங்கொடியும் மெல்லியமுருக்கமலரும் அழகுக்கெட்டன; எ-று. இதில், கூறப்பட்ட உபமேயப்பொருள்களுள்ளும் உபமானப்பொருள்களுள்ளும் மொழியாற் பண், நோக்கால் வேல், முலையாற் கோங்கரும்பு, புருவத்தால் வில், இடையாற் கொடி, வாயால் முருக்கலர் என முறையே இயைந்து பொருள் படுதல் காண்க.

(உ) நிரலேநிறுத்தி மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்வது—“ஆடவர்க ளெவ்வாறகன்றொழிவார் வெஃகாவும், பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா-நீடியமா, னின்ற னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றோ, மன்றார் மதிற்கச்சிமாண்பு” எனவரும். (பஞ்சரம்-இடம். அகன்றொழிவார்-விட்டுநீங்குவார்.) *

* இதன்பின் சிலபிரதிகளில் அடியில்வருமாறு அதிகபாடம் காணப்படுகிறது: —“மயில்களிக்கும் வண்டார்க்கும் வண்டளவம் பூக்குங், குயிலொளிக்குங் கோபம் பாக்கும் - வெயிலொளிக்குங், கானம் குழைகொள்ளுங் காந்தடுடுப்பெடுக்கும், வானம் பொழியு மழை” என்பதும் அது. (தளவு-மூல்லை. கோபம்-இந்திரகோபம். கானம்-காடு. குழை-தளிர். கொள்ளுதல்-உண்டாதல். துப்பு-பூ. எடுதல்-எந்தல்.)

(கு-வர.) இ - ள். நீண்டதிருமால் வெஃகா பாடகம் ஊரகம் என்ற தலங்களைத் தனக்கு இடமாகக்கொண்டு அவற்றில் முறையே கிடந்தான் இருந்தான் நின்றான்; பலசபைகள் நிறைந்ததும் மதிள்குழந்தது மான காஞ்சிபுரியின் பெருமை இதுவன்றோ? இப்படிப்பட்ட கச்சிப்பதியை மனிதர்கள் எங்ஙனம் விட்டு நீங்குவர்? எ - று. வெஃகா பாடகம் ஊரகம் என்பன காஞ்சிநகரத்தில் உள்ள திருமால்திருப்பதிகள்; திருமால் அவற்றுள் வெஃகாவில் பள்ளிகொண்டிருக்கோலமாகவும், பாடகத்தில் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாகவும், ஊரகத்தில் நின்றதிருக்கோலமாகவும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; ஆதலால், இச்செய்யுளில், முறையே கொள்ளாமல் மாற்றி இயைத்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. வெஃகாயதோக்தகாரிசன்னிதி யென்றும், பாடகம் பாண்டவ தூதர்சன்னிதி யென்றும், ஊரகம் உலகளந்தபெருமாள் சன்னிதி யென்றும் வழங்கும். (சூக)

நிரளிறையலங்காரம் முற்றும்.

கள. ஆர்வ மொழியணி.

சக. ஆர்வ மொழி மிகுப்ப தார்வ மொழியே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே, ஆர்வமொழியென்னும் அலங்காரமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) உண்ணிகழ்ந்த ஆர்வம்பற்றி நிகழும் மொழி மிகத்தோன்றச் சொல்லுவது, ஆர்வமொழியென்னும் அலங்காரமாம்.

‘உண்ணிகழ்ந்த’ என்பது, மேல்வரும் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்பட்டது.

(கு - வர.) இதனை மகிழ்ச்சியணியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ப்ரேயோலங்கார மெனப்படும். ஆர்வம்-அன்பு, மகிழ்ச்சி. அடுத்த சூத்திரத்தில் ‘உண்ணிகழ்தன்மை’ என வருவதுநோக்கி இங்கே ‘உண்ணிகழ்ந்த’ என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

“சொல்ல மொழிதளர்ந்து சோருந் துணைமலர்த்தோள், புல்ல விருதோள் புடைபெயரா-மெல்ல, நினைவோ மெனினெஞ் சிடல் போதா தெம்பால், வனைதாராய் வந்ததற்கு மாறு” எனவரும். (இ - ள். நின்முன்நின்று மறுமொழி தர முயல்வேமாயின், எங்கள் மொழியானது தடுமாறிச் சோர்வுபடாநின்றது; நின் இணைமலர்த்தோள்களைத் தழுவ முயல்வேமாயின், எங்கள் இரண்டு தோள்களும் இடமுண்டாக வளர்வனவல்ல; மெல்ல நின்புகழை நினைப்பேமாயின், எங்கள்உள்ளம் இடம்போதாது: அலங்கரிக்கப்பட்ட மாலையையுடையானே! எம்மிடத்து நீ வந்த இதற்குக் கைம்மாறு யாதென்று சொல்லப்படும்? எ-று. மாறு-ஈடு.)

(கு - ரை.) இணை - இரண்டு. மலர்த் தோள் - பூமாலையணிந்த தோள். 'யாதென்று சொல்லப்படும்' என்பது - இசையெச்சம். இது மனத்தில் நிகழ்ந்த அன்பைப் புலப்பட உரைத்ததாதல் காண்க.

ஆர்வமொழியலங்காரம் மூற்றும்.

கஅ. சுவையணி.

சஉ. உண்ணிகழ் தன்மை புறத்துத் தோன்ற
எண்வகை மெய்ப்பாட்டி னியல்வது சுவையே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே சுவையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உள்நிகழுந்தன்மை புறத்துப்புலனாய்விளங்க எட்டு வகைப்பட்ட மெய்ப்பாட்டானும் நடப்பது, சுவையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

'மெய்ப்பாட்டினியல்வதுசுவை' என்பதனை, 'பொன்னி னியன்ற குடம்' என்பதுபோற் கொள்க.

(கு - ரை.) இது, வடமொழியில் 'ரஸவத்' எனப்படும். எண் வகை மெய்ப்பாடு, அடுத்தகுத்திரத்திற் கூறப்படும். (சுஅ)

சந. அவைதாம்,
வீர மச்ச மிழிப்பொடு வியப்பே
காம மவல் முருத்திர நகையே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்தல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்கூறிய எண்வகைப்பட்ட மெய்ப்பாடாவன - வீர மும் அச்சமும் இழிப்பும் வியப்பும் காமமும் அவலமும் உருத்திர மும் நகையுமாம்.

(கு - ரை.) இவை முறையே வடமொழியில் வீரம், பயாங்கம், பீபத்ஸம். அத்புதம், ச்ருங்காரம், கருணா, ரௌத்ரம், ஹாஸ்யம் எனப்படும். இவற்றோடு சாந்தமென ஒன்றுகூட்டி நவரஸ மென்ற லும் உண்டு.

அவற்றுள்,

(க) வீரம்—“சேர்ந்த புறவின் நிறைதன் றிருமேனி, யீர்ந்திட்டு யர்து லைதா னேறினா-னேர்ந்த, கொடைவீரமோமெய்ந் நிறை குறையா வன்கட், படைவீர மோசென்னி பண்பு” என வரும். (இ - ள். தன்கட் சரண்புக்க புறவினது வாரம் தனதுதசையை யறுத்திட்டுந் தசைநிறைபோதாததற்குத் தானும் துலாத்தலையேறிய இது தனதுகொடையின் வெற்றியோ மெய்யொழுக்கங் குன்றாதவன்கண்மையுடைய படையின் வெற்றியோ என ஆராய்வார்க்கு இவையிரண்டு மன்று: சோழன்தனது தன்மை யிருந்தபடி!

(கு - ரை.) சூரியகுலத்தரசனை சிபிசக்கரவர்த்தியினது வரலாற்றை அக்குலத்தவனை ஒருசோழராசன்மேல் ஏற்றிக் கூறியது இது. வாரம்-எடைக்காக. துலாத்தலை - தராசில். படை - ஆயுதம். இச்செய்யுளில், கொடைவீரம் பொருந்துதல் காண்க. நேர்ந்த-பொருந்திய.

(உ) அச்சம்—“கைநெரித்து வெய்துயிர்ப்பக் காறளர்ந்து மெய்பனிப்ப, மையரிக்க ணீர்ததும்ப வாய்புலர்ந்தா - டையல், சினவேல் விடலையாற் கையிழந்த செங்கட், புனவேழ மேல்வந்த போது” எனவரும். (பனித்தல் - நடுங்கல். புனவேழம் - காட்டுயானை.)

(கு - ரை.) இ - ள். கோபத்தையும் வேலாயுதத்தையு முடைய வீரனால் துதிக்கையையிழந்த சிவந்தகண்களையுடைய காட்டுயானை எதிர்வந்தபொழுது, ஒருபெண், தன்கைகளை நெரித்துக்கொண்டு பெருமூச்சுஎறியக் கால்சோர்ந்து உடம்புநடுங்க மைதீட்டிய செவ்வரிகளையுடைய கண்களில் நீர்தளும்ப வாய் உலர்ந்தாள்; எ - று.) இதில், அச்சம்நிகழ்தல் கூறியமை காண்க. ‘வாய்புலர்தேன் வெய்ய’ என்றும் பாடமுண்டு.

(ஈ) இழிப்பு—“உடைதலையு மூகையு மூன்றடியு மென்புங், குடருங் கொழுங்குருதி யீர்ப்ப-மிடைபேய், பெருநடஞ்செய் பெற்றித்தே கொற்றப் போர்க் கிள்ளி, கருநடரைச் சீறுங் களம்” எனவரும். (கொழுங்குருதி - நிணக்குருதி. பெற்றி-தன்மை. கிள்ளி-சோழன்.)

(கு - ரை.) இ - ள். வெற்றியைத்தரும் போரைச் செய்யவல்ல சோழன் கர்ணைகதேசத்தரசர்களைக் கோபித்துஎதிர்த்த போர்க் களமானது, உடைந்த தலைகளையும் மூகைகளையும் தசைத்திரளையும் எலும்பையும் குடலையும் மிக்கஇரத்தவெள்ளம்இழுக்க நெருங்கிய பேய்கள் பெருங்கூத்தாடுந் தன்மையுடையது; எ - று. இது, அருவருப்புத்தோன்றக் கூறினமையால், இழிப்புச்சுவையாம்.

(ச) வியப்பு—“முத்தரும்பிச் செம்பொன் முறிததைந்து பைந்துகிரின், ரெத்தலர்ந்து பல்கலனுஞ் சூழ்ந்தொளிருங் - கொத்தினதாம், பொன்னேர் மணிகொழிக்கும் பூங்கா விரிநாடன், றன்னேர் பொழியுந் தரு” எனவரும். (இ - ள். பொன்னையும் அழகியமணிகளையும் அலைத்துக்கொடுவருகின்ற பொலிவுடைய காவிரிநாடனுக்கு உவமையாகச் சொல்லப்பட்ட கற்பதரு, முத்தமாகிய அரும்பையரும்பிச் சிவந்தபொன்முறியாய தளிரினாலே செறிந்து பச்சைத் துகிராகிய கொத்துக்களை யுடைத்தாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களாற் சூழப்பட்டு விளங்கிய பணைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்; எ - று.)

(கு - ரை.) துகிர் - பவழம். பணை-கிளை. இதில், கற்பகவிருகூழ் வியப்புத்தோன்ற வர்ணிக்கப்பட்டமை காண்க.

(ரு) காமம்—“திங்க ணுதல்வியார்க்கும் வாய்துடிக்குங் கண் சிவக்கு, மங்கைத் துளிர்நடுங்குஞ் சொல்லசையுங் - கொங்கை

பொருகாலும் ஊடிப் புடைபெயருங் காலும், இருகாலு மொக்கு மிவர்க்கு' எனவரும். (திங்கள் - பிறை. அங் கை - அழகிய கை.)

(கு - றை.) இ - ள். தனங்கள் என்மீது அழுந்தும்படி இவர் என்னை வலியத் தழுவியபொழுதிலும், என்னிடத்து ஊடல்கொண்டு இவர் என்னைவிட்டு நீங்கும்பொழுதிலும், இரண்டுபொழுதிலும், இவர்க்கு, ஒருநிகராக, பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றி வேர்க்கும்; வாய் துடிக்கும்; கண் சிவக்கும்; அழகியதளிர்போன்ற கைகள் நடுங்கும்; சொற் குழறும்; எ - று. நுதல்வியர்த்தல் முதலியன கலவியாலும் கோபத்தாலும் நிகழ்தற்குரியன வாதலால், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. இது, ஒருதலைமகன் தன்காதற்களிப்புப்புலப்படக் கூறியது.

(சு) அவலம்—“கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தீண்டு, மழல்சேர்ந்து தன்னெஞ் சயர்ந்தான்-குழல்சேர்ந்த, தாமந் தரியாதசையுந் தளிர்மேனி, யீமந் தரிக்குமோ வென்று’ எனவரும். (இ - ள். வீரக்கழலைக்கோத்த காலினையுடைய விடலையானவன், தன்னுடைய மனைவியின் மெய்யை யெரிக்கும் அழலைச் சேர்ந்து, தன்னுடைய நெஞ்சம் வருந்தினான், ‘குழலிடத்துப்பொருந்தின மாலையைப் பொருது தளருந் தளிர்போலும் மேனியானது ஈமத்து எரியைப் பொறுக்கவற்றோ?’ என்று; எ - று.)

(கு - றை.) விடலை - ஆண்மகன். ஈமம்-விறகடுக்கு. வற்று-வல்லது. என்று அயர்ந்தா னென இயையும். இதில், அவலம்-வெளிப்படை. அவலம் - சோகம்.

(எ) உருத்திரம்—“கைபிசையா வாய்மடியாக் கண்சிவவா வெய்துயிரா, மெய்குலையா வேரா வெகுண்டெழுந்தான் - வெய்யபோர்த், தார்வேய்ந்த தோளான் மகளைத் தருகென்று, போர்வேந்தன் றாதிசைத்த போது” எனவரும். (வேய்தல் - சூடல். தூது - தூதன். இசைத்தல் - சொல்லல்.)

(கு - றை.) இ - ள். கொடியபோரில் வெற்றிமாலையைச் சூடிய தோளையுடைய துருபதராசனது பெண்ணை திரௌபதியைச் சபையிற் கொணர்வாயாக வென்று போரில்வல்ல துரியோதனராசன் தனது தூதனை நோக்கிச் சொன்னபோது, (அதுகேட்ட வீமன்) கைகளைப் பிசைந்து வாயைமடித்துக் கண்சிவந்து கடுமையாகப் பெருமூச்செறிந்து உடல்பதறி வேர்த்துக் கோபித்துப் போருக்கு எழுந்தான்; எ - று. ஓரரசனது மகளைத் தனக்கு வலியக்கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி பகையரசன் தூதனுப்பியபோது அவ்வரசன் இங்ஙனம் பெருங்கோபங்கொண்டதாகவும் இச்செய்யுளுக்கு உரைகூறலாம். இதில், வெகுளிக்கொதிப்பு விளங்குதல் காண்க.

(அ) நகை—“நாண்போலுந் தன்மனைக்குத் தான்சேற வின்நின்ற, பாண்போலும் வெவ்வழலிற் பாய்வதூஉங் - காண்டோழி, கைத்தலங் கண்ணுக் களவுகாண் பானொருவன், பொய்த்தலைமுன் னீட்டி

டியற்றும் போந்து” எனவரும்.(பாண்-பாணன். ‘காண்டோழி’ என்றது - கேட்பாயாக தோழி! என்றவாறு. சேறல் - வருதல்.)

(கு - ரு.) தலைமகளைப் பிரிந்து சென்று பரத்தையைக் கூடி நின்ற தலைமகன் மீண்டு தலைமகளிடம் வருமளவில், அவன்செய்தியையறிந்துசினங்கொண்டஅவள்அவன்வரவை ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுக்க, அதனால்வருத்தமுற்ற தலைமகன் அவட்குச் சமாதானங்கூறி அவளைக் கோபந்தணித்தற்பொருட்டு ஒருபாணனை அவள் பக்கல் அனுப்ப, அவன் அங்ஙனமே வந்து தலைவியை நோக்கி ‘நீ மறுத்தலால் நினதுதலைவர் நின்மனைக்குவரக் கூசினின்றார்; நீ இன்னமும் அவர்வரவை ஏற்றுக்கொள்ளாதொழியின், அவர் அத்துயரால் தீப்பாய்ந்து உயிர்நீக்குந்தன்மையர்’ என்பனபோன்ற சில நயப்புகைகளை எடுத்துக்கூறி, அதுகேட்ட தலைவி அவனைப்பிரிகசித்துத் தோழியை நோக்கி கூறியது, இது. இ-ள். தோழி! அறிவாயாக; தன்மனைக்குத் தான்வருவதும், தலைமகனுக்கு நாணுதற்கு இடமாயிற்றுப்போலும்; வெவ்வியதியிற் பாய்வதாகச் சொல்வது, இப்பாணனது சமயோசிதகற்பனைவார்த்தைபோலும்; கையும்பிடியுமாகக் களவு செய்பவனொருவன் வந்து பொய்த்தலையை முன்னே நீட்டுதலைச்செய்வான்; எ - று. இச்செய்யுளில், பின்னிரண்டு அடி-தலைவன்செயலைக் குறித்தது. ‘கைத்தலங்கண்ணுக் களவுகாணுதல்’ என்றது - பலருங்காணப் பரத்தைபக்கற் செல்லுந்தன்மையை. ‘பொய்த்தலை முன்னிட்டியற்றும் போந்து’ என்றது, அவன் சந்திபேசப் பாணனை அனுப்பியமையை. கைத்தலங் கண்ணுக் களவுகாணுதல்-கண்தெரியாதஇருளில் கைகளையே கண்ணுக்கொண்டு அவற்றால் தடவிப் பொருள்களைக்கண்டு எடுத்தலுமாம். “காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணி லிந்நாள், பாண்குன்ற நாடர் பயில்கின்றன விதெல்லா மறிந்தோம்” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தின் வியாக்கியாந்தத்தில் ‘பாண்-பாணருடைய தொழிலாய், அதாகிறது-நெஞ்சிலன் றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் ஸ்தோத்ரங்களாய் எனவுரைத்தது உணர்த்தக்கது. இச்செய்யுளில் பரிகாசம் நிகழ்தல் காண்க.

இவையெல்லாம் தம்மிற்றோன்றலும் பிறரிற்றோன்றலு மெனப் பலவகைப்படும்; அவையெல்லாம் கூத்தநூலிற் கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

(கு - ரு.) “தன்னுயிர்க் கின்னமை தானறிவா னென்கொலோ, மன்னுயிர்க் கின்ன செயல்” என்பது, சாந்தரசத்துக்கு உதாரணமாம்.

(சுக)

சுவையலங்காரம் முற்றும்.

கக. தன்மேம்பாட்டுரையணி.

சச. தான்றற் புகழ்வது தன்மேம்பாட்டுரை.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தன்மேம்பாட்டுரையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருவன் தன்னைத் தானே புகழ்வது, தன்மேம்பாட்டுரை யென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) புகழ்தல்-மேம்பாடுதோன்ற உரைத்தல். இதனை ஊக்கவணியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் 'ஊர்ஜஸ்வி' எனப்படும்.

அது “எஞ்சின ரில்லை யெனக்கெதிரா வின்னுயிர்கொண், டஞ்சின ரஞ்சாது போயகல்க - வெஞ்சமத்துப், பேரா தவராகத் தன்றிப் பிறர்முதுகிற், சாராவென் கையிற் சரம்” எனவரும். (இதனாற் போந்தபொருள்-எனக்கு எதிராய் முன்னின்று பொருது பிழைத்தா ரில்லை யென்றவாறு.)

(கு - ரை.) இ - ள். போரில் எனக்கு எதிராக வந்து முன்னின்று பொருது தமதுஇனியஉயிரைத் தப்புவித்துக்கொண்டு பிழைத் தொழிந்தவர் எவருமில்லை; எனக்கு அஞ்சினவர்கள் அச்சமொழிந்து விலகிச்செல்வாராக; என்கையால் எய்யப்படும் அம்புகள், கொடிய போரிற் புறங்கொடாதவரது மார்பி லன்றிப் புறங்கொடுப்பவரது முதுகிற் சேரமாட்டா; எ-று. இந்தத்தற்புகழ்ச்சி புறப்பொருளிலக் கணத்தில் நெடுமொழிகூற லெனவும், நெடுமொழிவஞ்சி யெனவும் படும்.

(எ0)

தன்மேம்பாட்டுரையலங்காரம் முற்றும்.

உ0. ப ரி யா ய வ ணி.

சுரு. கருதியது கிளவா தப்பொரு டோன்றப் பிறிதொன்று கிளப்பது பரியாயமே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பரியாயமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தான்கருதியதனைக் கூறுது அப்பொருள்தோன்றப் பிறிதொன்றனைக் கூறுவது பரியாயமென்னும் அலங்காரமாம்.

(கு - ரை.) வடமொழியில் பரியாயோக்த மென்றது, இங்குப் பரியாயமெனப்பட்டது. இதனைப் பரியாயமொழி யெனவும், பிறிதின விற்சியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு.

அது “மின்னிகரா மாதே விரைச்சாந் துடன்புணர்ந்து, நின்னிகரா மாதவிக்க ணின்றறணீ - தன்னிகராஞ், செந்தீ வரமலருஞ் செங்காந்தட் போதுடனே, யிந்தீ வரங்கொணர்வல் யான்” எனவரும். (இ - ள். மின்னுக்கு உவமையாகிய மாதே! விரையினை யுடைத்தாகிய சந்தனமரத்தைத் தழுவி உனக்கு நிகராயிருக்கின்ற இம்மாதவிக்கீழே நிற்பாயாக; தனக்குநிகராயிருக்கின்ற சிவந்த தீயினது ஒளி புலப்பட மலர்ந்த சிவந்தகாந்தப்பூவுடனே நல்ல குவளை மலருங் கொண்டு நின்குழற்கு அணிய வாராநின்றேன் என்று இடத்துநிறீஇ நீங்கினுள்; (எ-று.) மாதவி-குருக்கத்தி. சாந்தம்-சந்தனம். இந்தீவரம்-குவளைமலர்.) இது, குறியிடத்து உப்த்து நீங்குவாள் கூறிமது.

(கு - ரை.) குறியிடத்து உய்த்து நீங்குவாள் கூறியது - தலைவனுக்குக் குறிப்பிட்டவிடத்தில் தலைவியைக் கொண்டுவந்துவிட்டுச் செல்லுந் தோழி, இனித் தான் அங்கு நிற்பது அவர்க ளின்பத்துக்குத் தடையாகுதலால் நீங்கிச் செல்லக்கருதி அதற்கு ஒரு வியாஜமாகச் சொன்னது. விரை - நறுமணம். நிறீஇ - நிறுத்தி.

பரியாயவலங்காரம் முற்றும்.

உக. சமாயிதவணி.

சக. முந்துதான் முயல்வறு தொழிற்பயன் பிற்தொன்று
தந்ததா முடிப்பது சமாயித மாறும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே சமாயிதமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) முன்பு தன்னால்முயலப்பட்ட தொழிலினது பயன் அத்தொழிலானன்றிப் பிறிதொன்றால் நிகழ்ந்ததாகக் கூறிமுடிப்பது, சமாயிதமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) ஸமாஹிதம் - வடசொல். இதனைச் சமாதியென்பர் ஒருசாரார். எளிதின்முடிபணி யெனவும், துணைப்பேறணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு.

அது “ அருவியங் குன்ற மரக்கன் பெயர்ப்ப, வெருவிய வெற்பரையன் பாவை - பெருமா, னணியாக மாரத் தழுவினா டான்முன், றணியாத லுடறணிந்து” எனவரும். (இ - ள். முன்பு தீராத ஊடலையுடையளாயிருக்கின்ற மலையரையன்பயந்தபாவையாகிய உமையானவள், அருவியினை யுடைத்தாய் அழகுபொருந்திய கைலைமலையை இராவணன் அலைப்ப வெருவி முக்கட்கடவுளினது அழகியமார்பகத்தை ஊடல்தணிந்து தானே தழுவினாள்; எ - று.)

(கு - ரை.) மலையரையன் பயந்த பாவையாகிய உமை - பர்வதராசனான இமவான் பெற்ற பெண்ணாகிய பார்வதி. அலைப்ப - இடம் விட்டுப் பெயர்த்து அசைக்க. ஆர - நன்றாக. சிவபிரான் உமையினது ஊடலைத் தணிக்கமுயல்கையில் அவள் வெருவுதலாகிய வேறொரு காரணத்தால் தழுவுதலாகிய காரியம் எளிதிற் கைகூடியமைகாண்க. (எஉ)

சமாயிதவலங்காரம் முற்றும்.

உஉ. உதாத்தவணி.

சஎ. வியத்தகு செல்வரு மேம்படு முள்ளும்
உயர்ச்சியுனைந் துரைப்ப துதாத்த மாறும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே உதாத்தமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வியக்கத்தக்க செல்வத்து உயர்ச்சியையும் மேம்பட்ட உள்ளத்து உயர்ச்சியையும் மிகுத்துச் சொல்வது, உதாத்தமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - னை.) இது, தமிழில் வீறுகோளணி யெனப்படும். இதனை உதாரதை யென்பர் ஒருசாரார்.

(க) செல்வமிகுதி—“கன்றும் வயவேந்தர் செல்வம் பலகவர்ந்து, மென்றும் வறிகு ரினங்கவர்ந்து-மொன்று, மறிவரிதாய் நிற்கு மளவினதா லம்ம, செந்நிகதிர்வேற் சென்னி திரு” எனவரும். (கவர் தல் - கொள்ளுதல். ஆல் - அசை. சென்னி - சோழன்.)

(கு - னை.) இ - ள். கோபிக்கிற வலிய அரசர்களுடைய செல்வங் கள் பலவற்றையும் நாஸ்தோறும் கவர்ந்துகொண்டு வருதலாலும், வறியோர் கூட்டத்தால் எப்பொழுதுந் தான் வேண்டியபடி எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலாலும், வலிமைமிக்க ஒளியையுடைய வேலா யுத்தத்தையுடைய சோழனது செல்வமானது சிறிதும் அளவறியப் படாததாய் நிற்கும்; எ-று. அம்ம-வியப்பிடைச்சொல்; செல்வ மிகுதியை வியந்து கூறியது.

(உ) உள்ளமிகுதி—“மண்ணாகன்று தன்கிளையி னீங்கி வனம் புகுந்து, பண்ணுந் தவத்தசைந்த பார்த்தன்று, நெண்ணிறந்த, மீதண்டர் கோன்குலையும் வெய்யோர் குலந்தொலைத்தான், கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு” எனவரும். (இ - ள். இராச்சி யத்தைக் கைவிட்டுத் தன்சுற்றத்தையகன்று காட்டிற்புகுந்து செய்யப்பட்ட தவத்தால் வருந்தியிளைத்த பார்த்தனைவன், எண்ணாவற்ற ஆகாயத்துத் தேவர்கட்குக் கோமானாகிய இந்திரன் நடுங்க வரும் உக்கிரத்தையுடைய அசுரர்குலங் கெட அறுத்தான், தனது கோதண்டமே துணையாக; எ-று. பார்த்தன் - அருச்சுனன். அண்டர்-தேவர். கோதண்டம்-வில்.)

(கு - னை.) உள்ளமிகுதி-ஊக்கம். வெய்யோர்-நிவாதகவசரும் காலகேயரும். முறையே இவற்றினுள் செல்வமிகுதியும், உள்ள மிகுதியும் வந்தவாறு காண்க. (எ-ஈ)

உதாத்தவலங்காரம் முற்றும்.

உக. அவனுதியனி.

சஅ. சிறப்பினும் பொருளினும் குணத்தினு முன்மை மறுத்துப் பிறிதுரைப்ப தவனுதி யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே அவனுதியென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சிறப்பினும், பொருளினும், குணத்தினும் ஆகிய உண்மையை மறுத்துப் பிறிதொன்றாக உரைப்பது, அவனுதியென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ன்.) அவ்னுதி - அபஹ்நுதி என்ற வடசெரல்லின் திரிபு. இதனை ஒழிப்பணி யென வழங்குதலும் உண்டு. இதன் இலக்கணம். ஒன்றில் ஒரு தன்மையை நீக்கி மற்றொருதன்மையை யேற்றுதல்.

அவற்றுள்,

(க) சிறப்பவனுதி—“நறைகமழ்தார் வேட்டார் நலனணியு நாணு, நிறையு நிலைதளரா நீர்மையறநெறிகும், செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன் நெவ்வடுபோர், வெங்கோப மால்யானே வேந்து” எனவரும். (இ - ள். நறுநாற்றத்தையுடைய மாலையை ஆசைப்பட்ட மடவாருடைய அழகும் அணியும் நாணும் நிறையும் நிலைதளராத படி தாங்கும் அறநெறியினையுடைத்தாகிய செங்கோலையுடைய னல்லன்: கொடுங்கோன்மையுடையவன்; போர்க்கள த்துப் பகைவரையட்ட வெவ்விய கோபத்தையுடைய பெரிய யானையையுடைய வேந்தன்; எ - று.)

(கு - ன்.) அணி - ஆபரணம். நிறை - மனவுறுதி. அறநெறி - தருமமார்க்கம். அட்ட-கொன்ற. அரசனிடங் காதல்கொண்ட மகளிர் அழகு முதலியன சோர்கின்றன ரென்பது கருத்து. அதனை அவன் மேலேற்றி, தன்னை விரும்பிய மெல்லியலாரது பொருள்களை அழியாதபடி பாதுகாக்குஞ் செங்கோன்மையுடையவனல்லன், அவையழியப் பார்த்திருக்குங் கொடுங்கோன்மையுடையவன் என்றார். இங்கு ‘செங்கோலன்’ என்ற சிறப்புண்மையை மறுத்து ‘கொடுங்கோலன்’ எனப்பிறிதொருதன்மையையேற்றிக்கூறியமைகாண்க.

(உ) பொருளவனுதி—“நிலனும் விசும்பா நிமிர்கானீர் தீயா, மலர்கதிராம் வான்மதியா மன்றி-மலர்கொன்றை, யொண்ணாறுந் தாரா நெருவனிய மானனுமா, மெண்ணிறந்த வெப்பொருளு மாம்” எனவரும். (இ - ள். விரிந்த கொன்றைப்பூவினாற்செய்த நறுநாற்றத்தையுடைய ஒள்ளியமாலையை அணிந்தவனும் ஏகனுமாகிய பசுமசிவன், நிலமும் ஆகாயமும் உயர்ந்தகாற்றும் நீரும் தீயும் பரந்தகதிரையுடைய இரவியும் வெள்ளியமதியமு மாகிய ஏழாதலுமன்றி ஆன்மாவுமாய் எண்ணிறந்த எல்லாப்பொருளு மாவான்; எ - று.)

(கு - ன்.) இயமானன்-யஜமானன்: வேள்வித்தலைவன்; ஆன் மாவுமென்பர். ‘இயமானனுமாம்’ என்றவிடத்து ‘உயிர்க்குயிராம்’ என்றும் பாடமுண்டு. ஏகன்-ஒருவன். இங்கு ‘ஏகன்’ என்ற பொருளுண்மையை மறுத்து ‘எண்ணிறந்தவெப்பொருளுமாம்’ எனப்பிறிதொருதன்மையையேற்றிக்கூறியமைகாண்க.

(ங) குணவவனுதி—“மனுப்புவிமேல் வரழ மறைவளர்க்கு மாரப், பனித்தொடையற் பார்த்திபர்கோ நெங்கோன்-றனிக்கவிதை, தண்மை நிழற்றன்று தற்றெழுத பேதையர்க்கு, வெம்மை நிழற்றாய் மிகும்” எனவரும். (இ - ள். மாந்தர் பூவுலகின் இனிதுஉயிர்வாழ வேதாகமநெறியை வளர்க்குந் தண்ணிய ஆத்திமாலையையுடையவனாகிய அரசர்க்குக்கோமானாகிய எம்இறைவனான சோழராசனது தனிக்குடையானது, தண்ணியநிழலையுடையதன்று; அவனைக்

கண்ட மடவார்க்கு மிக்க வெய்யதன்மையைப் பண்ணாநிற்கும்; எ-று. தொடையல்-மாலை. பார்த்திபர்-அரசர். தனிக்கவிகை - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடை.)

(கு - ரை.) மனு-மனுவின் மக்களான மனிதர்க்கு ஆகுபெயர். அவன் குடைநிழலில் வீற்றிருக்குங் காட்சியைக் கண்ட மகளிர் காதல்நோயால் தாபமடைவ ரென்பது கருத்து. அது, குடையின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. இங்கே 'தண்மைநிழற்று' என்ற குணவுண்மையை மறுத்து 'வெம்மைநிழற்று' எனப் பிறிதொரு தன்மையை யேற்றிக் கூறியமை காண்க.

அவனுதியென்து 'ஆகும்' என்றதனால், இவ்வலங்காரம் பிற அலங்காரங்களோடுகூடி வருவனவுங் கொள்க. "நறவேந்துகோதை நலங்கவர்ந்து நல்கா, மறவேந்தன் வஞ்சியா னல்லன்-றுறையின், விலங்காமை நின்று வியன்றமிழ்நா டைந்தின், குலங்காவல் கொண் டொழுகுங் கோ" எனவரும். இது-வினை பற்றிய சிலேடையவனுதி. (நறவு-மது. ஏந்தல்-தாங்கல். துறையின் விலங்காமை-குலதருமத் தின் வழுவாமை. இதனுள் வஞ்சியானல்ல னென்பதற்கு-கருவூரையுடைய சோழ னல்ல னென்றும், பிறரைவஞ்சியாதொழிவானல்ல னென்றும் சிலேடையாகப் பொருள்கொள்க.) பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு - ரை.) இ-ள். தேனினைக் கொண்ட மாலையைச் சூடிய மாதின்னு அழகைக் கவர்ந்துகொண்டு மீண்டும் அதனை அவட்குக் கொடுத்தருளாத கொடுமையையுடைய அரசன், பிறரைவஞ்சியா தவனல்லன் [வஞ்சியென்னும் ஊரையுடைய சோழ னல்லன்]; குலதருமத்தில் வழுவாமல் நின்று பெரிய ஐவகைத் தமிழ்நாட்டையும் பாதுகாத்தொழுகும் பாண்டியன்; எ-று. வஞ்சியானல்லன் என உண்மையை மறுத்துப் பிறிதொருதன்மையை யேற்றிக்கூறுத லால் அவனுதியணிக்குஇடமாகியஇச்செய்யுளில், 'வஞ்சியானல் லன்' என்பது சிலேடைவகையால் வேறொருபொருளும் படுதல் காண்க. 'நறவேந்துகோதை நலங்கவர்ந்து நல்கா மறவேந்தன்' என்றது-தன்னிடங் காதற்பெருவேட்கை கொண்டு நலமிழந்த மாதைத் தான் கூடி அவட்கு அந்நலத்தை மீண்டும்உண்டாக் காமையாற் கொடியவ னென்றவாறு. இவ்வணி-வெற்றொழிப்பு, காரணவொழிப்பு, வேறுபாட்டொழிப்பு, மயக்கவொழிப்பு, வல்லோ ரொழிப்பு, வஞ்சவொழிப்பு எனப் பலவாறு விகற்பித்துக்கூறவும் படும். (எசு)

அவனுதியலங்காரம் முற்றும்.

உச. சிலேடையணி.

சக. ஒருவகைச் சொற்றொடர் பலபொருட் பெற்றி தெரிவுதர வருவது சிலேடையாகும்.

என்பது : நிறுத்தமுறையானே சிலேடையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) ஒருவகையாகின்ற தொடர்சொல் பலபொருள்களது தன்மை தெரிய வருவது, சிலேடையென்னும் அலங்காரமாம்.

சிலேடையென்னுது 'ஆகும்' என்றதனால், தொடர்சொல்லே யன்றி ஒருசொல்லே பலபொருட்பெற்றி தெரிவுதர வருவதும் அவ்வலங்காரமாம் என்க.

(ரு - னை.) சிலேடை - ச்லேஷா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஒருவகையான சொற்றொடர் பலபொருளமைதிக்கு உதவுமாறு கூறுதல், இதன் இலக்கணம். இதனைப் பலபொருட்சொற்றொட ரணியென வழங்குதலும் உண்டு. 'தெரிபுதரவுரைப்பது' என்றும் பாடம். (எடு)

இ0. அதுவே,
செம்மொழி பிரிமொழி யெனவிரு திறப்பும்.

என்பது: அச்சிலேடையை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) அச்சிலேடை, செம்மொழிச் சிலேடையும் பிரிமொழிச் சிலேடையும் என இருவகைப்படும்; (எ - று.)

அவற்றுள்,

(க) செம்மொழிச்சிலேடை-ஒருவகையாகின்று பலபொருள்படுவது. அது "செங்கரங்க ளானிரவு நீக்குந் திறம்புரிந்து, பங்கய மாதர் நலம்பயிலப் - பொங்குதயத், தோராழி வெய்யோ னுயர்ந்த நெறி யொழுகு, நீராழி நீணிலத்து மேல்" என வரும். (இ - ள். சிவந்த கரங்களான் இருள்கடியுந் திறமை மிக்குத் தாமரை காதலிக்கும் வனப்புடைத்தாக மேனோக்கிய தோற்றத்தையுடைய ஒருகாலூர் திப்பகலோன் வானெறியொழுகும், கடல்குழந்த புவிமீது எனவும், சிவந்தகைகளான் உலகிலுள்ளோர்மிடிதீர்க்குந் தொழில் மிக்குத் திருமடந்தை செல்வம் பெருக மேம்படாநின்ற பொருள்வருவா யுடையானுமாய்த் தனிச்சக்கரத்தையுடையானுமாய் உலகிலுள்ளா ரால் விரும்பப்படும் விசேடநெறியே யொழுகுவான், கடல்குழந்த உலகத்து எனவும் வந்தவாறு காண்க. ஆதித்தன்மேற் செல்லுங் கால்—கரம் - கதிர். இரவு-இருள். நீக்கல்-கடிதல். பங்கயம்-தாமரை. மாதர்-காதல். நலம்-அழகு. பயிலல் - உண்டாதல். பொங்குதல் - மேனோக்கிவளர்தல். உதயம்-தோற்றம். ஓராழி-தேரின் தனிக்கால். வெய்யோன்-ஆதித்தன். உயர்ந்தநெறி-ஆகாயம். சோழன்மேற் செல்லுங்கால்—கரம்-கை. இரவு - மிடி. நீக்கல் - தீர்த்தல். பங்கய மாதர்-திருமடந்தை. நலம்-செல்வம். பயிலல்-பெருகுதல். பொங்கு தல்-மேம்படுதல். உதயம்-பொருள்வருவாய். ஓராழி-தனிச்சக்கரம். வெய்யோன் - விருப்பமுடையோன். உயர்ந்தநெறி-சான்றோரார்புக முப்படும்வழி. நெறி யென்றது, ஈண்டு ஒழுக்கம்.) இது-ஆதித்தனுக் கும், சோழனுக்கும் சிலேடை.

(ரு - னை.) சொல் நின்றநிலைகுலையாமல் ஒருகாம்பில்இருகாய் போலப் பலபொருள்படுவது, செம்மொழிச்சிலேடை. இது வட

மொழியில் அபிநயத் தலைவையெனப்படும். இச்செய்யுளில் சொற்கள் வெவ்வேறுவகையாப் பிரிக்கப்படாமல் ஒருவகையாகவே நின்று இருபொருள் தந்தமை காண்க. கரம்-கிரணம். கடியும்-ஒழிக்கும். ஒருகாலூர்திப்பகலோன்-ஒற்றைத்தனியாழித் தேருடைய குரியன். வானெறி - ஆகாசமார்க்கத்திலே. ஒழுகும்-நடக்கும். மிடிவறுமை. வருவாய் - வரும்வழி. தனிச்சக்கரம்-இரண்டற்ற ஆஜ்ஞாசக்கரம். 'நீராழிகுழந்தநிலத்து' என்றும் பாடமுண்டு.

(உ) பிரிமொழிச்சிலேடை - ஒருவகையாகின்ற சொல்லைப் பிரித்துத் தொகைவேறுபடுத்துப் பலபொருளாகக் கொள்வது. அது "தள்ளா விடத்தேர் தடந்தா மரையடைய, வெள்ளா வரிமா னிடர்மிகுப்ப - வுள்வாழ்தேன், சிந்துந் தகைமைத்தே யெங்கோன் றிருவுள்ள, நந்துந் தொழில்புரிந்தார் நாடு" எனவரும். (இ - ள். அழகுக்கெடாத நிலங்களி லுண்டாய பகட்டேர் பெரியதாமரையைப் பொருந்தவும் இகழப்பட்டாத நெற்குட்டை உழவர் திரட்டவும் அத்தாமரைமலரி லுண்டாய தேன் பொழியும் பெருமையையுடைத்து, எங்கோமானாகிய சோழனுடைய திருவுள்ளஞ் சிறக்கும்வகை ஒழுகினோர் நாடு எனவும்; அசையாத விடத்தேரென்னும் மரமுடைத்தாய்ப் பெரிய மலைச்சிகரங்களைத் தாடும் மரைகளை யுடைத்தாய் இகழப்பட்டாத சிங்கப்போத்துகள் துன்பமுறுத்தவும்பட்டு நல்லோருள்ளங்களில் வாழும் நாடுகளெல்லாம் அழிவுபடுந்தன்மையையுடைத்தாய், எங்கோமானாகியசோழன் திருவுள்ளம் வேறுபடுந் தொழில் பயின்றார் நாடு எனவும் வந்தவாறு காண்க. சோழன்பகையாகாதார் நாட்டின் மேற் செல்லுங்கால்—தள்ளா இடம் - அழகுக்கெடாத நிலம். ஏர் - உழவெருது. தடந்தாமரை-பெரியதாமரை. தடத்தாமரை, 'தடந்தாமரை' என மெலிந்தது. அடைதல்-பொருந்துதல். எள்ளாத - இகழாத. அரி-நெற்குடு. மானிடர் - உழவர். மிகுத்தல்-திரட்டல். உள்வாழ்தல் - உள்ளேயுண்டாதல். தேம் - தேன். சிந்தல் - பொழிதல். தகைமை-பெருமை. திருவுள்ளம்நந்தல் - அழகியமனஞ் சிறத்தல். பகைத்தார் நாட்டின்மேற் செல்லுங்கால்—தள்ளா-அசையா. விடத்தேர்-ஒருமரம். தடம்-மலை. தாமரை-தாவுமரை. அடைதல்-சேர்தல். எள்ளாத-இகழாத. அரிமான் - சிங்கப்போத்து. இடர்மிகுத்தல் - துன்பமுண்டாக்குதல். உள் - மனம். வாழ்தல்-மேவல். தேம்-நாடு. சிந்துகை-அழிவுபடுகை. தகைமை-தன்மை. நந்துந்தொழில்-வேறுபடுந்தொழில்.) இது-சோழனுடைய மனங் களிக்கும்படி நடந்தோருடைய நாட்டிற்கும், அவன்மனம் வெறுக்கும்படி நடந்தோருடைய நாட்டிற்கும் சிலேடை.)

(கு - ரு.) சொற்கள் வெவ்வேறுகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பல பொருள்கொள்ளப்படுவது, பிரிமொழிச்சிலேடை. இது வடமொழியில் பிந்நபதச்சிலேவை யெனப்படும். பகடு ஏர்-உழும்எருது. குடு-அரிக்குவியல். மரை-மான். சிங்கப்போத்து-ஆண்சிங்கம். இதில், தள்ளா இடத்து ஏர் எனவும், தள்ளா விடத்தேர் எனவும், தாமரையெனவும் தாம் மரை எனவும், அரி மானிடர் எனவும் அரி மான் இடர் எனவும் வெவ்வேறுவகையாப் பிரிந்து இருபொருள்

புதல் காண்க. 'உள்வாழ்தேஞ்சிந்துந்தகைமைத்தே' முதலிய செம்மொழிச் சிலேடையும் சிறுபான்மை இருப்பினும், பெரும் பான்மைபற்றிப் பிரிமொழிச் சிலேடையாம். (எக)

கக. ஒருவினை பலவினை முரண்வினை நியமம்
நியம விலக்கு விரோத மவிரோதம்
எனுமெழு வகையினு மியலு மென்ப.

என்பதும்: அச்சிலேடையலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல் நுத
பிறறு.

(இ - பு.) அச்சிலேடை - ஒருவினைச்சிலேடையும், பலவினைச்
சிலேடையும், முரண்வினைச்சிலேடையும், நியமச்சிலேடையும், நியம
விலக்குச்சிலேடையும், விரோதச்சிலேடையும் அவிரோதச்சிலே
டையும் என்னும் ஏழுகூறுபாட்டான் நடக்கு மென்று சொல்லு
வர், (நூலோர்); (எ - நு.)

அவற்றுள்,

(க) ஒருவினைச்சிலேடை யென்பது - ஒரு வினையான் வருவது.
அது "அம்பொற் பணைமுகத்துத் திண்கோட் டணிநாகம், வம்புற்ற
வாடை மலர்ந்திலங்க-வும்பர், நவம்புரியும் வானதியு நாண்ம தியு
நண்ணத், தவம்புரிவார்க்கின்பந் தரும்" எனவரும். (இ-ள். அழகிய
பொலிவுடைய பருத்த முகத்தின் கண்ணே திண்ணியகோட்டை
புடைத்தாய் அழகுபெற்ற யானையானது, கச்சோடுகட்டிய பட்டம்
விரிந்து விளங்க முடிமீது ஒளிமிக்குப் பெரிதாகிய கங்கையும் பிறை
பிறையும் பொருந்த வந்து, தவஞ்செய்வோர்க்கு வேண்டிய இந்திர
பதங்கள் முதலாகிய இன்பங் கொடுக்கும் எனவும்; அழகிய
பொன்னோடு கூடிய வேய்மிடைந்த பக்கமுடைத்தாய்த் திண்ணிய
சிகரங்களையு முடைத்தாய் அழகு பெற்ற மலை, விரைகமழும் ஓடை
பூத்துவிளங்கத் தன்மீது ஒளிமிக்குப் பெரிதாகிய கங்கையும் பிறை
யும் மருவும்படி உயர்ந்து, தவஞ்செய்வோர்க்கு அவர் வேண்டிய
பொருள்களெல்லாம் கொடுக்கும் எனவும் வந்தவாறு காண்க.
விநாயகர்மேற் செல்லுங்கால்—பொன் - பொலிவு. பணை - பருத்தல்.
முகம் - வதனம். கோடு - மருப்பு. நாகம் - யானை. வம்பு - கச்சு. உறு
தல் - கட்டுதல். ஓடை - பட்டம். மலர்தல் - பரத்தல். உம்பர் - முடி.
இன்பம் - இந்திரபதம் முதலாய போகம். மலைமேற் செல்லுங்கால்—
பொன் - கனகம். பணை - மூங்கில். முகம் - பக்கம். கோடு - சிகரம். நாகம் -
மலை. வம்பு - மணம். உறுதல் - உண்டாதல். ஓடை - வாவி; ஒருமா
முமாம். மலர்தல் - பூத்தல். உம்பர் - மேல். இன்பம் - தவத்தொழில்
புரிவார்க்கு அவர்வேண்டிய உணவுகளுந் தண்ணீருமாகிய பல
வகைப்பட்ட பண்டங்கள். இப்பாட்டினுள் 'நவம்புரியும் வானதியு
நாண்மதியு நண்ணத் தவம்புரிவார்க்கு' என்பதன் பொருள்,
இரண்டுதலைக்கும் ஒக்கும்) இது - விநாயகருக்கும், மலைக்கும்
சிலேடை.

(கு - றை.) விநாயகர்மேற் செல்லுங்கால் - பொற்பு அணை எனப் பிரித்து, பொலிவோடு கூடிய என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். மருப்பு-தந்தம். மலை-இங்கே இமயம்; அதன்மேலேயே கங்கை உள்ளது. வானதி என்பதற்கு-பெரியயாறு என்று மாத் திரமே பொருள் கொண்டால், வேறுமலையு மாகலாம். 'மாநதி' என்றும் பாடமுண்டு. இங்கு, தரும் என ஒருவினையையே கொண்டு வந்தமை காண்க.

(உ) பலவினைச்சிலேடை யென்பது-பல வினையான் வருவது. அது "தவிரா மதுவுண் களிதளிர்ப்ப நீண்டு, செவிமருவிச் செந்நீர்மை தாங்கிக் - குயிலிசையு, மின்னுயிரா நுண்ணிடையார் மென்னைக்கு மேவலா, ரின்னுயிரை யீர்கின் றன" எனவரும். (இ - ள். இடை விடாமல் நறவுண்ணவந்த களிப்புஉண்டாக நீண்டு செவியுட்புக்கு நிறைந்து கோடாதநீர்மையவாகிய குயிற்குரல் பிறிதோருயிர்களை வருத்தஞ்செய்யாநின்றன எனவும்; விடுதற் கரிதாகியவர்களை யுண்ட மயக்கத்தாலே தழைத்து நீண்டு செவியுளவுஞ்சென்று சிவந்த குளிர்ச்சியினை யுடையவாகிய மின்னையொத்த சிறுமருங்கு வினையுடையார் மெல்லியவாகிய கண்கள் தம்மைப்புணருந் தலைவருடைய இனியஉயிரை நலியாநின்றன எனவுங் கொள்க. குயிற்குரன்மேற் செல்லுங்கால்—மது-தேன். செவிமருவி-செவியுட்புக்கு. செந்நீர்மை-கோடாததன்மை. மேவலார்-பிரிந்தார். இன்-சாரியை. கண்ணின்மேற் செல்லுங்கால்—மது-கள். செவிமருவி - செவியுளவுஞ் சென்று. செந்நீர்மை-சிவந்தகுளிர்ச்சி. மேவலார்-புணருந் தலைவர். இன்னுயிர்-இனியஉயிர்.) இது-குயிற்குரலுக்கும், மடவார் கண்ணுக்கும் சிலேடை.

(கு - றை.) இங்கு நீண்டு, மருவி, தாங்கி, ஈர்கின்றன எனப் பலவினைகளைக்கொண்டு வந்தமை காண்க. மேவலார் என்பது-பிரிந்தாரை யுணர்த்தும்போது எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயராய்ச் சேராதவரென்று பொருள்படுதலும், புணர்ந்தாரை யுணர்த்தும்போது உடன்பாட்டுவினையாலணையும்பெயராய் மேவுதலை யுடையா ரென்று பொருள்படுதலுங் காண்க.

(ங) முரண்வினைச்சிலேடை யென்பது-மாறுபட்ட வினையான் வருவது. அது "மலை மருவி மதிதிரிய மாமணஞ்செய், காலைத் துணை மேவலார் கடிய-வேலைமிசை, மிக்கார் கலியடங்கா தார்க்கும் வியன் பொழில்கள், புக்கார் கலியடங்கும் புள்" எனவரும். (இ-ள். மயக்கத்தைமருவிக் கருத்துவேறுபட மிகவும் மணங்கமழுங்காலத்துத் தந்துணைவரைப் பொருந்தாதார் அஞ்சக் கரையீது மிக்குக் கடல் பொங்கியார்க்கும், அகன்றபொழில்கள்புக்கு ஒலியடங்கும் பறவைகள் எனவும், அந்திப்பொழுதுமருவித் திங்கள்உலாவ மிக்கிருந்த கூட்டம் புரியுங்காலத்துத் தந்துணைவரைப் பொருந்தினார் விளங்க எனவும் கொள்க: பின்பு ஒருதன்மை யெனக் கொள்க. பிரிந்தார்மேற் செல்லுங்கால்—மலை-மயக்கம். மதி-கருத்து. திரிதல்-வேறுபடுதல். மணம்-வாசம். துணைமேவலார்-தந்துணைவரைப் பிரிந்தார். கடிய - அஞ்ச. புணர்ந்தார்மேற் செல்லுங்கால் - மலை-அந்திப்

பொழுது. மதி-திங்கள். திரிதல்-உலாவல். மணம்-கூட்டம். துணை மேவலார் - துணைவரைப்புணர்ந்தார். கடிய-விளங்க.) இது, பிரிந்தார்க்கும், புணர்ந்தார்க்கும் சிலேடை.

(கு - ரு.) இங்கு அடங்காது ஆர்க்கும் ஆர்கலி அடங்கும் என வந்தவினைகள் ஒன்றுக்குஒன்று முரணாகுமாறு காண்க.

(ச) நியமச்சிலேடை யென்பது - சிலேடித்தவற்றை நியமஞ்செய்வது. அது“வெண்ணீர்மை தாங்குவன முத்தே வெறியவாய்க்கண், ணீர்மை சோர்வ கடிபொழிலே - பண்ணீர்மை, மென்கோல யாழே யிரங்குவன வேல்வேந்தே, நின்கோ லுலாவு நிலத்து” எனவரும். (இ - ள். வெற்றியையுடைய வேல்வேந்தனே! நின்செங்கோல்உலாவும் உலகத்து வெண்மைநிறத்தையுடைத்தாயிருப்பன முத்தே யெனவும், விரைநாற்றத்தையுடைத்தாய் மதுச்சோரநிற்பன பெரிய பொழிலே யெனவும், குளிர்தலையையுடைத்தாய் அழகோடுகூடி மெல்லியதாய்ப் பிறர்க்குமனக்குழைவுகொடுப்பன யாழேயெனவும் கிடந்தமையால், என்னப்பட்ட இவையொழிய அறிவின்மை தாங்குவதும், மிடியையுடைமையாற் கண்ணீர்சொரிவதும், பிறர்மனந் தளர்வதும் இல்லை யெனக் கிடந்தவாறு கண்டுகொள்க. வெண்ணீர்மை - வெண்ணிறமும், அறியாமையும். வெறியவாதல் - வாசமுடையனவாதலும், வெறுமையுடையனவாதலும். கண்ணீர்மை - கள்ளாகியநீரும், கண்ணினீரும்.)

(கு - ரு.) ‘மென்கோலியாழ்’ என்ற பாடத்துக்கு - கோல் யாழ் எனப்பிரித்து, மெத்தென்றநரம்பையுடைய வீணை யென்க. சிலேடையால் இரு பொருளுக்குப் பொதுவாகிய தன்மையை ஒரு பொருளினிடத்தே வரையறுத்துக் காட்டியதனால், இது நியமச்சிலேடையாயிற்று.

(ரு) நியமவிலக்குச்சிலேடை யென்பது - சிலேடித்தபொருளை நியமஞ்செய்து அந்நியமத்தை விலக்குவது. அது “சிறைபடுவ புட்கு லமே தீம்புனலுமன்ன, விறைவநீ காத்தளிக்கு மெல்லை-முறையிற், கொடியன மாளிகையின் குன்றமே யன்றிக், கடியவிழ்பூங் காவு முள்” எனவரும். (இ - ள். தலைவனே! நீ காத்தளிக்கும் நிலவரைப்பிற் சிறையுடைத்தாயிருப்பன புட்சாதியே, ‘தீம்புனலும் அன்ன’ என்றதனால், தித்தித்த புனல்களும் சிறையுடைய; கொடியையுடையன குன்றம்போன்ற மாளிகைகளே அன்றி ‘கடியவிழ்பூங் காவு முள்’ என்றதனால், நாற்றம்பரந்த பூவையுடைய சோலைகளும் கொடியையுடையன; எ - று. இதனால், சிறைபடுதலும் கொடுமையும் இவன்காக்கின்ற நிலத்தின்கண் இல்லை யெனக் கிடந்தவாறு கண்டுகொள்க. சிறை - சிறகும், கரையும், சிறைச்சாலையும். கொடி - பதாகையும், வல்லியும், கொடுமையும்.)

(கு - ரு.) நியமித்ததை விலக்கி அத்திறத்தை மற்றொன்றிலுங் காட்டியதனால், இது நியமவிலக்குச்சிலேடையாயிற்று.

(சு) விரோதச்சிலை யென்பது - முன்னர்ச்சிலேடித்தவற்றைப் பின்னர் விரோதிப்பச் சிலேடிப்பது. அது “விச்சா தரனேனு மந்த ரத்து மேவான, லச்சுத நேனும் மாயனல - னிச்ச, நிறைவான் கலையா னகளங்க னீதி, யிறையா னநகனெங் கோ” எனவரும். இ-ள். விஞ்சையர் ஆகாயத்திலே மேவுவார், சோழன் கேட்டின்கட் செல் லான்; திருமால் மாயமுடையானுதலால் மாயனெனப்படுவன், இவன் அம்மாயமில்லாதுதலால் மாயனெனப்பட்டான்; நாடோறும் நிறைந்த வெண்மையெய்துங் கலைகளையுடையனாகிய சந்திரன் களங்கமுடைய வன், நாடோறுங் கலைநூல்களாற் பெருக்கமுடையனேனும் சோழன் அகலங்க னெனப்பட்டான்; முக்கட்கடவுள் பொருப்புடையனா தலால் நகனெனப்பட்டான், சோழனாகிய எங்கோன் தீவினையின்மை யால் அநகனெனப்பட்டான்; எ-று. விச்சாதரனென்பது-விஞ்சைய ராகிய தேவசாதிக்கும், வித்தையையுடையசோழனுக்கும் பெயர். அந்தரமென்பது-ஆகாயத்திற்கும், கேட்டிற்கும் பெயர். அச்சுத னென்பது-திருமாலுக்கும், கேடில்லாதசோழனுக்கும் பெயர். நிறை வான்கலையா னென்பது-கலையையுடைய சந்திரனுக்கும், கல்வியால் நிறைந்த சோழனுக்கும் பெயர். களங்கமென்பது-மாசுக்கும், பாவத் துக்கும் பெயர். நீதியிறையான் என்பது-முக்கட்கடவுளுக்கும், நீதி நெறியரசனானசோழனுக்கும் பெயர். அநகன் என்பது-மலையில்லா தோனுக்கும், பாவமில்லாதோனுக்கும் பெயர். இதனை நகன் அநகன் எனப் பிரித்துக்கொள்க.)

(எ) அவிரோதச்சிலை யென்பது - முன்னர்ச்சிலேடித்தபொரு ளைப் பின்னர் விரோதியாமற் சிலேடிப்பது. அது “சோதி யிரவி கரத்தா விரவொழிக்கு, மாதிடத்தான் மனமதனை மாறழிக்கு-மீதா, மனகமதி தோற்றிக் குமுத மளிக்குந், தனத னிருநிதிக்கோன் றுன்” எனவரும். (இ - ள். ஒளியினையுடைத்தாகிய ஆதித்தன் தன் கதிர்களாலே இருளை நீக்குவான், புகழையுடையனாய் இரவிசுலத் தில் தோன்றிய இரவியென்னும் பெயரினை யுடையனாகிய சோழன் கைகளாலே பிறருடைய வறுமையைத் தீர்ப்பான்; உமாதேவியை இடப்பாகத்திலுடையான் கரமனை மாறாக்கி யழிப்பான்; இவன் மிகுந்த திட்பமுடைய னுதலால் மன்னவரவலியினை மாறுகொண்டு கெடுப்பான்; ஆகாயத்தில்தோன்றிய குற்றமற்ற மதி உதயஞ்செய்து குமுதங்களை அலர்த்தும்; இவன் மேலாய குற்றமற்ற அறிவு தோன்றிப் பூதலத்துக்குஏற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பான்; குபே ரன் தனதனென்னும் பெயரையுடையவனாய் இருநிதிக்குத் தலைவ னாவான், இவனும் பிறருக்குப்பொருளையளித்து மிக்கபொருளுக்கு முதல்வ னென்னப்படுவான்; எ-று. சோதி-ஒளியும், புகழும். இரவி- சூரியனும், சோழனும். கரம் - கிரணமும், கையும். இரவு-இருளும், இரத்தலும். மாதிடத்தான்-சிவனும், மிக்கதிட்பத்தையுடையசோழ னும். மன்மதன்-காமனும், மன்னரதுவலியும். மதி - சந்திரனும், அறிவும். குமுதம் - ஆம்பலும், பூதலமகிழ்ச்சியும். தனதன்-குபேர னும், செல்வத்தைக்கொடுக்கிற சோழனும். இருநிதி - சங்கநிதி பதுமநிதியும், மிக்க பொருளும்.)

(கு - ஐ.) மாதிடத்தான்-மாதுஇடத்தான் எனவும், மாதிடத்தான் எனவும் பிரிக்க. மன்மதன் என ஒரு சொல்லாகவும், மன்மதன் என இருசொல்லாகவும் அமையும். மேல்வருஞ் சொல்லணியியலில், இடையிட்டுவந்த இடைமுற்றுமடக்குக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படும் “பரவி நாடொறும் படியவாம்பல்புகழ்ப் பரப்பி, நிரவி சீரிய படியவாம் பரியெரி கவர்” என்னுஞ் செய்யுளிலும் இரவியென்பது சோழனென்னும்பொருளில் வருதல் காண்க.

இனி, இயலும் என்று ஒழியாது ‘என்ப’ என்ற மிகையான், இவ்வாறன் நிப் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுங் கொள்க; அவை வந்தவழிக் காண்க.

(கு - ஐ.) இது பலஅணிகளுக்கு அங்கமாய்நின்றலை அவ்வவ்வணியிலக்கணத்திற் காணலாம். (எ எ)

சிலேடையலங்காரம் மற்றும்.

உரு. விசேடவணி.

உஉ. குணந்தொழின் முதலிய குறைபடு தன்மையின் மேம்பட வொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே விசேடமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) குணமும் தொழிலும் சாதியும் பொருளும் உறுப்பும் முதலாயின குறைபடுதல்காரணமாக ஒருபொருட்கு மேம்பாடு தோன்ற உரைப்பது, விசேடமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - 11.)

(கு - ஐ.) முதனூலில் விசேஷோக்தியெனப்பட்ட அணியே இங்கு விசேட மெனப்பட்டது. இதனைச் சிறப்பணியென்று வழங்குதலும் உண்டு. ஒன்றன்சிறப்புத்தோன்ற அதன்கருவிகளிற் குறைபாடுகூறுவது, இதன் இலக்கணம். இவ்விலக்கணத்தை விபாவணையணியில் ஒருபகுப்பாக அடக்கிவிட்டு, ‘குறைவில்லாதகாரணம் இருந்தும் காரியம்பிறவாமையைச் சொல்லுதல் விசேஷோக்தியின் இலக்கணம்’ என்பர் ஒருசாரார்; அது தமிழிற் காரணவாராய்ச்சியணி யெனப்படும்.

அவற்றுள்,

(க) குணக்குறைவிசேடம்—“கோட்டந் திருப்புருவங் கொள்ளாவவர் செங்கோல், கோட்டம் புரிந்த கொடைச்சென்னி-நாட்டஞ், சிவந்தன வில்லை திருந்தார் கலிங்கஞ், சிவந்தன செந்தீத் தெற” எனவரும். (கோட்டம் - வளைதல். திருந்தார்பகைவர். கலிங்கம் - கலிங்கதேசம். சென்னி - சோழன்.)

(கு - ஐ.) இ - ள். ஈகைக்குணமுள்ள சோழனுடைய அழகிய புருவங்கள் கோட்டத்தைக் கொள்ளவில்லை [வளையவில்லை]. பகை

வர்களுடைய செங்கோல் கோட்டத்தை யடைந்தன [கெட்டுப் போயின]; சோழனுடைய கண்கள் சிவக்கவில்லை: பகைவர்களுடைய கலிங்கதேசங்கள் சிவந்ததீளரித்தலாற் சிவந்தன; எ - று. சோழன் நன்றாகச்சினங்கொள்ளாதமுன்பே அவன்பகைவர் நிலை குலைந்தன ரென்பது கருத்து. கலிங்கம் எழுவகைப்படுதலால், சிவந்தன வெனப் பன்மையாற் கூறினார். 'செந்தீத்திறம்' என்று பாடமோதி, சிவந்தநெருப்புப்போல உதிரத்தாற்சிவந்தன வென்று உரைப்பாரு முளர். இது, குணத்திலே குறைவுகூறிக் காரியத்திலே மேம்பாடுதோன்றச் சொன்னமையால், குணக்குறைவிசேடமாம்.

(உ) தொழிற்குறைவிசேடம் - "ஏங்கா முகில்பொழியா நாளும் புனறேங்கும், பூங்கா விரிநாடன் போர்மதமா - நீங்கா, வளைபட்ட தாளணிகண் மாறெதிரந்தார்க் கந்நாட், டளைபட்ட தாட்டா மரை" எனவரும். (இ - ள். இடித்தலைச்செய்து முகில்பொழியாத நாளும் நீர்இரைத்தேறுங் காவிரியாற்றையுடைய நாடனுடைய பேரில் வலிய யானைகளின் கால்களெல்லாம் கழலாதபடி வளைத்திடப்பட்ட வீரக்கழல் பூண்டன; இவை இவ்வண்ணஞ்செய்ய, மாறுபட்டமன்னவர் கால்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் தனையாகிய விலங்கு பூண்டன; எ - று. அந்நாட்டளைபட்ட வென்றது, யானைகளின்கால்கள் வீரக்கழல் பூண்டவன்றே பகைவர்தாள்களும் தளைபட்டன வெனக் கொள்க.)

(கு - று.) சோழன்யானைகள் போரணிபூண்டவள விலே பகைவர் வென்று விலங்கிடப்பட்டன ரென்பது கருத்து. போரணிபூண்டு சென்று எதிர்த்துப் போர்செய்தலாகிய தொழிலில் போரணிபூணுதல்மாத்திரமே கூறிக் குறைபாடு காட்டிக் காரியத்தில் மேம்பாடு தோன்றச் சொன்னமையால், தொழிற்குறை விசேட மாயிற்று. 'ஏங்காமுகில்பொழியாநாளும்புனல்தேங்கும்' என்றவிடத்தும் இவ்வணி அமைதல் காண்க. 'மாறெதிரந்ததெவ்வர்' என்றும் பாடமுண்டு.

(ஈ) சாதிக்குறைவிசேடம் - "மேய நிரைபுரந்து வெண்ணெய் தொடுவுண்ட, வாயனார் மாறேற் றமர்புரிந்தார் - தூய, பெருந்தருவும் பின்னுங் கொடுத்துடைந்தார் விண்மேற், புரந்தரனும் வாறேரும் போல்" எனவரும். (புரத்தல் - காத்தல். தொடுவுண்டல் - தோண்டியுண்டல். போல் - ஒப்பில்போலி.)

(கு - று.) இ - ள். பொருந்தியபசுக்களைக் காத்து வெண்ணெயை முற்றும் எடுத்துஉண்ட இடைச்சாதியராகிய கண்ணபிரான் மாருககின்று எதிர்த்துப்போர்செய்தார்; செய்யவே, மேலுலகத்து இந்திரனும் தேவர்களும் பரிசுத்தமானபெருமையையுடைய பாரிசாததருவையும் தமதுபின்புறத்தையுங் கொடுத்துத் தோல்வியுற்றார்கள்; எ - று. இங்கு 'ஆயனார்' எனச் சாதியிற் குறைவுகூறிச் சிறந்ததேவசாதியரை வெல்லுதலாகிய காரியத்தில் மேன்மை தோன்றச் சொன்னமையால், சாதிக்குறைவிசேடமாயிற்று. மேய நிரைபுரந்து-பசுக்கள் மேயாநிற்க அவற்றைப் பாதுகாத்து எனினு

மாம். 'தொடுபுண்ட' என்றும் பாடம். வாயனார் எனப் பிரித்து, வெண்ணெயெடுத்துண்ட வாயையுடையவர் என்று உரைப்பது சாதிக்குறைபாடுகாட்டாமையிற் சிறவாது. போல் என்றது - உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது.

(ச) பொருட்குறைவிசேடம்—“தொல்லை மறைதேர் துணைவன்பாலி யாண்டுவரை, யெல்லை யிருநாழி நெற்கொண்டோர் - மெல்லியலாள், ஓங்குலகில் வாழு முயிரனைத்து மூட்டுமா, லேங்கொலிநீர்க் காஞ்சி யிடை” எனவரும். (தொல்லை - பழமை. மறை - வேதம். தேர்தல் - ஓதுதல். துணைவன் - தலைவன். பால் - இடம். மெல்லியலாள் - உமாதேவி. ஆல் - அசை. இடை - இடம்.)

(ரு - ரை.) இ - ள். மிக்கஒலியைச்செய்யும் நீர்வளத்தையுடைய காஞ்சீபுரத்தில் மெல்லியதன்மையையுடைய ஓர்மாதா [அம்பிகை], பழமையான வேதங்களை யுணர்ந்த தன்கணவனிடத்து ஓராண்டளவும் இருநாழிநெல்லைப் பெற்று அதனைக்கொண்டே (முப்பத்திரண்டுதருமங்கையுஞ் செய்து) உயர்ந்தஉலகத்தில் வாழும் உயிர்களையெல்லாம் பரிபாலித்துவருவாளாயினாள்; எ - று. இங்கு 'இருநாழிநெற்கொண்டு' எனப் பொருட்குறைகாட்டி அதனைக்கொண்டு 'உயிரனைத்தும்ஊட்டும்' எனக் காரியத்தில் மேம்பாடுதோன்றக் கூறினமையால் பொருட்குறைவிசேடமாயிற்று. 'நெற்கொண்டே' என்றும் பாடம்.

(கு) உறுப்புக்குறைவிசேடம் - 'யானை யிரதம் பரியா ளிவையிலலை, தானு மனங்கன் றனுக்கரும்பு-தேனார், மலரைந்தி னால்வென் றடிப்படுத்தான் மார, னுலகங்கண் மூன்று மொருங்கு" எனவரும். (இரதம் - தேர். பரி - குதிரை. ஒருங்கு - ஒருபடித்தாக.)

(ரு - ரை.) இ - ள். மன்மதனுக்கு யானை தேர் குதிரை காலாளாகிய சதுரங்கசேனைகள் இல்லை; அவன்தானும் உடம்பில்லாதவன்; வில்லோ (வலிமையில்லாத) கரும்பு; (அங்ஙனமிருந்தும்), அவன்தேன்நிறைந்த ஐந்துபூக்களைக் கொண்டே மூன்றுஉலகங்கையும் ஒருங்கேவென்று தன்கீழ்ப்படுத்தினான்; எ-று. இங்குக் கருவிகளிற் குறைபாடுகூறிக் காரியத்தில் மேம்பாடுதோன்ற உரைத்தமையால், உறுப்புக்குறைவிசேடமாயிற்று. 'தேனான்மலரம்பாலெய்து வடுப்படுத்தான்காமன்' என்றும் பாட முண்டு. "நறைத்துளவம்புனை நம்பெருமாள் விற னாஞ்சொல்வதோ, மறைப்பரிபூட்டிய மாநிலத்தே ரில்லை வாளெயிற்றின், கறைப்பணிநாணுடை மேருவில் லில்லை கடும்பவனச், சிறைத்தழலம் பில்லை யொன்றாறுபுரஞ் செற்ற தற்கே" என்பதும் இதற்கு உதாரணமாம்.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(ரு - ரை.) விபாவனையணியில் காரணமில்லாமற் காரியமுண்டாதல், இங்குக் காரணக்குறைவுபாட்டிற் காரியமுண்டாதல் என வேறுபாடு உணர்க.

விசேடவலங்காரம் முற்றும்.

(எஅ)

உசு. ஒப்புமைக்கூட்டவணி.

ருந். கருதிய குணத்தின் மிகுபொருளுடன்வைத்து
ஒருபொருளுரைப்பதொப்புமைக் கூட்டம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே ஒப்புமைக்கூட்ட மென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருபொருளைச் சொல்லுமிடத்து, தான்கருதியகுணம் முதலாயினவற்றின் மிக்கபொருளைக் கூடவைத்துச் சொல்லுவது, ஒப்புமைக்கூட்ட மென்னும் அலங்காரமாகும்; (எ - று.)

(ரு - ரு.) இதனை உடனிலைச்சொல்லணி யெனவும் வழங்குதல் உண்டு; இது வடமொழியில் துல்யயோகிதை யெனப்படும். உயர்விலாயினும் இழிவிலாயினும் சிறந்தவையோடு ஒருபொருளைக்கூட்டியுரைப்பது, இதன் இலக்கணம். (எக)

ருசு. புகழினும் பழிப்பினும் புலப்படு மதுவே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ்வொப்புமைக்கூட்ட மென்னும் அலங்காரம், ஒன்றனைப்புக்குத் தற்கண்ணும் பழித்தற்கண்ணுந்தோன்றும்; (எ - று.)

(க) புகழொப்புமைக்கூட்டம்—“பூண்டாங்கு கொங்கை பொரவே குழை பொருப்புந், தூண்டாத தெய்வச் சடர்விளக்கு. நாண்டாங்கு, வண்மைசால் சான்றவருங் காஞ்சி வளம்பதியி, னுண்மையா லுண்டிவ் வுலகு” எனவரும். (‘பூண்டாங்கு கொங்கைபொரவே’ என்பது. உமாதேவியினுடைய அணிந்த அணிகலங்களை யுடைய முலை பொரவே யென்றவாறு. ‘குழைபொருப்பு’ என்றது ‘திருவேகம் பத்து இறையை. தெய்வச்சடர்விளக்கு - நந்தாவிளக்கு’)

(ரு - ரு.) இ - ள். ஆபரணங்களை யணிந்த (உமாதேவியின்) தனங்கள் அழுந்துதலாலே திருமேனி நெகிழ்ந்தமலையும் [ஏகாம்பர நாதரும்], தூண்டவேண்டாத தெய்வத்தன்மையுள்ள ஒள்ளிய விளக்கும் [விளக்கொளியும் பெருமானும்], (பிறர்) நாணங்கொள்ளும்படியான சகைக்குணம் மிக்க பெரியோரும் வளப்பமுள்ள காஞ்சிபுரியில் இருத்தலால், இந்நிலவுலகம் நிலைபெறுகின்றது; (எ - று.) இங்கு, பெரியோரைக் குழைபொருப்பும் தூண்டாவிளக்கு மாகிய உயர்பொருள்களோடு வைத்து உயர்த்திக்கூறியமை காண்க. ‘காஞ்சிவண்பதியும்’ என்று பாடமோதுவாரும் உளர்.

(உ) பழிப்பொப்புமைக்கூட்டம் - “கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியலைக்கும் வேந்தனு, முள்பொருள் சொல்லாச் சலமொழி மாந்தரும், இல்லிருந்தெல்லை கடப்பாளு மிம்முவர், வல்லே மழையருக்குங்கோள்” எனவரும். இ - ள். கொள்ளும்பொருளை ஆசைப்பட்டுத் தன்கீழ்க்குடியை அல்லல்செய்யும் அரசனும், உண்மைசொல்லாது சலம்பற்றி வெல்ல வழக்குச் சொல்லுவாரும், ஒருவனில்லிருந்து

அவ்வெல்லை கடக்கின்றனும் இம்மூவராலும் மிகுதியாக இவ்வுலகத்துக் காலமழை அருக்கப்படும்; எ - று. வல்லே என்றது - மிக என்றவாறு.)

(கு - ரு.) அல்லல்செய்யும் - வருத்தும். சலம் - மாறுபாடு. ஒருவன் இல் இருந்து - ஒருவன்மனைவாழ்க்கையில் அவனுக்கு மனையாளாய் நின்று. அருக்கப்படும் - அருமையாக்கப்படும். வல்லே மழையருக்குங்கோள் - வினைவில் மழைபெய்யவொட்டாது தடுக்கிற கிரக மாவார்க ளென்க. 'அறுக்கும்' என்று பாட மோதுவாரு முளர். இங்கு உடன்வைக்கப்பட்ட இழிபொருள்களால் இகழ்ச்சி தோன்றுதல் காண்க. (அ1)

ஒப்புமைக்கூட்ட வலங்காரம் முற்றும்.

உ. எ. விரோத வணி.

கு. மாறுபடு சொற்பொருண் மாறுபாட் டியற்கை
விளைவுதர வுரைப்பது விரோத மாறும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே விரோதமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) மாறுபட்ட சொல்லானும் பொருளானும் மாறுபாட்டுத்தன்மை விளைவுதோன்ற உரைப்பது, விரோதமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு-று.) இதனை முரணணியென வழங்குதலும் உண்டு. ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணானவற்றை இசைப்பது, இதன் இலக்கணம். முரண்வினைந்தழிவணி யெனப்படும் விரோதாபாஸாலங்காரமும் இதன்பாற்படும். இதனை முரண்தொடையெனச் செய்யுளிலக்கணத்தின்பாற்படுத்திக் கூறுவது, தமிழ்நூலார் கொள்கை. தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலில் "மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றமை காண்க. அதன்உரையில் நச்சினுர்க்கினியர் 'சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல்காரணமாக முரண்தொடைவரும்,' 'அவை ஐவகைய: சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லோடும் பொருளோடும் முரணுதலும் என,' 'இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாறும் விரித்து உறழ்ந்து கண்டுகொள்க' என உரைத்ததும் உணர்த்தக்கது.

அது "சோலை பயிலுங் குயின்மழலை சோர்ந்தடங்க, வாலுமயிலினங்களார்த்தெழுந்த - ஞாலங், குளிரந்த முகில்கறுத்த கோபஞ் சிவந்த, விளர்ந்த துணைபிரிந்தார் மெய்" எனவரும். (விளர்த்தல் - வெளுத்தல்.)

(கு - று.) இ - ள். சோலைகளிற் பொருந்திய குயில்கள் அழகிய சொற்களைச் சொல்லாமல் அடங்கிக்கிடக்க, ஆடுகின்ற மயிலின்

கூட்டங்கள் ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு எழுந்தன; பூமிகுளிர்தற் குக்காரணமான மேகங்கள் கறுத்தன; இந்திரகோபமென்னும் பட்டுப்பூச்சிகள் சிவந்தன; இணைபிரிந்தவருடைய உடம்புகள் வெளுத்தன; எ - று. இது, கார்காலவருணனை. இதில் முன்னிரண்டடிகளில் மழைசோர்ந்தடங்கலும் ஆர்த்தெழுதலும் ஒன்றோடொன்று மாறுபடுதலும், பின்னிரண்டடிகளில் கறுப்பும் சிவப்பும்வெளுப்பும் ஆசிய மாறுபட்டசொற்கள் இருத்தலுங் காண்க.

“காலை யு மாலை யுங் கைகூப்பிக் காடுருழுதான், மேலை வினையெல்லாங் கீழ்வாங் - கோலக், கருமானரோல் வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப் பைந்தார்ப், பெருமானைச் சிற்றம்பலத்து” என்பதும் அது.

(கு - று.) இ - ள். அழகியகரியயானைத்தோலையும் வெண்மையான விபூதியையும் சிவந்ததிருமேனியையும் பசிய கொன்றைப் பூமாலையையு முடைய சிவபிரானைச் சிதம்பரத்தில் காலையிலும் மாலையிலும் கைகூப்பித் திருவடிதொழுதால், மேம்பட்ட ஊழ்வினைகளையாவும் கீழ்மைப்படும்; எ - று. ‘மேலைவினை யெல்லாங்கீழ்வாம்’ என்பதற்கு - முற்பிறப்பிற்செய்த வினையனைத்தும் அழிவடையும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இங்கு காலை, மாலை; கைகூப்புதல், கால்தொழுதல்; மேல், கீழ்; கருமை, வெண்மை, செம்மை, பசுமை என்பன ஒன்றோடொன்று மாறுபடுதல் காண்க.

இனி, இவ்வலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடியும் வரும். “இனமானிகல வெளிய வெனினும், வனமேவு புண்டரிகம் வாட்டும் - வனமார், கரியுருவங் கொண்டு மரிசிதறக் காயும், விரிமலர்மென்கூந்தல் விழி” எனவரும். இது சிலேடைவிரோதம். (இ - ள். இனமாயுள்ள மான்கள் மாறுபடுதற்கு எளிவந்தும் காட்டுள்வாழும் புலிகளை வருத்தவல்லவாயின: காட்டியானைதன் வடிவைக் கொண்டும் சிங்கம் இரிந்தோடக் காயா நின்றன எனவும், இனிக் கண்களின்மேற் செல்லுங்கால், இனமாயுள்ள மான்விழிபோன்று வெண்மையை யுடையவாய் நீருடனேபொருந்திய கமலமலரை அழகழித்து அழகமர்ந்த மைமதர்ப்புடையவாய் அரிசிதற வெம்மைசெய்யவல்லன, விரிந்த மலரையுடைய மெல்லியகூந்தலையுடைய இவளுடைய விழிகள், எ - று. இகலுதல் - பகைத்தலும், ஒத்தலும். எளிய - வெளிய. வனம் - காடும், நீரும். புண்டரிகம் - புலியும், தாமரையும். வனம் - காடும், அழகும். கரி - யானையும், மையும். அரி - சிங்கமும், செவ்வரியும். சிதறல் - அழித்தலும், பரத்தலும். காய்தல் - கோபித்தலும், வருத்தலும்.) பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு - று.) அரி - (சிவந்த) இரேகை. கரியுருவம் - கறுத்தவடிவமுமாம். ‘அரிசிதறிக்காட்டும்’ என்றும் பாட முண்டு. (அக)

விரோதவலங்காரம் முற்றும்.

உஅ. மாறுபடுபுகழ்நிலையணி.

௧௬. கருதிய பொருடொருத் தாங்கது பழித்தற்கு வேரென்று புகழ்வது மாறுபடு புகழ்நிலை.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே மாறுபடுபுகழ்நிலை யென்றும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கவி, தான்கருதிய பொருளை மறைத்து அதனைப் பழித்தற்கு வேறென்றனைப் புகழ்வது, மாறுபடுபுகழ்நிலையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - றை.) இதனைத் தெரிவிப்புகழ்ச்சியணி யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை யெனப்படும். ஒருபொருளுக்குப் பழிப்புத்தோன்றப்பிரகிருதமல்லாததொன்றைப் புகழ்வது, இதன் இலக்கணம். அப்ரஸ்துதத்தைக் கூற அதனால் ப்ரஸ்துதம் தோன்றுதல் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸாலங்கார மென்பது, ஒருசாரார்கொள்கை; அதனை இவர் ஒட்டணியில் அடக்கிவிட்டனர். ப்ரஸ்துதத்தால் அப்ரஸ்துதம் தோன்றின் ஸமாளோகத்தி யென்றும், அப்ரஸ்துதத்தால் ப்ரஸ்துதம்தோன்றின் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை யென்றும் வேறுபடுப்பர் பிறர்; இவர்க்கு இரண்டும் ஒட்டணியில் அடங்கினதால், அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸைக்கு வேறு இலக்கணம் கூறினர்.

அது “இரவறியா யாவரையும் பின்செல்லா நல்ல, தருநிழலுந் தண்ணீரும் புல்லு-மொருவர், படைத்தனவுங் கொள்ளாவிப் புள்ளி மான் பார்மேற், றுடைத்தனவே யன்றோ துயர்” எனவரும். இரப் பவனைப் பழித்தற்கு மானைப் புகழ்ந்தது. (இரவு - இரத்தல். பின் செல்லல்-குறையுறுதல், துடைத்தல்-நீக்குதல்.)

(கு - றை.) இ - ள். இந்தப்புள்ளிமாண்கள், இரத்தலை அறிய மாட்டா; எவர் பின்னும் குறையுற்றுச் செல்லமாட்டா; நல்லமரத் தின்நிழலையும் குளிர்த்தீரையும் புல்லையும் ஒருவரீட்டியவற்றைக் கொள்ளாமல் தாமே பெறும்; ஆதலால், இவை பூமியில் துன்ப த்தை யொழித்தனவன்றோ? எ - று. பிரபுக்களைச்சார்ந்து இரந்து அவர்பின்சென்றுநின்று குறையுற்றவருந்தும் யாசகனெருவன் தன்னை நிந்தித்தது, இது. இதில், மானைப் புகழ்தலால் யாசகனது நிந்தை தோன்றுதல் காண்க.

“போதுந் தளிரும் புனைந்து மணம்புணர்ந்து, சூதப் பணைதழு வித்தோன்றுமான்-மாதே, பலமா தவங்கள் பயின்றதோ பண்டிக், குலமா தவியின்கொடி” என்பதும் அது. (இ - ள். இந்தச் சிறந்த மாதவிக்கொடி, பூவினாலும் தளிரினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மணக் கோலத்தையுமுடையராய் மணஞ்செய்து தங்காதலரைத்தழுவிக்கொண்டுநின்ற நற்குலமடவாரைப் போலத் தானும் பூவினாலும் தளிரினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு நறுநாற்றக்கோலத்தையுடைத் தாய்ச் சூதப்பணைகளைச்சேர்ந்து தோன்றுகின்றன; ஆதலால், தோழி! முற்காலத்திலே பலதவஞ்செய்தனவோ? சொல்லுவாயாக; எ - று.) இது - களவிற்கூடிவந்த தலைவியைப் பழித்தற்கு, மாதவி யைப் புகழ்ந்தது. (சூதம்-மாமரம். பணை-கிளை. மாதவி-குருக்கத்தி. ஆல்-அசை.) (அஉ)

மாறுபடுபுகழ்நிலையலங்காரம் முற்றும்.

௨௯. புகழாப் புகழ்ச்சியனி.

௫௭. பழிப்பது போலும் பான்மையின் மேன்மை
புலப்பட மொழிவது புகழாப் புகழ்ச்சி.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே புகழாப்புகழ்ச்சியென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பழித்தல்போலும் பாகுபாட்டான் ஒன்றற்கு மேம்பாடுதோன்ற உரைப்பது, புகழாப்புகழ்ச்சியென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - னை.) இதனை நுவலாச்சொல்லணியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் வியாஜஸ்துதி யெனப்படும். புகழ்ச்சியாற் பழிப்புத்தோன்றலையும், புகழ்ச்சியாற் புகழ்ச்சிதோன்றலையும் இதில் அடக்குவர் ஒருசாரார். நின்றதையால் நின்றதேதோன்றுதல், இதன் இனமாம்.

அது “போர்வேலின்வென்றதூஉம்பல்புகழாற்போர்த்ததூஉந், தார்மேவு திண்புயத்தாற் றுங்குவதூஉ - நீர்நாடன், தேரடிக் கூர் வெம்படையாற் காப்பதூஉஞ் செங்கண்மா, லோரடிக்கீழ் வைத்த வுலகு” எனவரும். (நீர்நாடன் - சோழன். போர்த்தல் - பரப்புதல். தாங்குதல் - எடுத்தல். தேரடிக் கூர்வெம்படை - தேர்க்காலொத்துக் கூர்த்த சக்கரம்.)

(கு - னை.) இ.ள். நீர்வளப்பமுள்ள நாட்டையுடைய சோழன் போர்செய்யவல்ல வேலினாற் சயித்ததும், பலவகைப்புகழைப்பரப்பி அதனால்மூடியதும், மாலைபொருந்திய வலிய தோளினால் தாங்குவதும், தேர்க்காலின் பெயரையுடைய கூரியகொடியபடைக்கலத்தால் [சக்கராயுதத்தால்] காப்பதும், சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமால்ஒருபாதத்தின்கீழ் அடக்கிய இப்பூமியேயாம்; எ - று. இங்கு, ஒருவர் ஓரடியின்கீழ்க்கொண்ட உலகைச் சோழன் பலவாறு சிரமப்பட்டுப் பரிபாலிக்கின்றன னெனப் பழித்தாற்போலக் கூறிய வாய்பாட்டால், “மடியிலாமன்னவ னெய்து மடியளந்தான், றுஅய தெல்லா மொருங்கு” என்றபடி பூமிப்பரப்புமுழுவதையும் சோழன் ஒருங்கே சக்கரவர்த்தியாய் அரசாளுகின்றன னென்ற புகழ்ச்சி தோன்றுதல் காண்க. புயத்தாற்றுகுவது - தோள்வலிமையால் ஆட்கொள்வது. சக்கரத்தாற் காப்பது - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தாற் பாலிப்பது.

“நினைவரிய பல்புகழார் நின்குலத்துத் தொல்லோ, ரனைவரையும் புல்லினான்றே - மனுதூல், புணர்ந்த நெறியொழுகும் பூழியநீ யிந்நான், மணந்த தடமலர்மேன் மாகு” என்பதும் அது. (பூழியன் - சோழன். நீ இக்காலத்து உரிமைச்சுற்றமாகக் கைப்பிடித்த சீதேனியானவளே, நின்குலத்து முன்னோர்க்கும் மடவாள் என்றவாறு. தொல்லோர் - பழையோர். புல்லுதல் - தழுவதல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். மனுதருமசாஸ்திரத்திற்கூறிய முறைமையின்படியே நடக்கின்ற சோழனே! உன்னால் இப்பொழுது உரிமையாகக்கொண்டு சேரப்பட்ட பெரியதாமரைமலரில்வாழந் திருமகள், எண்ணுதற்குமரிய பலவகைப் புகழையுடையவராகிய உன்குலத்து முன்னோரெல்லோரையும் உரிமைபூண்டு சேர்ந்தவளன்றோ? எ-று. இதில், உன்னால் உரிமையாகக்கொள்ளப்பட்டவள் பலர்க்கும் உரிமை பூண்டவள் என்று பழித்தாற்போலக்கூறியதனால், நீ பரம்பரையாக வரிய அரசாட்சித்திருவைச் சேர்ந்தனையெனப் புகழ்ச்சிதோன்று தல் காண்க.

அஃதேல், மேல் இலேசத்தின்பாற்படுத்தக்கூறிய பழிப்பது போலப்புகழ் புலப்படுத்தலோடு இப்புகழாப்புகழ்ச்சிக்கு வேற்றுமையும், புகழ்வதுப்போலப் பழித்திறம்புணைதலோடு மேற்கூறிய மாறுபடுபுகழ்நிலைக்கு வேற்றுமையும் யாதோ வெனின், -பழிப்பதுபோலப் புகழ்புலப்படுத்தல் - ஒன்றனையே பழித்தாற்போலப்புகழ்வது. புகழாப்புகழ்ச்சி - ஒன்றனைப்பழிக்க வேறென்றற்குப் புகழாயத் தோன்றுவது. புகழ்வதுபோலப்பழித்திறம்புணைதல் - ஒன்றனையே புகழ்ந்தாற்போலப் பழிப்பது. மாறுபடுபுகழ்நிலை-ஒன்றனைப்புகழ வேறென்றற்குப் பழிப்பாய்த் தோன்றுவது எனஉணர்க. அல்ல தூஉம், அவையிரண்டும் ஒருசார் ஆசிரியர் இலேசத்தின்பாற்படுத்தக் கூறின ரென்பது அறிவித்தற்கு ஆண்டுக் கூறப்பட்டது. ஒருசார் ஆசிரியர் வேறுபடுத்து வேறலங்காரமென்று வேண்டுவ ரென்றது அறிவித்தற்கு ஈண்டுங் கூறப்பட்ட தென்க. (அரு)

புகழாப்புகழ்ச்சியலங்காரம் முற்றும்.

௩௦. நி த ரி ச ன வ னி.

௩௧. ஒருவகை நிகழ்வதற் கொத்தபயன் பிறிதிற்குப் புகழ்மை தீமையென்றிவை புலப்பட நிகழ்வ தாயி னிதரிசன மதுவே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே நிதரிசனமென்றும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) ஒருவகையான் நிகழ்வதொன்றற்குப் பொருந்தியதொரு பயனைப் பிறிதொன்றற்கு நன்மைபுலப்பட நிகழ்வதாதல், தீமை புலப்பட நிகழ்வதாதல் செய்வதெனச் சொல்லுவது, நிதரிசனமென் னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) நிதர்சனம் - வடசொல். இதனைத் தமிழில் காட்சியணி யெனவும் சுட்டணி யெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. ஒன்றன்தொழி லால் ஒருநன்மையாயினும் தீமையாயினுங் காட்டப்படுவதாகக் கூறுவது, இதன் இலக்கணம். இதற்கு வேறுவகையிலக்கணமுங் கூறுவர் ஒருசாரார்.

அவற்றுள்,

(க) புகழ்மை—“பிறர்செல்வங் கண்டாற் பெரியோர் மகிழ்வுஞ், சிறியோர் பொருத திறமு - மறிவுறீஇச், செங்கமல மெய்ம்மலர்ந்த தேங்குமுத மெய்யசந்த, பொங்கொளியோன் வீறெய்தும். போது” எனவரும். (பொங்கொளியோன் - ஆதித்தன். வீறுஎய்துதல் - கதிர்விரித்தல்.)

(கு - னை.) இ - ள். பிறர்க்குச் செல்வம்நேரக் கண்டால் பெரியோர்மகிழ்வதையும் சிறியோர்பொருமைகொள்வதையும் தாம் அறிவித்து, முறையே, சூரியன்உதயமாரம்பொழுது செந்தாமரைகள் மலர்ச்சிபெற்றன; தேன்பொதிந்த ஆம்பல்கள் குவிந்தன; எ - று. இது - நற்பொருட்காட்சி.

(உ) தீமை—“பெரியோ ருழையும் பிழைசிறிதுண் டாயி, னிருநிலத்துள் யாரு மறிதல் - தெரிவிக்குந், தேக்குங் கடலுலகில் யாவர்க்குந் தெள்ளமுதம், வாக்கு மதிமேன் மறு” எனவரும். (இ - ள். மதியத்தின்மீதுஉண்டாகிய மறு, பூமிக்கண்உண்டாகிய பெரியோரிடத்துக் குற்றங்கள் மறைத்தற்கரிதாய் யாவர்க்கும் புலப்படு மென்பது தெரியச்சொல்லுவதுபோ லிருந்தது; எ - று. உழை - இடம். இருநிலம் - பெரியநிலம். தெரிவித்தல் - தெரியக் காட்டுதல். தெள்ளமுதம் - தெள்ளியஅமுதம். வாக்குதல் - ஒழுக்குதல்.)

(கு - னை.) இ - ள். நிறைந்தகடல்குழந்த உலகத்தில் தெளிவான அமிருதத்தை (த தன்கிரணங்களாலே) யாவர்க்கும் பொழிகின்ற சந்திரனிடத்து உள்ள களங்கமானது, மேலானவரிடத்துச் சிறிதுகுற்றம்உண்டானாலும் அது பெரிய உலகத்தில் எல்லோராலும்அறியப்படு மென்பதைத் தெரிவிக்கின்றது; எ - று. மறுவிளங்குதல், பிழைவிளங்குதலைஉணர்த்துவது போலு மென்க. இது - திப்பொருட்காட்சி.

(அச)

நிதரிசனவலங்காரம் முற்றும்.

நக. பு ண ர் நி லை ய னி.

நக. வினைபண் பெனவிலை யிருபொருட் கொன்றே புணர மொழிவது புணர்நிலை யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே புணர்நிலையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வினையானும் பண்பானும் இரண்டுபொருளுக்கு ஒன்றேபொருந்தச் சொல்லுவது, புணர்நிலையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - னை.) இதனை ஒருங்கியலணியெனவும், உடனிகழ்ச்சியணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸஹோக்தியெனப்படும். இரண்டுவிஷயங்களைச் சொல்லவேண்டி, இதனோடு

இது எனப்புணர்த்துகூறுதல், இதன் இலக்கணம். 'வினைபண் பெனுமிவை' என்றும் பாடமுண்டு.

அவற்றுள்,

(க) வினைப்புணர்நிலை—“வேண்டுருவங் கொண்டு கருகி வெளி பரந்து, நீண்ட முகிலுடனே நீர்பொழிந்த - வாண்டகையோர், மேவல் விரும்பும் பெருநசையான் மெல்லாவி, காவல் புரிந்திருந் தோர் கண்” எனவரும். (இ - ள். தான்வேண்டியஉருவத்தைக் கொண்டு கறுத்தநிறத்தையுடையதாய் ஆகாயத்திலே பரந்து பெரிதாயிருக்கப்பட்ட மழைமுகிலுடனே நீர்பொழியாநின்றன, பிறிச்சிக்குந்தன்மையையுடைத்தாகிய உருவத்தை யுடைத்தாய் அலங்கரித் தெழுதப்பட்ட மையோடு கூடிய வெண்மையா னீண் டிருக்கப்பட்ட கண்கள்; எ - று. ஆண்மைத்தன்மையையுடைய தலைவரைச் சேர்தலை விரும்பிய காதலாலே தம்முடைய மெல்லிய உயிர் போகாதபடி காக்குந்தொழில் மிக்கிருக்கின்ற மடவாருடைய கண் ணெனக் கூட்டுக.

(கு - னா.) இதில், முகிலுடனே கண் நீர்பொழிந்த என வந்த மை காண்க. தலைவரைப்பிரிந்த தலைவியர், அவர்மீண்டு வருவதாகக் குறித்த கார்காலம் வந்தவுடனே அவர்வாராமைபற்றிக்கண்ணீர் சொரிந்தன ரென்பது கருத்து. இதில் முன்னிரண்டடியின் சிலேடை இவ்வணிக்கு உதவியாய் நின்றது. சிலேடையின்றியும் இவ்வணி வரும். கொண்டு, கருகி, பரந்து, நீண்ட, நீர்பொழிந்த என்ற வினைகளில் உடனிகழ்ச்சி சொல்லியதனால், வினைப்புணர் நிலையாயிற்று.

(உ) பண்புப்புணர்நிலை—“பூங்காவிற் புள்ளொடுங்கும் புன்மலைப் போழ்துடனே, நீங்காத வெம்மையவாய் நீண்டனவாற்-ருங்காதல், வைக்குந் துணைவர் வருமவதி பார்த்தாவி, யுய்க்குந் தமிழோ ருயிர்” எனவரும். (இ - ள். காதலிக்கப்பட்ட துணைவர் வருங் காலம் பார்த்திருந்த மடவாருடைய உயிரானது, பூம்பொழிற்கண்ணே புட்களெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்ற மலைப்பொழுதுடனே, நீங்காததுயரஞ்செய்து தானுங் கழியாதேநின்றது; எ - று.)

(கு - னா.) துணைவர் - கணவர். ஆவியுக்கும் தமிழோர் - உயிர் வைத்திருக்கும் தனித்தமகளிர். இதில், மலைப்பொழுதுடனே உயிர் நீங்காத வெம்மையவாய் நீண்டன என வந்தமை காண்க. வெம்மையும் நீட்சியும் பண்பாதலால், பண்புப்புணர்நிலை யெனப் பட்டது. அவதி - எல்லை; வடசொல். 'வரும்வழி' என்றும், 'வரு மாறு' என்றும் பாட முண்டு. 'தமிழேனுயிர்ப்பு' என்பது, ஒரு பிரதியின் பாடம்.

'ஒன்றேமொழிவது' என்றொழியாது 'புணர்மொழிவது' என்ற மிகையான், மூன்றும்வேற்றுமை அதனோடியைந்த பொருவினை யெனப் பொருள்பட வரினே இவ்வலங்காரமாவது எனக் கொள்க.

(கு - ரை.) ஒடு, ஒடு, உடன், ஒருங்கு என்ற ஒருவினையொடுச் சொற் பெற்றே இவ்வணி வரும்.

(அடு)

புணர்நிலையலங்காரம் முற்றும்.

௩௨. ப ரி வ ரு த் த னை ய னி.

௬0, பொருள்பரி மாறுதல் பரிவருத் தனையே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பரிவருத்தனையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) பொருள்கள் ஒன்றற்குஒன்றுகொடுத்து ஒன்றுகொண்டனவாகச் சொல்லுவது, பரிவருத்தனையென்னும் அலங்காரமாம்.

அது “காமனை வென்றோன் சடைமதியுங் கங்கையுந், தாம நிழ லொன்று தாங்கொடுத்துநாமப், பருவா ளரவின் பணமணிக டோறு, முருவா யிரம்பெற்றுள்” எனவரும். (இ - ள். காமனை வென்ற முக்கட்கடவுளுடைய சடைமீது உண்டாகிய மதியும் கங்கை யும், வருத்தஞ்செய்யுந் தன்மையுடைத்தாய்ப் பெரிதாயிருக்கப்பட்ட ஒளியினையுடைத்தாய் அங்கேயிருந்த அரவின் படங்களி லுண்டா கிய மணிகடோறும் தத்தம் உருவத்தைக் கொடுத்து ஆயிரமாயிரம் உருவத்தைப் பெற்றன; எ-று.)

(கு - ரை.) பரிவர்த்தநா - வடசொல். இது வடமொழியில் பரி வருத்தி யெனவும்படும். இதனைத் தமிழில் பரிமாற்றவணி யெனவும், மாருட்டணி யெனவும், மாற்றுகிலையணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. பொருளை மாற்றிக் கொண்டதாகக் கூறுவது, இதன் இலக்கணம். இது பெரும்பாலும் சிறியதைக் கொடுத்துப் பெரியதை வாங்கியதாகவே வரும். மாறிவருதல், சிறுபான்மை. சமமும் உண்டு. இதில், ஒருருவங்கொடுத்துப் பலவுருவம் பெற்றன வென வந்தமை காண்க. பிரதிபிம்பத்தோற்றத்தை இங்ஙனங் கூறினார். நாம்-அச்சம்; அ-சாரியை. “சாயலு நாணு மவர்கொண்டார் கைம் மாறு, நோயும் பசிலையுந் தந்து”, “சிந்தனை யுனக்குத் தந்தேன் திரு வரு னெனக்குத் தந்தாய், வந்தனை யுனக்குத் தந்தேன் மலரடி யென க்குத் தந்தாய், பந்தனை யுனக்குத் தந்தேன் பரகதி யெனக்குத் தந்தாய்” என்பனவும் இதற்கு உதாரணமாம்.

(அசு)

பரிவருத்தனையலங்காரம் முற்றும்.

௩௩. வ ரு த் த னி.

௬௧. இன்னுர்க் கின்ன தியைக வென்றுதா

முன்னியது கிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிப.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே வாழ்த்தென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) இன்ன தன் மையர்க்கு இன்ன துநிகழ்க என்று கவிகள் தாம் கருதியதனை விதிப்பது, வாழ்த்தென்னும் அலங்காரம் என்று சொல்லுவர் (புலவர்.) (எ - று.)

(கு - றை.) இது வடமொழியில் ஆசியெனப்படும். வாழ்த்துக் கூறுதல், இதன் இலக்கணம். இதனைப் பலர் அலங்காரமாகக் கொண்டனர். வாழ்த்து என்பது - ஒரு பொருளிலக்கணத்துறை வகையாம். 'முன்னியதுவிரித்தல்' என்றும் பாட முண்டு.

அது "மூவாத் தமிழ்ப்பயந்த முன்னான் முனிவாழி, யாவாழி வாழி யருமறையோர் - காவிரிநாட், டண்ண லனபாயன் வாழி யவன் குடைக்கீழ், மண்ணுலகில் வாழி மழை" எனவரும். (முன்னான் முனி - அகத்தியன்.)

(கு - றை.) இ-ள். அழியாத தமிழ்ப்பாஷையை வளர்த்த பழைய நூல்களையுணர்ந்த அகத்தியமுனிவர் வாழ்க; பசுக்கள் வாழ்க; அரிய வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தணர் வாழ்க; காவிரிகுழந்த சோழநாட்டுக்குத் தலைவனான அநபாயனென்னுஞ்சோழன் வாழ்க; அவனரசாட்சிக்கு உட்பட்ட உலகத்தில் மழை வாழ்க; எ - று. 'முந்நூன் முனி' என்ற பாடத்துக்கு - இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் மூவகை நூலுக்கும் உரிய முனி யென்க; முந்நூல் - முப்புரி நூலுமாம். பயந்த - தந்த. (அ௭)

வாழ்த்தலங்காரம் முற்றும்.

௩௪. சங்கீரணவணி.

௬௨. மொழியப் பட்ட வணிபல தம்முள்
தழுவ வுரைப்பது சங்கீரணமே.

என்பது : நிறுத்தமுறையானே சங்கீரணமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - 4.) மேற்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கள் பலவும் தம்முட் பொருந்த உரைப்பது, சங்கீரணமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - றை.) ஸங்கீர்ணம் - வடசொல். இதனைத் தமிழில் விராவணி யென்றும், விரவியலணியென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. பல அணிகள் ஒருங்குபொருந்திவருதல், இதன் இலக்கணம். 'சித்திரவர்ணம் போலவும், நவமணிமாலைபோலவும், இது தனியலங்காரமாயிற்று' என்பர். முத்துப்பவழமும்போல வேற்றுமைதோன்றச் சேர்ந்ததும், பரலும்நீரும்போல வேற்றுமை தோன்றாது ஒற்றுமைப்படக்கலந்ததும் என இதனை இருவகையாக்கி, முன்னதைச் சம்சிருஷ்டியென்றும், பின்னதைச் சங்கரமென்றும் கூறுவாரு முளர். அவை தமிழில் முறையே சேர்வையணியும், கலவையணியும் எனப்படும். பொருளணிகள் பல சேர்ந்துவருதலும், சொல்லணிகள் பல சேர்ந்து வருதலும், சொல்லணியும் பொருளணியும் சேர்ந்து வருதலும்,

ஓரணி தலைமைத்தாயும் ஒழிந்தவணிகள் தலைமையில்லனவாயுங் கலந்துவருதலும், பலவணிகளுந் தலைமையுடையனவாய்க் கலந்து வருதலும், இதுவோ அதுவோ என்று ஐயப்படும்படி பலஅணிகள் கலந்துவருவதும் முதலாக இது பலவாற்றான் விகற்பிக்கப்படுதலும் உண்டு. 'தழுவவைப்பது' என்றும் பாடம்.

அது "தண்டுறை நீர்நின்ற தவத்தா லளிமருவு, புண்டரிக நின்வதனம் போன்றதா - லுண்டோ, பயின்றா நுளம்பருகும் பான் மொழியாய் பார்மேன், முயன்றான் முடியாப் பொருள்" எனவரும். (இ-ள். குளிர்ந்ததுறைநீரிலே தவம்புரிந்தவிதனாலே வண்டுமருவப் பட்ட தாமரை நின்முகமண்டலத்தை யொப்புப்பெறுதலால், அணைந்தாருள்ளத்தை வவ்வும் பால்போன்ற மொழியினையுடையாய்! உலகத்தில் முயற்சியான் முடியாத பொருள் யாது மில்லை; எ - று. உண்டோ என்ற வினா, இல்லையென்றவாறு.) இதனுள், 'தண்டுறை நீர்நின்றதவம்' என்பது - தற்குறிப்பேற்றம். 'தவத்தால்' என்பது - காரகவேது. 'அளிமருவு' என்பது - சிலேடை. 'புண்டரிகநின் வதனம்போலும்' என்பது - உவமை. 'உண்டோமுயன்றான்முடியாப் பொருள்' என்பது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பு. 'உளம்பருகும்பான்மொழியாய்' என்பது கூவ. இவ்வண்ணமே பல அலங்காரங்களும் காண்க.

(கு - னை.) அளிமருவு என்பதற்கு - அருள்பொருந்திய என்றும் கொள்க.

இது, உறுப்பினைத்துங்கூட்டிய கலவை போல்வதோர் தன்மைத்தாய், ஒன்றற்கு மிகுதிதோன்றாமல் உரைப்பதா மெனக் கொள்க. அல்லதூஉம், சந்தனத்தோடு கருப்பூரம் விரவினும் மான்மதத்தோடு கருப்பூரம் விரவினும் சந்தனமும் மான்மதமும் என்பதல்லது கலவையெனப்படா; அவ்வாறே இரண்டு அலங்காரம் கூடின் இவ்வலங்காரமெனப்படாது: பல அலங்காரங்களும் இரண்டிறந்தனவே கூடின் இவ்வலங்காரமாவது. இரண்டிறந்த பல என்பதே தாண்டு ஆசிரியர்கருத்து எனக் கொள்க.

(கு - னை.) கலவை - பலவகைவாசனைப்பொருள்களுங் கலந்த சந்தனம். கருப்பூரம் - பச்சைக்கர்ப்பூரம். மான்மதம் - கஸ்தூரி. இரண்டு இறந்தன - இரண்டுக்குமேற்பட்டன. எனவே, இரண்டு அணி தம் முட்கூடிவருவனவாக மேற்கூறியனவெல்லாம் சங்கீரணமெனப்படா வென்பது கருத்து.

(அஅ)

உவமையுருவகங்கட்குப் புறனடை.

கஉ. ஒப்புமை யில்லது மையரு ருவமையிற்
செப்பிய திறமு ருவம் வருவகம்
உருவகத் தடக்கங் ழுணர்ந்தனர் கொளலே.

இது: உவமையுருவகங்களைக்குறித்ததோர் புறனடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஒப்புமையில்லது என்பது - பொதுநீங்குவமை; அது * “தானே யுவமை தனக்கு” எனவரும்; ஐயமென்பது - ஐயவுவமை; அது † “தாதன விவண்டு உளம்” எனவரும்; இதனுள், தாமரை கொல் முகங்கொல் என்பது - ஐயம். இவையிரண்டும், முன்னர் உவமையனைத்திற்கும்பொதுவாக ஒதிய சூத்திரத்துள் ‘பண்பு தொழில் பயன் என்பன காரணமாக ஒன்றாகியும் பலவாகியும் வரும் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்புமைபுலப்பட உரைப்பதே உவமை’ என்பதே கொண்டு, ‘பொதுவாகியகுணம் முதலாகியவன் காரணமாகப் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்பித் தனவில்லை’ என்று குற்றங்கூறப்படாது. என்னையெனின், — “தானே யுவமை தனக்கு” என்றவழியும், ஒக்கும் பொருளையெடுத்தே அவற்றினுஞ் சிறந்தது இஃது என்று உரைத்ததுணையே; அவற்றோடு ஒப்புமைவேண்டியதிலனையின் முன்னர்க்குறன்: அதனால், பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து அவற்றின் ஒப்புமைகருதியே உரைத்தானும் எனக்கொள்க. ஐயவுவமையும், ‘தாமரைகொல் முகங்கொல்’ என்றவழித் தாமரைக்கும் முகத்திற்கும் பொதுவாகிய தொருதன்மை கருதியே யுரைத்தது; அவ்வாறன்றேல், தாமரையோடு முகத்திடை ஐயந்தோன்ற உரையா நென்பது - இனி, உவமவுருவகம் ‡ “வதனமதிய முதயமதியமே யொக்கும்” என்ற வழி, முன்குணப்பொருளை முக்கியப்பொருளோடு உருவகஞ்செய்து ‘வதனமதியம்’ என்றான், பின்னர் முக்கியப்பொருளோடு உவமித்து ‘உதயமதியமே யொக்கும்’ என்றான் என்பது. எனவே, முன்னர் உருவகஞ்செய்த அதனைப் பின்னரும் உவமிப்பது புனருத்தமாம்பிறவெனின், — ஆகாது. அஃது ஓர் சொல்லுதல்வகைமையான், முன்னர் இயல்பாகியவிளக்கமும் கிளர்ச்சியும் குளிர்ச்சியும்நோக்கி முக்கியப்பொருளோடு குணப்பொருளை ஒற்றுமைகொளுத்தி உருவகஞ்செய்து, பின்னரும் செயற்கையால் உளவாகிய மதர்ப்புஞ் செம்மையும் நோக்கி ‘மது நுகர்ந்தார்முகம் உதயமதியம்போலும்’ என்று உவமித்தமையின், வேற்றுமையுடைத்தாதலால், உருவகத்துள்ளே அடக்கப்பட்டது உவமைப் பாற்படுப்பினும் இஃது ஒக்கும். (புனருத்தம் - கூறியதுகூறல் என்னுங் குற்றம்.)

‘ஐயமும் ஒப்புமையில்லதும்’ என்னது, முறைபிறழ்கூறியவதனை, இவ்வோத்தின் ஒழிபுள்ளன தழீஇக்கொள்க என்பது. அவை - இடத்திற்கேற்றவுவமையும், காலத்திற்கேற்றவுவமையும், பொருளிற்கேற்றவுவமையும், பண்பிற்கேற்றவுவமையும், சாதிக்கேற்றவுவமையும், மரபிற்கேற்றவுவமையும், பிறவாற்றும் பொருத்தமுடையன சிறப்புடையன வெனக் கொள்க. (ஒத்து-இயல்.)

* இதுவருஞ்செய்யுளை இப்புத்தகத்தின் பொருளணியியல் ௨0 - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† இச்செய்யுள் முழுவதையும் இப்புத்தகத்தின் ஷேஇயல் ௧௬ - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

‡ இது வருஞ்செய்யுளை இப்புத்தகத்தின் ஷேஇயல் ௩௮ - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

அவற்றுள், (க) இடத்துக்கு ஏற்றது - “பரற்பகை யுழந்த நோயொடு சிவணி, மரற்பழுத் தன்ன மறுகுநீர் மொக்குள்” என்பது. (உ) காலத்துக்கு ஏற்றது § “நிழற்கோபமல்க” என்பது. (ஊ) பொருளுக்கு ஏற்றது - “கடலுமலையும் போலக் கரியோய்” என்பது. (ச) பண்பிற்கு ஏற்றது - “புலிநாவன்ன புல்லிதழ்த் தாமரை” என்பது. (ஐ) சாதிக்கு ஏற்றது - “சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ், நூற்றித மூலரினிரைகண் டன்ன, வேற்றுமையில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து, வீற்றிருந்தோரை யெண்ணுங் காலை” எனவும், “விலங்கொடு மக்களணையர்” எனவும் வரும். (ஈ) மரபிற்கு ஏற்றது - “கவிர் போலுஞ் செவ்வாய்” எனவும், “பவளம்போலுஞ் செவ்வாய்” எனவும் வரும்: இவை செம்பருத்தியும் கரவிரமும் உரையாமையின். பிறஅலங்காரங்கட்கும் இவ்வாறே ஏற்புடைமை அறிந்து பாடுவன சிறப்புடையன வெனக் கொள்க.

அல்லதூஉம், பண்பு தொழில் பயன் என்பனவற்றின்மேல் நிகழுஞ் சொல்லின்றி அவற்றிற்கு முதலாகிய பொருள் கூறவே அவ்வாற்றாற் பண்புமுதலாயின் பெறப்படும் உவமையும் உள. அவை வருமாறு:—“மயில்போன் மடப்பிடிபோன் மான்போன் மழலைக், குயில்போ லொளிர்மென் கொடிபோற்பயிலுங், கொலைவாரண த்துங்கன் கோழிக்கோன் கொல்லி, மலைவாணர் காத்தன்மகள்” என வரும்; இதனுள், மயில்போலும் இயலினையுடையாள் எனவும், பிடிநடைபோலும் நடையினையுடையாள் எனவும், மாணோக்குப்போலும் நோக்கினையுடையாள் எனவும் குயின்மொழிபோலும் மொழியினையுடையாள் எனவும் கொள்ளக்கிடந்தமை அறிந்துகொள்க; என்னை? * “சுட்டிக் கூறு வுவமையாயிற், பொருளெ திர் புணர்த்துப் பொருந்துவ கொளலே” என்பவாகலின்.

(ரு.பு.) (க) சுக்கான்கல்லாகிய பகையாலே வருந்தின நோயோடே பொருந்தி மரல்பழுத்தாற்போன்ற துளும்புநீரையுடைய கொப்புளம் என்று பொருள். பரல்-ஒருவகைக்கல். மரல்-ஒருவகைக்கற்றாழை. இவ்வடிகள் பொருந்ராற்றுப்படையில் கடுஞ்சரத்தைக் கூறுமிடத்து உள்ளன. ஆகவே, அக்காட்டிடத்துநடத்தலாற் காலிலுண்டாகும் கொப்புளத்துக்கு அவ்விடத்து உண்டாகும் மரலென்னுங் கற்றாழையை உவமைகூறியது, இடத்துக்கு ஏற்றதாம். சீவகசிந்தாமணியில் கோவிந்தையாரிலம்பகத்தில் இடையர்தலைவனான நந்தகோனைக் கூறுமிடத்து “ஆய்த்தியர்நலக்கு ஆசெல்தூணான” என்று அவனுக்கு ஆதீண்டுகுற்றியை உவமைகூறியதும், மற்றும் அவ்விடம்பகத்தில் “ஆயர் மத்தெறிதயிரினியினர்” என்றதும், வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்து நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தில் “முந்தவான் றொறுமீட்டலு முற்கவர்பொதுவர், வெந்தநெய்யென வாரவமடங்கினர் மிகவு, மந்தநெய்யினிற் பாற்றுளியுகுத்தென வார்த்தார், வந்த

§ இச்செய்யுள் முழுவதையும் இப்புத்தகத்தின் ஷை இயல் ௨0 - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல், எ.

மச்சர்கோமகனெனும்வந்த கோபாலர்” என்றதும், இடத்துக்கு ஏற்ற உவமையாம்; இவற்றைச் சாதிக்குஏற்றனவெனினும் அமையும். (உ) “நிழற் கோபமல்க” என்ற செய்யுள் - கார்காலவரணனை. அதில் அக்காலத்துக்கு உரிய இந்திரகோபமும், காயாமலரும், தோகைவிரித்தாடும்மயிலும் என்பவற்றை எடுத்து அக்காலத்திற் பெரும்பாலும் தழலில்தோன்றியபுகையையூட்டுங்குழலையுடைய மகளிரோடு ஒப்பித்துக்கூறியமை காண்க. (ங) கடலும் மலையும் போலக் கருகிறமுடையவனே! அல்லது, அவைபோலப் பெருமிதத்தோற்ற முடையவனே! என்று பொருள். இது, உவமேயத்தின்நிலைமைக்கு ஏற்ற உவமையாம். (ச) புலியினது நாக்கையொத்த நெருங்கியஇதழ்களையுடைய தாமரை யென்று பொருள். இதில் வந்த உவமை, செந்நிறமிகுதிக்கும் மென்மைத் தன்மைக்கும் ஏற்றதாம். (ஊ) சேற்றில்வளருந்தாமரைபூத்த ஒள்ளியநிறத்தை யுடைய நூறுஇதழ்களையுடைய மலரினது வரிசையைக் கண்டாற்போன்ற ஏற்றத்தாழ்வில்லாத சிறந்தகுடியிற் பிறந்து வீற்றிருந்த அரசர்களை எண்ணுங்காலத்து என்று பொருள். இதில் வந்த உவமை சாதிகௌரவத்துக்கு ஏற்றதாதல் காண்க. “விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல், கற்றொரோ டேனையவர்” என்ற திருக்குறளுக்கு - மிருகங்களினும் மனிதர் எவ்வளவுசிறப்புடையரோ அவ்வளவு இழிவுடையர் சிறந்தநூல்களைக்கற்றவரினும் கல்லாதவர் என்று பொருள். இங்குப் படியாதமனிதசாதிக்கு விவேகமில்லாத மிருகசாதியை உவமைகூறியது ஏற்குமாறு காண்க. இனி, சீவகசிந்தாமணியில் கோவிந்தையாரிலம்பகத்தில் “ஒருவன் றேரின லுடைதுஞ் சுடுவிற்றே னுடைந்ததொப்பவே” என்று வேடர்கள் ஒருதேர்வீரனாற் கெடுத்தற்குத் தீச்சுடுதலால் தேனியினங் கெடுத்தலை ஒருவேட்டுவரிமித்திகன் உவமைகூறியதும், “மத்தம் புல்லியகயிற் றின் மற்றவ, ரத்தலை விடி னித்தலை விடார்” என்று வேடர்கள் அப்பக்கத்தை நெகிழவிட்டால் இப்பக்கத்தை நெகிழவிடாமைக்கு மத்தைச்சுற்றிய கடைகயிற்றை இடையர்கள் உவமைகூறியதும், இடையர்தலைவனான நந்தகோன் தன்மகளைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து “வெண்ணெய்போன் றூறினியள் மேம்பால்போல் தீஞ்சொல் லள், உண்ணவுருக்கிய வாநெய்போல் மேனியள்” என்று வெண்ணெய்பால் நெய் இவற்றை உவமைகூறியதும், “ஊழிதோ ரு வந்தோழும் போன் றுடன்மூக்க” என்று இடைச்சியர் மணமகளையும் மணமகளையும் பசுவந் தொழுவும் போலச் சேர்ந்துவாழ்க் வென்று வாழ்த்தியதும் சாதிக்குஏற்ற உவமையாதல் காண்க. (சு) கவிர் - முருக்கிதழ். கரவீரம்-செவ்வலரி. செம்பருத்தியையும் செவ்வலரியையும் வாய்க்கு உவமைகூறுதல் மரபன் றென்றும், முருக்கிதழையும் பவழத்தையும் வாய்க்கு உவமைகூறல் மரபென்றும் உணர்க.

இயல் - சாயல். பிடி - பெண்யானை. மழலை-நிரம்பாமென்சொல். பகைவரைக்கொல்லுதற்குரிய யானையையுடைய சிறந்தவனும் கோழி

யென்னும் படைவீட்டுக்குத் தலைவனுமான அரசனது கொல்லிமலையில் வாழும் வேட்டுவருடைய அழகியபெண்மயில்முதலியனபோலப் பயிலுமென்க. தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் பொருள்: உபமானத்திற்கும் உபமேயத்திற்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைத்தன்மையை விவரித்துச்சொல்லாதவிடத்து அவ்விரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்கி அவ்விடத்துக்குப் பொருந்தியதன்மையைக் கொள்ள வேண்டுமென்பது. 'பவளம்போற் செந்துவர்வாய்' என்பது-இரண்டுக்கும் பொதுவாகிய செம்மைக்குணத்தைச் சொல்லியே உவமஞ்சொன்னமையால், சுட்டிக்கூறிய உவமம். அது 'பவளவாய்' என்கின்றவழிச் சுட்டிக்கூறு உவமமாம். அங்குப் பவழத்தையும் வாயையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துச் செம்மைக்குணம்பற்றி உவமஞ்செய்த தென்று அறியவேண்டும். அல்லாக்கால், வலியபவழத்திற்கும் மெல்லிய வாயிதழுக்கும் உள்ளதோர் ஒப்புமையில்லையாமென்க.

(அக)

சங்கீரண வலங்காரம் முற்றும்.

௩௩. பாவிவணி.

௪௪. பாவிவ மென்பது காப்பியப் பண்பே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பாவிவமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பாவிவமென்று சொல்லப்படுவது, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுட்டிறத்துக் கவியாற் கருதிச்செய்யப்படுவதொரு குணம்; (எ - று.)

அஃது, அத்தொடர்நிலைச்செய்யுள் முழுவதும் நோக்கிக் கொள்ளப்படுவதல்லது, தனித்துஒருபாட்டால் நோக்கிக்கொள்ளப் புலப்படாதது. "பிறனில் விழைவோர் கிளையொடுங் கெடுப, பொறையிற் சிறந்த கவச மில்லை, வாய்மையிற் கடியதோர் வானி யில்லை" என்பனபோலக் கிடப்பது.

அஃதேல், முன் அதிகாரச்சூத்திரத்துப் பிறஅலங்காரங்களுடன் வைத்த இதனை ஈண்டுப் புறனடையின்பின்னாக வைத்தது என்னை யெனின்,—பிறஅலங்காரங்கள் ஒருபாட்டானே உணரப்பெல்லப்படும்; இஃது அன்னதன்று ஆகலான். ஆசிரியன் வாழ்த்தென்னும் அலங்காரத்தின் பின்னரே சங்கீரணம் வைத்தது, முன்னரளவேவிரவுவனவென்பது அறிவித்தற்கும், இஃது அன்னதன்றென்பதற்கும், வேறுகத் தனித்து இலக்கியப்பாட்டின் நென்பது அறிவித்தற்கு மென்க.

(கு - றை.) பாவிவம் - வடசொல். இது, ஒருகாப்பியம்முற்றிலும் கவியின் கருத்தால் அமைந்ததோர் பண்பு; என்றால், நூலில் தலைமையாகநின்ற சரித்திரமும், அதனைப்பற்றித் தொடர்ந்த சரித்திரமும் ஆகிய இவற்றால் கவி கருதிய திறம் விளங்கும் வனப்பு என்ற தாயிற்று: இராமாயணத்தில் பிரதானமான இராமசரித்திரத்

தாலும், அதைத்தொடர்ந்த வாலிசுக்கிரீவா தியர்சரித்திரங்களாலும், சத்தியமும் தருமமும் கருணையும் வீரமும் கற்புநிலையும் உடன் பிறந்தோ ரொற்றுமையும் பழியச்சமும் அதருமத்தின்விளைவும் இழிசனரியற்கையும் இன்னபவிஷயங்கள் கவிகருதியபடி அமைந்துதோன்றுவதைக் காண்க. பிறன்மனைவியைவிரும்புவோர் சுற்றத்துடனேகெடுவ ரென்பது இராமாயணத்திலும், பொறுமை போலச் சிறந்த பாதுகாவல் வேறில்லை யென்பது பாரதத்திலும், சத்தியத்தினுஞ் சிறந்ததோர் விருதில்லை யென்பது அரிச்சந்திரசரித்திரத்திலும் விளங்குமாறு அறிக. இவ்வணிக்கு வேறுவகையில் கணங் கூறுவர் ஒருசாரார்; அவ்விலக்கணத்தின்படி அது நிகழ்வினவற்சியணி யெனப்படும்.

‘முன் அதிகாரச்சூத்திரம்’ என்றது, இவ்வியலின் முதற்குத்திரத்தை. முன்னரளவே விரவுவன-முற்கூறிய முப்பத்துமுன்று அணிகளே ஒருங்கு கூடிவருதற்கு உரியன.

இங்ஙனம் முப்பத்தைந்து அலங்காரங்களும், அவற்றின்விகற்பங்களும் காட்டப்பட்டன. நூற்றுப்பதினாறு அலங்காரங்களைக் காட்டினாறு முளர். அவற்றையும் தக்கபடி ஊகித்து இவற்றுள் அடக்குக. என்னெனின், அலங்காரமென்பது, பொருளமைத்துக் கூறுந்திறத்தினால் விளைவது: அத்திறமோ இன்னும்பலவகைப் படுத்தவுங் கூடியது; ஆதலின், அலங்காரங்களுக்கு அளவே யின்றும். ஆனதுபற்றி, மொழித்திறத்திற்போந்த சமத்காரநிலை மையைக்கொண்டு ஒன்றன்பாற்படுத்துக் கொள்ளவேண்டு மென்றது இவ்வாசிரியர்கருத்தென்க. கீழ்ப் பொதுவணியியலின் இறுதியில் “ஏற்ற செய்யுட் கியன்றவணியெலாம், முற்ற வுணர்த்தும் பெற்றிய தருமையிற், காட்டிய நடைநெறி கடைப்பிடித் திவற்றெடு கூட்டி யுணர்த லான்றோர் கடனே” என்று புறனடைகூறியதும், மேற் சொல்லணியியலின் இறுதியில் “மொழிந்த நெறியினொழிந்தவுங் கோட, லான்ற காட்சிச் சான்றோர் கடனே” என்று புறனடை கூறுவதுங் காண்க. மொழித்திறன் இருவகைப்படும். இயற்கைப் பொலிவு மொழியும், செயற்கைப்பொலிவுமொழியுமென. இயற்கைப் பொலிவு-தன்மையணியொன்றே. *செயற்கைப்பொலிவோ உவமை முதலிய பலவுமாம். அவற்றுள் உவமையும் அதிசயமும் சிலேடையுமே பலவிகற்பத்துக்கும் அடியாம்.

(க0)

பாவிவலங்காரம் முற்றும்.

பொருளணியியல் முற்றிற்று.

*இது, வடமொழியில் வக்ரோக்கி யெனப்படும்; இப்புத்தகத்தின் பொருளணியியல் உ-ஆம் பக்கத்தில் ‘பிற வக்கிரநடையலங்காரங்கள்’ என வந்தமையுங் காண்க.

அதுபந்தக் குறிப்பு.

டு - ஆம் சூத்திரம்:— இதரவிதரவுவமத்துக்குத் தடுமாறுவம மென்னும் மறுபெயரு முண்டு; “தடுமாறுவமங் கடிவரை யினதே” என்ற தொல்காப்பியஉவமவியற்குத்திரத்திற்கு நச்சினுர்க்கினியர் இரண்டுவகை உரையெழுதி, அவற்றுள், உவமையைப் பொருளாக் கியும் பொருளை உவமையாக்கியுந் தடுமாறச்சொல்லுந் தடுமாறுவ மத்துக்கு, இந்நூலில் இதரவிதரவுவமைக்கு உதாரணமாகக் காட் டப்பட்ட “தளிபெற்றுவைகிய” என்ற செய்யுளையே உதாரணங் காட்டி ‘என்புழி நீலத்தோடு கண்ணினையும் கண்ணினோடு நீலத் தினையும் ஒன்றற்கு ஒன்று உவமையாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒரு ங்கே தடுமாறக் கூறினமையின் இதுவும் தடுமாறுவம மெனப்பட்டது’ என்று எழுதியுள்ளமை காண்க. ஐயவுவமையையும் தடுமாறு வமையென்றல் அவர்கொள்கை: மேற்காட்டிய சூத்திரவுரையில், அவர், உவமையும் பொருளும் வேறுநீரிதி இதுபோலும் இது வென்னது அவ்விரண்டினையும் உவமையுறச் சொல்லுந் தடுமாறு வமத்துக்கு “அரிமலர் தன்னக ணம்மா கடைசி, திருமுகமுந் திங் களு நோக்கித் - தெருமந்து, வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காகி, யையத்து நின்ற தார” என்னுஞ்செய்யுளை உதாரணங் காட்டி ‘என்பதனுள் உவமையினையும் பொருளினையும் வேறுவேறு துணியாது ஐயுற்று வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லாது அரா என்றமையின் இது தடுமாறுவமமாயிற்று’ என்றமையுங் காண்க.

டுக-ஆம் சூத்திரம்:-சிலேடையணி பெரும்பாலும் இருபொருள் பட்டு வருதலே யன்றிச் சிறுபான்மை இரண்டுக்குமேற்பட்ட பொருள்கள் படவும்வரும்; ஆனதுபற்றியே, “ஒருவகைச்சொற்றொ டர் பலபொருட்பெற்றி, தெரிவுதரவருவது சிலேடையாகும்” என்று இலக்கணம்வகுத்துள்ளார்: “கொங்கையுங்கணுங் குதலையும், அங் கரும்பிணையாகுமால்” என்றவிடத்து ‘அங்கரும்பிணையாகும்’ என்றது - அங்கு அரும்பு இணையாகும் என்றும், அம் கரும் பிணையாகும் என்றும், அம் கரும்பு இணையாகும் என்றும்பிரிபட்டு, முறையே, கொங்கை அவ்விடத்துஇரண்டு அரும்புகளாகு மென்றும், கண் அழகிய கரிய பெண்மானின்பார்வையா மென்றும், குதலை இனிய கருப்பஞ்சாற்றுக்கு ஒப்பானதாமென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. இது-முப்பொருட்சிலேடை. இதற்குமேல் வரினுங் கண்டுகொள்க.

புறனடை:—தற்புகழ்ச்சிவகையாகிய தன்மேம்பாட்டுரையும், பிறகுறிப்பு வகையாகிய நுட்பமும், பரியாயமும், உவமவகையில் அடங்கக்கூடிய ஒட்டும், ஒப்புமைக்கூட்டமும், மூன்றும்வேற்றுமை யுடனிகழ்ச்சிப்பொருள்பட வரும் புணர்நிலையும், பண்டமாற்றுகிய பரிவர்த்தனையும், ஆசீர்வசனமாகிய வாழ்த்தும் போல்வனவற்றைத்

தனியே அணியாகக்கொள்ளுதல் தகுதியன் றென்பது பண்டைய நூற்கொள்கை. அதனை உவமவியலி றுதியில் நச்சினர்க்கினியர் 'இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்று அவை செய்யுட் கண்ணே அணியா மென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல்செய்தாரு முளர்: அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா;என்னை? வல்லார்செய்யின் அணியாகியும், அல்லார்செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும், தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதை யாவழியும் என்பது' என்றும், 'அல்லதூஉம், பொருள்திகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல்லாம் செய்யுட்கு அணியாகலான், அவை பாட லுட்பயின்றவை யெனப்பட்டன; என்றதனான், அவையெல்லாம் தொகுத்து அணியெனக்கூறுது வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயனில்கூற்றா மென்பது' என்றும், 'இனி, இரண்டுபொருள் எண்ணி அவற்றை வினைப்படுக்குங்கால் 'ஒருங்கு' என்பதோர் சொற் பெய்தல் செய்யுட்கு ஓர் அணியென்ப; பிறவும் இன்னோரன்ன பலவும் செய்யுட்கு அணியா மென்பது அவர்கருத்து: ஒருங்கு என்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுள் மூன்றுபொருள்கூறி 'எனவாங்கு' என்பதொரு சொல்லான் முடிந்தவழியும் ஓரலங்கார மெனல் வேண்டு மாகலான், அவ்வாறு வரையறுத்துக்கூற அமையாதென்பது; பிறவுமன்ன' என்றும், 'இனிச் செய்யுட்கு அணிசெய்யும் பொருட்படையெல்லாங் கூறுது சிலவேகூறியொழியின் அது குன்றக்கூறலா மென்பது' என்றும், 'இனி இங்ஙனங் கூறினவெல் லாம் குற்றமென்று கொள்ளப்படா; என்னை? வேறுகாரணம்உணரப் பெறுது பிறழ்ந்து இடையறவுபட்டகாலை இடர்ப்பட்டுச் செய்வன வாதலான்; அவையும் அவ்வாற்றான் அமையு மென்பது' என்றுங் கூறியதனானும், பிறவாற்றானும் அறிக.

பிறைத் திருத்தம்.

பொதுவியல்

பக்கம்	வரி	பிறை	திருத்தம்
சு	அடிக்குறிப்பு	ராமா நுஜசா	ராமா நுஜாசா
உஉ	8	பேருந்	பெருந்
உச	7	கௌடை	கௌட
உஅ	25	றிய	ஏறிய
நடு	1	பொ வியியல்	பொதுவியல்
நௌ	31	தாம்பை	பாம்பை
நஅ	7	கௌடர்	கௌடர்
நக	1	பொதுவியியல்	பொதுவியல்

பொருளணியியல்

ந	20	தமிழாசிரியர்	தொல்லாசிரியர்
டு	4	சொலிக்கின்ற	சொலிக்கின்ற
கசு	40	யுண்டோ	யுண்டோ
உ0	23	மகளிர்க்கும்காக	மகளிர்க்கும்காக
உக	23	டு	சு
உரு	11	கெட்டாற்,	கெட்டாற்
நசு	9	உருவுக	உருவக
நஅ	7	உருவத்	உருவந்
டுௌ	1	பொருளணி	பொருளணி
சுந	35	இவளுவடய	இவளுடைய
சுடு	25	அநபாயச்சோழ	அநபாயசோழ
சுஅ	7	மண்ணு	மண்ணு
எ0	17	யுடை	யுடை
அ0	41	அடைவிரவி	அடைவிரவி
அக	10	குளிந்த	குளிர்ந்த
அடு	1	பொருளணி	பொருளணி
கக	1	"	"
ககௌ	1	"	"
கஉசு	32	யங்காரம்	யலங்காரம்

பொருளணியியலில் முதல் ஏழு பாரங்கள் வரை இராமலிங்கம் அச்சகத்திலும், மற்றைய பாரங்கள் ஆனந்தாபர்வதி அச்சகத்திலும் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

தண்டியாசிரியர் இயற்றிய

த ண் டி ய ல ங் க ா ர ம்

மூலமும் பழையவுரையும்

(சொல்லணியியல் மட்டும்)

புதி. உ. வே. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யரின்
மாணுக்கர்

வித்வான். C. ஜெகந்நாதாசார்யர்

M. A. (Hist), M. A. (Tamil), L. T., P. O. L., Dipl - Geog.

(தமிழ்த்துறைத்தலைவர், விவேகாநந்தர் கல்லூரி, மயிலை)

இயற்றிய குறிப்புரையுடன்.

வை. மு. நரசிம்மன்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர் கம்பெனி,

17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

மத்திய இலங்கை

வருகின்ற மலர்

மத்திய இலங்கை மலர்

(இலங்கை மத்திய இலங்கை)

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950, 1950

மத்திய இலங்கை

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950

மத்திய இலங்கை, 1950, மார்ச்

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950

மத்திய இலங்கை மலர், 1950, மார்ச், 1950

மத்திய இலங்கை, 1950, மார்ச், 1950

தண்டியலங்காரம்.

பொருளடக்கம்.

மூன்றாவது - சொல்லணியியல்.

பக்கம்

முகவுரை

காப்பு

1. மடக்கு: இலக்கணம்

1

மடக்கின்வகை விபரம்:

2-5

A. சொன்மடக்கு

5-27

அடிமுதன்மடக்கு [பதினைந்து]

5-15

ஓரடி முதன்மடக்கு (4)

(1) முதலடி முதன்மடக்கு

5

(2) இரண்டாமடி முதன்மடக்கு

6

(3) மூன்றாமடி முதன்மடக்கு

6

(4) ஈற்றடி முதன்மடக்கு

7

ஈரடி முதன்மடக்கு (6)

(5) முதலடியும் இரண்டாமடியும் முதன்மடக்கு

8

(6) முதலடியும் மூன்றாமடியும் முதன்மடக்கு

8

(7) முதலடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு

9

(8) மூன்றாமடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு

10

(9) இரண்டாமடியும் மூன்றாமடியும் முதன்மடக்கு

10

(10) இரண்டாமடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு

11

மூவடி முதன்மடக்கு (4)

(11) ஈற்றடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும் முதன்மடக்கு

11

(12) முதலயலடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும் முதன்மடக்கு

12

(13) ஈற்றயலடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும் முதன்மடக்கு

13

(14) முதலடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும் முதன்மடக்கு

14

(15) நான்கடியும் முதன்முற்றுமடக்கு (1)

14

முற்றுமடக்கின் [பிற] வகைகள்மட்டும்: [பத்து]

15-27

(1) இடை முற்றுமடக்கு

15

(2) இறுதி முற்றுமடக்கு

16

(3)	முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் முற்றுமடக்கு	17
(4)	முதற்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும் முற்றுமடக்கு	18
(5)	இடைக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும் முற்றுமடக்கு	20
(6)	அடிதோறும் மூன்றிடத்தும் மூன்றுமடக்கு	
	[முழுதுமடக்கு முற்றுமடக்கு]	21
(7)	இடையிட்டுவந்த முதன்முற்றுமடக்கு	22
(8)	இடையிட்டுவந்த இடைமுற்றுமடக்கு	23
(9)	இடையிட்டுவந்த இறுதிமுற்றுமடக்கு	24
(10)	இடையிட்டும் இடையிடாதும் வந்த இடையும்	
	இறுதியும் முற்றுமடக்கு	24

B. அடியான் வந்த மடக்கு

27-41

ஈரடி மடக்கு [ஆறு]

(1)	முதலீரடியும் மடக்கு	28
(2)	முதலடியும் மூன்றாமடியும் மடக்கு	28
(3)	முதலடியும் ஈற்றடியும் மடக்கு	29
(4)	இடையீரடியும் மடக்கு	30
(5)	இரண்டாமடியும் ஈற்றடியும் மடக்கு	30
(6)	கடையீரடியும் மடக்கு	31

மூன்றடி மடக்கு [நான்கு]

(1)	ஈற்றடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு	32
(2)	மூன்றாமடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு	32
(3)	இரண்டாமடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு	33
(4)	முதலடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு	34

நான்கடி மடக்கு [இரண்டு]

(1)	ஏகபாதம்	35
(2)	இயமானியமகம்	35
	இரண்டடிப்பாடக மடக்கு	36
	அந்தாதி மடக்கு	40

C. எழுத்தான் வந்த மடக்கு

41-49

I. ஒரெழுத்தான் வந்த மடக்கு

(a) ஒருயிர்மடக்கு :

(1)	குற்றியிரான் வந்த மடக்கு	42
(2)	நெட்டுயிரான் வந்த மடக்கு	43
(b)	ஒருமெய்ம்மடக்கு [ஒரெழுத்து விகற்பத்தான் வந்தது]:	
(1)	ககர விகற்பத்தான் வந்த மடக்கு	44
(2)	தகர விகற்பத்தான் வந்த மடக்கு	44

II. ஈரெழுத்தான் வந்த மடக்கு	45
III. மூன்றெழுத்தான் வருவது	46
IV. நான்கெழுத்துக்களால் வருவது	46
V. ஒற்றெழுத்தின்றி வருவது	47
VI. இனத்தான் வந்த மடக்கு :	
(1) வல்லினத்தான் வருவது	47
(2) மெல்லினத்தான் வருவது	48
(3) இடையினத்தான் வருவது	49

2. சித்திரகவி வருமாறு: 50-86

(1) கோழுத்திரி	50
(2) கூடசதுக்கம் [கூடசதுர்த்தம்]	51
(3) மாலைமாற்று	53
(4) எழுத்து வருத்தனம்	54
(5) நாகபந்தம்	55
(6) வினாவுத்தரம்	59
(7) காதைகரப்பு	60
(8) கரந்துறைசெய்யுள்	62
(9) சக்கரம்	63-69
(a) நான்காரைச் சக்கரம்	63
(b) நான்காரைச் சக்கரம் (வேறுவகை)	63
(c) ஆறாரைச் சக்கரம்	66
(d) எட்டாரைச் சக்கரம்	68
(10) சுழிகுளம்	70
(11) சருப்பதோபத்திரம்	72
(12) அக்கரச் சுதகம்	74
(13) நிரோட்டம்	74
(14) ஒற்றுப்பெயர்த்தல்	75
(15) மாத்திரைச் சுருக்கம்	78
(16) மாத்திரை வருத்தனம்	78
(17) முரசபந்தம்	79
(18) திரிபாகி	80
(19) திரிபங்கி	83
(20) பிறிதுபடுபாட்டு	85

3. வழக்கள் : [ஒன்பது] 87-105

பிறன்கோட்கூறி மறுத்தல்	88
(1) பிரிபொருட் சொற்றொடர்	88
இதற்குச் சிறப்புவிதி	89

(2) மாறுபடு பொருண்மொழி	90
இதற்குச் சிறப்புவிதி	90
(3) மொழிந்தது மொழிவு	91
இதற்குச் சிறப்புவிதி	93
(4) கவர்படு பொருண்மொழி	93
இதற்குச் சிறப்புவிதி	94
(5) நிரனிறை வரு	95
இதற்குச் சிறப்புவிதி	96
(6) சொல்வழு	97
இதற்குச் சிறப்புவிதி	98
(7) யதிவழு	99
இதற்குச் சிறப்புவிதி	99
(8) செய்யுள்வழு	100
இதற்குச் சிறப்புவிதி	101
(9) சந்திவழு	102
இதற்குச் சிறப்புவிதி	103

4 மலைவு : [ஆறு]

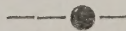
105-113

(1) இடமலைவு	105
(2) காலமலைவு	106
(3) கலைமலைவு	108
(4) உலகமலைவு	109
(5) நியாயமலைவு	110
(6) ஆகம மலைவு	112

இடமலைவு முதலியவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி }
(அமைதி கூறுவது) } 113-117

புறனடை

117

[ஆய்வு] : நகரம் . 11

முகவுரை

அருந்தமிழன்பர்கள் !

தண்டியலங்காரம் என்ற இத் தமிழ்நூல், தமிழிலக்கணம் ஐந்தனுள் அணியிலக்கணத்தைத் தனியே யுணர்த்துவது. பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என்ற மூன்று இயலாகப் பகுக்கப்பட்ட 125 - சூத்திரங்களை யுடையது ; ஆசார்யதண்டி என்பவரார் செய்யப்பட்ட காவ்யாதர்சமென்னும் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பாகவுள்ளது ; ஆனதுபற்றியே, தண்டியலங்காரம் என்னும் பெயரைக் கொண்டது. இந்நூலொன்றினைத் தவிர, அணியிலக்கணத்தை மாத்திரம் விரித்துணர்த்தும் பழைய தமிழ்நூல் வேறெதுவும் இருந்ததாகத் தெரியவரவில்லை.

இந்நூலின், முதலிரண்டு இயல்களுக்கும் இருமொழிப்பெரும் புலவர் ஸ்ரீ. உ. வே. வை. மு. சடகோபராமா நுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய குறிப்புரையை, எனது ஆசிரியரும் உரையாசிரியச் சக்கர வர்த்தியுமாயிலங்கிய ஸ்ரீ. வை. மு. கோபாலாகிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிகள் பார்வையிட்டு வெளியிட்டமை இத்தமிழ்கூறு நல்லுலகம் செவ்வனறிந்ததே. அப்பெருந்தகையோர் உரையெழுதாது விடுத்துச்சென்ற ஏனைய சொல்லணியியலொன்றற்கும் குறிப்புரையெழுதி அக்குறையை நிறைசெய்தால், தண்டியலங்காரம் அனைவர்க்கும் மிக்க பயன்படுநிலையெய்தும் என்ற விழுமிய கருத்தோடு என் ஆசிரியரின் திருத்தவப்புதல்வர் ஸ்ரீ. வை. மு. நரசிம்மன் [பொறியியல் வல்லுநர்] என்னைப் பெரிதும் ஊக்க, அவ்வுக்கத்தின் பயனாக இக்குறிப்புரையாக்கம் வெளிவருகின்றது. இவ்வுரையில், உதாரணச் செய்யுட்கட்கெல்லாம் விரிவான பொருளும் கருத்தும், கூறிய இலக்கணத்துக்கும் அதற்கு இலக்கியமாகிய உதாரணச் செய்யுளுக்கும் உள்ள பொருத்தமும், அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருளும், ஆங்காங்கு நினைவுபடுத்துங் குறிப்புக்களும், மற்றுஞ் சிற்சில இன்றியமையாத விஷயங்களும் தெளிவாக விளங்குமாறு எழுதப்பட்டுள்ளன. மற்றும், உரியவிடங்களில் உரியவற்றைப் புணர்த்தி யிடையீடுபடாதவாறும் செய்யப்பட்டுள்ளது; இக்குறிப்புரை, பழையவுரையென மதிக்கப்பட்ட 'சப்பிரமணியதேசிகரார் செய்யப்பட்ட உரை'யைத் தழுவிச் செல்லினும், நூற்பா கூறும் அணியின் இலக்கணத்திற்கும் அதற்கு இலக்கியமாகக் காட்டிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தைச் செவ்வன் விளங்க முற்றும் எடுத்துக்காட்டுவதாகும் என்பதனை மீண்டுங் கூற விழைகின்றேன். மேற்கூறிய பழைய உரையேயன்றித் தொல்காப்பியம், மாறனலங்காரம், யாப்பருங்கல விருத்தி, இலக்கண விளக்கம் என்பனவும் அவற்றின் உரைகளும்,

மற்றுஞ்சிலவும், இக்குறிப்புரை எழுதுதற்குப் பெருந் துணையாய் நின்றன. இவ்வுரையாக்கத்தில், குணங்கள் காணப்படின் அவை என் ஆசிரியரின் ஆசிரியினுலேற்பட்டவை யெனவும், குற்றங்கள் காணப்படின் அவை என் மந்தபுத்தியாலேற்பட்டவையெனவும் கொண்டமையுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

எனது காலத்தையெல்லாம் வீணாக்காமல் தமிழ்த்துறையிற் செலுத்தி, எனக்குத் தோன்றாத்துணையாய் நின்று திருவருள்புரியும் அருட்பெருங்கடலை அநவரதமும் எண்ணியெண்ணி வாழ்த்துகின்றேன்.

பிலவ வு
தை மீ
9-2-62.

ஸி. ஜெகந்நாதாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

த ண டி ய ல ங் க ா ர ம்

மு ன் று வ து

சொல்லணியியல்

கா ப் பு.

நாவின் கீழ்த்தி நறுமல ரிணையடி.

நாவினில் வழுத்துவல் சொல்லணி யியற்கே.

—ஸி. ஜெ.]

1. எழுத்தின் கூட்ட மீடைபிறி தின்றியும்

பெயர்த்தும்வேறு பொருடரின் மடக்கெனும் பெயர்த்தே.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், சொல்லானும் அணிகளது இயல்புணர்த்தினமையிற் சொல்லணியியல் என்னும் பெயர்த்து. அஃதேற் குற்றமும் குணமும் ஈண்டேயன்றே கூறியது இதனைச் சொல்லணியியலென்ற தென்னையெனின், அவையுங் கூறினாரேனும், அவை சிறுபான்மையவாகலானும், இத்துணைச் சிறப்புடையன அன்மையானும், சொல்லானும் அணிகளது தலைமையும், பன்மையும் நோக்கி அப்பெயர்த்தாயிற்றென்பது. என்னை,

“ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ லுள்பொரு ளொழியத்

தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும்

உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும்”

என்பவாகலின்.

இவ்வோத்தினுள் இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், பொதுவகையான் மடக்கு என்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இதன் பொழிப்பு.) எழுத்துக்களது தொகுதி, பிறவெழுத்தானும் சொல்லானும், இடையிடாதும் இடையிட்டும் வந்து பெயர்த்தும் வேறு பொருளை விளைப்பது மடக்கு என்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

எழுத்துக்களது தொகுதி எனவே இரண்டுமுதல் எனைத் தெழுத்தானும் வருமெனக் கொள்க, ‘பிறிதின்றியும்’ என்பது எதி

ரதுதழீஇய எச்சவும்மை. 'பெயர்த்தும்' என்பது இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. மடக்கு - யமகம்: அதாவது, வந்த சொல்லே வருதல்.

(குறிப்புரை):—பெயர்த்து - பெயருடையது. இவ்வோத்து-இவ்வியல். ஈண்டே - இவ்வியலிலேயே. இவ்வியலிலேயே குற்றமும் குணமும் கூறியிருப்ப, இதனைச் சொல்லணியிய லென்று மாத் திரமே கூறலாமோ என்றார்க்கு, 'சொல்லானும் அணிகளது தலைமையும் பன்மையும் நோக்கிக் கூறியது' என்றது; அங்ஙன் கூறுதற்கு விதியுண்டோ என்ன, அதற்கு விடையிறுப்பது, இத் தொல்காப்பியக் கிளவியாக்கச் சூத்திரம் (49). [சூத்திரத்தின் பொருள்] - உயர்திணை மருங்கினும் - உயர்திணைக்கண்ணும், அஃறிணை மருங்கினும்-அஃறிணைக்கண்ணும், ஒருபெயர்ப் பொதுச் சொல் - ஒரு பெயராய்ப் பல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லை, உள்பொருள் ஒழிய தெரிபு - பிற உள்பொருள் நீங்கத் தெரிந்துகொண்டு, தலைமையும் பன்மையும் - தலைமையானும் பன்மையானும் நோக்கி, வேறு கிளத்தல் - பொதுமையின் வேறுகச் சொல்லுக; (எ - று.) உதாரணமாக, பார்ப்பனச்சேரி, எயினர்நாடு, கமுகந்தோட்டம், ஒடுவங்காடு என்பன காண்க. பிறரும் வாழ்வாருளரேனும், பார்ப்பனச்சேரியென்றல் - உயர்திணைக்கண் தலைமைபற்றிய வழக்கு. எயினர் நாடு என்பது - உயர்திணைக்கண் பன்மைபற்றிய வழக்கு. பிறபுல்லுமரனுமுளவேனும் கமுகந்தோட்ட மென்றல் - அஃறிணைக்கண் தலைமை பற்றிய வழக்கு. ஒடுவங்காடு என்பது - அஃறிணைக்கண் பன்மை பற்றிய வழக்கு. பார்ப்பார் பலராயினும் கமுகு பலவாயினும் அவைதாமே பன்மைபற்றிய வழக்காம். இச்சூத்திரப்பொருள் கொண்டு 'சொல்லணியியல்' என்ற பெயர் பொருத்தமென அறுதியிட்டவாறு.

இனி, இவ்வியலின் முதற் சூத்திரம் என்னுதலிற்று எனின், மடக்கு என்னும் அணி உணர்த்துதல் நுதலிற்று. என் நுதலிற்று-யாது கருதியது. மடக்கு எனினும் யமகம் எனினுமொக்கும்; அதாவது, வந்த சொல்லே வருதல்; எடுத்துக்காட்டாக, "அம்பரந்தாமரைபூத்தலர்ந்தன்னவவயவரை, அம்பரந்தாமரையஞ்சன வெற்பரையாடகமாம், அம்பரந்தாமரை சூழ்ந்தாரை வாழ்த்திலரைம்புலனும், அம்பரந்தாமரைபோற்றிரிவாரையகனஞ்சமே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதிச் செய்யுளில் 'அம்பரந்தாமரை' என்று வந்த சொல்லே வருதல் காண்க. குறிப்பு:—வந்தசொல்லே வகினும், வெவ்வேறு பொருள் விளைத்தல் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (91)

2. அதுதான்

ஓரடி முதலா நான்கடி காறுஞ்
சேரு மென்ப தெளிந்திதி னேரே.

என்பது : இதுவும் அதனையே வகுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அம்மடக்கு, நான்கடிச்செய்யுளுள்ளே மடக்குங்கால்:- ஓரடிக்கண்ணும், ஈரடிக்கண்ணும், மூன்றடிக்கண்ணும், நான்கடிக்கண்ணும் நடக்குமென்று சொல்லுவர் தெளிந்தோர்; (எ - று.)

நான்கடிச்செய்யுளென்பது ஆற்றலாற்போந்த பொருள். ஓரடிக்கண் வருவன - முதலடிக்கண்ணும், இரண்டாமடிக்கண்ணும், மூன்றாமடிக்கண்ணும், நான்காமடிக்கண்ணும் வருவனவாம். அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

(கு - ரை.) அதனையே - அம் மடக்கினையே. வகுத்துணர்த்துதல் - வகைசெய்துகூறல்; என்னை வகைசெய்தவாறென்னில், நான்கடிச் செய்யுளுள்ளே ஓரடிக்கண் வருவன, ஈரடிக்கண் வருவன, மூன்றடிக்கண் வருவன, நான்கடிக்கண் னும் வருவன என்றபடி: நான்கடிச்செய்யுள் என எல்லையறுத்துக்கூறிய தெங்ஙனென்னில், நூற்பாவிடத்து 'நான்கடிகாறும்' என எல்லையறுத்துக்காட்டிய வாற்றலாற்போந்த பொருள். சரி: இனி, ஓரடிக்கண் வருவன மடக்கு யாவையெனில், - முதலடிக்கண்ணும், இரண்டாமடிக்கண்ணும், மூன்றாமடிக்கண்ணும், நான்காமடிக்கண்ணும் வருவனவாம். [இவை ஓரடிமடக்கு எனவும்படும்.] எனவே, இந்த ஓரடிமடக்கு மொத்தம்நான்கு ஆகின்றது. இந்த நான்கினுக்கும் உதாரணம் மேலே காட்டப்படும். இனி, ஈரடிக்கண் வருவன மடக்கு - இரண்டடி மடக்கு எனவும்படும்: இது மொத்தம் ஆறு; மேலே பெறுதும். மூன்றடிக்கண் வருவனமடக்கு - மூன்றடி மடக்கு எனவும்படும்: இது மொத்தம் நான்கு; மேலே பெறுதும். நான்கடிக்கண்ணும் வருவன மடக்கு - முற்றுமடக்கு எனவும்படும்; இஃது, ஒன்றையாகும்; மேலே பெறுதும். [கவனிப்பு: ஓரடிக்கண்ணும் - முதலடிக்கண்ணும் என்பதற்கும்; ஈரடிக்கண்ணும் - இரண்டாமடிக்கண்ணும் என்பதற்கும்; மூன்றடிக்கண்ணும் - மூன்றாமடிக்கண்ணும் என்பதற்கும்; நான்கடிக்கண்ணும் - நான்காமடிக்கண்ணும் என்பதற்கும் வித்தியாசம் தெரிதல் வேண்டும். [ஓரடிக்கண் - in one line: முதலடிக்கண் - in the first line; ஈரடிக்கண் - in two lines; இரண்டாமடிக்கண் - in the second line; மூன்றடிக்கண் - in three lines; மூன்றாமடிக்கண் - in the third line; நான்கடிக்கண் - in all the four lines; நான்காமடிக்கண் - in the fourth line.] தெளிந்திசினோர் - இசின், படர்க்கைக்கண் வந்தது. (92)

3. ஆதி யிடைகடை யாதியோ டிடைகடை

யிடையோடு கடைமுழு தெனவெழு வகைத்தே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவுமது.

(இ - பு.) அம்மடக்கு: - ஆதிமடக்கும், இடைமடக்கும், கடைமடக்கும், ஆதியோடு இடைமடக்கும், ஆதியோடு கடைமடக்கும், இடையோடு கடைமடக்கும், முழுதுமடக்கும் என எழுவகைப்படும்.

(கு - ரை.) ஆதிமடக்கு - முதன்மடக்கு எனவும்படும். இது, பதினெந்து வகைத்தாதலை மேல் உதாரணங்களிற் காண்க. அங்ஙனே, இடைமடக்கு முதல் முழுதுமடக்கு வரையுள்ளனவும் தனித்தனிப் பதினெந்து வகையதாகுமென்பதையும் ஈண்டே நினைக. (93)

4. ஓரடி யொழிந்தன தேரும் காலே
இணைமுதல் விகற்ப மேழும் நான்கும்
அடைவுறும் பெற்றியின் அறியத் தோன்றும்.

என்பது, என்னுதலிற்றேவெனின், இதுவுமது.

(இ - பு.) ஓரடிமடக்கொழிந்தன ஆராயுங் காலத்துத் தொடையின் இணைமுதலாகிய விகற்பத்தொடையேழும் [அவையொழிந்த] நான்குமாகிய பதினொன்றும் [உண்டாகி விளங்குவது] போல விளங்கித் தோன்றும்; (எ - று.)

அவை:—

- (1) முதலீரடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
 - (2) முதலடிக்கண்ணும் மூன்றாமடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
 - (3) முதலடிக்கண்ணும் நான்காமடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
 - (4) கடையீரடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
 - (5) இடையீரடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
 - (6) இரண்டாமடிக்கண்ணும் நான்காமடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
- என்னும் இரண்டடிமடக்கு ஆறும்;

- (1) ஈற்றடி யொழித்து ஏனை மூன்றடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
- (2) முதலயலடி யொழித்து ஏனை மூன்றடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
- (3) ஈற்றயலடி யொழித்து ஏனை மூன்றடிக்கண்ணு மடக்குதலும்,
- (4) முதலடி யொழித்து ஏனை மூன்றடிக்கண்ணு மடக்குதலும், என மூன்றடிமடக்கு நான்கும்;

நான்கடியும் மடக்கிய முற்றுமடக்கு ஒன்றும் ஆகியபதினொன்றும்.

யாப்பதிகாரத்துள், தொடைவிகற்பங்கட்கு நாற்சீரடியுளோதிய வதனை நான்கடிச்செய்யுளுளோதினார், 'ஒப்பின் முடித்தல்' என்னுந் தந்திரவுத்தியான். இப்பதினொன்றும், ஓரடிமடக்கு நான்கும் [சேர்ந்து] ஆகிய பதினைந்தும் மேற்கூறிய [ஆதிமடக்கு முதலிய] ஏழுகூறுபாட்டோடு கூட்ட, நூற்றைந்து வகைப்படும்.

அவை, இடையிட்டு வருவனவும், இடையிடாது வருவனவும், இடையிட்டுமிடையிடாதும் வருவனவும் ஆகிய மூவகையோடுங் கூட்ட முந்நூற்றொருபத்தைந்து வகைப்படும்.

(கு - ரை.) ஓரடியொழிந்தன - ஓரடிமடக்கு ஒழிந்தன; [ஓரடிமடக்கு நான்கு என்பது முன்னரே காட்டப்பட்டது.] எனவே, இரண்

ட்டிமடக்கு ஆறும், மூன்றடிமடக்கு நான்கும், நான்கடியும் மடக்கிய முற்றுமடக்கு ஒன்றும் ஆகிய பதினொன்றும் குறித்தபடி. இனி, இப்பதினொருவகை மடக்கினுள், யாப்பதிகாரத்து நாற்சீரடிக்குக் கூறிய தொடைவிகற்பங்களாகிய இணை, பொழிப்பு, ஒருஉ, கூழை, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், முற்று என்ற ஏழினையும் போன்ற ஏழுமடக்குகள் இருத்தலையும், காணலாம்; அவையொழிந்த நான்கு மடக்குகள் இருத்தலையும் காணலாம். அதாவது, மேல் எண்ணிட்டுக் குறித்த இரண்டடிமடக்கு ஆறனுள், முதலது-இணை, இரண்டாவது - பொழிப்பு, மூன்றாவது - ஒருஉ ஆதல் காண்க; அங்ஙனமே, மேல் எண்ணிட்டுக் குறித்த மூன்றடிமடக்கு நான்கு னுள், முதலது - கூழை, இரண்டாவது - மேற்கதுவாய், மூன்றாவது - கீழ்க்கதுவாய் ஆதல் காண்க; நான்கடியும் மடக்கியது முற்று ஆதல் காண்க. இனி, எஞ்சி நின்ற நான்காவன:—இரண்டடி மடக்கில் எண்ணிட்டுக்குறித்த நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது. மூன்றடிமடக்கில் நான்காவது.

இனி, யாப்பதிகாரத்து நாற்சீரடிக்குக் கூறிய தொடை விகற்பங்களாகிய இணை, பொழிப்பு முதலியவற்றை நண்டு “இணை முதல் விகற்பமேழும்” என்கூறி நான்கடிச் செய்யுளுக்கு ஓதலாமோ என்னில், “ஒப்பின் முடித்தல்” என்ற தந்திரவுத்தியின்படி ஒதினார் என்று சமர்த்தித்தார். இத்தந்திரவுத்தி, நன்னூலிற் பவணந்தியார் கூறியுள்ள முப்பத்திரண்டு உத்திகளுளொன்று. ஒப்பின் முடித்தலாவது - அவ்விடத்துச் சொல்லக் கூடாதாயினும் ஒன்றற்குத் தான் சொல்லும் இலக்கணம் வேறொன்றற்கும் ஒத்து வருமாயின், அதற்கும் அதுவே இலக்கணமாகக்கொண்டு இயைபில்லாததையும் அவ்விடத்து உடன்கூட்டி முடிவுசெய்தல். ஓரடிமடக்கு நான்கு - 2-ஆஞ் சூத்திரவுரையிற் குறித்தன. ஏழுகூறு பாடு - முற்கூத்திரத்துக் குறித்தன. இதுவரை கூறிய சூத்திரவுரைகளால், மொத்தம் மடக்கு 315 வகையினது என்பது பெறவைக்கப்பட்டது.

அவற்றுட் சில வருமாறு:—

அடிமுதன் மடக்கு

[குறிப்பு:—இது, மொத்தம் பதினைந்து. இந்தப் பதினைந்தும் ஆதிமடக்காகும்: இவை சொல்லான் வந்த மடக்கு.]

1-வது, முதலடி முதன்மடக்கு

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“துறைவா துறைவார் பொழிற்றுணைவர் நீங்க
உறைவார்க்கு முண்டாங்கொல் சேவல்—சிறைவாங்கிப்
பேடைக் குருகாரப் புல்லும் பிறங்கிருள்வாய்
வாடைக் குருகா மனம்.” என வரும்.

(இதன் பொருள்.) சேவற்குருகானது தன் சிறகை வளைத்துப் பேடைக் குருகை யிறுகத் தழுவும் மிக்க இருளினையுடைய யாமத்துக்கண் வாடைக் காற்று வீசினால் அதற்குக் கரையாத மனம், நெய்தனிலத் தலைவனே! துறையின்கண் நீண்ட பொழுவிடத்துத் தலைவர் பிரியத் தனித்திருப்பார்க்கும் உண்டாகுமோ? (எ - று.)

(கு - ரை.) வாங்குதல் - வளைதல். பிறங்கிருள் - மிக்கவிருள்; எனவே நள்ளியாமம். வார்பொழில் - நீண்டபொழில்; எனவே பெருத்திருக்கப்பட்ட பொழில். இரங்கற்கேற்பத் 'துறைவா' என வந்தது.

இதனில், முதலடி முதலில் 'துறைவா துறைவா' என ஒரே சொல் மடங்கி வந்தமை காண்க.

2-ஆவது, இரண்டாமடி முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“கனிவா யிவள்புலம்பக் காவலநீ நீங்கில்
இனியா ரினியா ரெமக்குப்—பனிநாள்
இருவராத் தாங்கு முயிரன்றி யெங்குண்
டொருவராத் தாங்கு முயிர்.”

என வரும்.

(இ - ள்.) கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினையுடைய இவள் தனித்து வருந்தும்படி அரசனே! நீ பிரிந்திடில் எங்களுக்கு இனிய ராய் இனிமையான சொற்களைச் சொல்லிக் காக்குந் தலைவர் இனிய யார்? பனிக் காலத்துத் தம்மிற் புணர்ந்து பிரியாதிருந்த இருவருங் கூடித் தாங்கிநிற்கும் உயிரல்லது ஒரு திறத்தாராகப் பிரிந்திருந்த மடவார் தாங்கும் உயிர் எக்காலத்து எவ்விடத்துண்டு சொல்லுவாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) கனி வாய் - கனிபோன்ற மொழி என்றரு முளர்; அஞ்ஞான்று வாய்-மொழிக்கு இலக்கணை. 'புலம்பேதனிமை'. 'இனியார்' ஒரு சொல்லாகவும், இனி + யார் என இரு சொல்லாகவும் உரையிடத்துக் கொண்டபடி.

இதன் இரண்டாமடியில் 'இனியா ரினியார்' என ஒருசொல் மடங்கி வந்தமை காண்க.

3-ஆவது, மூன்றாமடி முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“தேங்கானன் முத்தலைக்குந் தில்லைப் பெருந்தகைக்கு
ஒங்காரத் துட்பொருளாம் ஒண்சுடர்க்கு—நீங்கா
மருளா மருளா தரித்துரைக்கு மாற்றம்
பொருளாம் புனைமலை யாம்.”

என வரும்.

(இ - ள்.) தேனையுடைத்தாகிய கழிக்கானற்கண் உண்டாகிய முத்துக்கள் வந்து அலைக்கப்படாநின்ற தில்லைமூதூர்ப் பெரியோனுக்கு, பிரணவத்தி னுட்பொருளாயிருக்கப்பட்ட ஒள்ளிய சேரதிவடிவாகிய கடவுளுக்கு, இடையறாத ஆசையாகிய மயக்கத்தினை மேற்கொண்டு ஒருவன்சொல்லுகிற [அறிவழிந்த] சொல் பொருளுமாம் பூணுதற்குரிய மாலையுமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பெருந்தகை, ஒண்சுடர் - ஒருபொருண்மேனின்ற பெயர்கள். மருள் ஆம் மருள் ஆதரித்து உரைக்கும் மாற்றம் எனப் பிரித்துப் பொருள்கொண்டபடி. மருள் ஆம் மருள் - ஆசையாகிய மயக்கம்; ஈண்டுப் பத்தியின் பெருக்குக் குறித்தபடி. பத்தியிற் பிச்சேறிக்கூறும் சொற்கள், [மாந்தர்க்கு] உறுதிப்பொருள் காட்டுவனவாவதோடு [இறைவற்குப்] புனைதற்குரிய மாலையுமாகும்.

இதன், மூன்றாமடியில் 'மருளா மருளா' என்றொருமொழி மடங்கியிருத்தல் காண்க.

4-ஆவது, ஈற்றடி முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“ இவளளவுந் தியுமிழ்வ தென்கொலோ தோயும்
கவள மதமான் கடத்திற் - நிவளும்
மலையார் புனலருவி நீயணுகா நாளின்
மலையா மலையா நிலம்.” என வரும்.

(இ - ள்.) தலைவனே! நீ இவளைவந்து அணையாதபோது, கவளத்தையுண்ணும் மதயானையின் [கவுளிதத்துத்] தோயும் மதநீரைப் போலே பெருகிப்புரண்டு பாறைநிரம்பிவரும் நீரருவிகள் மோதாநிற்கப்பெற்ற பொதியமலைக்கண் பிறந்த தென்றல், [எல்லார்க்கும் குளிர்ச்சியைச் செய்யாநிற்ப] இவளளவும் அனலைச் சொரிகின்ற காரணமென்? சொல்லுவாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) யானையின் உணவைக் கவளமென்றல் மரபு. தோயும் கடம்என இயையும். கடம் - கடாம்: மதநீர். கடத்தின் - இன், ஒப்புப்பொருளது. மலையார் என்றவிடத்து, மலை-பாறைக்கு, இலக்கண. புனலருவி மலையா மலையம் என்க. மலையம் + அநிலம் = மலையாநிலம். அநிலம்-காற்று. மலையமாருதம் அல்லது தென்றற்காற்று. பொதியமலை மலையம் எனப்படும். தென்றல் பொதியமலையிடத்துப் பிறப்பதென்பது நூல்களிற் பிரசித்தம். எல்லாவுயிர்கட்கும் இயற்கையிற் குளிர்ச்சியைச் செய்யுந்தன்மையதான தென்றற்காற்று தலைவனைக் கூடியிருக்கும் நிலையில் மேல்வீசும்போது அமிருதம்போலே இனிமையாயிருந்து அவர் தணந்திருக்குஞ்சமயத்தில் வீசும்போது

வெவ்விய தழலாகத்தோற்றி, விரகவேதனையை மிகுவிப்பதாக்க
மிக்கவெப்பஞ் செய்கின்றது என்பது அறியவேண்டுவது.

இதனீற்றடியில், 'மலையா மலையா' என்றொரு சொல் மடங்கு
விமை காண்க.

இவைநான்கும் ஓரடி முதன் மடக்கு.

5-ஆவது, முதலடியும் இரண்டாமடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“நினையா நினையா நிறைபோ யகலா
வினையா வினையா மிலமால்—அனையாள்
குரவாருங் கூந்தற் குமுதவாய்க் கொம்பிற்
புரவாள நீபிரிந்த போது”

என வரும்.

(இ - ள்.) காக்கக் கடவ தலைவனே! குரவம் பூவினையுடைத்
தாகிய கூந்தலினையும், ஆம்பல் மலரையொத்த வாயினையும்
உடைத்தாயிருப்பதொரு வஞ்சிக்கொம்புண்டாயின் அக்கொம்பு
போன்றாளாய இவளை நீபிரிந்தபொழுதே நின்னை யாங்கள் நினைத்து
எங்கள் நிறையாயின தெங்களை விட்டு நீங்கி வருந்தி ஒரு செய்தியும்
அறியோமாயினேம்; (எ - று.) ஆதலால் எங்களைப் பிரியாதொழிவா
யாக என்பது குறிப்பெச்சம்.

(கு - ரை.) புரவு - காத்தல். குமுதம் - ஆம்பல் மலர்; அல்லி
மலர். இஃது மகளிர்வாய்க்கு ஒப்பு. கொம்பின் அனையாள் எனக்
கூட்டுக. நினை - நின்னை என்பதன் விகாரம். நினை யாம் நினையா
எனப் பிரிக்க. நினையா, அகலா, இகையா - செய்யா என்னும் வாய்
பாட்டு உடன்பாட்டெச்சங்கள். நிறை - மனவுறுதி. இகையா -
இனைந்து, வருந்தி. வினை யாம் இலம் என்க. ஆல் - அசை.

இதன் முதலடியில், 'நினையா நினையா' என்றும், இரண்டா
மடியில், 'வினையா வினையா' என்றும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

6-ஆவது, முதலடியும் மூன்றாமடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“அடையா ரடையா ரரணழித்தற் கின்னல்
இடையாடு நெஞ்சமே யேழை—உடையேர்
மயிலா மயிலா மதர்நெடுங்கண் மாற்றங்
குயிலாமென் றெண்ணல் குழைந்து.”

என வரும்.

(இ - ள்.) [அரணங்கோடல் தலைவியைச்சேறல் இவ்விரண்டி
னுக்கும்] இடையாடும் உள்ளமே! நீ தலைவியினுடைய சாயலை

மயிலாமென்றும்: அவளது மதர்த்த நெடியகண்ணை வேலாமென்றும், மொழியானது குயிலாமென்றும், இளகி நினையாதொழிவாயாக; அன்றி, நினைத்தியாயின், பகைவர் அடையும் அரிய அரணை யழித் தற்கு வருத்தமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) ஏழை - தலைவி. ஏர் - சாயல். சாயல் - மென்மை யென்பர். மயிலாம் அயிலாம் என்க. அயில் - வேல். மதர்த்தல் - கதிர்த்தல். எண்ணல் - அல்லீற்று எதிர்மறை வியங்கோள்வினை முற்று. அடையார் அடை ஆர் அரணம் என்க. அடையார் - பகைவர். தலைவியை நினைந்து அழுங்கினால் வினை முற்றுப்பெறுது என்றபடி.

இதன் முதலடியில், 'அடையா ரடையார்' எனவும், மூன்றா மடியில், 'மயிலா மயிலா' எனவும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

7-ஆவது, முதலடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மானவா மானவா நோக்கின் மதுகரஞ்சூழ்
கானவாங் கூந்தலெங் காரிகைக்குத்—தேனே
பொழியாரந் தார்மேலு நின்புயத்து மேலும்
கழியா கழியா தரவு”

என வரும்.

(இ - ள்.) மதுகுலவேந்தனே! மான்கள் ஆசைப்படும் நோக்கத் தையும், வண்டுகள் மதுவுண்ணும்படி சூழும் மணம் பொருந்திய கூந்தலையும் உடைய எமது காரிகையாட்டு, தேனே பொழியும் [நினதழகிய] ஆத்தித் தாரினிடத்தும், நினது தோளினிடத்தும் மிக்க ஆசை நீங்காது; (எ - று.)

(கு - ரை.) மானவன் - மநுவென்பவன் மரபிலுதித்தவன்; சோழமன்னனைக்குறிக்க வந்தது. சூரியனது குமாரன் மநுவென் பதும், சோழமன்னர் சூரியவமிசத்தவர் என்பதும் பிரசித்தம். மான் அவாம் நோக்கின் எனப்பிரிக்க. அவாம் - அவாவும்: பெயரெச் சத்து உயிர்மெய் கெட்டது. அவாவுதல் - ஆசைப்படுதல். கான் - வாசனை. ஆரந்தார், அம் - சாரியை. ஆர்-ஆத்தி. ஆத்திப்பூ மாலை சோழர்க்குரித்து. கழி - மிகுதிப்பொருளில் வரும் உரிச்சொல். ஆதரவு கழியா எனக்கூட்டி முடிக்க. கழியா - கழியாது: கடைக் குறைந்து வந்தது.

இதன் முதலடி முதலில் 'மானவா மானவா' எனவும், ஈற்றடி முதலில், 'கழியா கழியா' எனவும் சொற்கள் மடங்கினமை காண்க.

8-ஆவது, முன்ருமடியும் நான்காமடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மாதருயிர் தாங்க வள்ளல் வருநெறியில்
பேதுறவு செய்யும் பெரும்பாந்தள்—யாதும்
வரையா வரையா மெனுமா மதமா
விரையா விரையா வெழும்.”

என வரும்.

(இ - ள்.) வள்ளலே! இவருயிரைத் தாங்குதல் காரணமாக நீ வரும்வழியில் நடுக்கஞ் செய்யவற்றுகிய பெரும் பாந்தளானவையாதொன்றையும் வரையாதே கொல்லவற்றுகிய பெரிய மலைபோன்ற மதயானைக்கீர் இரையாகக் கொள்ள] எண்ணி இரைந்து கொண்டு வரும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) வள்ளல் - விளி. மாதர் - தலைவி. வரையா மதமா என இயையும். வரையா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். வரையாத - வரையறைசெய்துகொள்ளாத; எனவே, எல்லாவற்றையும் கொல்லவல்ல என்றது. வரையாமைக்குக் காரணம் மதம். மதயானை - மதத்தையுடைய யானை. மதயானை கட்டுக்கடங்காதது பிரசித்தம். இரையா - இரையாக; ஆகஎன்பது ஆ என விகாரப் பட்டது. இரையா - இரைந்து: இரைதல் என்ற வினையினடியாப் பிறந்த எச்சம். இரைதல் - சீறுதல். பாந்தள் - பெரும்பாம்பு. இவை பனைபோற் கிடப்பன என்பதை “பனைமடிந்தனையன கானி டைப் பாந்தள்” என்ற சிந்தாமணியால் உணரலாம். இச்செய்யுள், ஆறுபார்த்துற்ற அச்சங்கூறி வரைவுகடாதல்.

இதன் முன்ருமடிமுதலில், ‘வரையா வரையா’ எனவும், நான்கா மடி முதலில், ‘இரையா இரையா’ எனவும் மடங்கினமை காண்க.

9-ஆவது, இரண்டாமடியும் முன்ருமடியும் முதன்மடக்கு.

நேரிசை வெண்பா

வரலாறு:—

“குரவார் குழலாள் குவிமென் முகைதாம்
விரவா விரவா மென்தென்றல்—உரவா!
வரவா வரவா மெனநினையாய் வையம்
புரவாளர்க் கீதோ புகழ்.”

(இ - ள்.) தலைவனே! குராமலரினையுடைய கூந்தலாளின் ஆகத்துத் திரண்டமெல்லிய முலையின்மேல் நீகூடாத இரவின்கண் உண்டாகிய மெத்தென்ற தென்றலின் வரவதனைப் பாயும் பாம்பாகுமென நினையாதே பிரிகின்றாய்; உலகங் காத்தற்குப் பொருந்திய தலைவற்கு இதுவோ புகழ்? (எ - று.)

(கு - ரை.) உரவன் - அறிஞன்: ‘உரவரு மடவரு மறிவுதெரிந் தெண்ணி’ என்றது பதிற்றுப்பத்து. இனி, வலியோன் எனினு

மாம். உரவா - உரவன்னப்பதன் விளி. 'விரவா இரவு ஆம் எனப் பிரிக்க. ஆம் - ஆகும்; உண்டாகிய. தென்றல் வரவு-ஆரும்வேற்றுமைத்தொகை. வரவு வாவு அரவாம் எனப் பிரித்துப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. நினையாய் - எதிர்மறைவினைமுற்று. இதோ - ஓகாரம், எதிர்மறை. இச்செய்யுள், பாங்கி தலைமகனைச் செல்லு விலக்கல்.

இதன் இரண்டாமடி முதலில், 'விரவா விரவா' எனவும், மூன்றாமடி முதலில் 'வரவா வரவா' எனவும் மடக்குகள் வருதல் காண்க.

10-ஆவது, இரண்டாமடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு :

நேரிசை வெண்பா

“ மழையார் கொடைத்தடக்கை வாள்பய னெங்கோன்
விழையார் விழையார் மெல்லாடை—குழையார்
தழையா முணவுங் கனியா மினமு
முழையா முழையா முறை ” என வரு.

(இ - ள்.) மழை போன்று மிகக்கொடுக்கவல்ல பெரிய கையினை யும் ஒளியினையும் உடைய அபயனாகிய எம்மரசனைப் பகைத்தவர் விரும்பி உடுக்கின்ற அரிய மெல்லிய ஆடை தளிரார்ந்த தழையாம்; உணவுங் கனிகளாம்; அவர்களுக்குச் ஈற்றமும் மாண்களாம்; இருப் பிடமும் மலைக்குகையாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) ஆர் - உவமவுருபு. கை வாள் - உம்மைத்தொகை. வாள் - ஒளி. ஒளியாவது - புகழ்; தாமுளராய் காலத்து மிக்குத் தோன்றுதலுடைமை. இனி, வாள் - ஆயுதம் எனினுமாம். அபயன் - குலோத்துங்க சோழன். விழையார் - விரும்பாதார்; எனவே, பகைவர். விழை ஆர் மெல்லாடை என்க. குழை - தளிர். அபயனைப் பகைத்தவர் காட்டில் ஓட்டப்பட்டு ஆங்குத் தழையுடுத்துக் கனியுண்டு விலங்குகளொடு பழகிக் குகையில் வசிக்க நேரிடும் என்றபடி. உழை - மான். முழை - குகை. உறை - உறையுள்.

இதன் இரண்டாமடி முதலில், 'விழையார் விழையார்' எனவும், ஈற்றடி முதலில், 'முழையா முழையா' எனவும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

இவை ஆறும் ஈரடி முதன்மடக்கு.

11-ஆவது, ஈற்றடி யொழித்து ஏனைமுன்றடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“ இறைவா விறைவால் வளைகாத் திருந்தியார்
உறைவா ருறைவார் புயலால்—நறைவாய்
வண்டளவு வண்டளவு நாளின்மயி லாலக்
கண்டளவி னீர்பொழியுங் கண்.” என வரும்

(இ-ள்.) இறைவனே! இறைக்கண் வெள்ளிய வளைகள் கழன்று வீழாதபடி காத்திருந்து யார் உயிரோடு வாழ்வார்? துவலை மிக்க புயலினாலே, தேனையிடத்திலேயுடைய வளப்பத்தையுடைய முல்லை மலரின் மீதே வண்டுகள் கலந்திருக்கப்பட்ட கார்காலத்து மயிலாடக்கண்டு அளவில்லாத நீரைப்பொழியும் கண்கள்; (எ - று.) ஆதலால், யார் உயிரோடு வாழ்வார் என இயையும்.

(கு - ரை.) இறை - முன்னங்கையில் வளையல்தங்கும் இடம்; மணிக்கட்டு. இதன்பின் ஏழனுருபு தொக்கது. தலைவன் பிரியத் தலைவிக்கு அப்பிரிவுத்துயரால் உடல் மெலிந்து வளை கழலுமென்பதை “தண்ணை துறைவன் தணந்தமை நம்மினும், முன்ன முணர்ந்த வளை” (குறள். 1277), “என்னுடைய கழல்வளையைத் தாமும் கழல்வளையே யாக்கினரே” (நாச்சியார் திருமொழி-11-2) என்பவற்றாலறிக. உறை வார் புயலால் எனப்பிரிக்க. உறை-துவலை; மழைத்துளி. வார் - மிக்க. நறை - தேன். வண் தளவு வண்டு அளவு எனப்பிரிக்க. தளவு - முல்லை மலர். அளவுதல் - கலத்தல். முல்லை கார்காலத்து மலர்தல் இயல்பு. வினைமேற் சென்ற தலைவன் “கார்காலத் தொடக்கத்தில் மீண்டு வருவேன்; அதுவரையும் ஆற்றிக் கொண்டிரு” என்று நயமாகவுணர்த்திப் பிரிந்தனனாதலின், முல்லை மலர்ந்து மயிலாலிக் கார்காலங் காட்டவே கண்கள் நீர்பொழிவன வாயின. “காட்டவும் காட்டவும் காணாள் கலுழ்சிறந்து, பூப்போலுண்கண் புலம்பு முத்துறைப்ப” என்ற முல்லைப்பாட்டு ஒருசார் நினைக.

இதில், ‘இறைவா விறைவா’ என்று முதலடி முதலிலும், ‘உறைவா ருறைவார்’ என்று இரண்டாமடி முதலிலும், ‘வண்டளவு வண்டளவு’ என்று மூன்றாமடி முதலிலும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

12-ஆவது முதலயலடி யொழித்து ஏனை முன்றடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“கொடியார் கொடியார் மதின்முன்றுங் கொன்ற
படியார் பனைத்தடக்கை நால்வாய்க்—கடியார்
உரியா ருரியா ரெமையாள வோதத்
கரியார் கரியார் களம்”.

என வரும்.

(இ - ள்.) கொடியராயுள்ளாருடைய கொடிகள் பொருந்திய முப்புரத்தையும் எரித்த தன்மையினையுடையார்; பனைபோன்ற பெரிய கையினையுடைய யானையின் அச்சத்தைத் தரும் தோலை

யுடையார்; எம்மையாண்டு கோடற்குரியார்; எவராலும் புகழ்தற் கரியார்; கறுத்த மிடற்றினையுடையார்; (எ - று.)

(கு - ரை.) கொடியார்-தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந் மாலி, தாரகாஷன், கமலாஷன் என்னும் மூவர். மதில் - முப்புரம். கொன்ற - அழித்த, எரித்த. படி - தன்மை. நால்வாய் - நாலும் வாயையுடையது என யானைக்குக் காரணக்குறி. கடி-அச்சம்: உரிச் சொல், உரி - தோல். எமையாள உரியார் என மாறுக. ஓதற்கு அரியார்; களம் கரியார் என இயையும். கரியார் - கருமையையுடையார். களம் - கழுத்து. விடமுண்டகண்டராதலின், கரியமிடற்ற ரென்றது.

இதில், 'கொடியார் கொடியார்' என்று முதலடி முதலிலும், 'உரியார் உரியார்' என்று மூன்றாமடி முதலிலும், 'கரியார் கரியார்' என்று நான்காமடி முதலிலும் மடக்குகள் அமைந்திருத்தல் காண்க.

13.—ஆவது, ஈற்றயலடி யொழித்து ஏனை மூன்றடியும் முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மலையு மலையு மகிழ்ந்துறையும் வேயும்
கலையுங் கலையுங் கடவும்—தொலைவில்
அமரி யெமக்கரண மென்னு மவர்முன்னிற்
குமரி குமரிமேற் கொண்டு”. என வரும்.

(இ - ள்.) பொருப்பின்கண்ணும் கடலின்கண்ணும் மகிழ்ந்து வசிப்பவளும், இளம்பிறையைச் சூடுபவளும், கலையேற்றையு கைப்பவளும், தொலைவில்லாத அமரினையுடையளமாகிய குமரியாள், எமக்குக் காவலாம் என்பார்க்கு முன்னே சிங்கத்தை யுகைத்துத் தோன்றுவள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) மலையும் அலையும் எனப்பிரிக்க. உறையும் வேயும் கடவும் அமரி என இயையும். கலையும் வேயும் என மாறுக. வேயும் என்றதால் 'கலை' - இளம்பிறைச்சந்திரனைக் காட்டிற்று. கடவும் என்றதால் 'கலை' -பாயும் கலைமானைக் காட்டிற்று. 'பாய்கலைப்பாவை' என்றார் இளங்கோவும். தொலைவு - தோல்வி. அமரி - பெண்பாற் பெயர்; இ - பெண்பால் விசுதி. அமரி, குமரி - கொற்றவையைக் காட்டுவன. 'அமரி குமரி கவுரி சமரி' என்றார் இளங்கோவும். 'என்னுமவர் முன் நிற்கும் அரி குமரி மேற்கொண்டு' எனப் பிரியும்; குமரி அரிமேற்கொண்டு நிற்கும் என்பது அந்வயம்.

இதில், 'மலையு மலையும்' என முதலடி முதலிலும், 'கலையுங் கலையும்' என இரண்டாமடி முதலிலும், 'குமரி குமரி' என நான்காமடி முதலிலும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

14-ஆவது, முதலடி யொழித்து ஏனை முன்றடி முதன்மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“பாலையாழ் தன்னிற் பதிற்றிரட்டி வெய்தன்றே
மாலைவாய் மாலைவா யின்னிசை—மேலுரை
மேவலர் மேவலர் மெல்லானி வாட்டாதோ
காவலர் காவல ராங்கால்.”

என வரும்.

(இ - ள்.) அந்திப்பொழுதின்கண் விறலி வாய்ப்பாட்டின்கண் உண்டாகிய இனிய இசையின்மேல் புகழ்ச்சியைப் பொருந்தாதார் விரும்பிக்கூறும் அலர், பாலையாழ்தன்னிலும் இருபது மடங்கு வெம்மையையுடையதன்றோ! (ஆகவே) தலைவர்நம்மைக் காவாரான காலத்து அவ்வலர் எங்களுடைய மெல்லிய உயிரை வாட்டாதொழியுமோ? (எ - று.)

(கு - ரை.) மாலை - மாலைக்காலம். இரண்டாவது மாலை - விறலி: “பாணர் மாலையர் மாலையெய்தி” என்றது திருவாலவாயுடையார் புராணம். வாயின்னிசை - வாய்ப்பாட்டு. இன்னிசைமேல் உரை மேவலர் மேவு அலர் எனப் பிரிக்க. உரை-புகழ்ச்சி. அந்திப்போதில் விறலிபாடும் இனிய பாட்டைக்கேட்டுப் புகழவேண்டியிருப்ப அதனை நீத்து அலர் கூறி நிற்கின்றனரே என்றபடி. மேவலர்-பொருந்தாதார்; பகைவர் என்பது தொனி. அலர் வெய்தன்றே என இயையும். அந்திப்போதினில் பிரிந்தார்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யும் பாலையாழ்; அதனினும் மிக வெய்தன்றே இவ்வலர் என்றபடி. பாலையாழ் - ஓர் பண்: இது செம்பாலை. செம்பாலை இக்காலத்து ஹிகாம்போதி என்ப. காவலர் கா அலர் ஆங்கால் எனப்பிரிக்க. கா-காத்தல். அலர்-அல்லர் என்பதன் இடைக்குறை. அலர் வெய்தாதலை “நெய்யா லெரி நுதுப்பே மென்றற்றூற் கெளவையால், காமநுதுப்பே மெனல்” என்ற குறளாலு மறிக.

இதில், ‘மாலைவாய் மாலைவாய்’ என்று இரண்டாமடி முதலிலும், ‘மேவலர் மேவலர்’ எனமூன்றாமடி முதலிலும், ‘காவலர் காவலர்’ என நான்காமடி முதலிலும் மடக்குகள் வருதல் காண்க.

இவை நான்கும் முவடி முதன்மடக்கு.

15 - ஆவது, முதன் முற்றுமடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“வரைய வரைய சுரஞ்சென்றார் மாற்றம்
புரைய புரைய வெனப் பொன்னே—உரையல்
நனைநனை தொடைநம்மை வேய்வர்
வினையர் வினையர் விரைந்து.”

என வரும்.

(இ - ள்.) [கனவொழுக்காகாதெனக்கொண்டு] வரையவேண்டுமென்னும் ஆசையாற் பிரிந்து மலைகளையுடைய சுரங்கடந்து போயினார், 'நின்னிற் பிரியேன், பிரியிற் றரியேன்' என்று முற்காலத்து நம்மைத் தேற்றிய வார்த்தைகள் நமக்குப் பெரிதாகிய குற்றத்தைப் பயந்தன வென்று பொன்னையொப்பாய்! சொல்லற்பாலையல்லீ; மதுவோடும், குளிர்ச்சியோடுங்கூடிய தொடையலை நமக்கு விரைந்து வந்து சூட்டுவர்; [என்னையெனில்] அவர் பல செய்தியும் அறிவினையும் உடையராதலால்; (எ - று.)

(கு - னை.) வரைய வரைய சுரஞ்சென்றார் என்றதால் வரை விடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவென்பதாயிற்று. புரை - பெருமை அல்லது மிகுதி, குற்றம் என்ற இருபொருளிலும் வந்தது. பொன்னே என்றது தலைவி தோழியை விளித்த விளி. எனவே, இச்செய்யுள், வரைவிடைவைத்துப் பிரிவின்கண் தலைமகளாற்றுவதற் பொருட்டுத் தோழி தலைமகளை இயற்பழித்தவழி அவள் இயற்பட மொழிந்தது. இனி, பொன்னே என்ற விளி தலைவியை என்பாரு முளர். உரையல் - அல்லிற்று எதிர்மறை வியங்கோள்வினைமுற்று. நனை-தேன், குளிர்ச்சி என்ற இருபொருளிலும் வந்தது. தொடை - மாலை. நம்மை என்றது, தான் அவளென்னும் வேற்றுமையின்மையான். வினை - செயல், அறிவு என்ற இருபொருளிலும் வந்தது.

இதில், 'வரைய வரைய' என்று முதலடி முதலிலும், 'புரைய புரைய' என இரண்டாமடி முதலிலும், 'நனைய நனைய' என மூன்றாமடி முதலிலும், 'வினையர் வினையர்' என நான்காமடி முதலிலும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க. எனவே, முற்றுமடக்கு.

இவை பதினைந்தும் அடிமுதன்மடக்கு.

[கவனிப்பு :—இனி, இடைமடக்குக்கூற விரும்பி, அவ்வகையினுள் “இடை முற்றுமடக்கு” மட்டும் கூறப்படுகின்றது. ஒழிந்த இடைமடக்குகள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்ளவேண்டியது.]

இடை முற்றுமடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மனமேங் குழைய குழையவாய் மாந்தர்

இனநீங் கரிய கரிய—புனைவதனத்

துள்வாவி வாவிக்க யலொக்கு மென்னுள்ளம்

கள்வாள வாள்வாங் கண்”

(என வரும்.)

(இ - ள்.) என்னுள்ளத்தைக் களவுகொண்டவளுடைய ஆவ்வா னொத்த கண்கள், மனந்தளர்ந்த மானினோக்கத்தை யுடையனவாய்க் குழையைத் தொடர்வனவாய், தோழியர் குழாம்விட்டு நீங்குதற்குரி

யனவாய், கருமையையுடையனவாய், அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்தி
ஜலாவிப் பொய்கைக் கயல்போலும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) மனம் ஏங்கு உழைய குழை அவாய் எனவும், நீங்கு
அரிய எனவும், கள்வாள் அ வான் அவாம் கண் எனவும் பிரித்துப்
பொருள் கொள்ளப்பட்டது. உழை - மான்: அதன் நோக்கத்திற்கு
ஆகுபெயர். குழை - காதணி. குழையவாவுதல் - காதளவோடிய
கண் என்றபடி. மாந்தர் என்ற பொதுச்சொல் ஈண்டு ஆனொழித்
துத் தோழியர்க்கு வந்தது. இனி, இளைஞர்குழாம் இவள் கண்
ணழகை இடைவிடாது நினைத்தலால் இவள் கண்கள் அக்குழாம்
விட்டு நீங்குதற்கரிய வாயின என்பாருமுளர். மேல் 'என்னுள்ளம்
கள்வான்' என வருதலின், இங்ஙன் உரைகாணல் சிறவாது. மற்றும்,
முதலடியில், 'மாந்தர்' என்பதற்குப் பதில் 'மாதர்' என்ற பாடம்
சிறக்கும். வாவி - உலாவி; இவ்வினைபெச்சம் மேல் 'ஒக்கும்' என்ற
வினையொடு முடியும். கள்வாள்-பெயர். அ - பிரசித்தி காட்டுவது.
அவாம் - உவமவுருபு.

இதில், முதலடியின் இடையில் 'குழைய குழைய' எனவும்,
இரண்டாமடியின் இடையில் 'கரிய கரிய' எனவும், மூன்றாமடியின்
இடையில், 'வாவி வாவி' எனவும், நான்காமடியின் இடையில்
'வாள வாள' எனவும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

ஒழிந்த இடைமடக்கு வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. [ஒழிந்த
இடைமடக்காவன:—ஓரடி இடைமடக்கு நான்கு, ஈரடி இடைமடக்கு
ஆறு; மூவடி இடைமடக்கு நான்கு - ஆகமொத்தம் பதினான்காவன
வற்றை].

[கவனிப்பு:—இனி, கடைமடக்குக் கூற விரும்பி, அவ்வகையி
னுள் "இறுதி முற்றுமடக்கு" மட்டும் கூறப்படுகின்றது. கடை
யெனினும் இறுதியெனினுமொக்கும். ஒழிந்த இறுதி மடக்குகள்
வந்தவழிக் கண்டுகொள்ளவேண்டியது.]

இறுதி முற்று மடக்கு.

வரலாறு:—

இன்னிசை வெண்பா

"மலை யருளாது வஞ்சியான் வஞ்சியான்
மேலை யமரர் கடைவேலை வேலை
வகையார் திரைமேல் வருமன்ன மன்ன
இளையா ளிவளை வளை."

என வரும்.

(இ - ன்.) மேலாயுள்ள வானவர் [திருப்பாற்கடலைக்] கடைந்த
காலத்துக் கரையினையும் சங்கினையும் உடைய கடலிற்றோன்றின திரு
மகளாகிய அன்னத்தையொத்த பேதையாகிய இவளுடைய வளை
களை, வஞ்சிக்காவலனாகிய சேரன் தன்மார்பின்மலைகொடர்த்த வஞ்
சித்துக்கொள்வானல்லன்; (எ - று.)

(கு - கை.) வேலை - சமயம், கடற்கரை என்ற இருபொருளிலும் வந்தது. இங்ஙன் வருதலை 'மணந்தா ருயிருண்ணும் வேலை' (குறள், 1221), 'பௌவ வேலை' (கந்தபு. மேருப். 46) என்றவிடங்களாலும் உணர்க. வளை - சங்கு, கையிலணியும் வளை என்ற இரு பொருளிலும் பின்னிரண்டடிகளில் வந்தது. திரை - கடலுக்கு, இலக்கணை. அன்னம் - திருமகளுக்கு உவமவாகுபெயர். அன்ன - உவமவுருபு. இளையாள் என்றவிடத்து, இளமை பேதைமை மேனின்றது. இவளை வளை வஞ்சியான் என முடிக்க. 'வஞ்சித்தென் வளை கவர்ந்தான்' என்ற அப்பர் வாக்கும் ஈனைக. 'இவளை' என்பது வேற்றுமைமயக்கம்.

இதில், நான்கடிகளின் ஈற்றிலும் 'வஞ்சியான் வஞ்சியான்' எனவும், 'வேலை வேலை' எனவும், 'மன்ன மன்ன' எனவும், 'வளை வளை' எனவும், மடக்குகள் வந்தமை காண்க. இவையனைத்தும் ஒரிடத்தே மடங்கின.

ஒழிந்த இறுதிமடக்கு வந்தவழிக்கண்டுகொள்க.[ஒழிந்த இறுதி மடக்காவன :— ஓரடி இறுதிமடக்கு நான்கு; ஈரடி இறுதிமடக்கு ஆறு; மூவடி இறுதிமடக்கு நான்கு—ஆக மொத்தம் பதினொன்றாக வனவற்றை.]

[கவனிப்பு:—இனி, ஆதியோடு இடைமடக்குக் கூற விரும்பி, அவ்வகையினுள் 'முற்றுமடக்கு' மட்டும் கூறப்படுகின்றது. ஆதியெனினும் முதலெனினுமொக்கும். ஒழிந்த ஆதியோடிடை மடக்குகள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்ளவேண்டியது.]

முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் முற்றுமடக்கு.

வரலாறு:—

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

“கொண்டல் கொண்டலர் பொழிறெறும்
பண்ணையாய்ப் பண்ணையா யத்துள்ளார்
வண்டல் வண்டலர் தாதுகொண்
டியற்றலின் வருமண மணன்முன்றிற்
கண்டல் கண்டக மகிழ்செய
வோதிமங் கலந்துறை துறைவெள்ள
மண்டன் மண்டல முழுதுடன்
வளைதரு வளைதரு மணிவேலை” என வரும்.

(இ - ள்.) நிலவலய முழுதையும் சூழும் சங்குகளால் தரப்பட்ட முத்துக்களையுடைய கடலை! கீழ்க் காற்றறுமோதுதலால் அலர்கின்ற சோலைதோறும், இசையை ஆராயும் விளையாடற் கூட்டத்துள்ள மகளிர் [வண்டல்கொண்டிழைத்த] சிற்றிலை வண்டுகளொலிக்கப் பெற்ற தாதுக்களைக்கொண்டு செய்தலால், மணல்வீசும் மணல் முற்றமாகிய கைதைமீதே [கண்டார்] கண்ணுக்குத்தக மகிழ்ச்சி

யுண்டாம்படி அன்னங்கள் கூடியுறைகின்ற துறையில் வெள்ளத்
தைக்கொண்டு ஏறுதொழிவாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) வளைதரல் - சூழ்தல். வளை தரும் அணி - முத்து.
வேலை - கடல். இது, விளி. கொண்டல் - கீழ்க் காற்று; கிழக்கி
லிருந்து வீசுவது. பண்ணை ஆய் பண்ணையாயம் என்க. முதல்
'பண்ணை' - 'பண்' என்றபெயர்மேல் இரண்டனுருபு வந்தது. இரண்
டாவது, 'பண்ணை' - மகளிர் விளையாட்டு என்ற பொருளில் வந்த
பெயர்ச்சொல். கண்டல் - கைதை, தாழை. கண் தக மகிழ்செய
என்க. ஒதிமம் - அன்னம். கலந்து உறை துறை என்க. மண்டல்.
மண்டாதே, ஏறுதே; இது, அல்லிற்று எதிர்மறை வியங்கோள்
வினைமுற்று. வேலை! வெள்ளம் மண்டல் என முடியும்.

இதில், 'கொண்டல் கொண்டல்' என்று முதலடி முதலிலும்,
'பண்ணையாய் பண்ணையாய்' என இடையிலும்; 'வண்டல் வண்
டல்' என இரண்டாமடி முதலிலும், 'மண் மண்' என இடையிலும்;
'கண்டல் கண்டல்' என மூன்றாமடி முதலிலும், 'துறை துறை' என
இடையிலும்; 'மண்டன் மண்டல்' என நான்காமடி முதலிலும் 'வளை
தரு வளை தரு' என இடையிலும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

ஒழிந்த ஆதியோடிடைமடக்கு வந்தவழிக்கண்டு கொள்க.
[ஒழிந்த ஆதியோடிடைமடக்காவன:-ஓடி ஆதியோடிடைமடக்கு
நான்கு; ஈடி ஆதியோடிடைமடக்கு ஆறு; மூவடி ஆதியோடிடை
மடக்கு நான்கு - ஆக மொத்தம் பதினான்காவனவற்றை.]

[கவனிப்பு:-இனி, ஆதியோடு கடைமடக்குக் கூறவிரும்பி, அவ்
வகையினுள் 'முற்றுமடக்கு' மட்டும் கூறப்படுகின்றது. ஒழிந்த
ஆதியோடு கடைமடக்குகள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்ளவேண்டியது.]

முதற்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும் முற்றுமடக்கு.

வரலாறு:-

கலிநிலைத்துறை

“ நிரையா நியை மணிபோனிறை கோடல் கோடல்!

வரையா வரையா மிருண்முன்வரு மாலை மாலை

விரையா விரையா வெழுமின்னொளி மேக மேகம்

உரையா உரையா ரினுமொல்லன முல்லை முல்லை ” என வரும்.

(இ - ள்.) அளவிடவரிய அரையாம் இருளுக்கு முன்னே மயக்
கத்தைச்செய்யும் மாலையானது வரும்; [மற்றும்] கடுகி யிரைந்து மின்
னொளியையு முடைத்தாய் மேகங்களும் எழும்; முல்லைநிலத்துள்ள
முல்லைக்கொடிகளும் ஒன்றுஞ் சொல்லாத புகழையுடைய தலைவ
ரினும் பகையாயின; ஆதலின் காந்தனே! [நீயும்] ஆநிரைகளின்
ஒழுங்கா [வொலிக்கும்] மணியோசைபோல எங்கள் நிறையைக்
கவராதே; (எ - று.)

(கு - ரை.) வரைதல் - அளவிடல். அரையாம் இருள்-அர்த்த சாம விருள். யாம் - யாமம் என்பதன் இடைக்குறை. முதற் சாமத்தை விடுத்து அர்த்தசாமத்தைக் குறித்தது மாலையைப்போல் துன்பமிகுதி செய்தல்பற்றி. பாதிராத்திரியில் பிரிவுத்துன்பம் அளவிடற்கரியது என்றபடி. “இற்றை நீடிவொன்று அஞ்சுகத் தத்தை விளைக்கும்” என்றார் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும். ஒரு யாமம் என்பது - 7½ நாழிகை கொண்ட காலவளவை என்றது பிங்கலந்தை. ஒரு நாழிகை - 24 நிமிடங்கள். எனவே, ஒரு யாமம் என்பது 3 மணி கால வளவை யுடையது. இனி, ‘அரையாம் இருள்’ என்பதற்கு அரையாயிருக்கும் இருள் என்று பொருள் கொண்டாருமுளர்; அன்றார் ஒருநாளில் பகலிரவு என்ற பாகுபாட்டில் இரவு அரைப்பகுதியாதல் நோக்கிக் கூறினார் என்க. மாலை, மால் - மயக்கம்: ஐ - சாரியை. மாலை - மாலைக்காலம். மாலைக்காலம் தலைவரைப்பிரிந்தார்க்கு மயக்கஞ்செய்து துன்புறுத்தலை “பனியரும்பிப் பைதல்கொண்மாலை துனியரும்பித், துன்பம் வளர வரும்”, “காதல ரில்வழிமாலை கொலைக்களத்து, எதிலர் போல வரும்” என்ற குறள்களாற் றெளியலாம். மாலை வரும் என முடிக்க, ‘விரையா இரையா’ என்பன - செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு விளையெச்சங்கள். மேகம் எழும் என முடிக்க. ஏகம் - ஒன்று. உரையார் - புகழ் நிரம்பியவர் எனத் தலைவர்ச்சட்டிப் பெயராய் நின்றது. உரை - புகழ். முல்லை ஒல்லன என முடிக்க. முல்லை - முல்லைக்கொடிகள். ஒல்லுதல் - பொருந்துதல்; ஒல்லன = ஒல்லாதன; எனவே, பகை: இனி, மேகங்களும் முல்லைக்கொடிகளும் ஒல்லன எனக் கூட்டிப் பொருள் கொண்டாருமுளர்: கோடல் - காந்தள்; விளி. நிரையா - ஆநிரை என மாறுக. நிரையாம் மணி போல் என்க. நிரை - ஒழுங்கு. மணி-மணியினோசைக்காகிவந்தது. நிறை - மனவடக்கம். ஆவின் கழுத்திற்கட்டிய மணியினோசை தலைவரைப்பிரிந்த மகளிர்க்கு மாலைக்காலத்துத் துன்பத்தைமிகுவிக்கும். அதுபோல, கார்காலத்துப்பூக்கும்காந்தளும் துன்பத்தைமிகுவிக்கும், தலைவர் வருவேனென்று குறித்துச் சென்ற காலமதுவாகலின். “கார்க்கோடற்பூக்காள்! கார்க்கடல் வண்ணன் என்மேல் உம்மைப், போர்க்கோலஞ்செய்து போரவிடுத்தவன் எங்குந்ருள்” என்ற நாச்சியார் திருமொழியை ஈண்டு நினைக. கோடல் முல்லை நிலத்துப்பூ என்பதை ‘கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழ்’ என்ற முல்லைப் பாட்டடியாலும் உணரலாம்.

இதில் ‘நிரையா நிரையா’ ‘கோடல் கோடல்’ என முதலடி முதற்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும், ‘வரையா வரையா’ ‘மாலை மாலை’ என இரண்டாமடி முதற்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும், ‘விரையா விரையா’ ‘மேக மேகம்’ என மூன்றாமடி முதற்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும், ‘உரையா உரையா’ ‘முல்லை முல்லை’ என நான்காமடி முதற்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும் மடக்குகள் வந்தமை காண்க.

ஒழிந்த ஆதியோடு கடைமடக்கு வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. [ஒழிந்த ஆதியோடு கடைமடக்காவன:—ஓரடி ஆதியோடு கடை

மடக்கு நான்கு; ஈரடி ஆதியோடு கடைமடக்கு ஆறு; மூவடி ஆதியோடு கடைமடக்கு நான்கு—ஆகமொத்தம் பதினான்காவனவற்றை.]

[கவனிப்பு :—இனி, இடையோடு கடைமடக்குக் கூற விரும்பி, அவ்வகையினுள் ‘முற்று மடக்கு’ மட்டும் கூறப்படுகின்றது. ஒழிந்த இடையோடு கடைமடக்குகள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்ள வேண்டியது.]

இடைக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும் முற்றுமடக்கு.

வரலாறு :—

கலிநிலைத்துறை

“ வருகம் புரினம் புரினம்பயில் வேலை வேலை
ஒருகா லுலவா வுலவாவரு மோத மோத
வருகே தகைகே தகைசேர்தரு மன்ன மன்ன!
பெருகா தனவே தனவேரசை மாதர் மாதர்” என வரும்.

(இ - ள்.) வாராநின்ற கம்புட் குழாங்கள் மணற் குன்றுகளிலே பேடையைக் கூவியழைக்கின்ற காலத்தில், கடலானது ஒருகாலங் குறையாது உலாவிக் கரையை மோதவரும்; அருகே நின்று தடுக்கப்பட்ட தாழைமீதே அன்னங்கள் சேரும்; [ஆதலால்] தலைவனே! முலைகளினதழகழியும் மடவாருடைய காதல் பெருகாதொழியுமோ;

(கு - ரை.) வரு கம்புள் இனம் எனப்பிரியும். கம்புள் - சம்பங்கோழி. புரினம் - மணற்குன்று. பயிலுதல் - அழைத்தல். ஓதம் - கடல். வேலை - கரை. ஓதம் வேலை மோத உலவாவரும் எனக் கூட்டுக. உலவா - குறையாது. உலப்பு - குறைவு. தகை - தடை. கேதகை - தாழை. சேர்தரும் அன்னம் என்க. மன்ன - விளி. தனம் ஏர் அசை மாதர் எனப்பிரியும். தனம்+ஏர் என்றவிடத்து, மவ்வீரெற்றழிந்து உயிரீரெப்ப வகரவுடம்படுமெய் வந்தது. அசைதல் - குறைதல், அழிதல். மாதர் - காதல்; உரிச்சொல். பெருகாதனவே, ஏகாரம் - வினா.

இதில், ‘புரினம் புரினம்’ ‘வேலை வேலை’ என முதலடியி னிடையிலும் ஈற்றிலும், ‘உலவா வுலவா’ மோத மோத’ என இரண்டாமடியினிடையிலும் ஈற்றிலும், ‘கேதகை கேதகை’ ‘மன்ன மன்ன’ என மூன்றாமடியினிடையிலும் ஈற்றிலும், ‘தனவே தனவே’ ‘மாதர் மாதர்’ என நான்காமடியினிடையிலும் ஈற்றிலும் மடக்குகள் வந்தமை யுணர்க.

ஒழிந்த இடையோடு கடைமடக்கு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. [ஒழிந்த இடையோடு கடைமடக்காவன:—ஓரடி யிடையோடு கடை மடக்கு நான்கு; ஈரடி இடையோடு கடைமடக்கு ஆறு; மூவடி இடையோடு கடைமடக்கு நான்கு - ஆக மொத்தம் பதினான்காவன வற்றை.]

கவனிப்பு:—இனி, முழுதுமடக்குக் கூற விரும்பி, அவ்வகையினுள் ‘முற்று மடக்கு’ மட்டும் கூறப்படுகின்றது. ஒழிந்த முழுது மடக்குகள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்ளவேண்டியது. முழுது மடக்காவது - அடியில் முதலிடை கடையாகிய மூன்றிடத்தும் மடக்கு வருவது. அவ்வகையுள் முற்றுமடக்காவது - அடிதோறும் முதலிடை கடையாகிய மூன்றிடத்தும் மடக்கு வருவது.]

வரலாறு:—

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

“களைகளைய முளரியரு கடைகடைய
மகளிர்கதிர் மணியு மணியும்
வளையவளைய கரதலமு மடைமடைய
மதுமலரு மலைய மலைய
இளையிளைஞர் கிளைவிரவி யரியரியின்
மிசைகுவளை மலரு மலரும்
கிளைகிளைகொ ளிசையளிகண் மகிழ்மகிழ்செய்
கெழுதகைய மருத மருதம்”

என வரும்.

(இ - ள்.) இனத்துடனே கிளையென்னும் நரம்பினின்றும் எழும் இசைபோலப் பாடாநின்ற அளிக்குலம் தேனை மகிழ மலரினுண்டு மகிழ்செய்யும் விளக்கமுடைய மருதமரத்தினையுடைய மருதநிலமானது, களைகளை வாங்கும்பொருட்டுத் தாமரையருகேயடைந்த கடைசியருடைய ஒளிவிடுகின்ற மணிகளும், அணிந்த வளை சூழ்ந்த கையும், அடைத்த மடையிலுள்ள தேனையுடைய பூவும் மிகவும் (தம்முள்) மாறுபடாநிற்க, [அதனைக்கண்டு] இளங்குறுமாக்கள் சுற்றங்கூடி, அறுத்திடப்பட்ட நெல்லரியின்மீதேயுள்ள குவளைப் பூவும் மகிழும் [பெற்றியது;] (எ - று.)

(கு - ரை.) கிளை - இனம். கிளைகொள் இசை - கிளை நரம்பினின்றொழும் இசை. கிளைநரம்பு - ஐந்தாம் நரம்பு: குரலிலிருந்து இளி ஐந்தாம் நரம்பு, இளியிலிருந்து துத்தம் ஐந்தாம் நரம்பு, துத்தத்திலிருந்து விளரி ஐந்தாம் நரம்பு, விளரியிலிருந்து கைக்கிளை ஐந்தாம் நரம்பு. “கிளையெனப்படுவ கிளக்குங்காலைக், குரலே இளியே துத்தம் விளரி, கைக்கிளை என ஐந்தாகு மென்ப” என்ற தும் காண்க. அளி - வண்டுகள். கள் - தேன். மகிழ்-மகிழ்மரம்: அதன் பூவுக்கு ஆகுபெயர். மகிழும்பூவின் தேனை வண்டுகளுண்டு மகிழ்கின்றன. கெழுதகைமை - பொலிவு, விளக்கம். மருதம் - மருதமரம், மருதநிலம். களை களைய முளரி அருகு அடை கடைய மகளிர் எனப்பிரியும். முளரி - தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. கடைய மகளிர் - மருதநிலத்துப்பெண்கள். அணியும் வளை வளைய கரதலமும் அடை மடைய மதுமலரும் அலைய மலைய எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க. அலைய-மிகவும். மலைய-மாறுபட. முளரி கரதலத் தொடும், மடையிடத்துள்ள மதுமலர் கதிர்மணியொடும் மலைய என

மாற்றியியைத்துப்பொருள்கோடல் சிறக்கும். மலரும் அலரும். அலாதல் - மகிழ்ச்சிகோடல். அலர் - மகிழ்ச்சி. (பிங்கலந்தை).

இதில், 'களை களை' 'கடை கடை' 'மணியு மணியும்' என முதலடி மூன்றிடத்தும், 'வளை வளை' 'மடை மடை' 'மலைய மலைய' என இரண்டாமடியின் மூன்றிடத்தும், 'இளை இளை' 'அரி யரி' 'மலரு மலரும்' என மூன்றாமடி மூன்றிடத்தும், 'கிளை கிளை' 'மகிழ் மகிழ்' 'மருத மருதம்' என நான்காமடி மூன்றிடத்தும், மடக்குகள் வந்தமை யுணர்க.

ஒழிந்த முழுதுமடக்கு வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. [ஒழிந்த முழுதுமடக்காவன:—ஒரடி முழுதுமடக்கு நான்கு; ஈரடி முழுதுமடக்கு ஆறு; மூவடி முழுதுமடக்கு நான்கு - ஆக மொத்தம் பதினான்காவனவற்றை.]

இனி, இடையிட்டுவந்த மடக்கும், இடையிடாது வந்த மடக்கும், இடையிட்டும் இடையிடாதும் வந்த மடக்கும் [என முன்னர்க்குறித்த வகையினவும் பக். 4.] இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

இடையிட்டுவரும் மடக்காவது:—ஒருசொல்லானது, இடையிற் பல்வேறு வகைப்பட்ட சொற்கள்வர, வெவ்வேறிடத்தில் மடங்கி வருவது.

இடையிடாது வரும் மடக்காவது:- ஒருசொல்லானது, இடையிற் வேறுசொற்கள் கலவாமல், அடுத்து "வஞ்சியான் வஞ்சியான்" (பக்:16) என்பதுபோல மடங்கி வருவது. அவற்றுள் சில [இடையிட்டு வருவன] வருமாறு:-

இடையிட்டுவந்த முதன்முற்றுமடக்கு

வரலாறு:-

கலிநிலைத்துறை

“தோடு கொண்டளி முரன்றெழக் குடைபவர் குழல்சோர்
தோடு கொண்டதே மலர்சுமந் தகில்கமழ்ந் தவர்தந்
தோடு தைந்தசெஞ் சாந்தணி திரண்முலை யிடைதோய்ந்
தோடு தண்புன னித்திலந் துறைதொறுஞ் சொரியும்”

என வரும்.

(இ - ள்.) கூட்டங்கொண்டு வண்டுகளொலித்தெழப் புனலிற் குடைந்தாடு மகளிரின் கூந்தலிற்சோர்ந்த இதழ்கொண்ட தேனோடு கூடியமலரைச் சுமந்து, அகில்நாறப்பட்ட அம்மாதருடைய தோளைச் செறிந்த செஞ்சந்தனம் அணியப்பட்ட திரண்ட முலையிடையே பட்டு ஓடாநின்ற குளிரந்த புனலானது முத்துக்களைத் துறைக டோறும் குவியாநிற்கும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) தோடு - கூட்டம்; தொகுதி. தோடு-பூவிதழ். தேன் + மலர் = தேமலர்: "மென்மை மேவின் இறுதியழிவும்" என்றது விதி. கமழ்ந்த + அவர் = கமழ்ந்தவர்; பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொக்கது. 'தோள் துதைந்த' எனவும் 'தோய்ந்து ஓடு தண்புனல்' எனவும் பிரியும். புனல் சொரியும் என முடியும். 'அம்பரந்தாமரை' என்று தொடங்கும் திருவேங்கடத்தந்தாதிச்செய்யுள் (செ: 11) இவ்வகை மடக்கினது.

இதில், 'தோடு' என்ற சொல் நான்கடிகளிலும் முதலில் மடக்காக வந்தமை காண்க. (இடையிற் பல்வேறு வகைப்பட்ட சொற்கள் வந்தமையும் நோக்குக).

இடையிட்டுவந்த இடைமுற்றுமடக்கு

வரலாறு:—

கலிநிலைத்துறை

"பரவி நாடொறும் படியவாம் பல்புகழ்ப் பரப்பின்
இரவி சீறிய படியவாம் பரியெரி கவர
விரவி மான்பயில் படியவாம் வேய்தலை பிணங்கும்
அருவி வாரணம் படியவாம் புலர்பனை மருதம்"

என வரும்.

(இ - ள்.) நாடொறும் வழுத்தி உயர்ந்தோர் விரும்பும் பல புகழையுடைத்தாகிய நாட்டினையுடைய சோழன் கோபித்த [வெகுண்டுநோக்கிய] ஊர்கள் வாவிச் செல்லும் நெருப்பினாற் கொள்ளப்பட, [அவை] மானினம் திரண்டு சஞ்சரிக்குந் தன்மைய வாம்; [அந்தச் சோழனின்] யானை அருவியிற்படிந்து கலக்குதலால் ஆகின்ற புலருந்தடங்கையுடைய வயல் மருதம், மூங்கில் தம்முட் செறிவனவாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பரவுதல் - வழுத்துதல். படி - பூமி; இங்கு, உயர்ந்தோரைக் குறித்தது. 'உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே'. அவாம் - அவாவும், விரும்பும், பரப்பு - நாடு; ஈண்டு சோழநாட்டினைக்குறிக்கும். இரவி - சூரியன்; சூரியவமிசத்துச் சோழனுக்கு ஆகிவந்தது. படிய - பூமியிலுள்ளன; எனவே ஊர்கள்; பலவின்பாற் பெயர். வாம் - வாவும்: பெயரெச்சத்தின் ஈற்றுயிர்மெய்கெட்டது. பரி - செலவு. படி - தன்மை; படியவாம் - வினைமுற்று. சோழன் சீறிய ஊர்கள் மான்பயிலுங் காடாகும்; [மருதம் முல்லையாக மாறும் என்றபடி.] வாரணம் - யானை; இங்குச் சோழன் யானை. அருவி படிய ஆம் என்க. படிய-படிதலால்; காரணப்பொருளது. ஆம்-ஆகும். 'புலர்' என்றதால், தடங்கள் புலர்கின்ற என்றது. பனை - வயல். மருதம் வேய் தலைபிணங்கும் என முடிக்க. மருதம் மூங்கிற் செறியுங் குறிஞ்சியாக மாறும் என்றபடி. வேய் - மூங்கில். பிணங்குதல் - செறிதல்.

இதில், 'படியவாம்' என்ற சொல், நான்கடிகளினிடையிலும் மடங்கிவந்தமை யுணர்க.

இடையிட்டுவந்த இறுதிமுற்றுமடக்கு

வரலாறு:—

கலிநிலைத்துறை

“சொன்ன நாளிது சுரும்பிமி ரிதழிபொன் கால
மின்னு வாள்விட வில்வளைத் தூன்றிய கால
இன்ன கார்முகி லினமிருண் டெழுதரு கால
மன்னர் வாரலர் தான்வரு மயின்மருங் கால”

என வரும்.

(இ - ள்.) தாம் வருதுமென்று சொன்ன நாள் இதுவாயிருந்தது; வண்டுகள் பாடாநின்ற கொன்றைகளெல்லாம் பொன் பொழிய, மின் னுனது ஒளியையுமிழ, இந்திரதனுவை வளைத்து, வீழ்த்திய மழைத்துளியையுடைத்தாய் இப்படிவந்த [கார்க்காலப்] பருவ முகில் இனமாயிருண்டெழுதரும் பொழுதும் தலைவர் வந்திலர்; பக்க மெல்லாம் மயில்கள் ஆடப் பருவந்தான் வாராநின்றது; (எ - று.)

(கு - ரை.) 'கார்க்காலத் தொடக்கத்தில் மீண்டுவருவேன்; அது வரையும் ஆற்றிக்கொண்டிரு' என்று சொல்லிப் பிரிந்த தலைமகன், சொன்ன கார்க்காலம் தொடங்கவும் வந்திடாமையால் தலைமகள் ஆற்றாளாய்க்கூறியது, இது. சுரும்பு - வண்டின் சாதிபேதம். இதழி - கொன்றை. இது, பொன்போலப்பூக்கும். மின்னு - உகரச் சாரியைபெற்றுவந்தது. வாள்-ஒளி. வில் இந்திரதனுசு, வானவில். கால் - மழைக்கால்; மழைத்துளித் தாரை. ஊன்றுதல்-குத்துதல்; ஈண்டு, வீழ்த்துதல். எழுதரும் காலம் மன்னர் வாரலர் என்க. மயில் மருங்கு ஆலத் தான் வரும் என்க. ஆலுதல் - ஆடுதல். தான் - கார்ப்பருவந்தான்.

இதில், 'கால' என்னுஞ் சொல் நான்கடிகளினீற்றிலும் மடங்கி வருதல் காண்க.

[இவைமுன்றும் இடையிட்டு வந்தன]

இனி, இடையிட்டும் இடையிடாதும் வருவன வருமாறு:—

இடையிட்டும் இடையிடாதும் வந்த இடையும்
இறுதியும் முற்றுமடக்கு.

வரலாறு:—

கலிநிலைத்துறை

“வாமான மான மழைபோன்மத மான மான
நாமான மானக முற்றமுக மான மான
தீமான மானவர் புகாத்திற மான மான
காமான மான கற்சுரங்கனன் மான மான”

என வரும்.

(இ - ள்.) தாவும் மான்களையுடையன; பெரிய மேகம் போன்று மதமமைந்த யானைகளையுடையன; அச்சமான புலிநகம் உறுதலால் ஆழ்கின்ற [வருந்துகின்ற] மனத்தையுடைய விலங்குகளையுடையன; தீமையையுடையன; மக்கள் புகமாட்டாத திறமான தன்மையையுடையன; சோலைகளையொப்ப வலிய கற்களையுடைய சுரங்கள் நெருப்பின் அளவாயுள்ளன; (எ - று.)

(கு - ரை.) வா மான் அ; மானம் மழை போல் மதம் ஆன மான; நாம் ஆன மால் நகம் உற்று ஆழ் அகம் ஆன மான; தீம் ஆன; மானவர் புகா திறம் ஆன மான; கா மான மானம் கல் சுரம் கனல் மானம் ஆன எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது.

வா - வாவும்: தாவும். மான் + அ = மான - மான்களையுடையன; அ - பலவின்பால் வினைமுற்று விருதி. மானம் - பெரிய. மழை - முகில், மேகம். மான - 'மா' எனகரச் சாரியைபெற்றது: "ஆ மா கோனவ் வணையவும் பெறுமே" என்றது விதி. மா - விலங்கு; மதமென வந்ததால், யானைக்காயிற்று. நாம் - அச்சம். மால் - புலி. நகம் முன் தாழ் எனவும் பிரிக்கலாம். மான, மா - விலங்கு; ன்-சாரியை. தீம் - தீமை என்பது ஈற்றாயிர்கெட்டு வந்தது. இனி, தீ மான மானவர் - தீயை யொத்த மானவர் எனக்கொண்டு, மறவர், குறவர், வேடர்போன்றும் புகமாட்டாத எனினுமாம்; 'குறவரும் ம்ருளுங் குன்றம்' என்றது போலே. மானவர் - மக்கள். மானம் - தன்மை; மான - தன்மையையுடையன. கா - சோலை; மான - ஒப்ப; உவமவுருபு. மானம் - வலிமை. கற்சுரம் - கற்களையுடைய சுரவழிகள். இனி, 'கல்ல' - கல் என ஈறு குறைந்து வந்தது எனக்கொண்டு, 'கற்களையுடையன' என உரை கண்டாரு முளர். சோலைகளை யொப்பக் கற்களையுடையன என்பதனினும் சோலைகளையொப்பக் கற்சுரங்கள் என்பது [பரப்பிலே] பொருத்தமாகத் தோன்றுதல் காண்க. மானம் - அளவு: "கலின் கான் கனன் மானமான" என்ற பாடங்கொண்டது இலக்கண விளக்கம்.

இதில், 'மான மான' என்ற சொல், நான்கடிகளின் இடையிலும் ஈற்றிலும் இடையிட்டும் இடையிடாது மடங்கி வந்தமை காண்க.

[கவனிப்பு :—இனி, வெவ்வேறு விதமாக வருபவைகளின் வேறுபாடும் காட்டப்படுகிறது.]

என்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

“ வருமறை பலமுறை வசையறப் பணிந்தே
மதியொடு சடைமுடி மருவும்ப் பணிந்தே
அருநட நவில்வது மழகுபெற் றமன்றே
யருளொடு கடவுவ தணிகொள்பெற் றமன்றே
திருவடி மலரன திகழொளிச் சிலம்பே
தெளிவுட னுறைவது திருமறைச் சிலம்பே
இருவினை களைபவ ரடைபதத் தனன்றே
யிமையவர் புகலிறை யெனநினைத் தனன்றே”

என வரும்,

(இ - ள்.) பழமையாக வருகின்ற வேதங்கள் பலகாலும் தம் குற்றமறத் தொழுதுபோற்றச் சடையையுடைய முடியில் பிறையோடு சேரப்பட்ட கங்கையைத் தரித்து, அரிய நடமாடுவதும் அழகு பெற்ற திருவம்பலத்தே; கருணையோடு ஏறிச் செலுத்துவது அலங்காரத்தையுடைய விடையே; திருவடித்தாமரையிற் சேர்ந்து கிடப்பன விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய சிலம்பே; விளக்கத்துடனே எழுந்தருளியிருப்பது அழகிய வேதருபமான கைலைமலையே; இருவினையும் கடிந்தார் அடையும் பாதத்தன்; அநாதிகாலந்தொட்டே தேவர்க்குப் புகலாகிய முதல்வனென்று தியானித்தல் நன்மையப்பதாகும்;

(கு - ரை.) பணிந்து - வணங்கி, தொழுது. இது, நவில்வது எனப்போடு முடியும். மருவும் அப்பு அணிந்து எனப் பிரியும். அப்பு - நீர்; ஈண்டு, கங்கையைக் காட்டிற்று. அழகுபெற்ற மன்று என்க. மன்று - சபை; அம்பலம். ஈண்டு, திருச்சிற்றம்பலத்தைக் குறிக்கும். கடவுவது அணிகொள் பெற்றம் அன்றே எனப்பிரிக்க. பெற்றம் - விடை, எருது. அன்றே - தேற்றப்பொருளது. சிலம்பு - 'மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்' என்றதும் நினைக. சிலம்பு - மலை; ஈண்டு, கைலைமலைக்காயிற்று. சிவபிரானுறைவது கைலைமலையி லென்பது பிரசித்தம்; 'கயிலாசகிரிவாசர்' என்றது குற்றாலக் குறவஞ்சி. இருவினை - நல்வினை, தீவினை யென்னுந் இரண்டு வினை. நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாகலான், 'இருவினை களைபவர்' என்றது. பாதத்தன் - பாதத்தன்; பாதத்தையுடையவன்; பதம் - பாதம். அன்றே - அநாதிகால முதற்கொண்டே. நினைத்தல் நன்றே என்க.

இச்செய்யுளில், 'பணிந்தே' என்ற சொல் முதலடியினிடையிலும் ஈற்றிலும், 'பெற்றமன்றே' என்ற சொல் இரண்டாமடியினிடையிலும் ஈற்றிலும், 'சிலம்பே' என்ற சொல் மூன்றாமடியினிடையிலும் ஈற்றிலும், 'தனன்றே' என்ற சொல் நான்காமடியினிடையிலும் ஈற்றிலும் மடங்கி வந்தமை காண்க. இதனை அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த இறுதிமுற்றுமடக்கு என்றது இலக்கணவிளக்கம். பொருந்து மேற் கொள்க. [இம்மாதிரியே, மதுரைக்கலம்பகத்துள் "தொடுத்தணைந்ததும் அம்புதரங்கமே" என்ற பாடலும்; சம்பந்தர் தேவாரத்துள் "உற்றுமை சேர்வது மெய்யினையே" என்ற பாடலும் மடங்கி வந்துள்ளமை நோக்குக.]

கலிவிருத்தம்

" அனைய காவலர் காவலர் காவலர்

இனைய மாலைய மாலைய மாலைய

எனைய வாவிய வாவிய வாவிய

வினைய மாதர மாதர மாதரம்"

என வரும்.

(இ - ள்.) அத்தன்மைத்தாகிய சோலையின் மலராகிய காமன் கணைகளை நமது தலைவர் காத்தலிலர்; [ஆகவே] இத்தன்மைத்தாகிய மயக்கத்தைத் தருகிற மலைப்பொழுது அத்தன்மைய(து); என்னை

நீங்காது விருப்பத்தைச் செய்த உயிர்போன்ற அறிவையுடைய தோழி அரத்தினை யொத்தாள்; [ஆனால்] ஆசையோ மிகுதியாம்;

(கு - ரை.) கா - சோலை; அலர் - மலர்; ஈண்டு, காமனின் மலரம்பு களைக் காட்டிற்று. காவலர் - தலைவர். காவலர்-காத்தலிலர் என்ற பொருளில் எதிர்மறைவினைமுற்று; அல், எதிர்மறையிடைநிலை. காக்கவேண்டியவர் காத்தலிலர் என்பது நயம். காத்தல் - ஈண்டு, தடுத்தல் என்பொருளது. 'மாலைய மலை அ மாலைய' எனப் பிரித்துப்பொருள் கொள்க, மால்-மயக்கம், ஐ-சாரியை. மலை-மலைப் பொழுது. அ-அந்த, மலை-தன்மை, இயல்பு. மலைப்பொழுது அத் தன்மையதென்றது-மலர்க்கணைபோலவருத்துந்தன்மையதென்றபடி. அகரச்சுட்டு கா அலர்க்காட்டிற்று. எனை-என்னையென்பதன் இடைக் குறை. 'அவாவிய ஆவிய ஆவிய வினையம் மாது அரம்; ஆதரம் மா தரம்' எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அவாவிய - விரும்பிய. ஆவிய - உயிர்போன்ற, ஆவிய - அறிவையுடைய; அறிவு உயிரொடு தொடர்தலின், ஆவி-அறிவுக்காயிற்று. வினையம்- செய்தொழில்; எனவே. வினையமாது - தோழியைக் காட்டிற்று. அரம்-அராவுங்கருவிபோல் வருத்தந் தருவதாயிருந்தாள், தலைவியை 'ஆற்றியிரு ஆற்றியிரு' என்று வற்புறுத்தலால். ஆதரம் - (தலைவர் மாட்டுக்கொண்ட) ஆசை. மா தரம் - மிக்க தரமுடைத்து; மிகுதியுடைத்து என்றபடி.

இச்செய்யுளில், முதலடியினிடையினின்று 'காவலர்' என்ற சொல் மும்முறையும், இரண்டாமடியில், 'மாலைய' என்ற சொல் மும் முறையும், மூன்றாமடியில் 'வாவிய' என்ற சொல் மும்முறையும், நான்காமடியில் 'மாதர' என்ற சொல் மும்முறையும் மடங்கி வந்தமை காண்க. இது, நான்கடியும் முதற்சீரொழித்து மடக்கிய முற்று மடக்கு. (94)

சொன்மடக்கு முற்றும்.

[கவனிப்பு :—இனி, 'அடியான் வந்த மடக்கு' கூறப்படு கின்றது.]

5. அடிமுழுது மடக்கலு மாங்கதன் சிறப்பே.

என்பது, ஈண்டு அம் மடக்கென்னும் அலங்காரத்தையே வேறு படுத்துக் கூறுகின்றது.

(இ - பு.) அடிகள் முழுது மடக்கி வருதலும், அம்மடக்கிற்குச் சிறப்புடைத்து; (எ - று.)

அவை, ஈரடிமடக்கும், மூவடிமடக்கும், நான்கடிமடக்கும் என மூன்று வகைப்படும்.

(கு - ரை.) ஈரடிமடக்கு ஆறு; மூவடிமடக்கு நான்கு; நான்கடிமடக்கு:- ஒன்று; ஆக, மொத்தம் பதினொன்றாகும் அடியான் வந்த மடக்கு.

ஈரடி மடக்கு வருமாறு:—

1-ஆவது, முதலீரடியும் மடக்கு

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாக
விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாக
வரைமேவு நெறியூடு தனிவாரன் மலைநாட!
நிரைமேவு வளைசோர விவளாவி நிலைசோரும்” என வரும்.

(இ - ள்.) குறிஞ்சிநிலத்தலைவனே! கமழும் மதமுடைய துன்பமுறுங் கடிய யானைகளை இரையாகக் கொள்ள விரும்பும் வலிய முழையுள் உறையும் நஞ்சையுடைய பாந்தளைக்கொண்ட மலை பொருந்திய வழியினூடு தனியையாய் வருதலைத் தவிர்வாயாக; வருவையாயின், வரிசைபொருந்திய வளைசரிய இவளாவியும் நிலை யினின்று நீங்கும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள் ஆறுபார்த்துற்ற வச்சங் கூறலாகும். யானையின் மதம் கமழுமென்பதை ‘நாறுமும் மதத்தினாலே,’ (சிந்தாமணி: 750) என்றதால் தெளியலாம். இம் மதக்களிச்சுவையை வண்டினங்களும் உண்ணவரும். ‘தன் மதம் திவண்ட வண்டு தங்கிய காட்டுள் வேழம்’ (சிந்: 2313) என்றது நோக்குக. விரை - வாசனை. இடர் கூடு எனப் பிரிக்க. முதலடியில், நாகம் - யானை; இரண்டாமடியில் நாகம் - பாந்தள்: பாந்தள் - பெரும்பாம்பு. இவை, பனைபோற் கிடப்பன என்பதை “பனைமடிந்தனையன கானிடைப் பாந்தள்” என்ற சிந்தாமணியால் உணரலாம். இரை மேவும் என்க. மேவுதல் - விரும்புதல். “நம்பு மேவு நசையா கும்மே”. மதம் - வலி. “மதவே மடனும் வலியுமாகும்”. விடர் - முழை. கடு - நஞ்சு. மலைப்பாம்பு யானையை இரைதேடித் திரியுமென்பர். வாரல் - அல்லீற்று எதிர்மறை வினைமுற்று. நிரை - வரிசை.

இதில், ‘விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாக’ என்ற சொற் றொடர் முதலிரண்டடி முழுவதிலும் மடங்கி வந்தமை யுணர்க.

2-ஆவது, முதலடியும் மூன்றாமடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்கள்
உடன்மேவு நிறைசோர மெலிவாட னுயிர்நோவு
கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்கள்
உடன்மேவு பெடைகூடு மறுகாலு முரையாகொல்” என வரும்.

(இ - ள்.) முறையாகப் பொருந்திய மிக்க காதல் வளர நாள் தோறும் மகிழ்வார்களுடனே கூடியிருந்தே அறிவுசேர மெலிபவ ளாகிய இவளது உயிர்படும்வருத்தத்தைக் கடலைச்சார்ந்து பொருந்தி யுள்ள கழிக்கண் காதன்மிக காலேதோறும் களிப்புமிக்க மலர்க் கள்ளை விரும்பும் பெடையோடுகூடிய [ஆண்] வண்டுகளும் தலைவற் குச் சொல்லா போலும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், தலைமகள்படும்வருத்தங்கண்டு தோழி கூறியதெனலாம். மகிழ்வார்கள் என்றது - ஆயத்தை. ஆயமகளி ரோடு கூடியிருந்தும், தலைவனைப்பிரிந்த துயர் வாட்ட நிறை சேர்ந்து மெலிவாளாயினாள் என்றபடி. நிறை - அறிவு. இனி, மனவடக் கம் எனினுமாம்; 'நிறையெனுமங்குசம்' என்றார் கம்பரும். நோவு உரையாகொல் என இயையும். மகிழ் வார் கள் எனப்பிரிக்க. மகிழ் - களிப்பு வார் - மிகுதி காட்டுவது. கள் - மலரின்தேன். மேவு பெடை உடன் கூடும் அறுகால் என முன் பின் கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. மேவு - விரும்பும். 'நம்புமேவும் நசையா கும்மே. அறுகால் - வண்டு; ஈண்டு, ஆண்வண்டுகளுக்கு வந்தது. பெடை கூடும் அறுகாலும் என்றது; தாமின்புறுவதுபோலத் தலை மகனும் இன்புறல்வேண்டும் எனக்கருதவேண்டிய ஆண்வண்டு களும் என்றபடி.

இச் செய்யுளில் 'கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்கள்' என்ற சொற்றொடர் முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் முழுதும் மடங்கி வந்தமை யுணர்க.

3-ஆவது, முதலடியும் ஈற்றடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

வஞ்சி விருத்தம்

“மறைநுவல் கங்கை தாங்கினார்
நிறைதவ மங்கை தாங்கினார்
குறையென வண்டர் வேண்டவே
மறைநுவல் கங்கை தாங்கினார்”

என வரும்.

(இ - ள்.) வேதம் புகழ்கின்ற கங்காநதியை[ச்சடையில்] தரித் தார்; மிக்க தவத்தையுடைய உமாதேவியை [இடப்பாகத்தில்] தாங் கினார்; எமக்குக் குறையிதுவென்று வானவர் தொழுதிரப்பவே [தத்துவ] இரகசியங்களைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும் பிரமன் தலையைக் கையிலே தாங்கினார்; (எ - று.)

(கு - ரை.) மறை - வேதம்; ஈற்றடியில், வேத இரகசியம். கம் + கை = கங்கை. கம் - தலை. இனி, கம் - பிரமன்; ஈண்டு, பிரமன் தலைக்கு ஆகுபெயர், எனினுமாம்.

இதில், 'மறைநுவல் கங்கை தாங்கினார்' என்ற சொற்றொடர் முதலடியிலும், நான்காமடியிலும் மடங்கிவருதல் காண்க.

4-ஆவது, இடையிரடியும் மடக்கு

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“கருமாலை தொறுகாதல் கழியாது தொழுதாலும்
உருமாய மதனாக மடுமாறு புரிவார்முன்
உருமாய மதனாக மடுமாறு புரிவார்முன்
வருமாய வினைதீர வொருநாளு மருளார்கொல்” என வரும்.

(இ - ள்.) பிறவித்தொடர்ச்சிதோறும் அன்புநீங்காது தம்மை வணங்கினாலும், வடிவுஅழியும்படி மன்மதனுடலைக் கெடுமாறு செய்த வரும், தம்முன்னே உருமுப்போல வந்த கடாத்தையுடைய யானையைக் கொல்லுந்தன்மையினையுடையவரும் ஆகிய பரமசிவனார் தொல்லையாய்வரும் வஞ்சவினை நீங்க ஒருகாலமும் எமக்கு அருளார் போலும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) காதல்கழியாது தொழுதாலும் அருளார்கொல் என இயையும். கரு - பிறவி. மாலை-தொடர்ச்சி. உரு மாய மதன் ஆகம் என்றும், உருமு ஆய மத நாகம் என்றும் பிரிக்க. ஆகம் - உடம்பு. உருமு - இடி. நாகம்-யானை. பரமசிவன் மன்மதனையெரித்ததும், தம்மைக்கொல்லவந்த யானையைக்கொன்று அதன் தோலையுரித்துப் போர்த்தருளினதும் பிரசித்தம். முன்வரு வினை - தொல்லைப் பழவினை.

இதில், ‘உருமாய மதனாக மடுமாறு புரிவார்முன்’ என்ற சொற்றொடர் இரண்டாமடியிலும் மூன்றாமடியிலும் முற்றும் மடங்கி வருதல் காண்க.

5-ஆவது, இரண்டாமடியும் ஈற்றடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“நலத்தகை பெறவிரு சரண மோதுநம்
குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே
நலத்தகை மகளொரு பாக நண்ணுமே
குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே”

என வரும்.

(இ - ள்.) நலமிகுதி பெறவேண்டி இரண்டு சீர்பாதுங்கனையும் ஏத்தும் நமது குலத்துள்ளார் கைகளைத் தொழில் கொள்ளும் ஏகாம்பரத்தையுடையானே நன்மைமிக்க உமையாகிய மகளை ஒரு பாகத்திலே சேர்த்திருப்பன்; (மற்றும்) குலத்தான் மிக்க பாம்பாற் புணையப்பட்ட ஒற்றை யாடையையுடையவனாவன்; (எ - று.)

(கு - ரை.) நம் குலத்த கை பணிகொள் ஏகாம்பரத்தன் எனப் பிரிக்க. குலத்த - குலத்திலுள்ளோர். கைபணிகொள்வதாவது -

கைகூப்பித்தொழும்படி செய்தல். பணி - தொழில். ஏகாம்பரம் - ஏகம் + ஆம்ரம்; ஒற்றைமாமரம் என்ற பொருளது. ஆம்ரம் - மாமரம். எனவே, ஏகாம்பரத்தன் - ஒற்றைமாமரத்தையுடையான்: காஞ்சியில் சிவனார், மாவின்கீழ் எழுந்தருளியிருத்தலை யின்றுங் காணலாம். 'ஒருமாவின் கீழரையின்றோது' என்ற காளமேகம் வாக்கும் நினைக. 'நண்ணுமேல்' எனவும் பாடம். பணி - பாம்பு. ஏகம் + அம்பரத்தன் - ஒற்றை ஆடையையுடையான். அம்பரம் - ஆடை. பாம்பையே ஆடையாகவுடையானென்பதை "அற்ற மறைப்பது முன்பணியே" என்ற சம்பந்தர் தேவாரத்தாலும் அறிக.

இதில், 'குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே' என்ற சொற்றொடர், இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலும் மடங்கி வருதல் காண்க.

6-ஆவது, கடையீரடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கவிவிருத்தம்

“கொல்லியம் பொருப்பனை மேவார் கோநகர்
இல்லரி மேவுவ தியம்ப வேண்டுமோ
வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின
வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின”

என வரும்.

(இ - ள்.) கொல்லிமலையையுடைய சேரனைப் பொருந்தாத பகை யரசர்களின் நகரத்து மாளிகைகளை எரி கவருதலைச் சொல்லவேண் டுமோ; வல்லியோடுகூடிய அழகிய தாமரைகளையுடைய நீர்த்தடங்க ளாயினவெல்லாம், புலியையும் தாவும் மரைகளையுமுடைய காடாயின;

(கு - ரை.) “கொல்லிப் பொருந்” (பதிற்: 73), “கொல்லி யாண்ட குடவர் கோவே” (சிலப். 24), ‘ஒங்குகொல்லியோ ரடுபொருந்’ (புறம்: 22) என்பவற்றிற் கொல்லிமலை சேரபரம்பரையினர்க்குரித்தா தல் காண்க. இனி, இம்மலை செம்பியனுக்கு [சோழனுக்கு] உரிய தென்பதுமுண்டு. இல்-மாளிகை. அரி - நெருப்பு. மேவார்கோநகரில் எரிமடுத்தல் - உழபுலவஞ்சி யென்னும் புறத்துறை. “நேராதார் வள நாட்டைக், கூரெரி கொளீஇயன்று” என்றது கொளு. வல்லி - ஒரு கொடி. வல்லி அம் தாமரை எனப்பிரியும். வனம் - தடாகம், காடு என்ற இருபொருளிலும் கடையீரடியிலும் முறையே வந்தது. வல்லி யம் - புலி. தா மரை எனப்பிரிந்து, தாவுகின்ற மரைமாண்கள் என்ற பொருளினதாயிற்று. தா மரை - வினைத்தொகை; தாம் மரை யென்று பிரித்து, தாம் என்பதைத் தாவும் என்ற செய்யுடெனெச் சத்து ஈற்றூயிர்மெய் சென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். கடையீரடி - நல்லிசைவஞ்சித்துறையினது.

இதில், ‘வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின’ என்ற சொற்றொ டர் மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் மடங்கி வருதல் காண்க.

இவை யாறும் ஈரடிமடக்கு.

இனி, மூன்றடி மடக்கு வருமாறு:—

1-ஆவது, ஈற்றடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“காம ரம்பயி னீரம துகரம்

காம ரம்பயி னீரம துகரம்

காம ரம்பயி னீரம துகரம்

நாம் ரந்தை யுறனினை யார்நமர்”

என வரும்

(இ - ள்.) சோலையில் மரந்தோறும் பயில்கின்ற தன்மையினை யுடைய வண்டினமானவை காமரம் என்னும் பண்ணைப் பாடாநின்ற தன்மையின; தேனைச் சொரிந்து கையிடத்திருக்கும் காமதேவரின் அம்பு வேல்போன்ற [வருத்துந்] தன்மையின; இளவேனிலாகிய நஞ்சினிடத்து நாம் துயருழத்தலை நமது காதலர் நினையாதொழிந்தார்; (எ - று.)

(கு - ரை.) கா மரம் பயில் நீர; மதுகரம் காமரம் பயில் நீர; மது கரம் காமர் அம்பு அயில் நீர; மது கரம் நாம் அரந்தை உறல் நினையார் நமர் எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. கா - சோலை; நீர - நீர்மை யென்றதனடியாப்பிறந்த பலவின்பால் வினை முற்று; நீர்மை - தன்மை. மதுகரம் - வண்டு. காமரம் - ஒருபண். மது கரம் - தேனைச்செய்தல்; அதாவது தேனைச்சொரிதல். கரம் - செய்வது. (cp: பயங்கரம்) இனி, கரம் - கை என்ற பொருளிலும் ஈண்டு கொள்ளப்பட்டது; அஞ்ஞான்று காமதேவரின் கை என்ற படி. காமர் கரம் அம்பு அயில் நீர என்க. மது - இளவேனில்; இப்பொருளில் வரும் என்றது பிங்கலந்தை. கரம் - நஞ்சு; ‘கரம் போலக் கள்ளனோய் காணு மயல்’ என்றது சிறுபஞ்சமூலம். (செ. 62). மதுகரம் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

இதில், ‘காம ரம்பயி னீரம துகரம்’ என்ற சொற்றொடர் ஈற்றடியொழிய மற்றைய மூன்றடிகளினும் மடங்கிவந்தமை யுணர்க.

2-ஆவது, மூன்றாமடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“கோவ ளர்ப்பன கோநக ரங்களே

கோவ ளர்ப்பன கோநக ரங்களே

மேவ ளக்கர் வியன்றிரை வேலைகுழ்

கோவ ளர்ப்பன கோநக ரங்களே”

என வரும்.

(இ - ள்.) ஒளியை மிகுதியாக்குவன தலைமையையுடைய நகரங்கள்: சோழன் பெருக்குவன வேற்றரசருடைய திறைகளை; பொருந்திய கடலானது பெரியதிரையோடுங் கரையோடுங் குழப்பட்ட நிலவலயத்தைக் காப்பன இச்சோழனுடைய கைகள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) கோ-கிரணம்; ஒளி. கோநகரம் - தலைநகரம்; இராசதானி. கோ - அரசன். ஈண்டு செம்பியனுக்காயிற்று. செம்பியன் - சோழன், கோந = கோன: அரசருடைய; அ - ஆறனுருபு. கரம் - திறை; இறை. அளக்கர் - கடல். வேலை - கடற்கரை. கோ - பூமி. கரம் - கை.

இதில், 'கோவ ளர்ப்பன கோநக ரங்களே' என்ற சொற்றொடர் மூன்றாமடியொழிய மற்றைய மூன்றடிகளினும் மடங்கி வருதல் காண்க.

3-ஆவது, இரண்டாமடி யொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கவிவிருத்தம்

“கடிய வாயின காமரு வண்டினம்
அடிய வாவகன் ருருழை வாரலர்
கடிய வாயின காமரு வண்டினம்
கடிய வாயின காமரு வண்டினம்”

என வரும்.

(இ - ள்.) விளக்கத்தையுடையவான அழகுபெற்ற வகையினங்கள் [கழன்று] பூமியிலே. வீழக்கண்டும் பிரிந்தவர் நம்மிடத்து வந்திலர்; சோலைகளிற் பயிலுகிற வண்டின் கூட்டங்கள் நறுநாற்றத்தை விரும்பாநின்றன; அழகுடன் முன்நிற்பவளின் [வாழ்] நாட்களும் அஞ்சத்தகுவனவாயின; (எ - று.)

(கு - ரை.) முதலடியில், கடி - விளக்கம்; மூன்றாமடியில், கடி - நறுநாற்றம், வாசனை; ஈற்றடியில், கடி - அச்சம். காமரு - அழகுபெற்ற. வண்டு - வகை. வகையினம் - இனவகைகள்; வகைத் தொகுதிகள். அடிய ஆ - அடியில் வீழும்படி; கீழே தரையில் வீழும்படி; ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். உழை - தலைமகளிடத்து. 'நம்மிடத்து' என்றது தோழி கூறுதலின்; தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையின்மையால். கடி அவாயின காமரு வண்டு இனம் எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க. ஈற்றடி, கடிய ஆயின காமர் உவன் தினம் எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. உவன் - முன்நிற்பவள்; தலைமகள். காமர் - அழகு: பிரிவால் மெலிவுற்ற நிலையினும் தலைமகள் அழகு பேசும்படி யிருப்பது. தினம்-வாழும் நாட்கள். தினம் கடியவாயின என்றது-ஒவ்வொரு நாளும் பிரிவுத் துயரால் எப்பொழுதேனும் உயிர் நீங்குவனோ என்று அஞ்சும் படியிருப்பது. இனி, 'காமர் மருவுவன்' என்பது 'காமருவன்' எனச்சிதைந்து வந்ததாகக்கொண்டு 'அழகுடன் புணர்ந்தவள்'

என்றருமுளர். உவள் + தினம் = உவட்டினம் என வரவேண்டியது, மெலித்தல் பெற்று வந்தது.

இதில், 'கடிய வாயின காமரு வண்டினம்' என்ற சொற்றொடர் இரண்டாமடியொழிய மற்றைய மூன்றடிகளினும் மடங்கிவருதல் காண்க.

4-ஆவது, முதலடியொழித்து ஏனை மூன்றடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“அரிய வாங்குமுன் மாத ரிளங்கொடி!

அரிய வாங்கய தானவ னங்களே

அரிய வாங்கய தானவ னங்களே

அரிய வாங்கய தானவ னங்களே”

என வரும்.

(இ - ள்.) வண்டுகள் விரும்பும் கூந்தலையுடைய காதலிளங்கொடியே! அடைதற்கரிய அவ்விடத்துப் பள்ளத்திலுண்டான புனல்களாவன [மாவையெனில்] வண்டுகளால் தாவப்படாநின்ற யானையினது மதசலங்களே; பெரிய இடத்தோடுகூடிய காடுகளிலோ சிங்கங்கள் விரும்பி உலாவும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், பாங்கி தலைமகளுக்குச் சூரத்திய லுரைத்தல். அரி - வண்டு. இனி 'வரி' என்றுபாடங்கொண்டு 'வண்டு' எனினுமாம். அவாம் - அவாவும். கொடி - விளியில் வந்தது. அரிய ஆங்கு அயது ஆன வனங்களே எனப்பிரியும். 'அயத்தான்' என்பது 'அயதான்' என்றாயிற்று. அயது - பள்ளத்தது. அயம் - பள்ளம். ஆன - உண்டான. வனம் - ஐலம்; புனல். மூன்றாமடியில், 'அரிய' என்றதில் 'அ' சாரியை. வாம் - வாவும் என்பதன் ஈற்றாயிர்மெய் சென்றது. இனி, 'அவாம்' என்றே கொள்ளினுமாம். கயம் தானம் வனங்களே எனப்பிரியும். கயம் = கஜம்; யானை. தானம் - மதம். தான வனம் - இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. வனம்-சலம். காட்டிலுள்ள பள்ளங்களில் யானையின் மதநீர் நிரம்பியதால் புனல்களுண்டாயின என்று காட்டின் கொடுமை தெரித்தபடி. அரி-சிங்கம். அவாம்-விரும்பியுலாவுதல் என்றபொருளது. கய-பெரிய; உரிச்சொல். 'தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை.' தானம் - இடம். வனம் - காடு.

இதில், 'அரிய வாங்கய தானவ னங்களே' என்ற சொற்றொடர், முதலடியொழிய மற்றைய மூன்றடிகளிலும் மடங்கி வந்தமையுணர்க.

இவை நான்கும் மூன்றடிமடக்கு.

இனி, நான்கடி மடக்கு வருமாறு:—

நான்கடியும் மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“வான கந்தரு மிசைய வாயின
வான கந்தரு மிசைய வாயின
வான கந்தரு மிசைய வாயின
வான கந்தரு மிசைய வாயின”

என வரும்.

(இ - ள்.) மேகம் நீரினிடத்துக் கொடுக்கும் ஓசையோடு கூடியிருந்தனவாகி, ஆகாயத்தை வவ்விக்கொள்ளும் எழுச்சியை யுடையவாயின; பெரிய மலைகள் மரங்களை உச்சியிலே யுடையன வாகி, விண்ணுலகத்தையொக்கும் புகழையுடையனவாயின; (எ - று.)

(கு - ரை.) வானம் - மேகம். கம் - நீர். இசை - ஓசை; இங்கே இடியைக் காட்டிற்று. வான் - ஆகாயம். அகந்தரும் - உள் ளடக்கிக் கொள்ளும்; எனவே, வவ்விக்கொள்ளும். மிசை - எழுச்சி. வால் நகம் - பெரிய மலைகள். தரு - மரங்கள். மிசை - உச்சி. வானகம் - விண்ணுலகம். தரும் - உவமவுருபு. இசை - புகழ். கற்பகம் பாரிசாதம் போன்ற மிக்க பயனளிக்கும் மரங்களைப்பெற்றி ருத்தலால், மலைகள் விண்ணுலகத்தையொக்கப் புகழுடையன என்க.

இதில், நான்கடிகளும் ஒரேவிதமாக மடங்கினமை யுணர்க். இது, ஏகபாதமுமாம். [“பிரம புரத்துறை பெம்மா நெம்மான்” என்று தொடங்கும் சம்பந்தர் தேவாரப்பதிகம் இவ்வகையினது].

[இனி, இயமாவியமகம் வருமாறு:—]

ஒருசொல்லானே நான்கடியும் மடக்குவதனை இயமாவியமகம் என்ப.

வரலாறு:—

வஞ்சித்துறை

“உமாதரனு மாதரனு
மாதரனு மாதரனு
மாதரனு மாதரனு
மாதரனு மாதரன்”

என வரும்.

(இ - ள்.) உமையைத் தரித்தவனும், ஆதரிக்கின்றவனும், மானைத் தரித்தவனும், அழகைத் தரித்தவனும், மாமரத்தை இருப்பாக் கொண்டவனும், யானைத்தோலைத் தரித்தவனும், இடபத்தை நடத்துபவனும், பெருமையைத் தரித்த முக்கட்கடவு ளாவன்; (எ - று.)

(கு - ரை.) உமா - உமை. தரன் - தரித்தவன். தரித்தல் - வாமபாகத்தில் தாங்குதல். ஆதரன் - ஆதரிக்கின்றவன். இரண்டாமடியிலிருந்து ஈற்றடிவரையுள்ள 'மா' என்ற சொல்லுக்கு, மான், அழகு, மாமரம், யானை, இடபம், பெருமை எனப்பொருள்கொள்ளப்பட்டு, அப்பொருளுக்கேற்ப 'தரன்' என்பதற்கும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இனி, மாதரன் என்ற சொல்லுக்கு 'திருவைத் தரித்தவனும்', 'ஆநிரையைக் காத்தவனும்' என்று பொருள்கண்டாருமுளர்; அஞ்ஞான்று, விஷ்ணுவினமிசமாய் முக்கட்கடவுளுள்ளன எனக் கொள்ளவேண்டும்.

இதில், 'உமாதரன்' என்ற ஒருசொல்லே நான்கடிகளிலும் மடங்கி வந்தமை யுணர்க. இதனை அளவடிச் செய்யுளாக்கிற் செந்துறையாம்.

[செந்துறை - வெண்செந்துறை என்றபடி. "ஒழுகிய வோசையி னொத்தடி யிரண்டாய், விழுமிய பொருளது வெண்செந்துறையே". அதாவது, "உமாதரனு மாதரனு மாதரனு மாதரனு, மாதரனு மாதரனு மாதரனு மாதரன்". என வருவது.]

[இனி, பாடகமடக்கு வருமாறு.]

பாடகம் என்பது வகைவாக மடங்கியிருக்கும் ஒருவகைக் காலணி. அந்தப் பாடகம் மடங்கியிருத்தல் போன்று இரண்டிரண்டடிகள் ஒரே யளவினை யுடையனவாய் மடங்குதலின், பாடகமடக்கு எனப்பட்டது. [இதனைப் பாடகமடக்கு என்றது இலக்கணவிளக்கம்: பொருந்துமேற் கொள்க.] எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு:—

இரண்டடிப் பாடக மடக்கு.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

- I. "பணிபவ நந்தன தாக மன்னுவார்
பணிபவ நந்தன தாக மன்னுவார்
அணியென மேயது மன்ப ராகமே
அணியென மேயது மன்ப ராகமே" எனவும்,

(இ - ள்.) பாம்புகளுக்கு இருப்பிடம் தனது மார்பகமாக நிற்பார்; தாழ்ந்த பிறப்பு இறப்பு இல்லையாக நிலைபெறுவார்; அழகென்று சொல்லும்படி உறைவதும் அன்பருடைய உள்ளமே; அலங்காரமென்று சொல்லும்படி விரும்புவதும் என்றுமுள்ள திருவெண்ணீற்றையே; (எ - று.)

(கு - ரை.) பணி - பாம்பு; பவநம் - இடம், இருப்பிடம்; தனது ஆகம் மன்னுவார் என்க. ஆகம் - ஆகமரக என்றபடி. பணிபவம் - தாழ்ந்த பிறப்பு. நந்தல் - இறப்பு. நந்தல் + நதாக = நந்தன தாக. நதாக - இல்லையாக; ந - 'இல்லை' என்ற எதிர்மறைப்பொருள்

குறித்துவரும் ஓரிடைச்சொல். அன்பர் ஆகமே என்றும், மன் பராகமே என்றும் பிரியும். ஆகம் - உள்ளம். மன் - நிலைபெற்ற. பராகம் - துகள், தூளி; இங்கே, திருநீறு.

விருத்தம்

II. கோடா ராவிப் பாற்குருகே!

கோடா ராவிப் பாற்குருகே

கொண்டற் போது மருங்கடலே!

கொண்டற் போது மருங்கடலே

வீடா விருப்புக் காப்புள்ளே!

வீடா விருப்புக் காப்புள்ளே

வீயுந் துயர முண்டகமே!

வீயுந் துயர முண்டகமே

நாடா மேகாம் பரத்தருவி

நாடா மேகாம் பரத்தருவி

நற்காஞ் சிவனத் தானத்தான்

நற்காஞ் சிவனத் தானத்தான்

சூடா மலர்க்கண் டலந்தேனே!

சூடா மலர்க்கண் டலந்தேனே

சுற்ற மலைவாய்த் தவராலே!

சுற்ற மலைவாய்த் தவராலே'

எனவும்,

(இ - ள்.) கரை பொருந்திய வானியின்கண் உள்ள நாரைகள்! இப்புறம் [கவர்ந்த என்] வளைகளை [யான் கொள்ளக்] கொடுக்கமாட்டாரா? மேகம் முகக்கும் அரிய கடலே! கீழ்க்காற்றே போதும் பக்கத்துநின்று துன்புறுத்தற்கு; (கடற்கரைச்) சோலையே வீடாக விருக்கும் புட்குலமே! கட்டுண்ட மனத்தின்கண் ஆசை ஒழியாது; வண்டு உந்துதலால் உயர்கின்ற அழகிய கடன்முள்ளிப்பூவே! மனையிலுள்ளோரால் சாதல் துயரமுண்டு. உடுக்குலந் தாவும் ஆகாயத்து உலவும் மேகத்தாலுண்டான அருவியையுடைய நாட்டிலுண்டாமொரு மாமரத்தினையுடைய அழகிய காஞ்சிவனத்தினை இருப்பிடமாகவுடையவனும், நத்தேந்திக்கு அத்தானும், [நஞ்சையுண்டு] நன்மைசெய்தவனும் ஆகிய சிவன் வனையாத தாழை மலரின்கண் இருப்புக்கொண்ட தேனீகாள்! சூடுபோடுதலையொத்த [அயலார்] அலர்தூற்றுதலைக் கேட்டு எய்த்தேன். சூழநீரலைகளிலுள்ள வரால்மீன்களே! தலைவராலே உறவு பகையாக ஆய்விட்டது;

(கு - ரை.) இரங்குதல் நெய்தற்றிணைக் குரியதாதலால், இச் செய்யுள், அங்ஙனம் நெய்தலில் தலைவனைப்பிரிந்து தனியேயிருந்து வருந்துகிற தலைமகள் ஆண்டுள்ள பொருள்களை நோக்கி இரங்கிக் கூறியதாகும். “ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே, கடலே கானல் விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே, யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற், சொல்லுந் போலவுங் கேட்குந் போலவுஞ், சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்” என்னுஞ் சூத்திரத்தால்

அஃறிணைப் பொருள்கள் கேட்பனபோலச் சொல்லப்பட்டன. “கோடு ஆர் ஆவி பால் குருகே! கோடாரா இப்பால் குருகே” எனப் பிரியும். கோடு - கரை. ஆவி - வாவி. பால் - ஏழனுருபு. குருகு - நாரை; மற்றை நீர்வாழ்பறவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். கோடாரா - கொடாரா என்பதன் நீட்டல். குருகு-வகை. பிரிவு நோய் மிகுதலால் உடம்பு மிகவுமிளைத்துக் கைவளைகள் கழன்று விழுந்துவிடுதலால், கவர்ந்த வளைகளைக் கொடாரா என்றது. ‘வஞ்சித்தென் வளைகவர்ந்தான்’ (அப்பர். தேவா), “மதுரைமுதூர்க்குலங்கொண்ட பெய்வளையார் கைவளையெல்லாம் கொள்ளைகொள்கின்றிரால்” (மதுரைக்கலம்பகம்) என்பனவும் காண்க. “கொண்டல் போதும் அரும் கடலே! கொண்டல் போதும் மருங்கு அடலே” எனப்பிரியும். கொண்டல்-மேகம், கீழ்க்காற்று என்ற பொருளில் முறையே வந்தன. கீழ்க் காற்று - கிழக்கிலிருந்து வீசங் காற்று. போதும் - முகக்கும், அமையும் என்ற பொருளில் முறையே வந்தன. அடல் - துன்புறுத்தல். “வீடு ஆ இருப்பு கா புள்ளே! வீடா விருப்பு காப்பு உள்ளே” எனப்பிரியும். கா-சோலை; ஈண்டு, கானலுக்காயிற்று; கானல் - கடற்கரைச்சோலை. காப்பு உள்-கட்டுண்டமனம்; விருப்பு-ஆசை; வீடா - ஒழியாது. “வீ உந்து உயர் அ முண்டகமே! வீயும் துயரம் உண்டு அகமே” எனப்பிரியும். வீ-வண்டு. உந்துதல்-எழுப்புதல். அ - அழகிய. முண்டகம் - கடன்முள்ளி. இது நெய்தல் நிலத்துக் கருப்பொருள். இதற்குத் ‘தாமரை’ என உரைகாணல் சிறவாது. வீயுந் துயரம் - சாதல்துன்பம். அகம் - மனையிலுள்ளோர்க்கு ஆகுபெயர். “நாள் தாம் மேகம் அம்பரத்து அருவி, நாடு ஆம் ஏகாம்பரத்தருவி(ன்), நல் காஞ்சி வனம் தானத் தான், நற்காம் சிவன் நத்தான் அத்தான், சூடா மலர்க்கண்தலம் தேனே! சூடு ஆம் அலர் கண்டு அலந்தேனே” எனப்பிரியும். நாள் - உடுக்குலம். தாம் - தாவும் என்பதன் ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது. அம்பரத்து மேகம் அருவி என முன்பின் கூட்டுக. அம்பரம் - ஆகாயம். ஆம் - உண்டாம். ஏகாம்பரத்தரு - ஒற்றை மாமரம். தருவின் + நல் = ‘தருவினல்’ என வரவேண்டியது தருவி நல் எனவே நின்றது. காஞ்சி - காஞ்சீபுரம். நற்கு - நன்கு, நன்மை; நற்காம் சிவன் - நன்மையுண்டாக்கும் சிவன்; எனவே, நஞ்சுண்டு நன்மை யுண்டாக்கினார் என்றபடி. “நஞ்சைக்கண்டத்தடக்குமதுவும் நன்மைப் பொருள்போலும்” என்றார் சம்பந்தரும். நத்தான் - விட்டுணு; நந்து - சங்கு. நத்தான் - சங்கேந்தியவன். விஷ்ணுவின் சகோதரி பார்வதியாதலின், சிவன் விஷ்ணுவுக்கு அத்தான் முறையினன் என்றது. சிவன் தாழம்பூவைச் சூடுதலிலன்; ஏனெனில், பிரமனோடு சேர்ந்து அவன் சார்பில் ஓரம் சொன்னமைபற்றி. தலம்-இருப்பு, வாசம். சூடு - சுடு என்ற முதனிலைகீண்ட தொழிற்பெயர். அலர் - பழிச்சொல்; இன்னோடு இன்னாளிடை இதுபோலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அலத்தல் - எய்த்தல்; இளைத்தல். “சுற்று அம் அலை வாய்த்த வராலே! சுற்றம் மலைவு ஆய்த்து அவராலே”. சுற்று - சூழ, அம் - நீர். அந்தாழ் சடையார்

என்றது வெங்கைக்கோவை. மலைவு - பகை. ஆய்த்து - ஆய் விட்டது.

[கவனிப்பு:—மேற்குறித்த இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளும் (I & II) இரண்டடிகள் ஒருசேர அடுத்து மடங்கி வந்த பாடக மடக்குக்காகும்.]

இனி, கீழ்வரும் இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளும் (III & IV). இரண்டடிகள் ஒன்றுவிட்டொன்று அளவொத்து மடங்கிவந்த பாடகமடக்குக்காகும்.]

கலிவிருத்தம்

III. “கலைநி லாவரு மாலைம ணங்கொள்வான்
மலைய மாருத மாறல மாதர்கண்
கலைநி லாவரு மாலைம ணங்கொள்வான்
மலைய மாருத மாறல மாதர்கண்” எனவும்,

(இ - ள்.) கலை நில்லாது அரிய மாலைக்காலத்துப் புணர்ச்சி யையேவெண்டி; [இன்பஞ்செய்தலில்] காதலோடுகூடிய கண்க ளுக்குத் தென்றற்காற்று ஒப்பாகாது; ஒளிபொருந்திய (பூ) மாலை யின் வாசனையைக் கொள்ளவேண்டி மலையினின்று வீசும் அக்காற்று [எனவே, தென்றற்காற்று] மாதரிடத்து நீங்காது; (எ - று.)

(கு - ரை.) கலை - ஆடை. நிலா - நில்லாது. அரு - அரிய. மாலை - மாலைக்காலம். மணம் - கூடுதல், சேர்க்கை, புணர்ச்சி. மணங்கொள்வான் கலைநிலா எனக் கூட்டுக. மாதர் - காதல். மாறு - ஒப்பு. கலை - ஒளி. நிலாவுதல் - பொருந்துதல். மாலை - பூ மாலை. மணம் - வாசனை. மலை அ மாருதம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள் ளப்பட்டது. அ - அந்த; மாருதம் - காற்று; எனவே, கீழ்க்குறித்த தென்றற்காற்றையே சுட்டிற்று. மாதர்கண், கண் - ஏழனுருபு. மாறல-மாறுதல் அல. மாறுதல் - நீங்குதல்.

கலிவிருத்தம்

IV. ஓத நின்றுல வாவரும் வேலைவாய்
மாத ரங்க மலைக்கு நிகரவே
ஓத நின்றுல வாவரு வேலைவாய்
மாத ரங்க மலைக்கு நிகரவே” எனவும் வரும்.

(இ - ள்.) நீர் நிலைபெற்று உலவிவருகின்ற கடலிடத்துப் பெரிய திரைகள் மலைக்கு ஒப்பாக விருக்கின்றன; [அவை, அங்கனி ருப்ப, எத்தகைய துன்பம் விளைவிக்குமோ என்று] சொல்லும்படி நின்று முடிவில்லாது வருகின்ற இந்த அந்திப்பொழுதின் கண் இவளுடைய அவயவங்கள் அலைக்கு ஒப்பாக விருக்கின்றன; (எ-று.)

(கு - ரை.) ஓதம் - நீர். நின்று-நிலைபெற்று. ‘உலவா வரும்’ என்பது, ‘உலவிவரும்’, ‘முடிவில்லாதுவரும்’ என்ற இருபொரு

னிலும் முறையே வந்தது. வேலை - கடல், பொழுது என்ற இரு பொருளிலும் முறையே வந்தது. மா தரங்கம், மாதர் அங்கம் என இருவகையினும் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. தரங்கம் - அலை. ஓத - சொல்லும்படி. பிரிந்தார்க்கு அந்திப்போதில் கடல் வருத்தம் மிகுவிக்குமென்பது உணரவேண்டுவது. தலைவியின் அங்கங்கள் அலைகள்போல் சஞ்சலப்பட்டு அழகழிந்தன என்றபடி. அங்கம் என்றது நெஞ்சத்தையும் உளப்படுத்தும்.

[இனி, அந்தாதிமடக்கு வருமாறு.]

அந்தாதியாவது - ஓடியின் அல்லது ஒருசெய்யுளினீற்றில் வருஞ் சொல், அடுத்த அடியின் அல்லது அடுத்த செய்யுளின் முதலில் வருவது. அந்தம் ஆதியென்பன அந்தாதியென்றாயது; அந்தம் - ஈறு; ஆதி - முதல்; அந்தமே முதலில் வருவது என்பது இதன் பொருள்.

அந்தாதி மடக்கினைச் சந்தட்டய மடக்கும் என்ப; அல்லது இடையிட்டு முதலும் இறுதியும் மடக்கிய முற்றுமடக்கு எனலு மாம்.

அந்தாதி மடக்கு

வரலாறு :—

கலிநிலைத்துறை

“மாலை யாகவெய் தனங்கவேள் பயிறரு மாலை
மாலை வேட்டவர் மனங்கொலோ வவன் றுழாய் மாலை
மாலை யோவுடைத் ததுநினைந் தெழுதரு மாலை
மாலை யாவுடை யவரைவந் திடர்செயு மாலை”

என வரும்.

(இ - ள்.) ஒழுங்காகவெய்து மன்மதன் [ஆயுதம்] பயிலுமிடம் திருமலைக் காதலித்தவருடைய மனந்தான் போலும்! அவனுடைய துளபமாலையோ சேர்தற்கு அருமையுடைத்து; அந்த மாலையை நினைந்தெழும் உள்ளத்து மயக்கத்தை இயல்பாகவுடையவரை வந்து துயரமுறுவிக்கும் [இந்த] அந்தியம்பொழுது; (எ - று.)

(கு - ரை.) இது, திருமாலிடத்துக் காதல் கொண்ட தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற் படுகிற துன்பங்களைக்கண்டு ஆற்றாளான நற்றாய் அந்திப்பொழுதும் வரக்கண்டு தன் ஆற்றாமை மிகுதியால் இரங்கிக் கூறியது. மாலை என்ற சொல் - ஒழுங்கு, திருமால், தொடையல், சேர்க்கை, மயக்கம், இயல்பு, அந்திப்பொழுது என்ற பல பொருளிலும் முறையே வந்தது. முதலடியில், பயிறரும் ஆலை எனப் பிரியும். ஆலை - கூடம், இடம். மாரன் ஆயுதம் பயிலுமிடம் மனம்போலும் என்றது - மகன்படும் மன்மதாவத்தை நோக்கி. அவன் துழாய் மாலையோடு, மாலை-கூடுதல், ஓவு உடைத்து - நீங்கு தலையுடைத்து; எனவே, கூடுதல் அரிதாயிற்றென்றபடி. ஓவு-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

அந்தாதி மடக்கு [வேறுவகையில் வந்தது.]

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“கயலேர் தரவருங் கடிபுனற் காவிரி
காவிரி மலருகக் கரைபொரு மரவம்
மரவம் பூஞ்சினை வண்டொடுஞ் சிலம்பும்
சிலம்புகூழ் தளிர்டித் திருமனைக் கயலே” என வரும்.

(இ - ள்.) கயல்மீன்கள் அழகுபெற வரும் விரைந்த புனலை யுடைய காவிரியாறு சோலையின் விரிந்த மலர்கள் உகும்படி கரையைப் பொரும் ஓதையானது, பிடாமரத்தின் பூங்கொம்புகளில் தங்கிய வண்டுகளினொலியோடு கூடி ஆர்ப்பெடுக்கும்; [இங்ஙன் நிகழ்வது] சிலம்பாற் சூழப்பட்ட தளிர்போலும் அடியினையுடையாள் செல்வமனைக்கருகில்; (எ - று.)

(கு - ரை.) தலைமகற்குப் பாங்கி குறியிடங் கூறல் என்றாயினும் தலைமகற்குப் பாங்கி தன்னாட்டணியியல் சாற்றல் என்றாயினும் இச் செய்யுட்குத்துறை காணலாம். இச்செய்யுளில், ஒவ்வோரடியின் அந்தமும் அடுத்த அடிக்கு ஆதியாகிவந்து, ஈறும் முதலும் மண்டலித்திருத்தலை நோக்குக. இரண்டாமடியில், கா விரி எனப்பிரியும். அரவம் - ஓசை. மரவம் - பிடாமரம். வண்டு - அதன், ஒலிக்கு ஆகி வந்தது. சிலம்புகூழ் தளிர்டி-அடையடுத்த உவமைத்தொகையன் மொழி. (95)

[கவனிப்பு:—இனி எழுத்தான் வந்த மடக்கு கூறப்படுகின்றது.]

6. ஓரெழுத்து மடக்கலு முரித்தென மொழிப.

என்பது, இன்னும் மடக்கிற்கு எய்தியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேலே தொடக்கத்து

“எழுத்தின் கூட்ட மிடைபிறி தின்றியும்
பெயர்த்தும்வேறு பொருடின் மடக்கெனும் பெயர்த்தே”

என்றாராயினும், ஈண்டு, ஓரெழுத்தே பெயர்த்து மடக்குதலும் அம்மடக்கணியென்பர். (எ - று.)

வரலாறு:—

கலிநிலைத்துறை

நாநா நாதங் கூடிசை நாடுந் தொழிலோவா
தாதா தார மாகவி ரைத்தண் மலர்மீதே
வாவா வார்தண் சோலையில் வாழும் வரிவண்டே
யாயா யாளிற் சேர்த்துவ தன்பற் கிசையாயால்”

என வரும்.

(இ - ள்.) நானாநி தமான ஓசையோடுகூடும் இசைகளையாராயுந் தொழில் நீங்காது; தாதுக்களே ஆதாரமாக வாசனையையுடைய குளிர்ந்த மலர்மீதே தாவி நீண்டுள்ள குளிர்ந்த சோலையில் வாழும் புள்ளிகளையுடைய வண்டே! என் அன்னையாயுள்ளாள் இற்செறித் தலைத் தலைவற்குச் சொல்லுவாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) தலைவி வண்டை முன்னிலைப்படுத்தித் தலைவனிடம் தூதுபோகவேண்டுவது, இச்செய்யுள். நானா நாதம், தாது ஆதாரமாக, வாவா வார், யாய் ஆயாள் என அடிதோறும் முதலில் பிரித்துப்பொருள்கொள்ளப்பட்டது. நானா - நானாவித, பலவித. வாவா - வாவி: செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு வினையெச்சம். வாவுதல் - தாவுதல். வரி - புள்ளி; இனி, வரிப்பாட்டு எனினுமாம். யாய் - எந்தாய்; இச்சொல் தன்மையோடு தொடர்புடையது; இதனை, “யாயென்பது தன்மையோடு ஒட்டுதலின் முறைப்பெயரெனினும் உயர்திணையாம்” (தொல்: பெயர்: 26) என நச்சினர்க்கினியர் கூறுதலாலும், “முன்றில் போகா முதிர்வினள் யாயும்” என்றபுறப்பட்டாலும் (செ: 159), “யாயும் ஞாயும் யாராகிய ரோ” என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளாலும் (செ: 40) தெளியலாம். இற்சேர்த்துவது - இற்செறித்தல்: தலைவனைச் சந்தித்தற்கிடமின்றித் தலைவியை அவள் வயது முதிர்ச்சிநோக்கத் தாய் வீட்டினுள் இருத்துதல்.

இதில், ‘நானாநா’ என முதலடியிலும், ‘தாதாதா’ என இரண்டாமடியிலும், ‘வாவாவா’ என மூன்றாமடியிலும், ‘யாயாயா’ என நான்காமடியிலும் ஒவ்வோரொழுத்தே மடங்கியமை காண்க.

குத்திரத்து ‘மடக்கலும்’ என்ற உம்மையால், ஓரெழுத்தும், ஈரெழுத்தும், மூவெழுத்தும், நான்கெழுத்தும், இனவெழுத்தும், மெய்யெழுத்தும், உயிரெழுத்தும் அடங்கும். உயிரும் மெய்யும் மடங்குங்கால் உயிர்மெய்யாய் வரும். இவையெல்லாம் ஒரு செய்யுண்முழுதும் மடங்கலும், ஓரடிமுழுதும் மடங்கலும் உரியவெனக் கொள்க.

அவற்றுள் சில வருமாறு:—

ஒருயிர் மடக்கு

[இது, (1) குற்றுயிர்மடக்கு, (2) நெட்டுயிர்மடக்கு என இரு வகையது.]

1. குற்றுயிரான் வந்த மடக்கு.

வரலாறு:—

கவித்தாழிசை

“அமல லகல மகல லபய

கமல பவன மவன்

வமல டமர வளக

வதன மடர மதன”

என வரும்,

(இ - ள்.) சேராதொழிவாயாக எங்கள் மார்பினை; நீங்கிப்போ இரவின்கண் அபயனே! தாமரையே யிடமாகவுடைய இலக்குமிதேவியையனைய குற்றமற்ற இவளுடைய வண்டுகளொலிக்கப்பெற்ற கூந்தலினையுடைய முகத்தை வருத்தாதொழிவாயாக காமனையொப்பவனே! (எ - று.)

(கு - ரை.) அமலல் அகலம் அகல் அல் அபய!, கமல பவன மவள் அ அமலள் தமரம் அளகம் வதனம் அடரல் மதன! எனப்பதப் பிரிவு கொள்ளவேண்டும். அமல் - சேருதல். அல் - ஒழிதல். அமலல் - அல்லீற்று எதிர்மறை வினைமுற்று. அகலம் - மார்பு. அகல் - ஏவல்வினைமுற்று. அல் - இருள்; இரவு. அபயன் - சோழன். பவனம் - இருப்பிடம். கமலபவனமவள் - இலக்குமி. அ - அனைய; உவமவுருபு. அமலள் - குற்றமற்றவள். மலம் - குற்றம். தமரம் - ஒலி. அடரல் - அல்லீற்று எதிர்மறை வினைமுற்று; இது, 'அடர' எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது. அடர்த்தல் - வருத்துதல். மதன - விளி.

இதில், எல்லாவிடத்தும் அகரக் குற்றையிரே வந்தமை காண்க.

2. நெட்டுயிரான் வந்த மடக்கு.

வரலாறு:—

இன்னிசை வெண்பா

“தாயாயா ளாராயா டாமாரு தாராயா
யாமாரா வாளுடா மாதாமா தாவாவா
யாவாகா லாருகா வாகாகா னாநாமா
மாலாரு மாநாதா வா”

என வரும்.

பதவுரை:—தாயாயாள் - தாயாயுள்ளவள், ஆராயாள்-(இவளது விசனத்தை) யறியாதவளாதலால், தா-(இவளது) வருத்தம்,மாருது-நீங்காது; ஆராய் ஆ - இதனையாராய்ந்துபாராத நினக்கு, [அறிவுணர்த்த] யாம் ஆர் ஆ - யாங்களாராக; வாளுடா - வானநாட்டையொத்த நாட்டையுடையவனே! மாது ஆ - மாதானவள்; மா தா - பெரிய வருத்தம் [உறுவள்]; வா - வருவாயாக; வாயா ஆ - [நீ வந்தால்] வாயாதவை எவை? வா காலாரு - [வரும்பொழுதும்] காலாருது [விரைவாக] வருவாயாக; கா வா - எங்களைக் காப்பாயுமாக; ஆகா காண்-இவை யாகாதன காண்; நா நாம் ஆம்-(அயலவர்) நாவால் எங்களுக்கு அச்சமுண்டாகாநின்றது; மால் ஆரு-மயக்கமும் மாருது; மா நாதா-பெருமையையுடைய தலைவனே! வா-வருவாயாக;

(கு - ரை.) தா - வருத்தம். ஆராய் - வினையாலனையும் பெயராய் வந்தது. 'வாயா ஆ' என்பது 'வாயா' என எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து கெட்டது. காலாரு - காலாருது, நடைஓயாது; எனவே, விரைவாக என்றபடி. காவா + ஆகா என்பது 'காவாகா' என நின்றது. காண் + நா = காணு. நாம் - அச்சம். நாம் ஆம்.

மால் - மயக்கம். மா - பெருமை. தாய் தலைவியை இற்செறித்த விடத்து வரைவு வேண்டித் தலைவனை விரைவில் வரும்படி தோழி கூறல்.

இதில், எல்லாவிடத்தும் ஆகார நெட்டுமிரே வந்தமையுணர்க.

[இனி, 'ஒருமெய்ம்மடக்கு' கூறப்படும்: மெய் என்பது, அதற்கேற்ற உயிர்மெய்யெழுத்தையும் உட்ப்படுத்தும். எனவே, ஒரெழுத்து விகற்பத்தான்வந்த மடக்குக்கு இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகள்.]

1. ககரவிகற்பத்தான் வந்த மடக்கு.

வரலாறு :—

சிந்தியல் வெண்பா

“காக்கைக்கா காகுகை கூகைக்கா காகாக்கை
கோக்குக்கூ காக்கைக்குக் கொக்கொக்கக்—கைக்கைக்குக்
காக்கைக்குக் கைக்கைக்கா கா” என வரும்.

(இ - ள்.) காக்கைக்கு - காக்கைக் குலங்கட்கு, ஆகா கூகை - ஆற்று கூகைக்குலம்; கூகைக்கு-கூகைக்குலங்கட்கு, ஆகா காக்கை - ஆற்று காக்கைக்குலம்; [காலவசத்தானாதலால்] கோக்கு - அரசார்க்கு, கூ - பூமியை, காக்கைக்கு - காத்தற்கும், கொக்கு ஒக்க - கொக்கிளையொத்து, கைக்கைக்கு - (பகையை) அழித்தற்கும் (காலவாய்ப்புவேண்டும்); [அக்காலவாய்ப்பு இன்றேல்] காக்கைக்கு(ம்) - இந்திரற்கும், கைக்கைக்கு ஆகா(பகை) அழித்தற்குக் கூடாது;

(கு - ரை.) காலம், பகை என்னுஞ் சொற்கள் எஞ்சி நின்றன. “பகைவெல்லுங் கூகையைக் காக்கை யிகல்வெல்லும், வேந்தார்க்கு வேண்டும் பொழுது”; “கொக்கொக்க கூட்பும் பருவத்து மற்றதன், குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து” - இக் குறள்களை ஈண்டுநினைக. கூ - பூமி: “கூநின்றளந்த குறளென்ப” என்றது திருவள்ளுவமலை (செ. 14). காக்கு - கற்பகச் சோலைக்கு, ஐக்கு - தலைவனுக்கு, என இந்திரனுக்காயிற்று. ஐக்கு என்பதன்பின் சிறப்பும்மை புணர்ந்து கெட்டது.

2. தகரவிகற்பத்தான் வந்த மடக்கு.

வரலாறு :—

இன்னிசை வெண்பா

“தத்தித்தா தூதுதி தாதுதித் தத்துதி
துத்தித் துதைதி துதைத்தா தூதுதி
தித்தித்த தித்தித்த தாதெது தித்தித்த
தெத்தாதோ தித்தித்த தாது” என வரும்.

[இ - ள்.) தத்தி - பாய்ந்து, தாது ஊதுதி-தாதுக்களையுடைய பூக்களின் மதுவை உண்ணுகின்றி; தாது ஊதி - அங்ஙனம் மதுவை உண்டு, தத்துதி - மீண்டும் வேறொரு பூவிற் பாயாநின்றி: துத்தி - அங்ஙனம் உண்டு பாய்ந்து, துதைதி - செறியா நின்றி: (மீண்டும்) துதைத்த தாது ஊதுதி - வேறொரு செறிந்த பூவின் தாதுக்களைக் கோதாநின்றி: (இப்பூக்களில்), தித்தித்த தித்தித்த தாது எது - தித்தித்து இன்பந்தரும் பூ வெது? தித்தித்த தித்தித்த தாது எத் தாதுஓ - தித்தித்து இன்பந்தரும் தாது எந்தப்பூவின் தாது? [எமக்குச் சொல்லுவாயாக;] (எ - று.)

(கு - ரை.) துத்தல் - உண்ணுதல். இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைவன் வண்டை வினாவுதல் வாயிலாகத் தலைவியின் நலம் பாராட்டியது. இச்செய்யுள் வண்டை முன்னிலைப்படுத்தியது.

[இனி, ஈரெழுத்தான் வந்த மடக்கு, மூவெழுத்தான் வருவது, நான்கெழுத்தான் வருவது, ஒற்றெழுத்தின்றி வருவது, வல்லினத்தான் வருவது, மெல்லினத்தான் வருவது, இடையினத்தான் வருவது என்பன காண்பாம்.]

ஈரெழுத்தான் வந்த மடக்கு.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மன்னுமான் மான்முன்ன மானமு மீனமா
மின்னமா நேமுன்னு மானினி—மென்மென
மின்னுமா மென்னினு மன்னமுமா மென்மனனே
மன்னுமா மானுமான் மான்” என வரும்.

(இ - ள்.) மன்னும் ஆல் மால் - உண்டாகா நின்றது மயக்கம்; முன்னம் மானமும் ஈனமாம் - முன்னுறவே மானமும் குறையாகின்றது; இன்னம் ஆனேம் - இத்தன்மையான எம்மால், முன்னும் - நினைப்பப்டும், மான் - மாது, இனி—, மென்மென - மெல்லென, மின்னும் ஆம் என்னின் நாம் - நாம் மின்னையும் ஒப்பாளென்பேமாயின், அன்னமும் ஆம் - அன்னமுமாம் எனலாய்நிற்பள்; என்மனனே மன்னும் - என்னுள்ள துள்ளே தங்குவதுன் செய்யா நிற்பள்; மா - மாமை நிறத்தையுடைய, மான் - மானை, மானுமால் - ஒத்திருப்பள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) மன்னுமால், ஆல் - அசை; மால் - மயக்கம். முன்னுதல் - நினைத்தல். மான் - உவமவாகுபெயர். மா - மாமை: ‘அம்மாவரிவை முயக்கு’ (குறள், 1107) என்றவிடத்துங் காண்க. முன்னர் இரண்டாமடியில், ‘மான்’ என வந்திருத்தலால், ஈற்றடியில் ‘மான்’ என்றது மான்போன்ற கண்ணினையுடையவள் என நோக்கினை விசேடித்தது. மானுதல் - ஒத்திருத்தல்; ஆல் - அசை. இச்செய்யுள், பாங்கற்குத் தலைமகன் இயலிடங்கூறலென்னுந் துறையினது.

இதில், மகரமும் நகரமுமாகிய ஈரெழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

முன்றெழுத்தான் வருவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மின்னுவான் முன்னு மெனினு மினிவேனின்
மன்னு வினைவே நெனைவினவா—முன்னு
வானவனை மீனவனை மானவினை வென்வேன்
மானவனை மானுமோ வான்” என வரும்.

(இ - ள்.) மின்னா - மின்னி, வான் முன்னும் எனினும் - மழையாத் தோற்றுவிக்குமாயினும், இனி - பின்பு, வேனில் - வேனிற் காலத்து, மன்னா - நிலைபெற்று, இனைவேன் எனை-வருந்துமென்னை, வினவா - ஆராயாத, முன்னுன வானவனை - எவர்க்கும் முதலாயுள்ள சேரனை, மீனவனை - பாண்டியனை, மான - மதிப்புமிக்க, வினை - வீரச் செயல்களோடுகூட, வென் வேல் - வென்ற வேலையுடையவனாகிய, மானவனை - மனுகுலக் காவலனை, மானுமோ வான் - ஒக்கவல்லதோ இத்தன்மைத்தாகிய மேகம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) மின்னா வான் முன்னுமெனினும் இனைவேனெனை வினவா மானவனை மானுமோ வான் என இயைபு காண்க. கார் காலத்து அருளொடு பொழிந்த மேகம் பின்னர் வேனிற்காலத்து நிலைமாறிப் பொழியாதிருத்தல்போல, முன்னர் என்மாட்டுத் தண்ணளிசெய்த மானவன் இதுபோது வருந்துமென்னை வினவாத தேனோ? என்று தலைவி கூறும் உட்கருத்துடையது இச்செய்யுள். வான் - மழை; ‘வான்மடிபொழுதில்’ (பெரும்பாண்: 107) காண்க. முன்னுன வானவன் - சேர சோழ பாண்டியர் என முன்னர் வைத் தெண்ணுஞ் சிறப்புடையன் என்ற குறிப்பினது. வானவன்-சேரன். மீனவன் - பாண்டியன். மானம் - மதிப்பு. மானவினையோடு வெல்லு தலாவது - வென்ற மன்னரைக் கௌரவமாக நடத்துதல். மானவன் - மனுகுலத்தில் அவதரித்த சோழன்; தத்திதாந்தம். வென்ற என்பது ‘வென்’ என ஈறு குறைந்தது.

இதில் மகரமும், நகரமும், வகரமுமாகிய முன்றெழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

நான்கெழுத்துக்களால் வருவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“யானக வென்னே யினையன வாக்கின
கானக யானை யினையானைக் —கோனவனைக்
கொன்னயன வேனக்க கோனகக் கைக்கன்னிக்
கன்னிக் கனியனைய வாய்” என வரும்.

(இ - ள்.) கானகம் யானை அனையானை கோனவனை - காட்டி யானையையொத்த நமது தலைவனை, யான் நக - எத்துணையுஞ் சிறிய யானும் பழிக்கும்படி, கன்னி - ஒரு பெண்ணினுடைய, கொல் வேல் நயனம் - கொல்லுந்தன்மையையுடைய வேலையொக்கும் கண்களும், நக்க கோகனகம் கை - மலர்ந்த தாமரைபோன்ற கைகளும், கன்னி கனி அனைய வாய் - யாவராலுந் தீண்டப்படாத கொவ்வைக் கனி போலும் வாயும், இனையன ஆக்கின - இத்தன்மையாக [வருந்தும் படி] பண்ணின: என்னே - ஈதோராச்சரியமாயிருந்தது! (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், பாங்கள் தன்மனத்தழுங்கல் துறையினது. நக்க - மலர்ந்த, கோகனகம் - தாமரை. இதில், யகரமும், னகரமும், ககரமும், வகரமுமாகிய நான்கெழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

ஒற்றெழுத்தின்று வருவது.

வரலாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“நுமது புனலி லளியி வரிவை
யமுத விதழி னிகலு—குமுத
மருவி நறவு பருக வளரு
முருவ முடைய துரை”

என வரும்.

(இ - ள்.) அளி - வண்டே! நுமது புனலில் - நீ பயிலும் பூந்தடங்களில், இ அரிவை-இம்மடந்தையுடைய, அமுதம் இதழின் இகலும் குமுதம் - அமுதம் பொழியும் அதரமொக்கும் குமுதமலர்களில், மருவி - பல்காலும் பயின்று, நறவு பருக - தேனைப் பருக, வளரும் உருவம் உடையது - பின்பும் தேனுண்டாகும்படியை யுடையது [உண்டாயின்], உரை - சொல்லுவாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், பெருநயப்புரைத்தல் துறையினது; வண்டை முன்னிலைப்படுத்தியது. இதழ் - அதரம். பெண்கள் வாய்க்குக் குமுதமலரை உவமித்தல் மரபு. ‘உண்டாயின்’ என்ற சொல் எஞ்சிநின்றது.

இதில், ஒற்றெழுத்தின்று யிருத்தல் காண்க.

வல்லினத்தான் வருவது.

வரலாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“துடித்துத் தடித்துத் துடுப்பெடுத்த கோட
ருடுத்த தொடைகடுக்கை பொற்போற்—பொடித்துத்
தொடிபடைத்த தோடுடித்த தோகைகடத் தாடக்
கடிபடைத்துக் காட்டித்துக் காடு”

என வரும்.

(இ - ள்.) தடித்து-மின்னலானது, துடித்து-நடுங்கித்தோன்ற, கோடல் - காந்தங்கள், துடுப்பு எடுத்த - [பூத்துக்] குலைகளைத் தாங்காநின்றன; கடுக்கை - கொன்றைகள், பொன்போல் தொடை தொடுத்த - பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய பூக்களை மாலையாகத் தொடுத்துத் தூக்காநின்றன; தோகை - மயில்கள், கூத்தாட - களிப்பினால் நடமாட, காடு —, கடி படைத்துக் காட்டித்து - விளக்கத்தை விளைத்துக் காட்டாநின்றது; (எனக்கோ) பொடித்து - எல்லாருக்கும் தோன்றும்படி, தொடி படைத்த தோள் துடித்த - வளையையுடைய தோளும் இடப்பக்கம் துடியாநின்றது; (எ - று.)

(கு - ரை.) எனவே, கார்காலத்தொடக்கத்து மீண்டு வருவேன் என்று காலங்குறித்துச் சென்ற தலைவன் விரைவில் வருவனென்பது குறிப்பு. தடித்து - மின்னல்: தடித் - மின்னலைக்காட்டும் வட சொல். கோடல்-காந்தள். துடுப்பு-குலைகள். கடுக்கை-கொன்றை. இது பொன்போற்பூக்குமென்பதை “முறியிணர்க் கொன்றை நன் பொன் கால” (முல்லைப்பாட்டு, 94) என்பதாலும், மாலையோல் தொங்குமென்பதை “கொன்றைகள்மேல், தூங்கு பொன்மாலையோடு உடனாய் நின்றுதூங்குகின்றேன்” (நாச்சியார்திருமொழி—9—9) என்பதாலும் உணரலாம். கடி - விளக்கம்: உரிச்சொல்; புதுமையெனினுமாம். காட்டித்து - காட்டிற்று. பொடித்தல் - தோன்றுதல்: ‘பொடித்தன உரோம்புள்ளி’ (கம்பரா. வீபிடணன்டைக், 125) என்றவிடத்தும் இப்பொருளில் வருதல் காண்க. தோள் + துடித்த = தோடுத்த. மங்கையர்க்கு இடத்தோள் துடித்தல் நற்சகுனமென்ப.

இதில், முற்றும் வல்லெழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

மெல்லினத்தான் வருவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மானமே நண்ணு மனமென் மனமென்னு
மானமான் மன்னு நனிநாணு—மீனமா
மானு மின்னின்மின்னி முன்முன்னே நண்ணினு
மானு மணிமேனி மான்” என வரும்.

(இ - ள்.) மானம் மான் மன்னு - பெரிய யானைகளையுடைய வேந்தனே! ஆனா மினல் மின்னி முன்முன்னே நண்ணினும் - நீங்காது மின்னானது விளங்கி முன்னே முன்னே தோற்றினும், மானு மணி மேனி மான் - ஒவ்வாத அழகிய உருவத்தையுடைய மானையொப்பாள், மானமே நண்ணு மனம் என் மனம் என்னும் - மானம் யாது மேவாத வுள்ளம் எனது உள்ளம் என்னும்; நனி நாணும் - மிகவும் நாணும்: ஈனமாம் - [ஆதலின், நீ இன்னும் வரையாதிருத்தல் நினக்குக்] குறைபாடாகும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், ஆற்றுத்தன்மை யாற்றக்கூறி வரைவு கடாதலாகும். மான் - யானை என்ற பொருளில், நகரச்சாரியை வந்தது. மான் - தலைவிக்கு, உவமவாகுபெயர். தலைவியின் உள்ளம் தலைவன்பால் கையிகந்து செல்லுதலால், 'மானமே நண்ணுமனம்' என்றது. நனிநாணுதல், வலிய வெளிப்போந்து தலைவனிடஞ் சேர்தற்கு.

இதில், முழுதும், மெல்லெழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

இடையினத்தான் வருவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

"யாழியல் வாய வியலள வாயவொலி
யேழிய லொல்லாவா லேழையுரை—வாழி
யுழையே வியலா வயில்விழி யையோ
விழையே லொளியா லிருள்" என வரும்.

(இ - ள்.) யாழ் இயல்வு ஆய - யாழினிடத்து இயல்பாக இயற்றப்படாநின்ற, இயல் அளவு ஆய - இசைநூல் சொல்லிய அளவையுடைய, ஒலி ஏழ் இயல் - இசையேழுங் கூடி, ஏழை உரை ஒல்லா - இப்பேதையுடைய மொழியுடனே நிகர்க்க மாட்டா; உழையேல்-மானின் விழியும், அயில் விழியை இயலா-இவள் வேல்போலும் விழியை யொக்கமாட்டா: ஒ - வியக்கத்தக்க, இழையேல்-ஆபரணங்களினது ஒளியும், ஒளியால் - இப்பேதையுடைய (நிற) ஒளியாலே, இருள் - நிறங்கெட்டு இருளாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், இயற்கைப்புணர்ச்சியுள், பொய் பாராட்டல் துறையினது. இயல்வு - இயல்பு. இயல் - நூல்: யாழியல்வாய இயல் என்றதால்-இசைநூலைக்காட்டிற்று. ஒலியேழ் - சப்தஸ்வரம். ஆல், வாழி - அசைகள். உழை - அதன் விழிக்கு, ஆகுபெயர். இழை - அதன்ஒளிக்கு ஆகுபெயர். ஒ - வியப்புக் குறிப்பது, 'முகந் திங்களோ காணீர்' (சிலப்: 7, பாடல் 11) என்ற விடத்துப் போலே. இனி, ஐ - வியப்பு எனக் கொள்ளின், ஒ - அசையாகும். இப்பேதையின் உடனிறவொளியின்முன் ஆபரணங்களினொளி இருள்போலாம் என்று இவளது வரம்பில்பேரழகு கிளந்தவாறு.

இதில், இடையெழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு - ரை.) பிறவும்-எழுத்தானவரும் பிற மடக்குவகைகளும். (96)

மடக்கு முற்றிற்று.

சித்திரகவி வருமாறு

கோழுத் திரியே கூட சதுக்கம்
மாலை மாற்றே யெழுத்து வருத்தனம்
நாக பந்தம் வினாவுத் தரமே
காதை கரப்பே கரந்துறை செய்யுள்
சக்கரஞ் சுழிகுளஞ் சருப்பதோ பத்திரம்
அக்கரச் சுதகமும் அவற்றின் பால.

என்பது, இன்னும் அவ் வெழுத்துமடக்கலங்காரத்துட் படுவன
வான சில மிறைக்கவி*யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) கோழுத்திரி, கூடசதுக்கம், மாலைமாற்று, எழுத்து
வருத்தனம், நாகபந்தம், வினாவுத்தரம், காதைகரப்பு, கரந்துறை
செய்யுள், சக்கரம், சுழிகுளம், சருப்பதோபத்திரம், அக்கரச்சுதகம்
ஆகிய பன்னிரண்டும், அவ்வெழுத்து மடக்கலங்காரத்தின்பாலவாய்
வரும்; (எ - று.)

(கு - ரை) அக்கரச்சுதகமும் என்னும் உம்மையால், நிரோட்
டம், ஒற்றுப்பெயர்த்தல், மாத்திரைச்சுருக்கம், மாத்திரை வருத்தனை,
முரசுபந்தம், திரிபாகி, திரிபங்கி, பிறிதுபடுபாட்டு முதலிய சித்திர
கவிகளெல்லாம் கொள்க. [சுண்டு, உம்மையால் கொண்ட எட்டனை
யுங்கூட்டி, மிறைக்கவி மொத்தம் இருபது எனக்கொண்டனர்
இலக்கணவிளக்க ஆசிரியர்.]

அவற்றுள்,

1-ஆவது கோழுத்திரி.

கோழுத்திரி என்பது, இரண்டிரண்டு வரியாக ஒருசெய்யுளை
யெழுதி மேலுங் கீழும் ஒன்றிடையிட்டு வாசித்தாலும் அச்செய்
யுளையாவது.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“பருவ மாகவி தோகன மாலையே

பொருவி லாவுழை மேவன கானமே

மருவு மாசைவி டாகன மாலையே

வெருவ லாயிழை பூவணி காலமே”

என வரும்.

(இ - ள்.) (1) பருவம் ஆக இது - அவர் குறித்தகாலம் இது
வாதல்வேண்டும்: கனம் மாலையே (2) ஆசை மருவும் - மேகவொ
ழுங்கானது திசைகளெல்லாம் பொருந்தும்; [அதுவுமன்றி] மாலையே
கனம் விடா - மாலைப்பொழுதின்கண் மழையை விடாது பொழியும்;

*மிறைக்கவியெனினும் சித்திரகவியெனினு மொக்கும்.

(2) பொருவிலா உழை - ஒப்பில்லாத மான்கள், கானமே மேவன - காட்டின்கண் பொருந்தாநின்றன: [ஆதலால்], (4) ஆயிழை - ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை யுடையாய்! வெருவல் - அஞ்சா தொழிவாயாக; பூ அணி காலமே - தலைவர் நம்மைப் பூவால் அலங்கரிக்குங் காலம் இது; (எ - று.)

(கு - ரை) 'ஆக' என்பதன்பின் 'வேண்டும்' என்னுஞ்சொல் வருவிக்கப்பட்டது. 'மேவின' என்பது 'மேவன' எனத் திரிந்து வந்தது. இச்செய்யுள், கார்ப்பருவங்கண்டு வருந்திய தலைமகளைத் தோழி யாற்றுவதித்தது.

பசுவானது நடந்துகொண்டே சிறுநீர்விடும்போது அந்நீர் ஒழுகிய தாரையானது இவ்வாறே மேலுங்கீழும் நெளிந்த வடிவமாயிருக்கும்; அதுபற்றியே அத்தகைய செய்யுளிதற்குக் கோழுத்திரி எனப் பெயரிடப்பட்டது. (அடுத்த பக்கம் பார்க்கவும்.)

2-ஆவது, கூடசதுக்கம் (கூடசதுர்த்தம்)

கூடசதுக்கம் என்பது, ஈற்றடி யெழுத்துக்கள் ஏனை மூன்றடியுள்ளும் கரந்துநிற்கப் பாடுவது.

வரலாறு:—

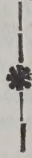
கட்டளைக் கலித்துறை

"புகைத்தகைச் சொற்படைக் கைக்கதக் கட்பிறைப் பற்கறுத்த! பகைத்திறச் சொற்கெடச் செற்றகச் சிப்பதித் துர்க்கைபொற்புத் தகைத்ததித் தித்ததுத் தத்தசொற் றத்தைப்பத் தித்திறத்தே திகைத்தசித் தத்தைத் துடைத்தபிற் பற்றுக் கெடக்கற்பதே"

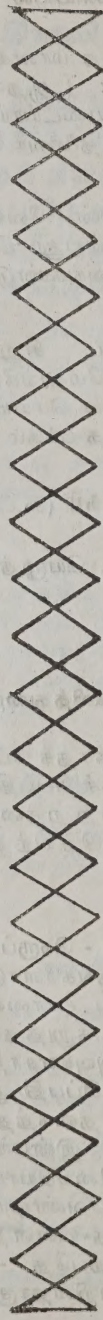
என வரும்

(இ - ள்.) புகை தகை சொல் - நெருப்பின் தன்மையையுடைய சொற்களையும், படை கை - ஆயுதங்களோடு கூடிய கைகளையும், கதம் கண் - வெகுளியோடு கூடிய பார்வையையும், பிறை பல் - பிறைபோன்ற கோரப்பற்களையும், கறுத்த பகைத் திறம் சொல் கெட - கோபித்த பகைஞராகிய அவுண்சாதியென்னும் வார்த்தையும் மாள, செற்ற - செறுத்த, கச்சிப்பதி துர்க்கை - காஞ்சீபுரத்திலுள்ள துர்க்கையாகிய, பொற்பு தகைத்த தித்தித்த துத்தத்த சொல் தத்தை - அழகு தங்கிய இன்பந்தராநின்ற யாழினிசை போன்ற சொல்லையுடைய கிளியையொப்பாளிடத்து, பத்தித் திறத்தே திகைத்த - [பக்திசெய்யவேண்டியிருப்ப அங்ஙனம்] பக்தி செய்யாது அறிவிழந்த, சித்தத்தை-உள்ளத்தை, துடைத்த பின்- நீக்கிய காலத்து, பற்று கெட கற்பதே - இருவகைப் பற்றுங் கெடுதற்கேதுவாகிய ஞானத்தை யறிவதாகும்; (எ - று.)

கோமூத்திரி

பருவமாதவிதோகனமாலையேபொருவிவாவுஷழமேவனகானமே

மருவுமாசைவிடாகனமாலையேவருவவாயிழைபூவணிகாவமே

பருவமாகவிதோகனமாலையே
பொருவிவாவுழைமேவனகானமே
மருவுமாசைவிடாகனமாலையே
வெருவலாயிழைபூவணிகாவமே.

இச்செய்யுளை, முன்னிரண்டடி, முன்னிரண்டடி கீழ்வரியாகவு மெழுதி, அவ்வரி இரண்டையும் மேலுங் கீழும் ஒரெழுத்திடைபிட்டுக் கோமூத்திரேகைவழி படிக்க, அச்செய்யுளை முடியுமாறு காண்க.

(கு - ரை.) துர்க்கையாகியதத்தை என இயையும். கச்சிப் பதித் துர்க்கை - காமாட்சியம்மை. புகை-நெருப்புக்கு இலக்கணை. கூறுத்த துர்க்கை எனக்கொண்டு, கரியநிறத்தையுடைய துர்க்கை என்றருமுளர். சொல் கெட - சொல் என்பதன்பின் சிறப்பும்மை தொக்கது. துத்தம் - ஏழுநரம்பினுள் ஒன்று: அஃது இங்கு யாமுக்கு, இலக்கணை. தத்தை - கிளி. பற்று - அகப்பற்று, புறப்பற்று. [இக்கட்டளைக்கலித்துறையில் வல்லோசை சிறந்து நின்றல் சுவைக்கற்பாலது.]

இச்செய்யுளில், முதல் மூன்றடிகளிலும் ஆராயின் ஈற்றடியெழுத்துக்கள் காணப்படும். இங்ஙனம் ஈற்றடியின் எழுத்துக்கள் மற்றையடிகளில் மறைந்துநின்றலால், இது கூடசதுக்கம் எனப்பட்டது. கூடம் - மறைவு: சதுக்கம் - சதுர்த்தம்: சதுர்த்தம் - நான்காவது. இனி, சதுக்கம் - நான்கடிக்கூட்டம் என்று கூறி, நான்கடியாய் வருஞ் செய்யுளையுணர்த்தும் எனக்கொண்டு, 'ஓரடியின் எழுத்துக்கள் மற்றையடிகளில் மறைந்துநின்றலால், கூடசதுக்கமெனப்பட்டது' என்பாருமுளர். பொருந்துமேற் கொள்க.

3-ஆவது. மாலைமாற்று.

மாலைமாற்று என்பது, ஒரு செய்யுளை ஈறுமுதலாக வாசித்தாலும் அச்செய்யுளேயாவது.

வரலாறு:—

I. குறள் வெண்பா

“நீவாத மாதவா தாமோக ராகமோ
தாவாத மாதவா நீ”

(இ - ள்.) நீவாத - நீங்காத, மா தவா - பெரிய தவத்தையுடையாய்! தா மோக ராகமோ தாவாது - மிக்க மயக்கவேட்கையோ கெடாது; (ஆதலால்) அ மாதா - அழகிய மாதினுடைய, அவா - ஆசையை, நீ - நீக்குவாயாக; (எ - று.) எனவும்

(கு - ரை.) இது, பாங்கன் கழறல். தவா - விளியேற்ற பெயர்; தா - மிக்க: உரிச்சொல். மோகம் - மயக்கம். ராகம்-வேட்கை. தாவாது - கெடாது, விட்டுப்போகாது என்றபடி. மாதினிடத்து ஆசையை நீக்கினால்தான் மோகராகம் விட்டுப்போகும் என்றபடி. அ - அழகிய: 'அவ்வளைத்தோளி' என்றவிடத்துப்போல. நீ - முன்னிலையேவல்.

II. குறள் வெண்பா

“வாயாயா நீகாவா யாதாமா தாமாதா
யாவாகா நீயாயா வா”

(இ - ள்.) வாயாயா - எங்கட்குக் கிடையாதன யாவை? நீ காவாய - நீ அருள்புரிவாயாக; யாது ஆம் - என்னும்? மாது ஆம் -

பெண்ணாகிய இவள், மா தா - மிக்க வருத்தமாவள்; நீ - நினக்கு, யா ஆகா - யாவை ஆகாதன; ஆயா - ஆயனே! வா-வருவாயாக; எனவும்

(கு - ரை.) நீ வந்து அருள்புரிந்தால் இவள் மிக்க வருத்தம் நீங்கப்பெறுவள் என்பது கருத்து. தா - வருத்தம். ஆயா என்றது, மாயோனே என்க.

III. குறள் வெண்பா

“பூவாளை நாறுநீ பூமேக லோகமே
பூநீறு நாளீவா பூ”

(இ - ள்.) பூவாளை - இயல்பாய்ப் பூப்பிலாதானைக் கலந்து, நாறு நீ - புலால் கமழும் நீ, பூமேகம் லோகம் ஏ - பூமழையும் பொன் மழையும் பொழியும் மேகமோ? பூ நீறு - பூவும் திருநீறும் புனைந்து, நாளீவா—; பூ - இவளிப்பொழுது பூப்பினளாயிருக்கின்றாள்;

எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) இது, பரத்தையிற்பிரிவி லுணர்த்தவுணரும் ஊடல் வகையினது. மேகம் - மழை. லோகம் = உலோகம்; பொன். முன்னர்ப் பூமழையென வந்ததற்கேற்பப் பொன்மழை என்றது. பூநீறு - உம்மைத்தொகை. பூப்புனைதல் புலால்நாற்றம் நீங்க. திருநீறுபுனைதல் குற்றம் நீங்க.

மாலையை எப்பக்கம் திருப்பினும் அது ஒரே தன்மைத்தா யிருத்தல்போல, இச்செய்யுட்களும் எவ்வாறு மாற்றிவாசிப்பினும் ஒரே தன்மைத்தாயிருத்தலின் மாலைமாற்று எனப்பட்டது.

[மாற்றிவாசித்தலாவது - கீழ்மேலாக வாசித்தல்; சம்பந்தர் தேவாரத்துள் “யாமாமா நீயாமாமா” எனத் தொடங்கும் திருமாலை மாற்றுச் செய்யுட்களை ஈண்டு நினைக.]

4-ஆவது, எழுத்துவருத்தனம்.

எழுத்துவருத்தனம் என்பது, ஒரெழுத்தா னொருமொழியாய்ப் பொருள் பயந்து, பின் ஒரெழுத்தேற்றப் பிறிதொரு மொழியாய்ப் பொருள் பயந்து, அவ்வாறே முறைமுறையானேற்ற ஒவ்வொரு மொழியாய்ப் பொருள் பயப்பது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“ஏந்திய வெண்படையு முன்னு ளெடுத்ததுவும்

பூந்துகிலு மாலுந்தி பூத்ததுவும்—வாய்ந்த

உலைவி லெழுத்தடைவே யோரொன்றிச் சேர்க்கத்

தலைமலைபொன் ருமரையென் றும்” என வரும்.

(இ - ள்.) திருமால் தாங்கிய கம்புவும், அவன் முன்னொடுத்த நகமும், அவனது ஆடையாகிய கநகமும், அவனுந்தி மலர்ந்த கோகநகமும், என்னப்பட்ட இவற்றில், கேடில்லாத எழுத்தி னடைவேயென்று [கொண்டு] ஒன்றின் ஓரெழுத்தாக எடுத்துச் சேர்க்கப் பின்பு அது தலையென்றும், மலையென்றும், பொன்னென் றும், தாமரையென்றும்; (எ - று.)

அவ்வாறு சேர்த்தலெங்ஙனமெனின்—கம்பு என்பதில், கம் என்கிற எழுத்தைப் பிரித்துத் தலையெனவும்,

நகம் என்பதில், ந - என்கிற எழுத்தைப்பிரித்து, முன் கம் என்பதற்கு முன்கூட்டி 'நகம்' ஆக்கி 'மலை' எனவும்,

கநகம் என்பதில், க - என்கிற எழுத்தைப்பிரித்து, முன் நகம் என்பதற்கு முன்கூட்டிக் 'கநகம்' ஆக்கிப் 'பொன்' எனவும்,

கோகநகம் என்பதில், கோ - என்கிற எழுத்தைப் பிரித்து, முன் கநகம் என்பதற்கு முன் கூட்டிக் 'கோகநகம்' ஆக்கித் 'தாமரை' எனவுங் கொள்க.

இதில், எழுத்துக்களைப் பெருக்கி மொழியாக்கிப் பொருள் கொள்ளலால், இது எழுத்துவருத்தனம் எனப்பட்டது. எழுத்து வருத்தனம் - எழுத்துப் பெருகுதல். வருத்தனம் - பெருகுதல்.

(கு - ரை.) கம்பு - சங்கு. கம் - தலை. நகம் - மலை. கநகம் - பொன். கோகநகம் - தாமரை. எடுத்த நகம் - கோவர்த்தன கிரியைக் குடையா எடுத்தது. பூந்துசில் - பீதாம்பரம்.

5-ஆவது, நாகபந்தம்.

நாகபந்தம் என்பது, இரண்டு பாம்புகள் தம்முள் இணைவன வாக உபதேசமுறைமையா நெழுதி, ஒரு நேரிசைவெண்பாவும், ஒரு இன்னிசை வெண்பாவும் எழுதி, சந்திகளினின்ற எழுத்தே மற்றையிடங்களினும் உறுப்பாய் நிற்கப் பாடுவது. மேற்சற்றுச் சந்தி நான்கினும் நான்கெழுத்தும், கீழ்ச்சற்றுச்சந்தி நான்கினும் நான்கெழுத்தும், இரண்டு பாம்புகளின் நடுச்சந்தி நான்கினும் இரண்டு பாட்டிற்கும் பொருந்த நான்கெழுத்துமாகச் சித்திரத்தி லடைப்பது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“அருளின் நிருவுருவே யம்பலத்தா யும்பர்
தெருளின் மருவாத சிர்ச்சிரே—பொருவிலா
வொன்றே யுமையா ளுடனே யுறுதிதரு
குன்றே தெருள வருள்”

(இ - ள்.) அறத்தினது அழகிய மேனியாய்! திருச்சிற்றம் பலத்திணையுடையாய்! தேவர்கள் அறிவிற்கும் எட்டாத அழகிய புகழையுடையாய்! ஒப்பில்லாத ஏகரூபத்தையுடையாய்! உமையம்மை

யோடு பொருந்திப் புருஷார்த்தங்களைத் தருகின்ற மலைபோல்வாய்! யாங்கள் தெளிய அறிவை அருள்வாயாக; (எ - று.) எனவும்.

(கு - ரை.) அறிவு என்னுஞ்சொல் வருவிக்கப்பட்டது. சிவன் ஞானமூர்த்தியாதலின், அவனிடத்து அறிவை வேண்டியபடி. சிர் - சீர் என்பது குறைந்து வந்தது. சீர் - அழகு, புகழ்.

இன்னிசை வெண்பா

“மருவி னவருளத்தே வாழ்சுடரே நஞ்சு
பெருகொளியான் றேயபெருஞ் சோதி திருநிலா
வானஞ் சுருங்க மிகுசுடரே சித்த
மயரு மளவை யொழி”

எனவும் வரும்.

(இ - ள்.) அடைந்தவருள்ளத்தே [நீங்காது] வாழ்கின்ற விளக்கமாயுள்ளாய்! நஞ்சினிடத்துண்டாகிப் பெருகிய நிறம் நிறைந்து பொருந்தின [திருமிடற்றையுடைய] பெரிய சோதியாயுள்ளாய்! அழகிய மதியையுடைய ஆகாயமானது சிறுகப் பெருகிய வொளியே திருமேனியாயுள்ளாய்! எனதுள்ளம் நினதடியை மறக்கு மெல்லையை யொழிப்பாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) இரண்டாமடியில், பெருகு ஒளி ஆன்று ஏய எனப்பிரியும்.

இது நாகவுருவத்தில் பந்திக்கப்படுவதாதலின், நாகபந்தம் எனப்பட்டது.

இன்னும் நாகபந்தங்கள் பலவுள. உதாரணமாக,

அட்டநாகபந்தத்தின் விதி.

ஒருநான்கக் கரத்தொடுநாற் பத்தொன்றாமா
றுடனாற்பத் தைந்தாமெட் டுடனைந் நான்காம்
இருளறுபன் னிரண்டுடனே பதினெட் டாகு
மிருபத்தி ரண்டுடனே நாற்பத் தேழாம்
பரவுமிரு பத்துநான் குடன்முப்பத் தொன்
பானாழப் பான்மூன்றோ டைம்பத் தொன்றும்
அருமூப்பத் தேழுடனே நாற்பத் தொன்பா
னாட்ட நாகபந்த மாஞ்செய் யுட்கே.

(இ - ள்.) நான்காமெழுத்து நாற்பத்தோரா மெழுத்தாகவும், ஆறாமெழுத்து நாற்பத்தைந்தாமெழுத்தாகவும், எட்டாமெழுத்து இருபதாமெழுத்தாகவும், பன்னிரண்டாமெழுத்துப் பதினெட்டாமெழுத்தாகவும், இருபத்திரண்டாமெழுத்து நாற்பத்தேழாமெழுத்தாகவும், இருபத்துநான்காமெழுத்து முப்பத்தொன்பதாமெழுத்தாகவும், முப்பத்து மூன்றுமெழுத்து ஐம்பத்தோராமெழுத்தாகவும், முப்பத்தேழாமெழுத்து நாற்பத்தொன்பதாமெழுத்தாகவும், வரும் படி ஒற்றுள்பட ஐம்பத்தோரெழுத்தினால் ஒருசெய்யுட் செய்து உபதேச முறைமையால் அட்டநாகபந்தம் வரைந்து அதிலடைத்துக் கொள்வது அட்டநாகபந்தத்தின் விதியாம்; (எ - று.)]

அருளின் றிருவுருவே யம்பலத்தா யும்பர்
தெருளின் மருவாத சிர்ச்சீரே—பொருவிலா
வொன்றே யுமையா ளுடனே யுறுதிதரு
குன்றே தெருள வருள்.

மருவி னவருளத்தே வாழ்சுடரே நஞ்சு
பெருகொளியான் றேயபெருஞ் சோதி திருநிலா
வானஞ் சுருங்க மிகுசுடரே சித்த
மயரு மளவை யொழி.

இவ்விரண்டு செய்யுளும், இரண்டுநாகங்களின் தலையினின்று
தொடங்கி வாலின்முனைகளின்றுதியாக இடையிடையே தத்தம் உட
லினும், பிறிது பிறிதுடலினும் மாறாடிச் சந்திகளினின்ற எழுத்தே
மற்றை யிடங்களினு முறுப்பாய் நிற்க, ஒவ்வொரு பாம்பிற்கும் மேற்
சுற்றுச் சந்தி நான்கினு நான்கெழுத்தும், கீழ்ச்சுற்றுச் சந்தி நான்
கினு நான்கெழுத்தும், இரண்டு பாம்பிற்கு நடுச்சந்தி நான்கினும்
இரண்டு பாட்டிற்கும் பொருந்த நான்கெழுத்துமாகச் சித்திரத்தி
லடைபட்டு முடியுமாறு காண்க.

— — —

6-ஆவது, வினாவுத்தரம்.

வினாவுத்தரம் என்பது, - வினாவினதொரு சொற்றொடரைப் பிரித்து, அப்பதந்தோறும் வினையதற்கு உத்தரமாகப் பதப்பொருளுரைத்துக் கடைக்கால் அவ்வினையதற்கு உத்தரமான அச்சொற்றொடர் முழுவதும் ஒருபொருளாக்கி யுரைப்பது. அப்பதம் விரிக்குங்கால், செவ்வன் விரியாது அருமை தோன்ற விரித்துக் காட்டுவது. [உத்தரம் - விடை.]

வரலாறு:—

I. இன்னிசை வெண்பா

“பூமகன்யார்? போவாணை யேவுவா னேதுரைக்கும்?
நாமம் பொருசரத்திற் கேதென்பர்? தாமழகின்
பேரென்? பிறைகுடும் பெம்மா னுவந்துறையுஞ்
சேர்வென்? திருவேகம் பம்”

(இ - ள்.) பூமகன் யார்? - திரு; போவாணை ஏவுவான் ஏது உரைக்கும்?—ஏகு; நாமம் பொருசரத்திற்கு ஏது என்பர்? - அம்பு; அழகின்பேர் என்? - அம்; இவையிறறைக்கூட்டத் திருவேகம்பம் என ஆவது கண்டு கொள்க. பிறைகுடும்பெம்மானுவந்துறையுஞ் சேர்வு என்? - திருவேகம்பம்; (எ - று.) எனவும்.

(கு - ரை.) இச் சித்திரகவி வினாவும் விடையுமாக அமைதலின், வினாவுத்தரம் எனப்பட்டது. திருவேகம்பம் கச்சிப்பதியிலுள்ளது.

II. நேரிசை வெண்பா

“நீத்தொழிந்த வாறைந் தடக்கிப்பின் னிச்சயமே
வாய்த்தமைந்த வாயில்பெண் ணானையே—கூர்த்தகு
னாளேரோ டோசை விளைநிலமிவ் வல்லாற்
கேளா யுடன்வருவ தில்”

(இ - ள்.) இதனுள், நீத்தொழிந்த ஆறு யாது?—நிலை எனவும், ஐந்தடக்கி யாது? - ஆமை எனவும், வாயில் யாது - கடை எனவும், பெண்ணானை யாது? - பிடி எனவும், வாளேறு யாது?—புண் எனவும், ஓசை யாது? - இயம் எனவும், விளை நிலம் யாது? - செய் எனவும் கூட்டி, ‘நிலையாமை கடைப்பிடி, புண்ணியஞ்செய்’ எனக் கண்டு கொள்க. இவ்விரண்டு உண்மைகளும் நட்பாயிருந்து உறுதியுடையக்குமேயன்றி, ஏனையதொன்றும் நட்பினதாய் உடன்வருவதில் லென்க; (எ - று.) எனவும்,

(கு - ரை.) இச் சித்திரகவியும் வினாவும், விடையுமாகப் பொருள் அமைதலின் வினாவுத்தரம் ஆகும். ஐந்தடக்கி - ஆமை: 'ஆமைபோல் ஐந்தடக்கலாற்றின்' என்றார் வள்ளுவரும்.

III. நேரிசை வெண்பா

“நல்வினை நாற்கால் விலங்கு நவைசேரும்

கொல்வினை யஞ்சி குயக்கல—மெல்ல

வுறுதியு மல்லவு நாட்பேர் மரப்பே

ரிறுதியி லின்ப நெறி”

(இ - ள்.) இதனுள், நல்வினையையுடைய நாற்கால் விலங்கு யாது? - முயல் எனவும், நவைசேருங் கொல்வினையஞ்சி யாது? - ஆமை எனவும், குயக்கலம் யாது? - அகல் எனவும், மெல்ல உறுதியையும் உறுதியல்லனவற்றையும் சொல்லும் நாட்பெயர் யாது? - சோதி எனவும், மரப்பெயர் யாது? - தேறு எனவும், கூட்டி, 'முயலாமை யகல், சோதி தேறு' எனக் கண்டுகொள்க. இவ் விரண்டு உண்மைகளுமே இறுதியிலின்ப நெறியாகும்; (எ - று.)

எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) இச் சித்திரகவியும் வினாவும் விடையுமாகப் பொருள் அமைதலின் வினாவுத்தரம் ஆகும். முயல் யாதொரு தீங்குஞ் செய்யவியலாத அச்சமிகு பிராணியாதலின், அதனை 'நல்வினை நாற்கால் விலங்கு' என்றது. ஆமை ஐந்தடக்கி யாதொரு தீங்கும் நினையாததாகலின் அதனைக் 'கொல்வினை யஞ்சி' என்றது. நவை - குற்றம். சோதி - சுவாதி நட்சத்திரம். நாட்பெயர் - நட்சத்திரத்தின்பெயர். 'சோதி' என்ற சொல், எவல் வினையில், 'சோதித் துப்பார்' என்ற பொருள் பயத்தலின், அதனை 'உறுதியிது உறுதியல்லதிது என்று சொல்லும் நாட்பெயர்' என்றது. தேறு என்பது தேற்று: இது ஒருமரம்: “மடிந்த தேறு பொடிந்தவேல்” என்றது கலிங்கத்துப்பரணி. முயலாமை யகல் - முயல்வது கைவிடேல். சோதி தேறு - சோதிஸ்வரூபமான கடவுளைத் தெளிவாக நம்பு. இவ்விரண்டு உண்மைகளும் அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடெய்து தற்குரிய நெறியாகும் என்றபடி.

7-ஆவது, காதை கரப்பு.

காதைகரப்பு என்பது, ஒருசெய்யுள் முடியவெழுதி அதனீற்று மொழிக்கு முதலெழுத்துத் தொடங்கி, ஒரோர் எழுத்து இடையிட்டு வாசிக்கப் பிறிதொரு செய்யுட்போதுவது,

வரலாறு:—

இன்னிசை வெண்பா

“தாயேயா நோவவா வீரு வெமதுநீ
பின்னை வெருவா வருவதொ ரத்தப
வெம்புகல் வேறிருத்தி வைத்திசினிச் சைகவர்
தாவா வருங்கலநீ யே” என வரும்.

(இ - ள்.) தாயே - தாயாயுள்ளாய்! யாம் நோவு அவா ஈரு - யாங்கள் வருந்தும் அவாவினை நீக்கு: எமது நீ - எமக்குச் சார்வாயுள்ள நீ, பின்னை - பின்பு, வெருவா வருவது ஓர்-[அழித்தற் கடவுளாய காலனாகி] அச்சமாக வருவதனை ஆராய்ந்து பார்; அது தப - அந்த யமபயம் கெடும்படி, எம் புகல் வேறு இருத்தி வைத்திசின் - எமக்குப் புகலாயுள்ளவிடம் [நின்னையன்றிக் கூடுமேல்] வேறுகச் சமைத்து வைப்பாய்: இச்சை கவர் - [எங்கள்] ஆசைப் பாடு கைக்கொள்வாயாக; தாவா அருங் கலம் நீயே - [எங்கட்குக்] கேடிலாத அரிய ஆபரணமாயுள்ளவன் நீயே யாவாய்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள் கடவுளைநோக்கி வேண்டுவது; நோவு அவா - வருந்துதற்குக் காரணமான அவா; “அவா வென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமென் ஞான்றும், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து” என்றது குறள். ஈரு - நீக்கு: முன்னிலை வியங்கோள்வினைமுற்று. ஈர்தல் - அறுத்தல், நீக்குதல். ஓர் - ஓர் என்பதன் குறுக்கல்; தபுதல் - கெடுதல். கடவுளே பின்னர் அழித்தற்கடவுளாகிய காலனாகி அச்சம் விளைத்தலால், அந்த யமபயம் கெடும்படி நீயே புகலாக வேண்டும் என்றபடி. பின்னை, புகலாகும் இடம் வேறுகச் சமைத்து வைப்பாய் என்றது என்னையெனில், ‘நின்னையன்றி வேறுகப் புகலிடமுமுண்டோ, இல்லையன்றே’ என்று வற்புறுத்துதற்கு. இச்சை - ஆசை, பக்தி.

இந்த “தாயேயா” என்று தொடங்கிய இன்னிசை வெண்பாச் செய்யுளினுட் போந்த பிறிதொரு செய்யுள் பின் வருவது.

[கவனிப்பு:—ஈற்றிலிருந்து ஒரோர் எழுத்து இடையிட்டு வாசித்தலாற் பிறந்தது].

வரலாறு:—

வஞ்சித்துறை

“கருவார் கச்சித்

திருவே கம்பத்

தொருவா வென்னீ

மருவா நோயே”

என்பதாம்.

(இ - ள்.) மனமே! நீ கச்சித்திருவேகம்பத்துறையும் ஒப்பில்லாதவனே என்று சொல்லக் கருவார் நோய் மருவா; (எ - று.)

(கு - ரை.) கருவார் நோய் - பிறவித்துன்பம்.

கவனிப்பு:—இன்னிசை வெண்பாவில் வந்துள்ள 'வருங்கல நீயே' என்பதில் ஈற்றுமொழி 'நீயே' என்பது: அந்த ஈற்று மொழிக்கு முதலெழுத்து 'ல' ஆகும். லகரம் மொழிக்கு முதலாகா மையின் அதனை நீக்கிக் ககரமுதலாகக் கொள்க. கொள்ளவே, பிறந்தது வஞ்சித்துறைச்செய்யுள். இதில் வேறொரு செய்யுளின் சொல் முறையே மறைந்து நின்றலால், இது காதைகர்ப்பு எனப் பட்டது; காதை - சொல், கர்ப்பு - மறைவு.

8-ஆவது, கரந்துறை செய்யுள்.

கரந்துறை செய்யுள் என்பது, ஒருசெய்யுள் பிறிதொரு செய் யுட்சொற் புகாது எழுத்துப் பொறுக்கிக் கொள்ளலாம்படி பாடுவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“அகலல்குற் றேரே யதர மமுதம்
பகர்தற் கரிதிடையும் பார்க்கின்—முகமதிய
முத்தென்ன லாமுறுவன் மா தர் முழுநீல
மைத்தடங்கண் வெவ்வேறு வான்”

(இ - ள்.) நண்ப! நான் கண்ட மாதருடைய உருவத்தன்மை கேட்பாயாக: அகன்ற அல்குலானது தேரினது தட்டாயும், அதர மானது அமுதமாயும், இடையானது விசாரித்துச் சொல்லுதற்கு அரிதாயும், முகமானது மதியமாயும், முறுவலானது முத்தமாயும், மைத்தடங் கண்ணானது நீலப்பூவாயும் வேறுபட வைத்த வாளாயும் இருக்கும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், தலைமகன் தான் கண்ட மகளின் இயல் இது என்று பாங்கற்குக் கூறியது. இயலிடங்கூறல் என்னுந் துறையில் இயல் கூறியதிது.

இதனுட் போந்த செய்யுள்:—

கவனிப்பு:—[எழுத்துப் பொறுக்கியதால் பிறந்தது.]

வரலாறு:—

குறள் வெண்பா

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”

என்பதாம்.

இங்ஙனம், இதில் [மேலை நேரிசைவெண்பாவில்] ஒரு செய்யுள் [இந்தக் குறள் வெண்பா] மறைந்து கிடத்தலான் இது, கரந்துறை செய்யுள் ஆயிற்று.

9-ஆவது, சக்கரம்.

சக்கரம் என்பது, சக்கரபந்தம்: [சக்கரபந்தமாவது - தேரின துருள் போல் சக்கரம் வரைந்து அதனுள் நடு, ஆர், குறடு, சூட்டு இவைகளில் எழுத்துக்களைப் பந்திப்பது. சக்கரம் - தேரினதுருள்: ஆர் - அதனதகத்துச் செறிக்கப்பட்ட கதீர் அல்லது ஆரக்கால்: குறடு - ஆர்க்கால்களுக் கடியிலுள்ள குடத்தின் வளைவானபாகம். சூட்டு - வட்டை.] இது, நான்காரைச் சக்கரம், ஆறாரைச் சக்கரம், எட்டாரைச் சக்கரம் என மூன்று வகைப்படும். [நான்காரைச் சக்கரமாவது - நான்கு ஆர்க்கால்களையுடைய சக்கரம்.] அவற்றுள்,

நான்காரைச் சக்கரம்.

வரலாறு:—

வஞ்சி விருத்தம்

“மேரு சாபமு மேவுமே
மேவு மேயுண் வாலமே
மேல வாமவ னாயமே
மேய னாடி சாருமே”

என வரும்.

(இ - ள்.) மேலவாம் அவன் - உயர்ந்த உருவத்தையுடைய வனுயிருக்கும் சிவபிரானின், ஆயம்எ - விளையாடுதற்கினமாயுள்ள பூதங்கள், மேரு சாபமும் மேவுமே - மேருவை வில்லாகக் கொள்ளு வனவாயும், மேவுமே உணவு ஆலமே - நஞ்சை யுணவாக விரும்பு வனவாயும் இருக்கும்; மே அனன் அடி - பொருந்திய அத்தன்மை யானடிகளை, சாருமே - பொருந்துவீராக; (எ - று.)

இது நான்காராய், நடுவே ‘மே’ என்னுமெழுத்து நின்று, ஆர் மேல் ஒவ்வொருமூத்து நின்று, சூட்டின்மேற் பன்னிரண்டெழுத்து நின்று முற்றுப்பெற்றது. (முன் பக்கம் பார்க்கவும்.)

இதுவும், ஒருவகை நான்காரைச் சக்கரம்.

வரலாறு:—

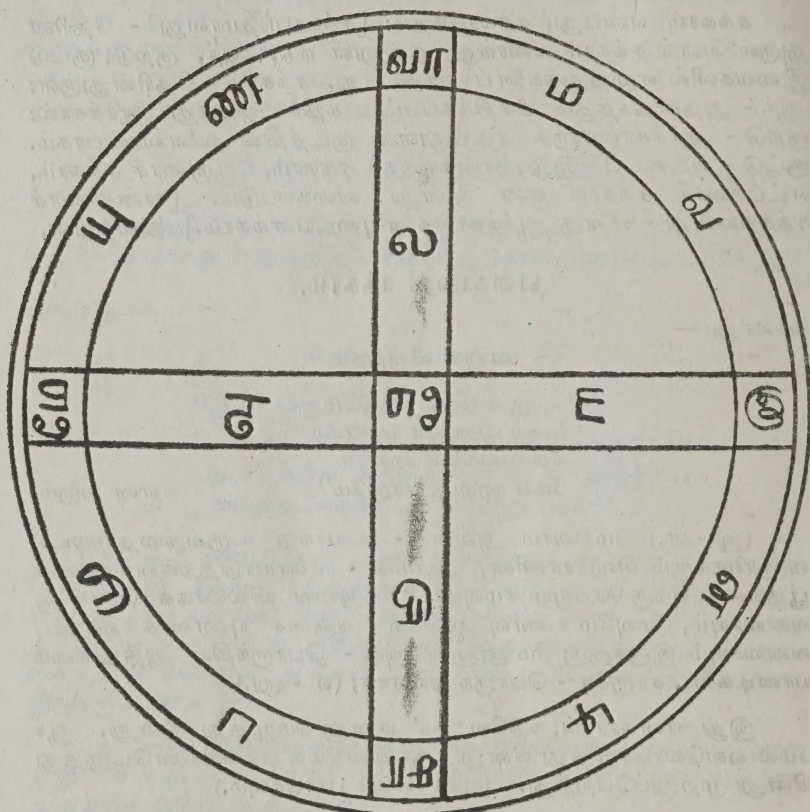
இன்னிசை வெண்பா

“மாதவா போதி வரதா வருளமலர
பாதமே யோத சுரரைநீ தீதகல
மாயா நெறியளிப்பா யின்றன் பகலாச்சீர்த்
தாயே யலகில்லா டாம்”

என வரும்.

(இ - ள்.) போதிவரதா-புத்ததேவா! அமலா-குற்றமில்லாதாய்! பாதமே ஓது அசுரரை - உன்னுடைய பாதத்தை வழத்துகின்ற அசுரருக்கும், நீ -, தீது அகல - பாவங்கெட, மாயா நெறி அளிப் பாய் - வீடு அளிப்பாய்: அன்பு அகலா சீர் தாயே - அன்பு நீங்காத

நான்காரைச் சக்கரம்

மேரு சாபமு மேவுமே

மேவு மேயுண வாலமே

மேல வாமவ னாயமே

மேய னானடி சாருமே.

இச்செய்யுள், 'மே' என்னும் எழுத்து நடுவே நின்று ஆர் மேல் ஒவ்வோரெழுத்து நின்று சூட்டின்மேற் பன்னிரண்டு எழுத்து நின்று, நடுவுநின்று கோரின் வழியிறங்கி யிடஞ் சென்று, அடுத்த ஆரின்வழி நடுவடைந்து முதலடிமுற்றி, மீண்டும் நடுவுநின்று அவ்வாரின் வழிதிரும்பி யிடஞ்சென்று, அடுத்த ஆரின்வழி நடுவடைந்து இரண்டாமடி முற்றி, அவ்வாறே மூன்றாமடி நான்காமடிகளும் வலஞ் சென்று முடியுமாறு காண்க.

இதுவும் ஒருவகை நான்காரைச் சக்கரம்

மாதவா போதி வரதா வருளமலா
பாதமே யோத சுரரைநீ தீதகல
மாயா நெறியளிப்பா யின்றன் பகலாச்சீர்த்
தாயே யலகில்லா டாம்.

இச்செய்யுள், நான்காராய், நடுவே ரகரநின்று ஆர் ஒன்றுக்கு நந்நான்கெழுத்தாய்க் குறட்டின்மேல் 'வசுதாரை' என்னும் பெயர் நின்று, குட்டின்மேல் இருபத்தெட்டெழுத்து நின்று, இடக்குறுக் காரின் முனைதொடங்கி அதனெதிராரின் முனையிறுதி சென்று முதலடி முற்றி. அடுத்த வலக்கீழாரின்முனை தொடங்கி அதனெதிராரின் முனையிறுதிசென்று இரண்டாமடி முற்றி, முதல் தொடங்கிய ஆரின் முதலெழுத்திலிருந்து வட்டைவழி வலஞ்சுற்றி மூன்றாவது நான்கா வது அடிகள் முடிதல் காண்க.

சிறப்புடைய தாய் போல்வாய்! அலகு இல் ஆடு ஆம் மா தவா - எல்லையில்லாத மிக்க வலிதாகிய பெரிய தவத்தையுடையாய்! இன்று அருள் - இன்று அருள்வாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், புத்த தேவனைப்பற்றியது. ஈற்றடியிலுள்ள 'ஆடாம்' என்பது முதலடியிலுள்ள 'மா தவா' என்பதனோடும், மூன்றாமடியிலுள்ள 'இன்று' என்பது முதலடியிலுள்ள 'அருள்' என்பதனோடும் கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஆடு - வலி. அகரரை என்பதன்பின் உம்மைதொக்கது. மாயாநெறி - வீடு.

இதுவும், நான்காராய், நடுவே ரகரநின்று, குறட்டின் மேல் 'வசுதாரை' என்னும் பெயர்நின்று, ஆர்மேல் 'நந்நான் கெழுத்து' நின்று, சூட்டின்மேல் இருபத்தெட்டெழுத்து நின்று முற்றுப் பெற்றது.

ஆரூரர் சக்கரம்.

வரலாறு:—

கட்டளைக் கலித்துறை

“தண்மலர் வில்லிதன் போரன தஞ்ச நமக்களித்த கண்மலர்க் காவிக் கெதிர்வன வன்று கரமளந்த பண்மலர் யாழ்ப்பயில் வாரன்பு சூழ்பதி நாகைமிக்க தண்மைய கத்துப் பதுமத்த மாதர்த் தடங்கண்களே”

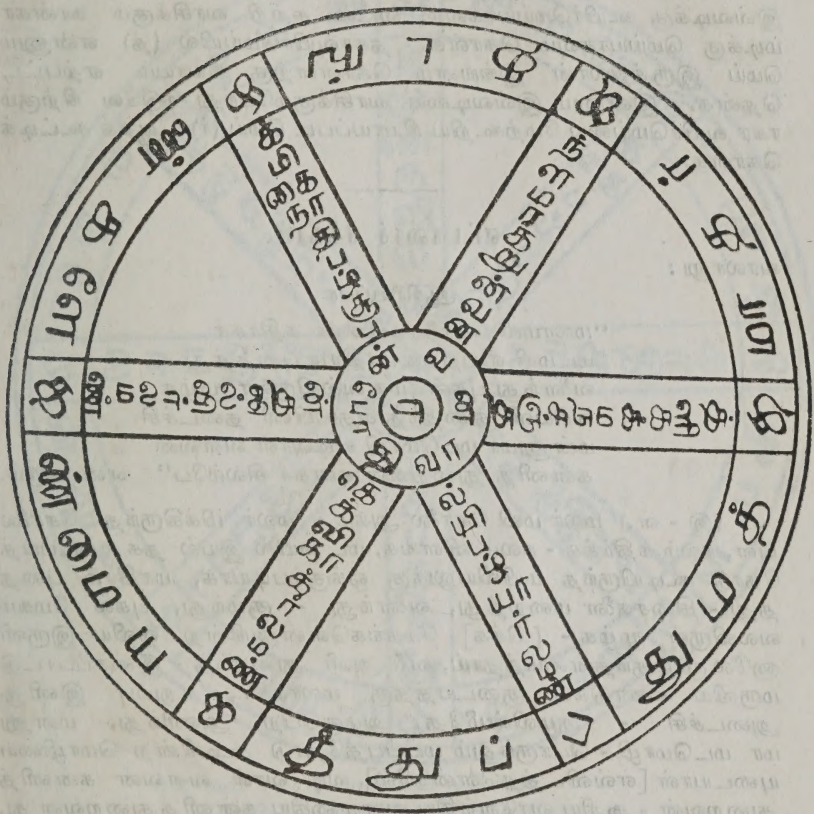
என வரும்.

(இ - ள்.) கரம் அளந்த பண் மலர் யாழ் பயில்வார்-கைகளா தைவந்த விரிந்த பண்ணையுடைய யாழ்வல்லோர், அன்பு சூழ் பதி நாகை - அன்பு மேவிய நாகபட்டினத்தில், தண் மலர் வில்லிதன் - காமனுடைய, போர் அன-போரில், தஞ்சம் நமக்கு அளித்த-அபயம் நமக்குக்கொடுத்த, கண் மலர் காவிக்கு எதிர்வன அன்று - கண்ணாகிய நீலப்பூவுக்கு ஒப்பாவனவல்ல [யாவையெனில்,] மிக்க தண்மை அகத்து பதுமத்த மாதர் தட கண்களே - மிகக் குளிர்ச்சியையுடைய தாமரைமலரில் உறைவோட்கொத்த பெண்களின் அகன்ற கண்கள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், தலைமகன் தலைமகளுள்பாட்டுக்கு குறிப்பினை அவள் நோக்கினான் அறிந்தது கூறுவது. போர் அன-அன், அ - சாரியைகள். இனி, 'ஆன' என்பது குறைந்துவந்தது என்னவுமாம்; அஞ்ஞான்று, 'ஆன தஞ்சம் - ஏற்ற அபயம் எனப் பொருள்படும்.

இது ஆரூராய், நடுவே ரகரநின்று ஆர்மேல் ஒன்பதொன்ப தெழுத்தாய், குறட்டின்மேற் 'போதிவானவன்' என்னும் பெயர் நின்று சூட்டின்மேல் இருபத்துநான்கெழுத்து நின்று முற்றுப் பெற்றது.

ஆரூரைச் சக்கரம்

தண்மலர் வில்லி தன் போரன் தஞ்ச நமக்களித்த
கண்மலர்க் காவிக் கெதிர்வன வன்று கரமளந்த
பண்மலர் யாழ்பயில் வாரன்பு சூழ்பதி நாகைமிக்க
தண்மை யகத்துப் பதுமத்த மாதர்த் தடங்கண்களே.

இச்செய்யுள், ஆரூராய் நடுவே ரகர நின்று ஆர் ஒன்றுக்கு ஒன்பதொன்ப தெழுத்தாய்க் குறட்டின்மேல் 'போதிவான்வன்' என்னும் பெயர் நின்று சூட்டின்மேல் இருபத்து நான்கெழுத்து நின்று இடக்குறுக்காரின் முனை தொடங்கி அதனெதிராரின் முனையிறுதி சென்று முதலடி முற்றி, அடுத்த வலக்கீழாரின் முனைநின்று அதனெதிராரின் முனை யிறுதிசென் றிரண்டாமடி முற்றி, அடுத்த வலக்கீழாரின் முனைநின்று எதிர்த்த மேலாரின் முனையிறுதி சென்று மூன்றாமடி முற்றி, அதற்கடுத்த வலக்கீழாரின் முனைநின்று வட்டை வழி வலஞ்சுற்றி நான்காமடி முடிதல் காண்க.

‘கண்மலர்’ என்ற அடி முடிவில் வட்டையில் நிற்கும் தகரத்தை இவ்வடிக்கு உயிர்மெய்யாகவும், வட்டைசுற்றி வாசிக்கும் நான்கா மடிக்கு மெய்யாகவும் கொள்க. தகரவுயிர்மெய்யில் (த்) என்னும் மெய் இருத்தலான் இங்ஙனம் கொள்ளற்கு நியாயம் ஏற்பட்ட தென்க. இன்னும் இவ்வடியை வாசிக்கும்போது நடுவே நிற்கும் ரகர வுயிர்மெய்யை மேற்கூறிய நியாயப்படி மெய் (ர்) ஆகக் கூட்டிக் கொள்க.

எட்டாரைச் சக்கரம்.

வரலாறு :

ஆசிரியப்பா

“மலர்மலி சோலை யகநலங் கதிர்க்க
மடமயி லியற்றக மாதிரம் புதைத்து
வளைந்து புகன்மேக வல்லிருண் மூழ்க
வரியளி துதைந்த கதுப்பினி தடைச்சி
மன்னுமா மடமொழி வடிவாள் வளவன்
கன்னித் துறைவன் கனகச் சிலம்பே” என வரும்.

(இ - ள்.) மலர் மலி சோலை அகம் - மலர் மிக்கிருந்த சோலை யுள், நலம் கதிர்க்க - நலம் விளங்க, மட மயில் இயல் தக - மடப்பத் தோடு கூடியிருந்த மயிலியலுக்கு ஒக்கும்படியாக, மாதிரம் புதை த்து - திசைகளை மறைத்து, வளைந்து - சூழ்ந்து, புகல் மேகம் வல்லிருள் மூழ்க - [மிக்க] மேகங்களென்னுநின்ற வலிய இருளி னாலே முழுகுந்தன்மைத்தாய், வரி அளி துதைந்த - இசைப்பாட்டு மருவிய வண்டுகள் குடையத்தகு மலர்களை, கதுப்பு இனிது அடைச்சி - குழலின்மீதே அழகுபெற அணிந்து, மன்னு மா மடமொழி - பொருந்தும் மடப்பத்தோடு கூடிகின்ற மொழியை யுடையாள் [எவ்விடத்தளென்னில்], வடி வாள் வளவன் கன்னித் துறைவன் - கூரிய வாளேந்திய வளவனாகிய கன்னித்துறைவனது, கனகச்சிலம்பு - பொன்மலையின்கண்; (எ - று.)

(கு - ரை.) கனகமலையின்கண் திசைகளை மறைத்து மேகஞ் சூழ்ந்து மலர்மலிந்த சோலைக்கு நலமுண்டாகத் தன் குழலை யலங் கரித்து மயிலியலொப்ப அழகுபெற்ற மடப்பத்தோடு கூடிய மொழியாள் நிற்பள் என்றபடி. இது, பாங்கற்கூட்டத்து இய லிடங்கூறல் துறையினது எனலாம். கனகமலை - பொன்மலை, இமயமலை. கன்னித் துறைவன், குமரித்துறைவன், இமயமுதல் குமரிவரையாண்டவன் வளவன் என்ற கருத்தினது. அதற்கேற்ப வளவன் வென்றிச் சிறப்புத்தெரிக்க, ‘அவனை’ வடிவாள் வளவன்’ என்றது. வளவன் - சோழன்.

இது, எட்டாராய், ஆர்மேல் அவ்வாறெழுத்தாய், நடுவே ககரநின்று குறட்டின்மேல் ‘அறமேதநமாவது’ என்னுஞ் சொன் னின்று சூட்டின்மேல் முப்பத்திரண்டெழுத்து நின்று முற்றுப் பெற்றது.

மலர்மலி சோலை யகநலங் கதிர்க்க
மடமயி லியற்றக மாதிரம் புதைத்து
வளைந்து புகன்மேக வல்லிருண் மூழ்க
வரியளி துதைந்த கதுப்பினி தடைச்சி
மன்னுமா மடமொழி வடிவாள் வளவன்
கன்னித் துறைவன் கனகச் சிலம்பே.

இச்செய்யுள், எட்டாராய், ஆர் ஒன்றுக்கு அவ்வாறெழுத்தாய் நடுவே ககர நின்று குறட்டின்மேல் 'அறமே தநமாவது' என்னுஞ் சொல் நின்று சூட்டின்மேல் முப்பத்திரண்டு எழுத்து நின்று இடக் குறுக்காரின் முனைநின்று தொடங்கி அதனெதிர் முனையி னிறுதி சென்று முதலடிமுற்றி, முதல் தொடக்கத்துக்கு வலக்கீழாரின் முதற்றொடங்கி எதிரேறி இரண்டாமடி முற்றி, அதற்கடுத்தது அவ் வாறே ஏறி மூன்றாமடி முற்றி, அதற்கடுத்தது அவ்விதமே ஏறி நான்காமடி முற்றி, முதல் தொடங்கிய ஆரின் முதலெழுத்திலிருந்து வட்டைமேல் வலஞ்சுற்றி ஐந்தாவது ஆராவது அடிகள் முடிந்தமை காண்க.

10-ஆவது, சுழிகுளம்.

சுழிகுளம் என்பது, ஒரு செய்யுளை எவ்வெட்டெழுத்தாய் நான்கு வரியாக எழுதி, மேனின்று கீழிழிந்தும், கீழ்நின்று மேலேறியும், புறநின்று வந்து உள்முடிய உச்சரித்தாலும், அவ்வரி நான்குமேயாகி அச்செய்யுளாயே முற்றுப்பெறுவது.

வரலாறு :—

வஞ்சித்துறை

“கவிமுதி யார்பாவே
விலையரு மாநற்பா
முயல்வ துறுநர்
திருவ ழிந்துமாயா”

என வரும்.

(இ - ள்.) கவிகளால் முதிர்ந்தார் செய்யுங் கவியே விலையிடு தற்கரிய கவி: இடைவிடாது முயல்வாரின் செல்வம் அழிந்து கெடாது; (எ - று.)

(கு - ரை.) உறுந்திரு - ஆரும்வேற்றுமைத்தொகை.

இதுவுமது.

வரலாறு:—

வஞ்சி விருத்தம்

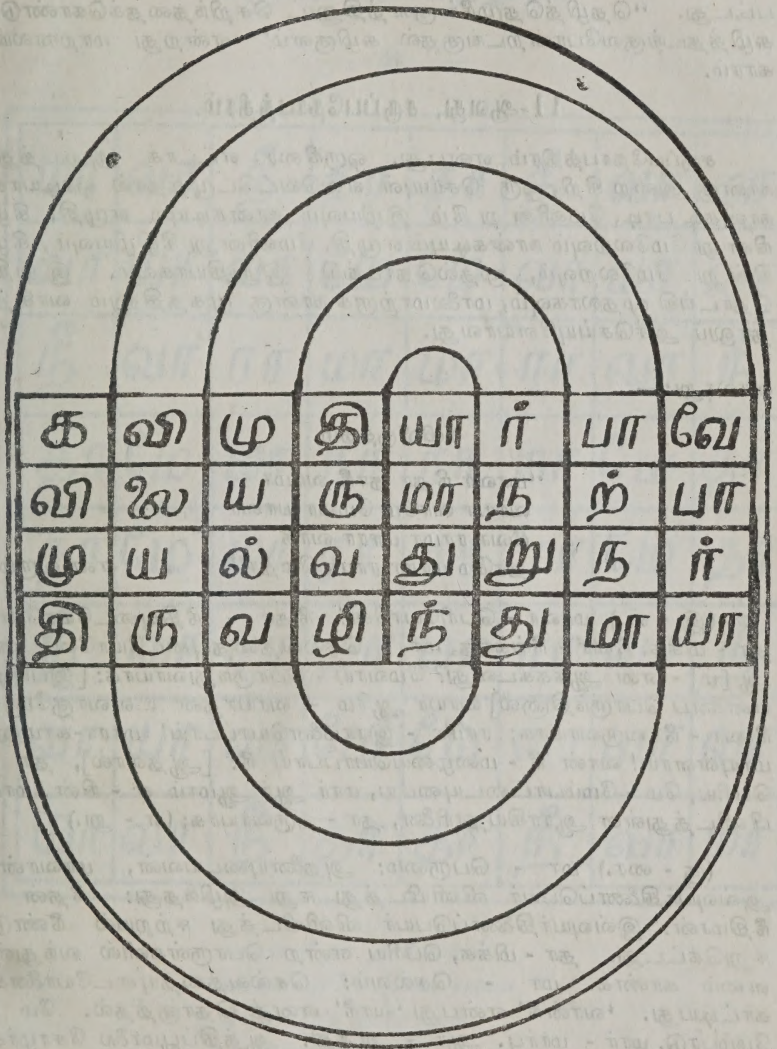
“மதந விராகா வாமா
தநத சகாவே நீவா
நதத நதாதா வேகா
விசந விரோதா காரா”

என வரும்.

(இ - ள்.) மதனா! ஆசையில்லாதவனே! ஒளியையுடையவனே! குபேரனுக்குத் தோழனுள்ளவனே! மேகத்தினும் அதனமான வள்ளலே! [பாம்பாகிய ஆபரணங்களால்] விரோதமான தோற்றத்தையுடையவனே! நீ [எங்களை] விசனங்களினின்றும் காப்பாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுளில் வடசொற்கள் பயின்றுவந்துள்ளன. மதன்-அழகு. ராகம் - ஆசை. வாமம்-ஒளி. தநதன்-குபேரன். சகா-தோழன். குபேரனுக்குத் தோழன் சிவபிரான். வானத்து + அதன் = வானத்ததந: இது வானத்தந எனக் குறைந்தது. அதனம் - மிகுதி. தாதா - வள்ளல். தாதாவே - விளி. விசநம் கா என முடிக்க. விசனம் என்பதன்பின் நீக்கப்பொருண்மையின்கண் வந்த ஐந்தனுருபு தொக்கது. ஆரவாரித்தெழாநின்ற குளத்தினுட் புனலானது தனதிடத்தடைந்தது யாதொன்ற தனைக் கைக்கொண்டு சுற்றி உள்ளேயடங்குவதுபோலச் சுற்றிப் பாவினகத்துப் பொருளைக்கொண்டடங்குதலின் சுழிகுளம் எனப்

சுழி கு ள ம்

க	வி	மு	தி	யா	ர்	பா	வே
வி	லை	ய	ரு	மா	ந	ற்	பா
மு	ய	ல்	வ	து	று	ந	ர்
தி	ரு	வ	ழி	ந்	து	மா	யா

கனிமுதி யார்பாவே
 விலையரு மாநற்பா
 முயல்வ துறுநர்
 திருவ ழிந்துமாயா.

இச்செய்யுள், செவ்வே யெழுதிய நாலடி நான்கு வரியுள், முதலடி முதலெழுத்தினின்றும் சுழிரேகை வழியே மேனின்று கிழிழந்தும், கிழின்று மேலேறியும், புறநின்றவந் துண்முடிய வலஞ்சுற்றிப் படிக்க நாலடியு முடியுமாறு காண்க,

பட்டது. “தெழித்தெழுநீர் குளத்தினுட் செறிந்ததைக்கொண்டு, சுழித்தடங்குவபோன்றடங்குதல் சுழிகுளம்” என்றது மாறனலங்காரம்.

11-ஆவது, சருப்பதோபத்திரம்.

சருப்பதோபத்திரம் என்பது, ஒருநிரை எட்டாக அறுபத்து நான்கு அறைகீறி, ஒரு செய்யுள் எவ்வெட்டெழுத்தால் ஓரடியாக நான்கடி பாடி, மேனின்று கீழ் இழியவும் நான்கடியும் எழுதி, கீழ் நின்று மேலேறவும் நான்கடியும் எழுதி, மேனின்று கீழிழியவும், கீழ் நின்று மேலேறவும், முதல்தொடங்கி இறுதியாகவும், இறுதி தொடங்கி முதலாகவும், மாலைமாற்றாக நான்கு முகத்தினும் வாசித்தாலும் அச்செய்யுளேயாவது.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“மாவா நீதா தானீ வாமா
வாயா வாமே மேவா யாவா
நீவா ராமா மாரா வானீ
தாமே மாரா ராமா மேதா”

என வரும்.

(இ - ள்.) மாவா - பெரியோனே! நீதா - நீதியுடையோனே! தா - மிக்க, நீவா - நீங்காத, மா - செல்வத்தையுடையோனே! யா ஆ [ம்] - என் ஆகக்கடவது? மேவாய் - பொருந்துவாயாக: [இப்படி என்னைப் பொருந்தினால்] வாயா ஆமே - வாயாதன உளவாகுமோ? நீவா - நீ வருவாயாக; ராமா - இராமனையொப்பாய்! மாரா-காமனு மாயுள்ளாய்! வான் நீ - மழையையொப்பாய் நீ: [ஆதலால்], தா - பெரிய, மே - மேம்பாட்டையுடைய, மார் ஆர் ஆமாம் ஏ - நின் மார் பிவிடத்துள்ள ஆராகியதாரினை, தா - தருவாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) மா - பெருமை: அதனையுடையவன், மாவான்: அவ்வுயர்திணைப்பெயர் விளியிடத்து ஈறு அழிந்தது: நீதன் - நீதிமான்: இவ்வுயர்திணைப்பெயர் விளியிடத்து ஈற்றயல் நீண்டு ஈறுகெட்டது. தா - மிக்க, பெரிய என்ற பொருள்களில் வந்துள்ளமை காண்க. மா - செல்வம்: செல்வத்தையுடையோனைக் காட்டியது. ‘வான்நீ’ என்பது ‘வானீ’ எனத் தொகுத்தல். மே - மேம்பாடு. மார் - மார்பு. ஆர் - ஆத்தி. ஆத்திப்பூமாலை சோழர்க்குரித்து. எனவே, இச்செய்யுள் சோழமன்னனிடத்துக் காதல் கொண்டாரொருத்தியின் கூற்றாகும்.

அரசர் மாளிகைகளிலுள்ளதோர் கட்டிடத்திற்குச் சருப்பதோபத்திரம் என்று பெயர்; அந்தக் கட்டிடம் நாற்புறமும் வாயிலுள்ள தாய், நினைத்த பக்கத்தில் மேலேறவும், கீழிறங்கவும் கூடியதாயிருக்கும். இச்சித்திரங்களையும் அதேபோன்றிருத்தலால் அப்பெயர் பெற்றதென்க.

சருப்பதோபத்திரம்

மா	வா	நீ	தா	தா	நீ	வா	மா
வா	யா	வா	மே	மே	வா	யா	வா
நீ	வா	ரா	மா	மா	ரா	வா	நீ
தா	மே	மா	ரா	ரா	மா	மே	தா
தா	மே	மா	ரா	ரா	மா	மே	தா
நீ	வா	ரா	மா	மா	ரா	வா	நீ
வா	யா	வா	மே	மே	வா	யா	வா
மா	வா	நீ	தா	தா	நீ	வா	மா

மாவா நீதா தானீ வாமா
வாயா வாமே மேவா யாவா
நீவா ராமா மாரா வானீ
தாமே மாரா ராமா மேதா.

இச் செய்யுள், நாற்புறமும் தலைப்பாக வைத்து வரிசையாகப் படித்தாலும், மடக்கிப் படித்தாலும், நான்கடிக்கையும் மேனின்று கீழிறக்கியும் கீழ்நின்று மேலேற்றியும் படித்தாலும் சொரூபங் கெடாமல் மாலைமாற்றாய் முடியுமாறு காண்க.

12-ஆவது, அக்கரச்சுதகம்.

அக்கரச்சுதகம் என்பது, ஒருபொருள் பயப்படுதொரு சொற்கூறி, அதனில் ஒவ்வொரு எழுத்தாக நீக்க, வெவ்வேறு பொருள் பயக்கப் பாடுவது.

வரலாறு:—

கலித்துறை

“பொற்றூணில் வந்த சுடர்பொய்கை பயந்த வண்ணல்
சிறுயன் முன்வனிதை யாகி யளித்த செம்மல்
மற்றியார்கொல் லென்னின் மலர் தூவி வணங்கி நாளும்
கற்றார் பரவுங் கநகாரி நகாரி காரி” என வரும்.

(இ - ள்.) பொன்னாகிய தூணில் தோற்றிய சோதியான் யார் கொல்? பொய்கையானது பெற்ற தலைமையுடையவன் யார் கொல்? சிறுயனாகிய மால் முன்னாள் மோகினி வடிவு கொண்டபோது பெற்ற பிள்ளை யார் கொல்? என்று கேட்டிராயின், கற்றாரால் மலர் தூவி நாடோறும் பரவப்பட்ட கநகாரி என்றும், நகாரி என்றும் காரி என்றும் கொள்க; (எ - று.)—கநகாரி - திருமால்; நகாரி - முருகவேள்; காரி - மாசாத்தன்.

(கு - ரை.) மூன்றாமடியிலுள்ள ‘யார் கொல்’ என்பதைச் சுடர், அண்ணல், செம்மல் என்ற மூன்றனோடும் கூட்டி வினாவாக்க, அவற்றிற்கு விடையாக முறையே கநகாரி, நகாரி, காரி என வந்தன. கநகாரி - திருமால்; கனகன் - ஹிரண்யன்: அவனைக் கொன்றவனாதலின், ‘கநகாரி’ என்றது. நகாரி - முருகவேள்: நகம் - மலை; கிரௌஞ்சமலையைப்பிளந்தவனாதலின், ‘நகாரி’ என்றது. காரி - மாசாத்தன். இவனை, ஐயனார் என்றும் அரிஹரபுத்திரன் என்றும் கூறுவர். சுடர் - உருவகம்.

அக்கரச்சுதகம் - அக்ஷரநீக்கம். சுதகம் - குறைவு. கநகாரி, நகாரி, காரி என முறையே ஒவ்வொரு அக்ஷரம் குறைந்துவருதல் காண்க.

13-ஆவது, நிரோட்டம்.

நிரோட்டம் என்பது, இதழ் குவிக்கும் உயிரும் மெய்யும் தீண்டாமற் பாடுவது. என்னை குத்திரம் என்றார்க்கு “உஊஊ ஒளபம் வவிவற் றியைபு, சேரா நிரோட்டத் திறத்து” என்றாராகலின் என்க.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“சிலத்தான் ஞானத்தாற் றேற்றத்தாற் சென்றகன்ற
காலத்தா லாராத காதலான்—ஞாலத்தார்
இச்சிக்கச் சாலச் சிறந்தடி யேற்கினி தாங்
கச்சிக்கச் சாலைக் கனி”

என வரும்.

(இ - ள்.) ஒழுக்கத்தாலும், அறிவாலும், மனத் தெளிவாலும், [தன்னிடத்துக்] கழிந்த காலத்தின் பெருமையாலும், அடங்காத பத்தியாலும், உயர்ந்தோராயினர் நினைந்துவிரும்பும்படி மிகவுஞ் சிறந்து, எத்தனையுந்தாழ்ந்த எனக்கும் இனிதாகி நிற்கும் கச்சிப் பதியிலுண்டாகிய திருக்கச்சாலையிற் றேன்றிய கனியை யொப் பான்; (எ - று.)

(கு - ரை.) காதல் - பக்தி. சென்றகன்ற காலத்தால் - தொன்மையால் என்றபடி. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே' யாகலின், ஞாலத்தார் - உயர்ந்தோர் என்றது. அடியேற்கு என்ப தன்பின் இழிவு சிறப்பும்மை தொக்கது. கச்சாலை-காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள சிவாலயங்களுளொன்று என்பர்.

நிரோட்டம் என்பதற்கு இதழோடிதழ் ஒட்டாதது என்று பொருள். இதனை, நிரோட்டகம், நிரோட்டியம் என்றும் வழங்குவர். இச்செய்யுளில், உணுஓஓ ஓளபமவ இவற்றியையு சேரமை காண்க. [எண்டு, சிவப்பிரகாசகவாமிகள் பாடியருளிய திருச்செந்தில் நிரோட்டகயமகவந்தாதியை நினைக. எடுத்துக்காட்டாக, அவ் யமக வந்தாதியிலோர்பாடல்:—

“கந்தரங் கானந் தனிற்சென் றடங்கிலென் காசிக்கநே
கந்தரங் கானந்த நண்ணிலென் கன்னியர் கட்டளக
கந்தரங் கானந்த நின்ற டெழிற்செந்தில் கண்டிறைஞ்சிக்
கந்தரங் கானந்த நல்கச் சன்னங் கடந்திலரே”.]

14-ஆவது, ஒற்றுப்பெயர்த்தல்.

ஒற்றுப்பெயர்த்தல், என்பது, ஒருமொழியும் தொடர்மொழியு மாய்ப் பொருள்படுமவற்றை அப்பொருளொழிய வேறுபொருள்பட வைப்பது.

[கவனிப்பு:—அங்ஙன் வேறுபொருள்பட வைக்கும்போது, இந்த ஒற்றுப்பெயர்த்தல் இருவகையினது: (1) ஒருமொழியில் ஒற்றினை [அதாவது, மெய்யெழுத்தை]ப்பெயர்க்க, வேறுபொருள் வருவது (2) ஒரு தொடர்மொழியில் ஒன்றிநிற்கும் வேறுபொருளைப் பெயர்த் தெடுத்தல். இரண்டினுக்கும் உதாரணம் முறையே மேலே காட் டப்படும்].

[முதலதற்கு உதாரணம்]

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து
மண்குளிரச் சாயல் வளர்க்குமாந்—தண்கவிகைக்
கொங்கா ரலங்க லநபாயன் கொய்பொழில்குழ்
கங்கா புரமா ளிகை”

என வரும்.

(இ - ள்.) (a) தண் கவிகை-குளிர்ச்சி பொருந்திய குடையினை யும், கொங்கு ஆர் அலங்கல் - மதுநிறைந்த மாலையையும் உடைய, அநபாயன் - அநபாய சோழனது, கொய் பொழில் சூழ் - கொய்யுந் தன்மைபொருந்திய பொழில்கள் சூழ்ந்த, கங்காபுரம்மாளிகை-கங்கை கொண்டசோழபுரத்தின் அரசமாளிகை, வண் புயலைக் கீழ்ப்படுத்து- வளப்பத்தையுடைய மேகங்கள் கீழாகத் தான் மேலோங்கி, வானத் தரு மலைந்து - கற்பகப்பூக்களை உச்சியிது சூடியதாய், மண் குளிர - உலகெல்லாம் [களிகூரக்] குளிர்ச்சி பொருந்தும்படி, சாயல் வளர்க்கு மாம் - தன்னுருவச் சாயையாகிய நிழலைப் பெருக்கும்; (எ - று.)

எனவும்.

(b) கொய் பொழில் சூழ்—, கங்காபுரம்-கங்காபுரத்தை, ஆளி- ஆளுகின்றவனாகிய, தண் கவிகைக் கொங்கார் அலங்கல்—, அநபாயன் - அநபாயனது, கை - கையானது, வண் புயலைக் கீழ்ப் படுத்து - வளப்பத்தையுடைய மேகத்தைப் பழித்து, வானத்தரு மலைந்து - வானகத்திலுண்டாகிய கற்பகத்தருவோடு மாறுபட்டு, மண் குளிர சாயல் வளர்க்குமாம்-உலகத்துள்ளாருடைய உள்ளங் குளிரும் வண்ணம் அருள் புரியும்; (எ - று.)

எனவும்.

இருவேறுபொருள்பட வந்தவாறு காண்க.

இதனுள், 'மாளிகை' என்றுநின்றதில், மகரவொற்றைப் பெயர்க்க 'ஆளிகை' என நின்றவாறு காண்க. செய்யுளில் முதலே நின்ற 'மாளிகை' என்றமொழியின் முதலெழுத்திலொற்றைப் பெயர்த்தலால் ஒற்றுப்பெயர்த்தலாயிற்று. "ஒற்றினைப் பிரிக்க மற்றொரு பொருளுணர்த்துதல், ஒற்றுப் பெயர்த்த லென்றுரை யுணர்த்தும்" என்பது ஒரு விதி. (மாறனலங்: பக்கம்: 500).

(கு - ரை.) (a) கங்காபுரம் - கங்கைகொண்டசோழபுரம். மாளிகை மேகமண்டலத்தினுமோங்கி வானுலகத்துஞ் செல்ல நிற்பது என்பது கருத்து. தரு - பூக்களுக்குச் சினையாகுபெயர். மலைதல் - சூடுதல். (b) ஆளி - ஆண்பாற்பெயர்: இதில் இ, ஆண் பால் விசுதி, வில்லிஎன்றதிற்போல. கை புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத்தருமலைந்து என்றது அவற்றினும் மிகுதிபெறக் கைம் மாறு கருதாது, வாரிவழங்குங் கொடைபற்றி. சாயல் - அருள். சாயல் வளர்க்கும் - காவற்பூண்டு அருள்புரியும் என்றபடி.

[இரண்டாவதற்கு உதாரணம்].

இதுவுமது (ஒற்றுப்பெயர்த்தல்).

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“பொற்புடைய மாதர் புலவாரோ பொய்ம்மருவாச்
சொற்பயிலும் பாண! சுடர்மணித்தேர்—கற்புடைய
வஞ்சினகர் சேரினற மாமருதா ரான்மகிழா
நஞ்சனைய நல்வயலூ ரற்கு”

என வரும்.

(இ - ள்.) பொய் மருவா சொல் பயிலும் பாண - பொய்யோடு கூடாத சொற்களைப் பல்காலுஞ் சொல்லாரின்ற பாண! சுடர் மணி தேர் - [தலைவரது] ஒளிவிடும் மணிகளைக் கொண்ட தேர், கற்புடைய வஞ்சி நகர் சேரின் - தமது கற்புடைய மனைவியின் மனை யிலே சேருமாயின், பொற்புடைய மாதர் புலவாரோ - பொலிவினை யுடைய பரத்தையர் முனியாரோ? நற மா மரு தாரான் - தேனால் வண்டு மருவப்பட்ட மாலையினையுடையான், மகிழா - இன்புறுந் தகையமல்லாதபடி, [நாங்கள்] நல் வயல் ஊரற்கு-நல்வயலூரனாகிய [அத்]தலைவற்கு, நஞ்ச அணைய - விஷத்தோடு ஒவ்வோமோ தீண்டு மிடத்து; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பாணனை வாயில் விடுத்துழித் தலைமகள் அப்பாணனை மறுத்தது. ஊடற்கேற்ப ஊரன் என்றது.

இப்பாட்டினுள், மூன்றாமடித் தொடர்மொழியில், வஞ்சி - நகர் - சேர்-இல் - நறவு - மா - மருது - ஆர்-ஆல் - மகிழ் என்னும் பத்து மரங்களின் பெயர்கள் வந்துள்ளன.* எனவே, இது ஒற்றுப்பெயர்த்த லாயிற்று; அதாவது, அத்தொடர்மொழியுள் ஒன்றிறிற்கும் வேறுபொருளைப் பெயர்த்தெடுத்தல் ஆயிற்று.

என்னை ஒற்றுப்பெயர்த்தெடுத்தலாமாறு என்பார்க்கு மேற் கோள் காட்டுவான் அமைந்தது இந்நேரிசை வெண்பா:—

நேரிசை வெண்பா

† “ஓரடியுட் பத்து மரமுடனொற் றுப்பெயர்த்துத்
தேர்மருவி யூடற் றிறம்புனைந்து—நீர்மை
மருதம் புணர்ந்ததுவும் வெண்பாவாய் வையம்
கருதப் பகர்வான் கவி” என்றாராகலின்.

[கவனிப்பு:—இந்த மேற்கோள் நேரிசைவெண்பா முன்னர்வந்த ‘பொற்புடைய மாதர் புலவாரோ?’ என்ற நேரிசை வெண்பாவைப் பாடிய கவியைப் பாராட்டிக் கூறியதாகும். இந்த மேற்கோள் வெண்பாவில், ‘ஒற்றுப் பெயர்த்து’ என்று (usage) பிரயோகிக்கப் பட்டிருத்தலின், ஓரடியுட் பத்துமரம் வருமாறு கூறியது ஒற்றுப் பெயர்த்தலாயிற்று என்று மேற்கோள் காட்டி நிறுவியபடி. எனவே, ‘வஞ்சிநகர் சேரினற மாமருதா ரான்மகிழா’ என்ற ஓரடி ஒற்றுப் பெயர்த்தலாயிற்று எனத் தேறவைத்தது அறியவேண்டுவது].

* சேர் - சேங்கொட்டைமரம்; இல் - தேற்றாமரம்; நறவு - சாப்பிரா என்னுஞ் சிறு மரவகை; ஆல் - ஆலமரம்; இனி, கசக்கும் ஓர்மரத்துக்கும் பெயர் என்ப.

†இந்த மேற்கோள் வெண்பாவுக்குப் பொருள்:—ஒற்றுப் பெயர்த்து ஓரடியில் பத்துமரம் வருதலோடு, தலைவன் தேர் சேர்ந்து வரத் தலைவியின் பிணக்கின் தன்மையைச் சேர்த்துவைத்து, மருத நிலத்தின் தகவுசார, இவை அடங்கவும் வெண்பாவாக உலகத்தார் கருதக் கூறுவான் கவியாவான்; (எ - று.)

15-ஆவது, மாத்திரைச் சுருக்கம்.

மாத்திரைச் சுருக்கம் என்பது, ஒருபொருள் பயந்து நிற்பதொரு சொல், ஒரு மாத்திரையைக் குறைப்பப் பிறிதொரு பொருள் பயக்குஞ் சொல்லாய் நிற்பது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“நேரிழையார் கூந்தலினேர் புள்ளிபெற நீண்மரமாம்
நீர்நிலையோர் புள்ளிபெற நெருப்பாம்—சீரளவும்
காட்டொன் றெழுப்ப விசையா மதனளவில்
மீட்டொன் றெழுப்ப மிடறு” என வரும்.

(இ-ள்.) நேரிழையார் கூந்தல் - ஓதி; இதில் ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க ஓதி என்னும் மரமாம்; நீர்நிலை - ஏரி; இதில் ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க எரியாகிய நெருப்பாம்.

காடு - காந்தாரம்: இதில் ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்கக் கந்தாரம் என்னும் பண்ணும்; இதில் மீட்டும் ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்கக் கந்தரமாகிய கழுத்தாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) புள்ளிபெற - மாத்திரையைச் சுருக்க என்ற பொருளில் வந்தது. ஏ, ஓ என்ற நெடில்கள் மாத்திரை சுருங்குங் காலத்து ஏ, ஓ என வருகின்றன. இந்த ஏ, ஓ இரண்டினையும் பண்டைக்காலத்து மேல்புள்ளியிட்டெழுதுவர். இதனை ‘மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்,’ ‘எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே’ என்ற தொல்காப்பிய நூன்மரபுச் சூத்திரத்தாலும், ‘தொல்லை வடிவின வெல்லா வெழுத்துமாண்டு, எய்தும் எகர வொகர மெய் புள்ளி’ என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தாலும் அறியலாம். [எகர ஒகரங்களைப் புள்ளியிட்டெழுதுதல் இக்காலத்திலில்லை].

இனி, முதலிரண்டடிகளில், ‘புள்ளிபெற’ என்றதை நீக்கி, அதற்குப்பதில் ‘விந்து மதி’ எனக் கொண்டாலும் அதே பொருள் அமையும். விந்து - புள்ளி. மதி - அளவிடு. ஓதி என்றதில் ஓர் புள்ளி யளவிட ‘ஓதி’ யாயிற்று; ஏரி என்றதில் ஓர் புள்ளி யளவிட ‘எரி’ யாயிற்று. எனவே, இப்பாடமும் அமையும் என்றது. கந்தாரம் - ஒருபண்: “கந்தாரஞ்செய்து களிவண்டு முரன்றுபாட” (சேவக: 1959) என்றார் தேவரும்.

16-ஆவது, மாத்திரை வருத்தனம்.

மாத்திரை வருத்தனம் என்பது, ஒருபொருள் பயந்துநிற்பதொருசொல், ஒரு மாத்திரையைப் பெருக்கப் பிறிதொரு பொருள்

பயக்குஞ் சொல்லாய் நிற்பது. (இது, மாத்திரைச்சுருக்கத்துக்கு மறுதலையாயது; மாத்திரை வருத்தனம் - மாத்திரையை அதிகப் படுத்தல்).

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“அளபொன் றேறிய வண்டதி னூர்ப்பினால்
அளபொன் றேறிய மண்ணதிரந் துக்குமால்
அளபொன் றேறிய பாட லருஞ்சுனை
அளபொன் றேறழ கூடலைந் தாடுமால்” என வரும்.

(இ - ள்.) வண்டு - அளி: அளபொன்றேறிய வண்டு - ஆளி எனவும்,
மண் - தரை; அளபொன்றேறிய மண் - தரை எனவும்;
பாடல் - கவி: அளபொன்றேறிய பாடல் - காவி எனவும்;
அழகு—வனப்பு: அளபொன்றேறு அழகு—வானப்பு எனவும் ஆயின.

எனவே, முதலடி - ஆளி ஆர்ப்பினால் எனவும்; இரண்டாமடி - தரை அதிர்ந்துக்குமால் எனவும்; மூன்றாமடி - காவி அருஞ்சுனை எனவும்; நான்காமடி - வானப்பு ஊடலைந்தாடுமால் எனவும் பொருள் முடிந்து நின்றல் பெறப்பட்டது.

ஆகவே, இச் செய்யுள் நற்றயிரங்கல் துறையாக அமைந்தது. ‘தலைவி தலைவனுடன் அடவியிற் செல்லுங்காலத்தே ஆளி ஆர்ப்பினால், அவளுடைய காவிபோன்ற கண்கள் வானத்து மழை போன்ற கண்ணீரில் மூழ்கியாடும்; கண்ணீர்த் தாரைகள் மார்பின் மேல் உகும்’ என்பது இதன் தேர்ந்த பொருள்.

17-ஆவது, முரசபந்தம்.

முரசபந்தம் என்பது, ஓரடி ஒருவரியாக நான்கு வரியெழுதி மேலிரண்டு வரியும் தம்முட் கோழுத்திரியாகவும், கீழிரண்டு வரியும் தம்முட் கோழுத்திரியாகவும், சிறுவார் போக்கி, மேல்வரி தொடங்கி யிரண்டாம் வரியினும், மூன்றாம் வரியினும் நான்காம் வரியினும் கீழுற்று மீண்டு மேனோக்கவும், கீழ்வரி தொடங்கி அவ்வாறே மேலுற்று மீண்டு கீழ்நோக்கவும் பெருவார் போக்கி, இந்த வார் நான்கும் நான்கு வரியாகவும் பாடுவது.

வரலாறு:—

கலிவிருத்தம்

“கான வாரண மரிய வாயினனே
தான வாரண மரிய வாயினனே
மான வாரண மரிய வாயினனே
கான வாரண மரிய வாயினனே” என வரும்.

(இ - ள்.) இன்னே - சூரியகுலத்திற்பிறந்த சோழன், மானம் வார் ரணம் அரிய ஆயினனே - வலிமைமிக்க போர்க்களங்கள் இல்லாதவனாயினனே : [ஏனெனில், அவன் போர்செய்த இடங்களெல்லாம்], கானம் ஆரணம் அரியவாய்-இசையோடு கூடிய வேதம் அரியவாய், இன்னே தானம் வாரணம் அரியவாய் - கூட்டம் பொருந்திய மதயானை அரியவாய், கான வாரணம் - காட்டுக்கோழியையும், அரிய - சிங்கங்களையும் உடையனவாய், ஆயின—; (எ-று.)

(கு - ரை.) இன்ன - சூரியன்: இங்கு சூரியவமிசத்துச் சோழனைக் காட்டிற்று. மானம் - வலிமை. ரணம் - போர். இன்ன-இனம், கூட்டம். தானம் - மதநீர். வாரணம் - யானை, கோழி. அரி-சிங்கம்.

சோழன் போரிட்ட இடங்களெல்லாம் காடாகப் பாழ்போகவே, பகைவர் போரிடுதற்கு அஞ்ச, அவன் போர்க்களங்கள் இல்லாதவனாயினன் என அவன் வென்றிச் சிறப்புக் கிளந்தவாறு. சோழன் போர் செய்யாத முன்னர் மறைமுழக்கமும், யானைகளுமுடைய இடங்கள், போர்செய்த பின்னர்க் காட்டுக்கோழி முழக்கமும், யானையைக் கொல்லவல்ல சிங்கங்களுமுடையவாயின எனக் கொள்க.

இச்செய்யுள், முரசின் வார்களைப்போல் அமைந்திருத்தலின், முரசுபந்தம் எனப்பட்டது. [எதிர்பக்கம் பார்க்கவும்.]

18-ஆவது திரிபாகி.

திரிபாகி என்பது, மூன்றெழுத்துக்கூட ஒருமொழியாகியும், அதில் முதலெழுத்துங் கடையெழுத்துங்கூட வேறொரு மொழியாகியும், இடையெழுத்துங் கடையெழுத்துங்கூட மற்றொருமொழியாகியும் வருவது. [கவனிப்பு:—இதில் மூன்று பாகங்கள் காண்க: எனவே, திரிபாகி.]

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மூன்றெழுத்து மெங்கோ முதலீ ரெருவள்ளல்
என்றுலகங் காப்ப திடைகடை—யான்றுரைப்பிற்
பூமாரி பெய்துலகம் போற்றிப் புகழ்ந்தேத்தும்
காமாரி காரி மாரி” என வரும்.

(இ - ள்.) இதனுள், மூன்றெழுத்தும் எம்முடைய கோவாகிய காமாரி எனவும், இதன் முதலெழுத்தும் கடையெழுத்தும் கூடக் காரி என்றொரு வள்ளல் எனவும், இதன் இடையெழுத்தும் கடையெழுத்தும் கூட மாரி என்று உலகங்காக்கு மழை எனவும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

திரிபாகி என்பதற்கு மூன்று பாகத்தையுடையது என்று பொருள். [தொடர்ச்சி-83-ஆம் பக்கம்.]

கா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே
தா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே
மா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே
கா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே

கான வாரண மரியவா யினனே
 தான வாரண மரியவா யினனே
 மான வாரண மரியவா யினனே
 கான வாரண மரியவா யினனே.

இச் செய்யுள், மேலிரண்டடிகளுந் தம்முட் கோழுத்திரியாக
 வும், கீழிரண்டடிகளுந் தம்முட் கோழுத்திரியாகவும், சிறுவார்
 போக்கி, மேல்வரி மற்ற மூன்று வரிகளிலும் கீழுற்று மீண்டு
 மேனோக்கவும், கீழ்வரியும் அவ்வாறே மற்ற மூன்று வரிகளிலும்
 மேலுற்று மீண்டு கீழ்நோக்கவும் பெருவார் போக்கி, இந்தவார் நான்
 கும் நான்கு வரிகளாகவும் முடியுமாறு காண்க.

(கு - ரை.) ‘பூமாரிபெய்துலகம் போற்றிப் புகழ்ந்தேத்தும்’ என்றது ‘காமாரி’க்கு அடைமொழி. காமாரி - காமனுக்குப்பகை: சிவன்; காமனை எரித்தவன் சிவபிரான். காரி - கடைவள்ளல்களுள் ஒருவன். இவன், பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள மலாடென்று வழங்கும் மலையமாட்டின் அரசனும் முள்ளூர்மலையையுடைய வனும் கோவலாரை இராசதானியாகக் கொண்டவனுமாவன். இவனது கொடைச்சிறப்பு “அரிவை தோளளவல்லதை நினதென விலை,” “ஈத்தவிழையணிநெடுந்தேர், பயன்கெழுமுள்ளூர்மீமிசைப், பட்ட மாரியுறையினும் பலவே” எனபன முதலியவற்றாலறிக. இவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி எனவும், மலையமான் எனவும் வழங்கப்படுவான். மாரி - மழை.

19-ஆவது, திரிபங்கி.

திரிபங்கி என்பது, ஒரு செய்யுளாய் உறுப்பமைந்து ஒரு பொருள் பயப்பதனை மூன்றாகப் பிரித்து எழுத வெவ்வேறு செய்யு ளாய்த் தனித்தனியே பொருள் பயந்து தொடையுங் கிரியையும் தனித்தனியே காண வருவது. [கிரியை - வினை].

கவனிப்பு:—இனி, மற்றொரு வகையும் உண்டு: அஃதாவது, ஒரு செய்யுளாய் உறுப்பமைந்து ஒருபொருள் பயப்பதனை மூன்றாகப் பிரித்து எழுத அதே உறுப்பமைந்த செய்யுட்களாய் அதே பொருள் பயந்து வருவது. இதற்கும் உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

[முதலதற்கு உதாரணம்].

வரலாறு:—

கட்டளைக் கலித்துறை

“ஆதரந் தீரன்னை போலினி யாய்! அம்பி காபதியே!
மாதுபங் கா! வன்னி சேர்சடையாய்!வம்பு நீண்முடியாய்!
ஏதமுயந் தாரின்னல் சூழ்வினை தீரெம்பி ரானினியார்
ஓதுமொன் றே!உன்னு வாரமு தே!உம்பர் நாயகனே”

என வரும்.

(இ - ள்.) அன்னைபோல் இனிய நன்மை செய்பவனே! அம்பி கைக்கு நாயகனே! உமையை இடப்பாகத்திலுடையவனே! கையில் நெருப்பை [மழுவைத்] த் தாங்கிய சடைக்கடவுளே! வாசனை தங்கிய நீண்ட சடைமுடியையுடையவனே! குற்றத்தினின்று நீங்கி நின்ன ருள்பெற்று வாழ்ந்தவர்களுடைய துன்பஞ் சூழ்ந்த இருவினைகளைத் தீர்க்கின்ற எமது கடவுளே! முத்தியின்பத்தையுடையவர்கள் துதிக் கின்ற ஏகவஸ்துவே! நினைப்பவர்க்கு அமுதம் போன்றவனே! தேவர் களுக்கு நாதனே! என்னுடைய ஆசையைத் தீர்ப்பாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) இது, பூட்டுவிற்பொருள்கோள். வன்னி - நெருப்பு. மழு - எரியிறும்புப்படை. ‘கன்னி சேர்சடையாய்’ என இருப் பின் நலம்.

இதனுள்,

வஞ்சித்துறை

“ஆத ரந்தீர்
மாது பங்கா!
ஏத முய்ந்தார்
ஓது மொன்றே!”

எனவும்.

“அன்னைபோ லினியாய்!
வன்னிசேர் சடையாய்!
இன்னல்கூழ் வினைதீர்
உன்னுவா ரமுதே!”

எனவும்

“அம்பிகா பதியே!
வம்புநீண் முடியாய்!
எம்பிரா னினியார்
உம்பர்நா யகனே”

எனவும்

மூன்று வஞ்சித்துறைகள் வந்தவாறு காண்க. இச்செய்யுட்களுக்கும் முதலிற் கட்டளைக்கலித்துறையின் பொருள்களே பெரும்பாலும் அமையும். இவற்றுள், ‘எம்பிரானினியார்’ என்பதனை வினாவர்க் கொள்ளின், ‘எமது கடவுளே! இனி எமக்கு உன்னையன்றி வேறுகதி யாவர்?’ என்று பொருள் கொள்க. [அங்ஙனன்றி, எம்பிரான்! இனியாராகிய உம்பர்க்கு நாயகனே! எனினுமாம்].

[இரண்டாவதற்கு உதாரணம்].

இதுவுமது (திரிபங்கி)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“சங்கந்தா பூணூர் தாமே கலைதாநற்
புங்கவன்மால் காணப் புலவுடைய—கங்கரா!
கோண கலாமதிசேர் கோடூர்! சங்கரா!
சோண சலா! சலமே தோ”

என வரும்.

(இ - ள்.) நல்ல பிரமனும் திருமாலும் முறையே முடியையும் அடியையும் தேடிக் காணமுடியாதவனும், [பகைவர் ஊன்தங்கிப் புலால் நாளும் மழுப்படையையுடையவனுமாகிய அரனே! வளைவாகிய மூன்றுகலைகளையுடைய சந்திரன் சேர்ந்த சடையையுடையவனே! சங்கரித்தற்றெழிலை யுடையவனே! அருணாசலத்திலுள்ளவனே! சங்கு வளையலைக்கொடு: அணியத்தக்க ஆரத்தைக் கொடு; மேகலா பரணத்தைக்கொடு; உனக்கு மாறுபாடு யாது? (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், அருணாசலேசுரராகிய தலைவரைக் கண்டு ஆசைமிக்குக் கைவளைமுதலியவற்றை நழுவவிட்ட தலைவி யொருத்தி அவரைக் கண்டு, தன்னைக் கூடி அவற்றைத் தன்பாற்

சேர்ப்பிக்கும்படி வேண்டிக் கூறியதாக அமைந்துள்ளது. புங்கவன்-பரிசுத்தன்: பிரமன். கங்கு - தீப்பொறி: இங்கு மழுவைக் குறித்தது. கோடிரம் - சடை. சோணசலம் - அருணகிரி: திருவண்ணாமலை. சலம்-மாறுபாடு: 'சலம்புகன்று சுறவுக்கலித்த' (மதுரைக்: 112); இனி, கோபம், பிடிவாதம் எனக் கொள்ளினுமாம்.

இவ் வெண்பாவே,

“பூணூர் தாமே கலை தாநற் புங்கவன்மால்
காணப் புலவுடைய கங்கரா!—கோண
கலாமதிசேர் கோடிர! சங்கரா! சோண
சலா!சலமே தோ?சங்கந் தா”

எனவும்

“சலமேதோ? சங்கந்தா பூணூர் தாமே
கலை தாநற் புங்கவன்மால் காணப்—புலவுடைய
கங்கரா! கோண கலாமதிசேர் கோடிர!
சங்கரா! சோணச லா”

எனவும்

மூன்று வெண்பாவாய்த் திரிபங்கியானது காண்க. இவற்றிற்கும் முதல்வெண்பாவின் பொருளே அமையும். இது, ஒரு செய்யுளே மூன்று பங்காவதால் திரிபங்கி எனப்பட்டது.

20-ஆவது, பிறிதுபடுபாட்டு.

பிறிதுபடுபாட்டு என்பது, ஒரு செய்யுளை அடியுந் தொடையும் வேறுபடுப்பச் சொல்லும் பொருளும் வேறுபடாது வேறொரு செய்யுளாய் முடிவது.

வரலாறு:—

கட்டளைக் கலித்துறை

“தெரிவருங் காதலிற் சேர்ந்தோர் விழையும் பரிசுகொண்டு
வரியளி பாட ம்ருவரு வல்லி யிடையுடைத்தாய்த்
திரிதருங் காமர் மயிலிய லாயநண் ணாத் தேமொழி
யரிவைதன் னேரென லாகுமெம் மைய! யா மாடிடமே”

என வரும்.

(இ - ள்.) எம் ஐய - எம் ஐயனே! யாம் ஆடு இடமே - யாம் விளையாடும் இவ்விடமானது, தெரிவு அரும் காதலின் சேர்ந்தோர் விழையும் பரிசு கொண்டு - தெரிதற்கரிய காதலினாலே கூடியவர் விரும்பும் விதத்தைக்கொண்டு, வரி அளி பாட - இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகளென்னும் பாடன்களிர்பாடுதலைச் செய்ய, மரு அரு வல்லி இடை உடைத்தாய் - மருவுதற்கரிய கொடிகளாகிய இடையினை யுடைத்தாய், திரிதரும் காமர் மயில் இயல் ஆயம் நண்ண - திரிகின்ற அழகிய மயில்களென்னும் தோழியர் கூட்டத்தைப் பொருந்தி, தே மொழி அரிவைதன் நேர் எனலாகும் - தேன்

போலும் மொழியினையுடைய அரிவைக்கு ஒப்பாகும் என்று சொல்ல
லாந் தகைமைத்து; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், பாங்கி தலைமகற்குக் குறியிடங்
கூறல் துறையினது. நண்ணு - உடன்பாட்டெச்சம்.

இச் செய்யுளை, அடியுந் தொடையும் வேறுபடுத்தி-

“தெரிவருங் காதலிற் சேர்ந்தோர் விழையும்
பரிசு கொண்டு வரியளி பாட
மருவரு வல்லி யிடையுடைத் தாய்த்திரி
தருங்காமர் மயிலிய லாய நண்ணத்
தேமொழி யரிவைதன் னேரென
லாகுமெம் மைய யாமா டிடமே”

—என

ஆறடியாய், ஈற்றயலடி முச்சீராய், ஏனையடி நாற்சீராய் வந்து
நேரிசையாசிரியப்பா வாமாறு காண்க.

கவனிப்பு:—இனி, மேலே திரிபங்கிக்குச் சொன்ன கட்டளைக்
கவித்துறைப் பாட்டையே அடி தொடை பேதித்து இரண்டு பாட்
டாகக் கூட்டிச் சொல்லலும் பிறிதுபடுபாட்டாகும். [கூர்ந்து
கவனிக்கவேண்டுவது — மூன்றாகப்பிரித்தால் திரிபங்கியாகும்;
இரண்டாகப் பிரித்தால் பிறிதுபடுபாட்டாகும்.]

அக் கட்டளைக்கவித்துறைச்செய்யுள் பிறிதுபடுபாட்டாகும்
வகை பின்வருமாறு:—

“ஆத ரந்தீர்
மாது பங்கர்!
ஏத முய்ந்தார்
ஓது மொன்றே!”

என வஞ்சித்துறையாமாறும்,

“அன்னேபோ லினியாய்! அம்பிகா பதியே!
வன்னிசேர் சடையாய்! வம்புநீண் முடியாய்!
இன்னல்கூழ் வினேதீர் எம்பிரா னினியார்
உன்னுவா ரமுதே! உம்பர்நா யகனே!”

எனக் கலிவிருத்தமாமாறும் காண்க.

ஆகவே, பிறிதுபடுபாட்டாவது:—வேறொரு பாட்டுத் தன்னி
டத்தே உண்டாகும் பாட்டு. “பிறிதொன் ருதல் பிறிதுபடு
பாட்டே” என்றது மாறனலங்காரம்.

(97)

சித்திரகவி முற்றிற்று.

வழுக்கள், மலைவுகள்.

8. பிரிபொருட் சொற்றொடர் மாறுபடு பொருண்மொழி
மொழிந்தது மொழிவே கவர்படு பொருண்மொழி
நிரனிறை வழுவே சொல்வழு யதிவழு
செய்யுள் வழுவொடு சந்தி வழுவுன
எய்திய வொன்பதும் இடனே காலம்
கலையே யுலக நியாய மாகம
மலைவுமுள் னுறுத்தவும் வரைந்தனர் புலவர்.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், முன் ஓதப்பட்ட அணிபெறுஞ்
செய்யுள்கட்குப் பொருந்தாத வழுவாவன இவையென்று தொகுத்
துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவை: (1) பிரிபொருட் சொற்றொடரும், (2) மாறு
படு பொருண்மொழியும், (3) மொழிந்தது மொழிதலும், (4) கவர்படு
பொருண்மொழியும், (5) நிரனிறைவழுவும், (6) சொல்வழுவும், (7)
யதிவழுவும், (8) செய்யுள் வழுவும், (9) சந்திவழுவும் என்னும்
ஒன்பது வழுவும்;

(1) இடமலைவும், (2) காலமலைவும், (3) கலைமலைவும், (4) உலக
மலைவும் (5) நியாயமலைவும் (6) ஆகமமலைவும் என்னும் ஆறுமலைவும்,
உள்ளிட்ட பதினேந்தும் செய்யுளிடத்து வரைந்தனர் புலவர். [வரை
தல் - விலக்குதல்.]

(கு - ரை.) முன்னர் ஒன்பது வழுவும் பின்னர் ஆறுமலைவும்
என இவ்வாறு வைத்ததென்னையெனின்,—முன்னர்வைத்த ஒன்
பது வழுவும் குற்றமாதல் பெரும்பான்மைய, குணமாதல் சிறு
பான்மைய வென்றறிவித்தற்கும்; பின்னர்வைத்த ஆறுமலைவும்
ஒருதலையாகவே குற்றமாய், புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாகப்
புணர்க்கத்தக்க புலவரான் மொழியப்படும் சிறுபான்மைய வென்
றறிவித்தற்கும் ஆகும் என்றறிக.

சரி: அஃதேல், குற்றம் செய்யுளைக்கி வருவனவல்லவோ ஆத
லால், செய்யுட் கிலக்கணங்கூறும் யாப்புநூலுள்ளன்றே புணர்த்து
வது, ஈண்டுரைத்தது என்னையெனின்,—செய்யுளென்பது சட்டகம்:
அலங்காரமென்பது அச்சட்டகத்தைப் பொலிவு செய்வது;
ஆதலால், செய்யுட்குப் பொலிவு ஈண்டு உரைக்கப்பட்டது. இக்
குற்றம் அச்செய்யுட்குப் பொலிவழிவு செய்வன வாதலால், அச்
செய்யுட்குப் பொலிவழிவு வாராமற் புணர்க்கவேண்டுமென ஈண்டே
புணர்த்தப்படும்; ஆதலால், பிறிதெடுத்தலன்று என்க.

சரி: அஃதேல், இக்குத்திரத்துட் செய்யுளென்பது பெற்றில
மால் எனின்,—மேற் பொதுவியலுள் அதிகரித்த செய்யுட்கன்றே
அலங்காரம் உணர்த்தியதாதலால், இக்குற்றமும் அச்செய்யுட்கண்
வாராமற் புணர்க்கவேண்டுமென்றே கொள்ளப்படும். அல்லதூஉம்,

இச்சூத்திரத்துள் 'சொற்றொடர்' என்றது அச்செய்யுளையே யன்றோ என்க. (98)

பிறன்கோட்கூறி மறுத்தல்.

9. மேற்கோளேது வெடுத்துக் காட்டென

ஆற்றுளி கிளக்கு மவற்றது வழநிலை

நீரம்ப வுணர்த்த வரம்பில வென்ப.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், பிறன்கோட் கூறி மறுக்கின்றது.

(இ - பு.) மேற்கோளும், ஏதுவும், எடுத்துக்காட்டும் என முறையாற் சொல்லப்படும் அவற்றது வழநிலையை ஈண்டு முற்ற வுணர்த்த அளவிலவாதலாற் கூறிற்றிலவென்று சொல்லுவர்;

(கு - ரை.) பிறன்கோளாவது - மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக் காட்டு என்ற இம்மூன்றின் வழநிலையையும் இவ் வலங்காரத்துள் உணர்த்தவேண்டுமென்பது.

அதற்கு மறுப்பு:—மேற்கோள் முதலிய மூன்றும் நியாய நூலுட் சொல்லப்படும். அவைதாமும் மதங்கள்தோறும் வேறுபட்டு வருவன வாதலால், இன்பந்தர வுரைக்கும் இவ்வலங்கார இலக்கணத்தின்கண் மொழியின், இன்பம் அழிந்து பிறிதெடுத்து விரித்தலென்ப தாகுமாதலால், ஈண்டு வேண்டுகிறிலர். (99)

1-ஆவது, பிரிபொருட் சொற்றொடர்.

10. அவற்றுள்,

பிரிபொருட் சொற்றொடர் செய்யுண் முழுவதும்

ஒருபொருள் பயவா தொரிஇத் தோன்றும்.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே பிரிபொருட்சொற்றொடரென்னும் வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவற்றுள், பிரிபொருட் சொற்றொடரென்பது, செய்யுள் முழுவதும் கூட்டினோக்க ஒருபொருளாக உணரப்படாது தனித்தனி நோக்கப் பொருள் தோன்றுவது; (எ - று.)

(கு - ரை.) அதாவது, வாக்கியங்களை வெவ்வேறு நோக்கப் பொருளுடையவாய், கூட்டினோக்க ஒருபொருளாக வுணரப்படாத தாய் வருவது. பிரிபொருள் என்பது - ஒன்றுதபொருள்; சொற்றொடர் என்பது - செய்யுள்; ஆதலால், பிரிபொருட்சொற்றொடர் என்பதற்கு - ஒன்றுப் பொருளுடைச் செய்யுள் என்பது பதப் பொருளாயிற்று.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“கொண்டன் மிசைமுழங்கக் கோபம் பரந்தனவாற்
 றெண்டிரைநீ ரெல்லாந் திருமுனியே—யுண்டுமிழ்ந்தான்
 வஞ்சியார் கோமான் வரவொழிக மற்றிவளோர்
 பஞ்சியார் செஞ்சீ நடி” என வரும்.

(இ - ள்.) இதனுள், வானின்கண் மேகங்கள் முழங்க நிலத்
 தின்கண் இந்திரகோபம் பரந்தன எனவும்;

தெளிந்த அலைகளையுடைய கடல் நீரையெல்லாம் அகத்திய
 முனியே யுண்டுமிழ்ந்தான் எனவும்;

கருவூராருக்குக் கோமானாகிய சோழனே! வருதலையொழிவாயாக
 எனவும்;

இவள் செம்பஞ்சியை யூட்டிய சிவந்த சிற்றடியை யுடையாள்
 எனவும்;

தனித்தனினோக்கப் பொருள் பயந்து, கூட்டினோக்க ஒன்றிய
 பொருள் பயவாமையின் அப்பெயராயினவாறு காண்க. (100)

இதற்குச் சிறப்புவிதி

11. கனியினும் பித்தினுங் கடிவரை யின்றே.

என்பது, என்னுதலிற்கோவெனின், எய்தியது இகந்துபடாமற்
 காத்தலுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேன்மொழிந்த பிரிபொருட்சொற்றொடர், கள்
 ளுண்டு கனித்தான் கூற்றின்கண்ணும், பித்தினால் மயங்கினான்
 கூற்றின்கண்ணும் நீக்கப்படாது; (எ - று.)

அவற்றுள் கனியான் மொழிந்தது.

வரலாறு:—

“காம ருருவங் கலந்தேன்யான் காங்கேயன்
 வீமனெதிர் நின்று விலக்குமோ—தாமரைமேல்
 மால்பொழிய வந்தா ரருகர் மதுவுடனே
 பால்பொழியு மிவ்வூர்ப் பனை.” என வரும்.

(இ - ள்.) இதனுள், அழகிய உருவங்களிலே யான் புக்குக்
 கலந்தேன் எனவும்;

காங்கேயனென்ற அரசன் வீமனெதிர் நின்று போரை விலக்
 குமோ எனவும்;

தாமரைமேல் அருகர் மால்பொழிய வந்தார் எனவும்; [மால் - ஆசை].

இவ்வூர்ப் பனை மதுவுடனே பாலைப்பொழியும் எனவும் பொருள் பயந்துநிற்றல் காண்க.

இவ்வாறு, கள்ளுண்ட மகிழ்ச்சியால் சொல்லப்பட்டமையான், நீக்கப்படாது கொள்ளவேண்டுவதாயிற்று. இனி, பித்தினால் மயங்கிய கூற்றும் வந்துழிக் காண்க.

‘வரையின்று’ என்னுது ‘கடிவரையின்று’ என்றதனால், பிள்ளைகள் இளமைத்தன்மையான் மொழியுங்காலும் வரையப்படா வென்றறிக. இக்கூற்றும் வந்துழிக் காண்க. (101)

2-ஆவது, மாறுபடு பொருண்மொழி.

12. மாறுபடு பொருண்மொழி முன்மொழித் ததற்கு மாறுபடத் தோன்றி வருமொழித் தாகும்.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே மாறுபடு பொருண்மொழியென்னும் வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மாறுபடுபொருண்மொழியாவது, முன்மொழிந்த சொற்பொருளோடு, மாறுபட்ட பொருள்தோன்றி வருமொழி யுடைத்து; (எ - று.)

(கு - ரை.) வருமொழியென்றது அதன் பொருளை.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மின்னார் மணிப்பைம்பூண் வேந்தே! நினக்குலகில்

இன்ன தவர்யாரு மில்லையால்—ஒன்னார்

குலமுழுதுங் கூற்றங் கொளவெகுண்டு நீயே

தலமுழுதுந் தாங்க றகும்”

என வரும்.

(இ - ள்.) இதனுள், ஒளியினையுடைய மணிகளிழைத்த பசும் பொன்னாற்செய்த ஆபரணங்கையுடைய வேந்தனே! நினக்குப் பகைவர் உலகில் யாவருமில்லை [யென்று கூறிவிட்டு,] பின்பு, நின் பகைவருயிரையெல்லாம் கூற்றுவன் குலத்தோடு கொள்ளும்படியாக வெகுண்டு நீயே இத்தலமுழுவதுந் தாங்குதல் தக்கது என்றமையின், இது மாறுபடுபொருண்மொழியாயிற்று.

இதற்குச் சிறப்புவிதி

13. காமமு மச்சமுங் கைம்மிக் னுரித்தே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், மேலதற்கோர் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) காமங் கைம்மிகினும், அச்சங் கைம்மிகினும், அவ் வாறு உரைக்கப்படும்.

அவற்றுள், அச்சத்தான் மொழிந்தது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“என்னோ டிகல்புரியப் பஞ்சவர்க ளஞ்சாரோ
மின்னனைய பாஞ்சாலி யைவிடேன்—அன்னோ
மிகல்புரியுங் கூற்றனைய வீம நெ திர்நின்
றிகல்புரிய வாற்றுவலோ யான்” என வரும்.

(இ - ள்.) இதனுள், என்னோடு மாறுபட்டு எதிர்த்தற்குப் பஞ்சபாண்டவர் அஞ்சாரோ என்றும், மின்னனைய பாஞ்சாலியை விடேன் என்றும் [கூறிவிட்டுப் பின்பு], ஐயோ! மேம்பாட்டினை யுடைய யமனையொத்த வீமனுக்கெதிரே நின்று மாறுபடுதற்கு யான் வல்லனோ என்றும் சொன்னமையால், இது, மாறுபடு பொருண்மொழியாயினும் அச்சங் கைம்மிக்குச் சொன்னமையின் கொள்ளற்குரித்தாயிற்று.

(கு - ரை.) இதனைக் கீசகன் வார்த்தையெனக் கொள்ளலாம். ‘பாஞ்சாலியை விடேன்’ என்றவிடத்துக் காமம் கைம்மிகலும் பெறப் படுகிறது. அன்னோ - இரக்கக்குறிப்பு. மிகல் - மேம்பாடு. இகல் புரிதல் - போர்செய்தல். (103)

3-ஆவது, மொழிந்தது மொழிவு.

14. மொழிந்தது மொழிவே கூறியது கூறி
வேறுபட வொருபொருள் விளங்கா தாகும்.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே மொழிந் தது மொழிவு என்னும் வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மொழிந்தது மொழிதலாவது - முன்னே கூறியவத னையே மீண்டுங் கூறி, அதனால் வேறுபட வொருபொருள் விளங்கா தது; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“அங்கமி லாதவ னங்கன் றலம்புரியும்
வெங்கணையுங் காக்குங்கொல் வேல்வேந்தர்—தங்கோன்
நிலையார்த் தொடையதுல னேரிழைக்காய் முன்னோர்
மலையாற் கடல்கடைந்தான் மால்” என வரும்.

(இ - ள்.) வேலைத்தாங்கிய அரசர்க்கரசனாகிய நிலைத்த ஆத்தி மாலையைத் தரித்த ஒப்பில்லாத சோழன், அங்கமில்லாதவனாகிய

மன்மதன் கைத்தலங்களால் எய்யப்படுகின்ற கொடிய அம்புகளையும் காப்பானோ? காப்பான்: ஏனெனில், ஆதியில் திருமால் திருமகளைப் பெறவேண்டி ஒருமலையாலே பாற்கடலைக் கடைந்தான்; (எ - று.)

(கு - ரை.) ஆர் - ஆத்தி; சோழனுக்குரித்து. அதுலன் - ஒப் பற்றவன். அங்கமிலாத அனங்கன் எனப்பிரிக்க. தலம் - கைத்தலம். காத்தல் - தடுத்தல்: 'செல்லிடத்துக் காப்பான்' என்றவிடத்துப் போல: பாற்கடலிற்றோன்றிய திருமகளைத் திருமால் கொண்டமை பிரசித்தம். மலை - மந்தரகிரி: மால் கடல் கடைந்தது-கூர்மாவதாரத் தில், 'கடல் கடைந்த மாதவன்' என்றான் ஆண்டாரும். தேவர்கள் காரியமென்று பேரிட்டுத் திருமகளைப் பெற்றவன் என்றபடி.

இதனுள், 'அங்கமிலாதவன்' என்று கூறியபின்னும், மீண்டும் அவையே 'அனங்கன்' என்றுஞ் சொன்னமையான் மொழிந்தது மொழிவாகிக் குற்றமாயிற்று.

[சுண்டு ஒரு கடா:] அஃதேல், சொற்பின்வருநிலையும், பொருட் பின்வருநிலையும், சொற்பொருட்பின்வருநிலையும் மொழிந்தது மொழிவாகிக் குற்றமாகாதோ எனின், அற்றன்று.

சொற்பின்வருநிலையாவது - மொழிந்த சொல்லே மொழியினும் பொருள் வேறுபடும். அது,

"மால்கரிகாத்தளித்த மால்" என்பது.

(இ - ள்.) மதமயக்கத்தையுடைய யானையைக் காத்த திருமால் என்பதாம்.

(கு - ரை.) இதில் முதற்கண்ணுள்ள மால் - மதமயக்கம். ஈற்றிலுள்ள மால் - திருமால் என்பது.

பொருட்பின்வருநிலையாவது - மொழிந்த பொருளையே மொழி யினும், சொல் வேறுபடப் பொருடோறும் வருவதோர் அலங்காரம் உண்டாகும். அது,

"அவிழ்ந்தன தோன்றி அலர்ந்தன காயா" என்பது.

(இ - ள்.) மலர்ந்தன கார்தள்கள், மலர்ந்தன காயாமலர்கள் என்பதாம்.

(கு - ரை.) இதில், அவிழ்ந்தன அலர்ந்தன ஒருபொருட்சொற் கள் என்பது அறிக.

சொற்பொருட்பின்வருநிலையாவது - சொல்லும் பொருளும் அதுவேயெனினும் அவற்றான் வெவ்வேறு பொருள்படுதல். அது,

"வைகலும் வைகல்" என்பது.

(இ - ள்.) நாள்தோறும் நாள் என்பதாம்,

(கு - ரை.) இரண்டும் நான் என்னும் பொருளையுணர்த்துவன வாயினும், பின்னது கழிவுநான் என்று வேறுபொருள்பட்டு நிற்கும். “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும்” என்ற பாடல் நாலடியாரில் உள்ளது. (செ; 39) (104)

இதற்குச் சிறப்புவிதி

15. விரைவினுஞ் சிறப்பினும் வரைவின் றதுவே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், மேலதற்கோர் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேல், ஒருசொற்பொருண்மேல் பலசொல் வருதலன்றோ வழுவென்பது அதுவே விரைவின்கண்ணும் சிறப்பின் கண்ணுமாயிற் குற்றமன்று; (எ - று.)

அவற்றுள், விரைவின்கண் வந்தது.

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“ஒருவ ரொருவர்மேல் வீழ்ந்துவட நாட
ரருவ ரருவரென வஞ்சி—வெருவந்து
தீத்தீத்தீ யென்றயர்வர் சென்னி படைவீரர்
போர்க்கலிங்க மீதெழுந்த போது” என வரும்.

(இ - ள்.) சேர்முனுடைய படைவீரர், போரையுடைய கலிங்க தேசத்தின்மீது சண்டைக்கெழுந்தபோது, அவ்வடநாடர், ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீழ்ந்து, ‘தமிழர், தமிழர்’ என வாய்வெருவிப் பயந்து மயங்கி, ‘நெருப்பு மூண்டது, நெருப்பு மூண்டது’ என்று வாடுவார்கள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) சென்னி - சோழன்: ஈண்டு முதற்குலோத்துங்கனைக் காட்டிற்று, கலிங்கத்தை வென்றவனவனாதலின். அருவர் - தமிழர். ‘அருவ ரருவ ரெனுவிறைஞ்சினர்’ என்றது கலிங்கத்துப்பரணியும். இனி, அருவுதல் - குறைதல்: எனவே, அருவர்-குறைந்தவர் எனக் கொண்டு, ‘நாம் குறைவுற்றவரானோம், குறைவுற்றவரானோம் எனப் பயந்து மயங்கி’ என்று உரைகண்டாருமுளர். ஈண்டு ‘அருவர் அருவர்’ ‘தீத்தீத்தீ’ என மொழிந்ததுமொழிதலாயினும், விரைவின்கண் வந்தமையின் கொள்ளற்குரித்தாயிற்று. இனி, சிறப்பின்கண் மொழிந்தது மொழிவு வந்துழிக் காண்க. (105)

4-ஆவது, கவர்படுபொருண்மொழி.

16. ஒருபொரு டுனிய வுரைக்க லுற்றசொல்
இருபொருட் கியைவது கவர்படு பொருண்மொழி.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையாற் கவர்ப்பு பொருண்மொழி யென்னும் வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருபொருளைத் தெரிவுந் உணர்த்தற்கு வந்த சொல் அதனையே ஐயுறும்படி பலபொருண்மேல் நிற்பது, கவர்ப்பு பொருண்மொழியென்னுங் குற்றமாம்; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“புயலே புறம்பொதிந்து பூந்தா தொழுக்கி
மயலே கடவுளர்க்கு வாய்த்துச்—செயலை
எரிமருவு பூந்துணர்த்தாய் யாவருமு டாடார்
அரிமருவு சோலை யகத்து” என வரும்.

(இ - ள்.) மேற்புறத்து மேகத்தால் கவிந்துகொள்ளப்பட்டு, அழகிய மகரந்தங்களைச் சொரிந்து, தேவர்களுக்கும் மயக்கத்தை யுண்டாக்கி, அசோகினது நெருப்பைப்போன்ற நிறம்பொருந்திய பூங்கொத்துக்களையுடையதாய், அரி சார்ந்திருக்கின்ற சோலையினுள் எவரும் ஊடே செல்லார்; (எ - று.)

(கு - ரை.) கடவுளர்க்கு என்றதன்பின் சிறப்பும்மை தொக்கது. செயலை - அசோகு. அசோகந்தளிர் எரிபோன்றது என்பதை “எரியவிர் உருவின் அங்குழைச் செயலை”, ‘செந்தி ஒண்பூம் பிண்டி’ என்ற குறிஞ்சிப்பாட்டாலும் தெளியலாம்.

இதனுள், ‘அரிமருவு சோலையகத்து’ என்ற வழி, அரி யென்பது - வண்டு, சிங்கம், நெருப்பு முதலிய பலபொருள்களுக்கும் பொதுவாகலான் ஒன்று துணியமாட்டாமையின் வழுவாயிற்று. (106)

இதற்குச் சிறப்புவிதி

17. வழுவப்பட லில்வழி வரைவின் றதுவே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், இது மேலதற்கோர் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அக் கவர்ப்புபொருண்மொழி வழுவில்லாதவிடத்துப் பொதுப்பட வுரைப்பினும் குற்றமன்று; (எ - று.)

என்னையெனின்,

“வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல்
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்” என்றது சூத்திரம்.

அதாவது: சொல்வேறுபடாத பலபொருளொருசொல், ஆராய்மிடத்துக் குறித்துச்சொன்ன பொருளின்படி நடக்கும்என்பவாகலின்.

வரலாறு:

நேரிசை வெண்பா

“வானவர்க டாழ்ந்து பணிகேட்ப மாருய
தானவர்கள் சுற்றந் தடிந்தொழித்த—மேன்மை
அரியே யனைத்துலகுங் காக்குங் கடவுள்
எரியே மறையோர்க் கிறை”

என வரும்.

(இ - ள்.) தேவர்கள் பணிந்து ஏவல் கேட்ப, பகையான
அசுரர்களுடைய குலத்தைச் சேதித்துக் களைந்த மேன்மை
பொருந்திய அரியே யனைத்துலகுங் காக்கும் கடவுள். அக்கினியே
வேதியர்க்குக் கடவுள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனுள், காத்தற்றொழில் திருமாலுக்கு முக்கியம்.
இனி, இந்திரன் எனினுமாம். அரியென்பது, இந்திரனுக்கும் திரு
மாலுக்கும் பொதுப்பெயராதலின், காவற்றொழில், யாவர் மேனிற்
பினுங் குற்றமன்றென்க. (107)

5-ஆவது, நிரனிறைவழு.

18. ஒருநிரன் முன்வைத் ததன்பின் வைக்கும்
நிரனிறை பிறழ்வது நிரனிறை வழுவே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே நிரனிறை
வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருநிரன் முன்னெண்ணிவைத்து அதன்பின்
வைக்கும்நிரலை மொழிமாற்றிக்கொள்ளும்படி பிறழ வைப்பது
நிரனிறை வழுவாம்; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“தெற்குக் குடக்கு வடக்குக் குணக்குமேல்
நிற்குந் திறத்துலகை நீடளிக்கும்—பொற்பினார்
ஈரெண் கலையோன் வருண னிரவியமன்
யாரும் புகழியல்பி னார்”

எனவரும்.

(இ - ள்.) தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு என்னுந் திசை
களின்மேல் நிற்குந் திறமையினாலே உலகை நெடுங்காலங் காக்கும்
பொற்பினையுடையார், பதினாறுகலைகளையுடைய சந்திரன், வருணன்,
சூரியன், யமன் என எவரும் புகழக்கூடிய இயல்பினையுடையார்;

இச்செய்யுளில், தென்றிசை முதல் குணதிசையீராக அடைவே
யெண்ணி அத்திசைகளினின்றும் உலகங்காப்பவர் - யமன்,
வருணன், சந்திரன் [குபேரன்], சூரியன் என முறையே வையாது,

சந்திரன், வருணன், சூரியன், யமன் என முறை பிறழ வைத்தமையின் வழுவாயிற்று.

(கு - ரை.) தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு - இவற்றிற்கு முறையே காவலர் யமன், வருணன், குபேரன், இந்திரன் என்பது பிரசித்தம். இங்கு, வடக்குக்கு - ஈரெண்கலையோனையும், கிழக்குக்கு - சூரியனையும் கூறியுள்ளது. கிழக்குக்குச் சூரியதிசையென்றும் பெயருண்மையின் சூரியனைக் கூறியது ஏற்க. இனி, 'சந்திரன்' என்ற பெயர் குபேரனுக்கும் உண்டு. குபேரன் திசையாகிய வடக்கினைச் 'சந்திரதிசை' என்றது திவாகரம். எனவே, சந்திரன் என்றது குபேரனையேயாகும். 'ஈரெண்கலையோன்' என்றதில், கலையில் நோக்கின்மை கூர்ந்தறியவேண்டுவது. (108)

இதற்குச் சிறப்புவிதி

19. உய்த்துணர வரும்வழி யவ்வாறு முரித்தே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், இது மேலதற்கோர் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அந்நிரனிறை உய்த்துக்கொண் டுணர்வதாகத் தோன்றுவதாயின் பிறழினும் பிறழ்வன்று; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“குடபால் வடபால் குணபாறென் பாலென்றடைவே திசைநான் கவற்றுள்—இடையிரண்டு நன்மைபுரி வோர்நயந்து நோக்குப வேளைய வன்மை புரிவோர்க்கே யாம்” என வரும்.

(இ - ள்.) மேற்குத்திசை, வடக்குத்திசை, கிழத்திசை, தென்நிசை என்று முறையே ஏற்பட்ட திக்குக்கள் நான்கனுள், இடையிலுள்ள இரண்டும் நன்மைபுரிவோர் விரும்பி நோக்குவனவாம்; மற்றைய தீமை புரிவோர்க்குரியனவாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) நன்மைக்கு மறுதலை - அன்மை; அன்மை - தீமை. 'அன்மை கடியுந் தவவலியால்' (சேதுபு: முத்தீர்: 8). இச்செய்யுளில், நிரனிறை பிறழ்வு எங்ஙனுள்ள தென்னில், 'இடையிரண்டு' என்ற விடத்து. என்னை? குடபால் வடபால் குணபால் தென்பாலென்றடைவே ஏற்பட்ட, திசை நான்கும் கூறியபின், நடுக்கிடந்த வடபாலும் குணபாலும் என முன்னர்க்குறித்துப் பேசியமையின். இங்ஙன் பிறழினும் பிறழ்வாகாது. என்னை? உய்த்துணரவைத்தமையின். எங்ஙன் உய்த்துணரவைத்தவாறு என்றார்க்குக் கூறுவல்:—'இடையிரண்டு நன்மை புரிவோர் நயந்து நோக்குப' என்றதால், வடதிசையும் குணதிசையும் நற்கருமஞ்செய்வோர் நோக்கற்

பாலவென்று உய்த்துணரவைத்தது; அங்ஙனே, 'ஏனைய வன்மை புரிவோர்க்கேயாம்' என்றதால், மேற்குத் திசையும் தென்றிசையும் தீக்கருமஞ்செய்வோர் நோக்கற்பாலவென்று உய்த்துணரவைத்தது. இங்ஙனம், உய்த்துணர்ந்து கொள்ளவே பிறழாதாயிற்று. (109)

6-ஆவது, சொல்வழு.

20. சொல்வழு வென்பது சொல்லிலக் கணத்தோடு புல்லா தாகிய புகர்படு மொழியே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறையானே சொல்வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சொல்வழுவாவது, சொல்லதிகாரத்திற் சொல்லிய இலக்கணத்தோடு மாறுபட்டு வருஞ்சொல் புணர்க்கப்படுவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“யாவகைய தாயர்க்கு மெங்களுக்கு மெந்தையர்க்கும்
ஆவி யிவளே யனையவர்க்கும்—கோவே!
நுனக்கபய மிந்த நுண்மருங்குன் மாது
தனக்கிடரொன் நில்லாமற் றுங்கு”

என வரும்.

(இ - ள்.) ஈன்றதாய், ஊட்டுந்தாய், முலைத்தாய், கைத்தாய், செவிலித்தாய் என்ற எல்லாத் தாயர்க்கும், எங்களுக்கும், எங்கள் தந்தையர்க்கும், இன்னும் எல்லோருக்கும் இவளே உயிராவள்; ஆதலின், அரசனே! இந்த நுண்ணிய இடையினையுடைய மாது உனக்கு அடைக்கலம்: இவளுக்கு இடரொன்றுமில்லாமல் இவளைக் காத்துக்கொள்வாயாக; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், கையடைகொடுத்தல். இதனுள், 'எங்களுக்கு' எனவும், 'நுனக்கு' எனவும் வழுஉச்சொற் புணர்க்கப் பட்டனவாதலாற் சொல்வழுவாயிற்று. இதன் விளக்கம்:—‘ஆ எ ஆகும் யாமெ னிறுதி’ என்ற விதிப்படி (தொல்: எழுத். உருபி யல், 16) ‘யாம்’ ‘என்பது’ ‘எம்’ என ஆகியின் ‘ஆறனுருபினு நான்க னுருபினுங், கூறிய குற்றெற் றிரட்ட லில்லை, ஈருகு புள்ளி அகர மொடு நிலையும்’ என்ற விதிப்படி (தொல்: எழுத்: தொகைமரபு: 19) ‘எமக்கு’ என வரவேண்டும். அங்ஙன் வாராது சொல்லிலக்கண விதிகளுக்கு மாறுபட்டு ‘எங்களுக்கு’ எனவந்தது, சொல்வழு. கவனிப்பு:—‘கள்’ என்னும் விருதியோடு சேர்ந்து இங்ஙன் பயிலு தல் பிற்காலத்துச் செய்யுளிலும் வழக்கிலும் காணப்படுதலின், இதனை மருஉமொழியில் அடக்குதலும் ஒன்று. அது, மேல் சிறப்பு விதியினும் பெறப்படும்]. இங்ஙனமே, ‘நீயெ னொருபெயர் நெடு முதல் குறுகும், ஆவயி னகர மொற்று கும்மே’ என்ற விதிப்படி

(தொல்: எழுத்: உருபியல்: 7) 'நீ' என்பது 'நின்' என ஆகி, பின் மேற்குறித்த தொகைமரபு சூத்திரப்படி (19) 'நினக்கு' என வர வேண்டும். அங்ஙன் வாராது சொல்லிலக்கணவிதிகளுக்கு மாறுபட்டு 'நுனக்கு' என வந்தது, சொல்வழு: [இனி, 'நும்மெனிறுதியு மந்நிலை திரியாது' என்ற விதிப்படி (தொல்: எழுத்: தொகைமரபு: 20) 'நுமக்கு' என்று வரலாம்; ஆனால் அது 'தனக்கு' என மேல் வருவதனோடு எதுகைக்குச் சிறவாது.]

இச்செய்யுளில் வேறொரு தவறும் இருக்கிறது. 'யாவகைய தாயர்க்கும்' என்று கூறிப் பின்னர் 'எங்களுக்கு' என்று கூறியது தவறாகும், இக்கூற்றிற்குரியானும் தாய்மார்களில் ஒருத்தியாகலின்.

இதற்குச் சிறப்பு விதி

21. வழக்கா ருயின் வழுவின் றதுவே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், இது மேலதற்கோர் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சொற்கள் வழக்காருயடிப்பட்ட சான்றோரால் வழங்குவனவாயின் வழுவென வரையப்படா, வழக்காறென்று தழுவப்படும்.

(கு - ரை) மருஉ, கட்டுரைக்கண் இலக்கணமின்றியும் வரப் பெறும் என்க. வழக்காறு எனவே, மருஉமொழியும், பழமொழியும் ஆயின், கட்டுரை - பழமொழி. இப்பொருளதாதலை 'உற்றலாற் கயவர்தேரு ரென்னுங் கட்டுரை' என்ற தேவாரத்தாலும் அறிக.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“யாவ ரறிவா ரிவரொருவ ரிக்குறிஞ்சிக்
காவலரோ விஞ்சையர்தங் காவலரோ—பாவாய்!
அருமந்தன் னார்நம் மகன்புனன்னி ட்டேகார்
தெருமந் துழலுந் திறம்.” என வரும்.

(இ - ள்.) பாவை போன்ற பெண்ணே! ஒப்பற்றவராகிய இவர், இக் குறிஞ்சிநிலத்திற்குத் தலைவரோ? வித்தியாதார்களுடைய தலைவரோ? அருமருந்து போன்ற இவர், நம்முடைய விசாலமான திணைக் கொல்லையை விட்டுப் போகாதவராய் மயங்கி வருந்துந் தகைமையை எவரறிந்து சொல்லவல்லார்? (எ - று.)

(கு - ரை.) இது, பாங்கிமதியுடன்பாடு. இருவருமுளவழி யவன் வரவுணர்தலாயிற்று. இதனுள், 'அருமருந்தன்னார்' எனற்பாலது, 'அருமந்தன்னார்' என அடிப்பட்டு வந்து, வழக்காருயிற்று. [இது மருஉ வாகும். மருஉ - தொன்றுதொட்டு வழங்கு முறைமாறி இடையில் எழுத்துக்கள் தோன்றியும் திரிந்தும் கெட்டும் இலக்

கணஞ்சிதைந்து தானே மருவிவழங்குவது.] அல்லதூஉம், மலைய
மானாடு - மலாடு எனவும், பாண்டியனாடு - பாண்டிநாடு எனவும் வரு
வனவும், அவ்வழக்காறே யெனக்கொள்க. [இனி, கட்டுரை (பழ
மொழி)க்கண் வரலாற்றை 'பெத்த மனம் பித்து, பிள்ளை மனம்
கல்லு' என்றதனுள், 'பெற்ற' எனற்பாலது, 'பெத்த' என அடிப்
பட்டு வந்து வழக்காருயிற்றுக் காண்க.] (111)

7-ஆவது, யதிவழு.

22. யதிவழு வென்ப தோசை யறுவழி நெறிப்பட வாரா நிலைமைய தென்ப.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே யதிவழு
வாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) யதிவழுவாவது, ஓசைகொண்டு சீரறுக்கும்வழி,
அறுத்தற்கரிதாய் வேறுபட்டுவரும் தன்மையதாம்; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மாடு பயிலும் வரையாளி மால்யாணைக்
கோடுபுயத் துண்டுமுலுங் கொள்கைத்தாம்—காடு
அரிதா மியல்பிற் றரையிருட்கண் வாரல்
பெரிதாகு மைய! பிழை” என வரும்.

(இ - ள்.) மலைப்பக்கங்களிலே சஞ்சரிக்கின்ற சிங்கம், மதயாணை
யினது கோட்டைப் புயத்திலே தாங்கி வருந்தும் இயல்பினையுடைய
தாகிய காடு, எவரும் செல்லற்கரிதாந் தன்மையுடையதாம்;
ஆதலின், ஐயனே! அக்காட்டில் நள்ளிருட்கண் வருதலை ஒழிவா
யாக; அங்ஙனம் வரின் பெரிதும் பிழையாகும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனுள், 'காடரிதாம்' எனற்பாலது 'காடுவரி
தாம்' என அச்சொற்கூடாது அறுத்திசைத்து யதிவழுவாயிற்று.
“நசைதீர்யதிவழு நாடுகி லோசை, யிசைதர நிகழா திழுக்குவ
தாகும்” என்றது மாறனலங்காரம். யதி - சீரோசை முடியுமிடம்.

‘யாளி யாணைக்கோடு புயத்துண்டு’ என்றது, யாணை மதங்
கொண்டு சிங்கத்தையும் பாய, அதன் புயத்தில் தந்தம் முறிந்
திருக்க அதனோடு சிங்கம் வருந்தித் திரியுமென்றபடி. இங்ஙனம்
யாணை சிங்கத்தையும் பாயுமெனவே காட்டின் கொடுமை மிகுதிப்பாடு
விளங்கும். இது, ஆறுபார்த்துற்றவச்சங் கூறல். புயம்-புடை.

இதற்குச் சிறப்புவிதி

23. வகையுளி யுரைப்புழி வரைவின் றதுவே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே வகையுளி
யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) அச்சீரறற்பாலவழியருது நின்றதெனினும், வகையுளி
சேர்த்துக்கொள்வாமென்ற குற்றமன்று; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மேவிவாழ் வார்மே லிருணீக்கி யாருமலர்த்
தேவிநீங் காள்செம்பொற் றோளிணைகள்—கோவினணி
சென்னிவிடா மாலினடி வேலினுதி நீலநிறக்
கன்னிவிடா ளீகைவிடா கை” என வரும்.

(இ - ள்.) தான் விரும்பி வாழ்வாரிடத்தே வறுமையென்னும்
இருளைக்கி [ஐசுவரியமென்னும் தன்னுடைய பிரகாசத்தைப்
பரப்பி]ப்பொருந்துகின்ற, செந்தாமரைமலரில் வாசஞ்செய்யுந் திரு
மகள், அரசனுடைய செம்பொன்போன்ற தோள்களைவிட்டு
நீங்காள்; அவனது அழகிய சிரம் திருமாலின் அடியைவிட்டு
நீங்காது; நீலநிறம் பொருந்திய சயமடந்தை அவனுடைய வேலின்
முனையைவிட்டு நீங்காள்; அவன் கை ஈகையைவிடமாட்டாது; (எ - று.)

(கு - ரை.) இங்ஙனம் கூறியதனால், இந்த அரசன் மிக்க ஐசுவரி
யத்தோடும், காத்தற்கடவுளாகிய விஷ்ணுவிடத்துப் பக்தி
யோடும், வெற்றியோடும், கொடையோடும், வாழ்வானென்பது
பெறப்படும். மேவி - விரும்பி. ‘நம்பு மேவு நசையா கும்மே’. மேல்-
எழாம்வெற்றுமைச் சொல்லுருபு. இருள் - வறுமையைக் குறிக்கும்.
அரசனுக்குத் தோள்வலியே ஐசுவரியத்துக்குக் காரணமாதலின்,
இலக்குமி தோளில் சேர்வாள் என்றார். நீலநிறக் கன்னி - தூர்க்கை;
இவள் வெற்றிக்குரியளாதலின், ‘நீலநிறக் கன்னி வேலினுதி
விடாள்’ என்றார். வேலே வெற்றிக்குத் துணையாதலின், அதில் சய
மகள் இருப்பாள் என்றார்.

இதனுள், வகையுளி சேர்த்துக்கொள்ளக் குற்றமன்றுயிற்று.
வகையுளியாவது:—அந்தந்தச் சொன்முடிபே சீர்முடிவாகத் தனை
கொள்ளாமல் வேண்டியவிடத்துச் சீர்முடிவு செய்து தனைகொள்ளு
தல். (113)

8-ஆவது, செய்யுள்வழு.

24. செய்யுள் வழுவே யாப்பிலக் கணத்தோ
டெய்த வில்லா வியல்பிற் றுகும்.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே செய்யுள்
வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செய்யுள் வழுவாவது, யாப்பிலக்கணத்தோடு பொருந்
தாத இயல்பினை யுடைத்து; (எ - று.)

வரலாறு :—

“ஆதரந் துயர்தர வயர்தருங் கொடிக்குப்
பூதலம் புனைபுகழ் வளவன்—தாதருத்
தாங்கரும் பாலன்றித் தணியுமோ தாரனங்கள்
பூங்கரும்பால் வந்தடுத்த போர்” என வரும்.

(இ - ள்.) ஆசையானது வருத்தத்தைத்தர அதனாலே வருந்துகிற பூங்கொடிபோலும் மாதினுக்கு, பூமியை அலங்கரிக்கும் படியான புகழுள்ள சோழன் அணிந்திருக்கின்ற மகரந்தம் நீங்காத பூவரும்புகளாலாகிய மாலையாலன்றி, மாலையைத்தரித்த மன்மதனுடைய அழகிய கருப்புவில்லால் வந்துசேர்ந்த போர்த்துன்பமானது, தணியுமோ? (எ - று.)

(கு - ரை.) செவிவி தலைமகளின் வேற்றுமைக்குக் காரணங்கேட்பப் பாங்கி அறத்தொடுகின்றது, இது. வளவன்மேற் காதலுற்று வருந்துகிறாள் தலைவி என்றபடி. தாங்கு அரும்பால் எனப் பிரியும்.

இச்செய்யுள், முன்னர் ஆசிரியம் வந்து பின்னர் வெண்பாவாய் முடிந்தது. இங்ஙனம் முடிதற்கு இலக்கணமின்மையால், யாப்புவழு வாயிற்று. (கவனிப்பு:—மருட்பாவில் முன்னர் வெண்பாவந்து பின்னர் ஆசிரியம் வரும். “வெள்ளை முதலா வாசிரிய மிறுதி, கொள்ளத் தொடுப்பது மருட்பா வாகும்”; “வெண்பா முதல்வந்தகவல்பின் னாக விளையுமென்றால், வண்பான் மொழிமடவாய் மருட்பாவென்னும் வையகமே” என்ற சூத்திரங்களை நோக்குக) (114)

இதற்குச் சிறப்புவிதி

25. ஆரிடத் துள்ளு மவைபோல் பவற்றுளு

நேரு மென்ப நெறியுணர்ந் தோரே.

என்பது, என்னுதலிற்றேவெனின், இது மேலதற்கோர் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செய்யுள்வழு ஆரிடத்துளளும் ஆரிடப்போலியுள்ளும் சிறுபான்மை வரையப்படா; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா—[ஆரிடப்போலி.]

“கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
ஒண்ணெங் குருதியு ளோஹ கிடப்பதே—கெண்டிக்
கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னாள்
அழுதகண் ணீர்துடைத்த கை” என வரும்.

(இ-ள்.) [தலைவரது பிரிவால்] கெழுதகைமை இல்லேன்-கூட்ட மில்லாத யான், கெண்டி கிடந்து ஊட - (அப்பிரிவுத் துன்பம்) உடம்பையறுத்துத் தின்னப் பூமியிற்கிடந்து பிணங்க, பல் நாள் அழுத கண்ணீர் துடைத்த கை - பலநாளும் அழுத கண்ணீரைத் துடைத்துத் துன்பம்போக்கிய [எனது] கை, கண்டகம் பற்றி - வாளைப்பற்றிக்கொண்டு, கடகம் மணி துளங்க - கடகத்திலுள்ள இரத்தினம் ஒளிவிட, ஒள் செங்குருதியுளோஓ - சிவந்த இரத்தத்தி னுள்ளேயோ, கிடப்பது - தோய்ந்து கிடப்பதே; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனைப் “பத்தினிச்செய்யுள்” என்பர் யாப்பருங்கல விருத்தியுடையார். இதனால், ஒருமுலை குறைத்த திருமா பத்தினி என்று உலகம்போற்றிய கண்ணகியின் தமிழ்ப்புலமை தேற்றமாகும். (மு. ராகவ. ஆராய்ச்சித் தொகுதி: பக், 237 - 238 காண்க). ‘துடைத்த கை’ என்றதால், பின்பு தலையளிசெய்து போந்தமை நன்கு விளங்கும். “கருங்கய னெடுங்கட் காதலி தன்னை, யொருங் குடன்றழி” என்றார் அடிகளும். கண்ணீர் துடைத்து அதில் தோய்ந்த கை இதுபோது குருதியுள் தோய்ந்து கிடப்பதே! என இரங்கியவாறு. இச்செய்யுளின் அவலச்சுவை நெஞ்சையள்ளுகிறது. கெழுதகைமை - உரிமை, பொருந்துதல், கிட்டுதல். எனவே, கெழுதகைமையிலேன் என்றது கூட்டமில்லேன் என்றபடி. கெண்டு தல் - அறுத்துத் தின்னுதல்; [மல்லன் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி’ - பெரும்பாண்: 143]. கண்டகம் - வாள். வாள்பற்றிக் கிடந்தது என்றது, ‘விலங்கூடறுத்து வீழ்ந்தபோது புதைந்த வாளைப் பற்றியது போலே கைகிடத்தலால் என்க. “குருதியி னோஓ கிடந்ததே” என்றும், ‘கெழுதகை யில்லேன்’ என்றும் பாடபேதம்.

இச்செய்யுளின் இரண்டாமடி, வெண்பாவிற்குச் சொல்லிய உறுப்பின்மிக்கு ஐஞ்சீர்பெற்று வந்தமையால், இது, ஆரிடப்போலியாயிற்று. அதாவது, இது, பதினாறுசீர் வெண்பாவாய் யாப்பிலக்கணத்தோடு பொருந்தாது வந்தது. [யாப்பிலக்கணப்படி வெண்பா விற்கோதிய நான்கடிகளிலுஞ் சேர்ந்து மொத்தம் பதினைந்து சீர்களே வரவேண்டும்.] இனி,

ஆரிடமாவன-இருடிகளாற் சொல்லப்படுவன. ஆரிடம் பாடற் குரியார்-ஆக்குதற்கும் கெடுத்தற்கும் ஆற்றலுடையோராய் இம்மை மறுமை முக்காலமும் உணர்ந்த இருடிகளாவர்.

ஆரிடப்போலியாவன பாடுதற்குரியார் - சாவவும், கெடவும், வாழவும், மனத்ததுபாடவும் வல்ல இருடிகளல்லாத ஏனைய புலவர்கள். எனவே, இந்த ஆரிடப்போலிச்செய்யுள்பாடிப் பண்ணுகியும் அவருள் ஒருவராவரென்க.

(115)

9-ஆவது, சந்திவழு.

26. சந்தி வழுவே யெழுத்திலக் கணத்துச்
சந்தியோடு முடியாத் தன்மைத் தாகும்.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே சந்தி
வழுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சந்திவழுவாவது, எழுத்ததிகாரத்து ஒதப்பட்ட
புணர்ச்சியிலக்கணத்தோடு பொருந்தாது வருவது; (எ - று.)

வரலாறு.—

நேரிசை வெண்பா

“என்பு நுருக வினைவேன் மனங்கலக்கும்
பொன்பூண் சுமந்த புணர்முலையீர்! — மின்போல்
நுடங்கிடைக்குங் காவலாய் நோக்கங் கவரும்
படங்கிடைக்கு மல்குற் பரப்பு” என வரும்.

(இ - ள்) எலும்பும் உள்ளேயுருகும்படி வருந்துவேனாகிய
எனது மனத்தைக் கலக்குகின்ற பொன்னுலாகிய அணிகலங்களைத்
தாங்கிய இணைந்த கொங்கைகளையுடையீர்! பாம்புப்படத்தினை
எதிர்க்கும் நும்கடிதடப்பரப்பானது, மின்னலைப்போல் அசைகின்ற
இடைக்குங் காவலாய், பார்ப்பவரது நோக்கங் கவரும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், இளங்கையினிடத்துத் தனக்கு
உண்டான வேட்கையை ஒருகாமுகன் வெளிப்படுத்திக் கூறுவதாக
அமைந்துள்ளது. இனைதல் - வருந்துதல். ‘பூண்சுமந்த’ என்றது
முலைப்பாரத்தின்மேல் ஓர்பாரமிருந்தபடியென்னே! என அவர்தம்
ஏழைமை பாராட்டியபடி. கிடைத்தல்-எதிர்த்தல்: “இருபடைகளு
மெதிர் கிடைக்கவே” (கலிங். பரணி: 393) அல்குற்பரப்பு கவரும்
எனமுடியும்.

இதனுள், ‘பொற்பூண்’ என்பது ‘பொன்பூண்’ என வந்த
மையிற் சந்திவழுவாயிற்று. எங்ஙனமென்னில், “னகார விறுதி
வல்லெழுத் தியையின், நகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே”
(தொல்: புள்ளிமயங்: 37) என்ற விதிப்படி பொன் + பூண் = பொற்
பூண் எனவரவேண்டும்: அதற்கு, மாறாக ‘பொன்பூண்’ என இயல்
பாய் வந்தது: எனவே, சந்திவழு. சந்தி-ஈண்டு, புணர்ச்சியிலக்கணம்
குறித்தது. [பகுபதவுறுப்புக்களிலொன்றாய் சந்தியையன்று.] (116)

இதற்குச் சிறப்புவிதி

27. இரண்டாம் வேற்றுமைக் கெதிர்மறுத்தும் வருமே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், அச்சந்திவழு சிறுபான்மை
ஆகுமிடமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாயின், வல்
லெழுத்து மொழிக்கு முதலாய் வந்துழிப் பொதுமுடிபொடு மாறு
பட்டு முடியவும் பெறும்; (எ - று.)

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“இரவி துணைத்தா ளிகல்வேந்தர் சென்னி
விரவு மலர்பொழியு மேவா—அரசிரிய
மின்பொழியுஞ் செவ்வேல் வெறியோ ரினங்கவரப்
பொன்பொழியுஞ் செங்கைப் புயல்” என வரும்.

(இ-ள்.) சூரியவமிசத்தினனான சோழனுடைய இருபாதங்
களும், பகைவேந்தர்களுடைய தலையிலே சேர்ந்திருக்கின்ற
மலரைச் சொரியும்; சிவந்த வேலானது பகையரசர்கள் பயந்தோட
மின்னலைச் சொரியும்; சிவந்த கையாகிய மேகமானது வறிஞர்
கூட்டங் கொள்ளும்படி பொன்னைச் சொரியும்; (எ - று.)

(கு-ரை.) இரவி - சூரியன்: அவன் வமிசத்துச் சோழனுக்
காகி வந்தது. வெறுமை - தரித்திரம்: “வெறுமை யிடத்தும்.....
மறுமை மனத்தாரே யாகி” என்றதுங் காண்க (நாலடி: 329) வெறு
மையையுடையோர்-வெறியோர்: ஒன்றுமில்லாதவர்.

இதனுள், ‘மலர்பொழியும்’ ‘மின்பொழியும்’, ‘பொன்மொழியும்’
என இயல்பாய் முடிந்தன.

இங்ஙன் முடிந்தமை, பொதுமுடிபொடு மாறுபட்டதெங்ங
னென்னில்:—“ரகார விறுதி யகார வியற்றே” (தொல்: புள்ளிமயங்:
67) என்ற விதிப்படி வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்
வல்லெழுத்து வந்தவழி மிக்கு “மலர்ப்பொழியும்” என முடிதல்
வேண்டும். அங்ஙனமே, “னகாரவிறுதி வல்லெழுத் தியையின்,
றகாரமாகும் வேற்றுமைப்பொருட்கே” (தொல்: புள்ளிமயங்: 37)
என்ற விதிப்படி ‘மிற்பொழியும்’, ‘பொற்பொழியும்’ எனவரவேண்டும்:
அங்ஙனம் வாராது இயல்பாய் முடிந்தமையின் பொதுமுடிபொடு
மாறுபட்டுச் சந்திவழுவாயிற்று; என்றார்க்குச் சந்திவழுவாகியும்
இவை வரையாது சிறுபான்மை ஏற்றுக்கோடற்சூரித்தாம் இடமு
முண்டு என்றது, சிறப்புவிதி. என்னை சூத்திரம் என்றார்க்கு:—

“

மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாகலும்

.....

மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கும்

ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப”

(தொல்: எழுத்: தொகைமரபு: சூ. 15)

என்பவாகலின் என்க. [விளக்கம்:—மின்பொழியும், பொன்பொழி
யும் என்பன - மெய் பிறிதாகிடத்து இயற்கையாயது. ‘மெய்பெற’
என்றதனால், உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும் கொள்க என்ற உரையா
சிரியர் கூற்றுப்படி, ‘மலர்பொழியும், மலர்ப்பொழியும்’ என இரு
வகையும் வரலாம் என்பதும் பெறப்பட்டது],

சரி: இனி, மேற்காட்டிய தொகைமரபுச் சூத்திரமும் [கு. 15] இலக்கணமன்றே: அங்ஙனிருப்ப, எழுத்ததிக்காரத்தோதிய புணர்ச்சியிலக்கணத்தோடு மாறுபட்டு வந்ததுண்டோ, இல்லையே எனின், மாறுபட்டுவருமென்றதன்று ஈண்டைக்கு வலியுறுத்தவந்த கருத்து. பின்னை யாதெனில், ஐகாரவேற்றுமை பொதுவகையானோதிய முடிவோடு பொருந்தாது இவ்வாறு சிறுபான்மை வருமென்றேதினார் என்று அறிக. மேலும், பிரிபொருட் சொற்றொடர் முதலாக வோதிய ஒன்பதும் 'இவ்வாறு வரின் வழி' வெனப் பொதுவிலக்கணங் கூறிச் சிறப்புவகையான் 'இவ்வாறு வரின் வழுவன்று' எனக் கூறியதல்லது வேறென விதிக்கப்படாதென்பதும் கவனிக்கவேண்டுவது. (117)

[கவனிப்பு:—வழுவொன்பதும் இங்கே முற்றும்: இனி, மலைவு தொடங்குகிறது.]

10-ஆவது, இடமலைவு.

28. இடமெனப் படுபவை மலைநாடி யாரே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்தமுறையானே இடமுதலிய மலைவு உணர்த்துவான் தொடங்கி, அவ்வாறனுள் இடமாவன இவையென வுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) இடமென்று கூறப்படுவன மலையும், நாடும், யாரும் ஆகும்.

(கு - ரை.) மலையாவன - இமயமலை, பொதியமலை முதலியன.

நாடாவன - பதினெண்மொழி வழங்கு நிலங்கள்.

யாருவன - கங்கை, காவிரி முதலியன.

இவற்றின் மலைவாவது - ஒன்றினுள்ள பொருள் பிறிதொன்றினுள் தாகச் சொல்லுதல்.

வரலாறு:—

தேரிசை வெண்பா

“தென்மலையின் மான்மதமுஞ் சாமரையுந் தேமருசீர்ப்
பொன்மலையின் சந்தனமு மாரமும்—பன்முறையும்
பொன்னி வளநாடன் முன்றிற் பொதுளுமே
மன்னர் திறைகொணர வந்து”

(இ - ள்.) பொதியமலையிலுள்ள கஸ்தூரியும், சாமரையும், இனிமை பொருந்திய சிறப்பையுடைய மேருமலையிலுள்ள சந்தனமும், பூமாலையும், அரசர்கள் திறைப்பொருள்களாகப் பன்முறையும் கொண்டு வர வந்து, காவிரி பாய்தலால் வளம்பெற்ற சோழநாட்டையாளரும் சோழனுடைய முன்றிலிலே நிறையும்; (எ - று.) எனவும்

(கு - ரை.) தென்மலை - பொதியமலை: பொன்மலை - மேருமலை, இமயமலை. மேரு, இமயம் இரண்டினையும் அபேதமாகக் கூறுதல் கவிமரபு.

இதனுள், இமயமலையிலுள்ளன பொதியமலைக்குரியவாகவும், பொதியமலையிலுள்ளன இமயமலைக்குரியவாகவும் கூறினமையின், மலையிடமலைவு ஆயிற்று.

நேரிசை வெண்பா

“தண்பொருநைச் செங்கனக மாதங் கிரித்தரளம்
வண்கலிங்கந் தந்த வயப்புரவி—பண்பு
மருவும் யவனத்து மால்யாணை சென்னி
பொருநர்க்கு வீசும் பொருள்”

(இ - ள்.) குளிர்ச்சிபொருந்திய பொருநையாற்றிலுள்ள செம் பொன்னும், மாதங்கிரியிலுள்ள [வெண்]முத்தும், வளம் பொருந்திய கலிங்கதேசத்திலிருந்து கொணரப்பட்ட வலிய குதிரைகளும், நற் குணஞ்சேர்ந்த யவனதேசத்து மதயாணைகளும் ஆகிய இவைகள், சோழன் தன்னைப் புகழ்ந்துபாடும் பொருநர்க்கு வாரியிறைக்கும் பொருள்களாம்; (எ - று.) எனவும் வரும்.

(கு - ரை) பொருநை - தாமிரபர்ணி. மாதங்கிரி - ஓர் ஆறு. பொருநர் - மற்றொருவர் போல வேடங் கொண்டு பாடியாடுங் கூத்தர். இப் பொருநர் ஏர்க்களம்பாடுவோர் போர்க்களம்பாடுவோர் பரணி பாடுவோரெனப் புலர்.

இதனுள், பொருநைக்குரிய தரளத்தை மாதங்கிரியோடு புணர்த்தும், மாதங்கிரிக்குரிய கனகத்தைப் பொருநையோடு புணர்த்தும் கூறினமையின், யாறிடமலைவு ஆயிற்று.

மற்றும், இதனுள், யவனத்திற்குரிய புரவியைக் கலிங்கத்தோடு புணர்த்தும், கலிங்கத்துக்குரிய யானையை யவனத்தோடு புணர்த்தும் கூறினமையின், நாடிடமலைவு ஆயிற்று.

மலைவு - மாறுபாடு: இடமலை - இடத்தின் மாறுபாடு: இங்ஙனே மேல்வருவனவற்றிற்குங் கொள்க. (118)

11-ஆவது, காலமலைவு.

29. காலம் பொழுதொடு பருவமென் றிரண்டே.

என்பது, என்னுதலிற்கோவெனின், காலமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) காலமாவது - பொழுதும் பருவமும் என இரண்டாம்.

(கு - ரை.) அவற்றுள், பொழுதாவன:—வைகறை, காலை, உச்சி, எற்பாடு, மாலை, யாமம், என இவை. இவற்றுள், ஒரோவொன்றுக்கு நாழிகை பப்பத்தாக ஆறுபொழுதிற்கு நாழிகை அறுபதாம். [வைகறை - சூரியோதயத்துக்கு முன்னுள்ள விடியற்காலம்; காலை - சூரியனுதிக்குங்காலம்; உச்சி - நண்பகல்; எற்பாடு - ஆதித்தன் படுகிற பொழுது; மாலை - சூரியன் அத்தமிக்கும் சாயங்காலம்; யாமம் - [மாலைக்கும் வைகறைக்கும் இடையிலுள்ள] இராக் காலம். நாழிகை - 24 நிமிடங்கள்].

பொழுது மலைவாவது - ஒருபொழுதிற்சூரிய பூவும் புள்ளும் தொழிலும் பிறிதொன்றற்கு உரியவாக உரைப்பது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“செங்கமலம் வாய்குவியத் தேங்குமுதங் கண்மலர
எங்கு நெடுவானின் மீனிமைப்ப—பொங்குதயத்
தேராழி வெய்யோ னுகந்தான் மலர்ந்ததே
நீராழி சூழ்ந்த நிலம்” என வரும்.

(இ - ள்.) சிவந்த தாமரைமலர்கள் வாய்கூம்ப, வாசனைபொருந்திய அல்லிமலர்கள் முகமலர, நீண்ட வானத்திலெங்கும் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிக்க, பொங்குகின்ற தோற்றத்தையுடைய ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேரைக்கொண்ட சூரியன் மகிழ்ந்து உதயஞ்செய்தான்; கடல்கூழ்ந்த உலகம் விளங்கிற்று; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனுள், மாலைக்குரியன காலையொடு புணர்த்துக் கூறியதனாற் பொழுதுமலைவு ஆயிற்று. பிறவு மன்ன.

காலையில் செங்கமலம்மலர்தலும் குமுதம் கூம்புதலும் இயற்கை. மாலையில், குமுதம் மலர்தலும் செங்கமலம் கூம்புதலும் இயற்கை. அவ்விவர்பு மாறுபாடாகி வந்தமை காண்க. அங்ஙனமே, சூரியனுதித்தபின் ‘நெடுவானின் மீனிமைப்ப’ என்றதும் மாறுபாடாகியது. எனவே, பொழுதுமலைவு.

பருவமாவன:—கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என இவை. “காரே கூதிர் முன்பனி பின்பனி, சீரிளவேனில் வேனிலென்றங் கிருமுன்று திறத்தது தெரிபெரும் பொழுதே” என்றது நம்பியகப்பொருள். இவற்றுள், ஆவணியும் புரட்டாசியும் - கார்; ஐப்பசியும் கார்த்திகையும் - கூதிர்; மார்கழியும் தையும் - முன்பனி; மாசியும் பங்குனியும் - பின்பனி; சித்திரையும் வைகாசியும் - இளவேனில்; ஆனியும் ஆடியும் - முதுவேனில். இவ் வாறணையும் பெரும்பொழுது, பருவம், இருது என்று வழங்குப.

பருவமலைவாவது-ஓர் பருவத்திற்குரியன பிறிதோர் பருவத்திற் றேன்றினவாகக் கூறுதல்.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“காதலர் வாரார் களிக்கு மயிலகவத்
தாதவிழ் பூங்குருந்தின் றண்பணையின்—மீதே
தளவேர் முகைநெகிழத் தண்கொன்றை பூப்ப
இளவேனில் வந்த திதோ”

என வரும்.

(இ - ள்.) மகிழ்கின்ற மயில்கள் ஆட, மகரந்தங்கள் பரந்த பூக்களையுடைய குருந்த மரத்தின் குளிர்ந்த கிளைமீதே படர்ந்த முல்லைக்கொடியில் அழகிய முல்லையரும்புகள் மலர, குளிர்ந்த கொன்றை மரம் பூத்தலைச் செய்ய, இளவேனிற்பருவம் இதோ வந்தது; எனது காதற்குரிய தலைவர் வந்திலர்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனுள், கார்ப்பருவத்திற்குரியன, இளவேனிற் பருவத்திற் றேன்றினவாகப் புணர்த்துக் கூறப்பட்டமையின், பருவமலைவு ஆயிற்று. பிறவுமன்ன.

கார்ப்பருவத்தில், மயிலாடலும் முல்லைமலர்தலும், கொன்றை பூத்தலும் இயற்கை. அவை, இளவேனிற்பருவத்து நிகழ்ந்தன வாகக் கூறியமை மாறுபாடாகியது காண்க. அங்ஙனமே, ‘கார்ப் பருவத்தொடக்கத்து மீண்டு வருவேன்: அதுவரையும் ஆற்றியிரு’ என்று சொல்லித் தலைவன் தலைனியைப்பிரிதலும், அப்பருவம் வரக் கண்டு ‘காதலர் இன்னும் வாரலரே’ எனத் தலைவி வருந்துதலும், நல்லிசைப்புலவரால் நாட்டப்பட்ட பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்க மாகலின், அதற்கு மறுதலையாக “காதலர் வாரார்..... இளவேனில் வந்ததிதோ” என்றதும் மாறுபாடாகியது. எனவே, பருவமலைவு,

12-ஆவது, கலைமலைவு.

30. கலையெனப் படுபவை காண்டக விரிப்பிற்

காமமும் பொருளு மேழுறத் தழுவி

மறுவறக் கிளந்த வறுபத்து நான்கே.

என்பது, என்னுதலிற்றோவெனின், கலைகளாவன இன்னவைக்குக் கருவியாகத் தோன்றும் எனவும், அவற்றது தொகையும் உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கலையென்று சொல்லப்படுவனவற்றை விளங்க விரித் துரைப்பின், அவை இன்பமும் பொருளும் அழிவுபடாமற்றழுவிக் குற்றமறச் சொல்லப்படுவனவாய அறுபத்துநான்கு ஆகும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) ‘மறுவறக்கிளந்த’ என்றதால் அறமும் கூறியபடி. எனவே, கலையெனப்படுவன, அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றினோடும் ஒருசேரப் பட்டனவாம் என்பது பெறவைத்தபடி. அறுபத்து நான்கே, ஏகாரம் - தேற்றம்: அறுபத்துநான்கென அறுதியிட்ட

படி. “ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையும்” என்றார் கம்பரும். கலை ஞானம் அறுபத்து நான்கு - சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம், தர்க்கம், வியாகரணம், சோதிடம், வைத்தியம், சில்பம், கணிதம், சங்கீதம், நாட்டியம் முதலியன; அகராதியிற் காண்க.

அவற்றின் மலைவாவது, அவ்வக்கலை நூலிற் கூறியபடி கூறுது பிறழ்க் கூறுவது.

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“ஐந்தா நரம்பாம் பகைவிரவா தாருக
வந்த கிளைகொள்ள நான்காய - முந்தை
இணைகொண்ட யாழியற்று மேந்திழைதன் னாவித்
துணைவன் புகழே தொடுத்து” என வரும்.

(இ - ள்.) ஐந்தாம் நரம்பாகிய பகை சாராது, ஆறாம் நரம்பாக வந்த கிளையைக் கொள்ள, நான்காம் நரம்பாகிய முதன்மைத்தான இணையைக்கொண்ட யாழை, ஏந்திய ஆபரணங்கையுடைய பெண்ணானவள், தனது உயிருக்குத் துணைவனாகிய தலைவனது புகழையே தொடுத்து வாசிப்பாள்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனுள், நின்ற நரம்பிற்கு ஐந்தாவது நரம்பு கிளையாகலான், அதனைப் ‘பகை’ என்றும், ஆறுவது பகையாகலான், அதனைக் ‘கிளை’ என்றும், நான்காவது ‘நட்டி’ ஆகலான் அதனை ‘இணை’ என்று எட்டாவதன்பெயர் கொடுத்தும் சொன்னமையின், கலைகளிற் சங்கீதநான்மலைவு ஆயிற்று. பிறவுமன்ன.

கிளை - ஐந்தாநரம்பு; பகை - ஆறுநரம்பு; நட்டி - நாலாநரம்பு; இணை - இரண்டு நரம்பு. இணையாவது - சமனில் நிற்கும் குரலுக்கு வலிவில் நிற்கும் குரல் இணை; ஆகவே, எட்டாவது இடமாகிறது காண்க. [உ - ம்: ச.....ச்] “இணையெனப் படுவ கீழு மேலும், அணையத் தோன்று மளவின வென்ப”. [மற்றும், ஈண்டு, “நான்காய முந்தை” ‘என்றவிடத்து ஒரு மலைவுதொனியாகவும்பெறப்படுகிறது எனலாம். ‘முந்தை’ என்பது முதலிற்றேன்றிய நரம்பாகிய தாரத்துக்காகிவரும். ‘முந்தையென்னும் தாரநரம்பிற்கு’ என்றார் அடியார்க்குநல்லாரும். (சிலப்: ஆய்ச்சி.) முந்தை - முத்தையென்பதன் விகாரம். ஆகவே, நான்காநரம்பாகிய உழையை முந்தை என்று கூறியதுபோலவே இத்தொடர் அமைந்திருத்தலின் மலைவு தொனித்தல் ஊகிக்கலாம்.] (120)

13-ஆவது, உலகமலைவு.

31. உலகெனப் படுவதீன் டொழுக்கின் மேற்றே.

என்பது, என்னுதலிற்றேவெனின், உலகமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உலகென்று சொல்லப்படுவது, ஈண்டு ஒழுக்கத்தின் மேலது.

(கு - ரை.) உலகென்பது, மக்கள்மேலும், நிலத்தின்மேலும், ஒழுக்கத்தின்மேலும் நிற்கும் பலபொருளொருசொல்லாதலின், இவ்விடத்து ஒழுக்கத்தையே கோடல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தற்கு 'ஈண்டு' என்று நூற்பாவிலேயே உரைக்கப்பட்டது.

அவ்வொழுக்கம் எல்லாராலும் அறியக்கிடந்தமையான் இன்ன தென்று பகுத்தெடுத்துச் சொல்லவேண்டுமெனில்லை. [ஒழுக்கம் - லௌகிகவியவகாரம்.] அதன் மலைவாவது-உலகத்தொழுகலாற்றேடு மாறுபட்ட ஒழுக்கம் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறுதல்.

வரலாறு :

நேரிசை வெண்பா

“அலைகடல்க ளேழுந்தூர்த் தந்தரத்தி னூடே
மலையனைய மாலயானே யோட்டிக்—கலவாரை
நீருக்கி வையநெடுங் குடையின்கீழ் வைத்தான்
மாருச்சீர் மானிலத்தார் மன்” என வரும்.

(இ-ள்.) மாறுத சிறப்பினையுடைய பெரிய பூமியிலுள்ளார்க்குத் தலைவனாகிய வேந்தன், அலைகளையுடைய சமுத்திரங்கள் ஏழினையும் தூர்த்து, ஆகாயத்தினூடே மலையை யாத்த தனது மதயானையைச் செலுத்தி, பகைவர்களைப் பொடியாக்கி [யழித்து], இந்தப் பூமி முழுவதையும் நீண்ட தனது கொற்றக்குடையின் நீழலில் தங்கும்படி செய்தான்; (எ-று.)

(கு - ரை.) இதனுள், நிலவேந்தனொருவனை ஏழ்கடலுந் தூர்த்தானாகவும், ஆகாயத்தினூடே தன் களிற்றைச் செலுத்திப் பகைவரை யழித்தானாகவும், உலகொழுக்கோடு மாறுபட்ட கூறினமையின், உலகமலைவு ஆயிற்று. தூர்த்தல் - வேறுபொருள்களையிட்டு நிரப்பி மேடாக்குதல். மால் - மயக்கம்: இங்கே மதம். (121)

14-ஆவது, நியாய மலைவு.

32. நியாய மென்பது நெறியுறக் கிளக்கின்
அளவையிற் றெளிக்கும் விளைபொருட் டிறமே.

என்பது என்னுதலற்றோவெனின், நியாயமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) நியாயமென்பதனை இலக்கணவகையாற் கூறுமிடத்துக் காண்டல் முதலிய அளவையாற் பொருள் விளையுந்திறத்தைத் தெளிவிப்பதாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) நியாயமாவது - அறுவகைப்பட்ட சமயத்தோரும் உலகத்திற்பொருள்களது தோற்றமும், நிலையும், அழிவும் இன்ன

வகையவென்று கூறுதல். அதன் மலைவாவது-அவற்றை அவ்வவர் கூறியவாறு கூறுது மாறுபடக் கூறல்.

அறுவகைச்சமயம் - உலோகாயதம், பௌத்தம், சாங்கியம் நையாயிகம், வைசேடிகம், மீமாஞ்சகம் என்பன. தோற்றம் நிலை அழிவு - சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம். அளவை - பிரமாணம். இவை, பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், ஆகமம், உவமானம், அருத்தாபத்தி, அபாவம் என்பன. உலோகாயதத்திற்குப் பிரத்தியட்சமொன்றும், பௌத்தத்திற்குப் பிரத்தியட்சத்தோடு அனுமானமும், சாங்கியத்திற்கு அவ்விரண்டினோடு ஆகமமும், நையாயிகத்திற்கு அம்மூன்றினோடு உவமானமும், வைசேடிகத்திற்கு அந்நான்கினோடு அருத்தாபத்தியும், மீமாஞ்சகத்திற்கு அவ்வைந்தினோடு அபாவமும் பிரமாணமாம் என்பர். இது நிற்க: இனி, “அளவையினியை பல்பொருட் கமைவினைத்திறம், உளமுற மதித்துரைப்பதுவே நியாயம்” என்ற மாறனலங்காரச்சூத்திரத்தை நோக்கின், இத்தண்டியாரின் சூத்திரமும் “அளவையிற் றெளிக்கும் வினை பொருட்டிறமே” என இருக்குமோவெனத் தோற்றுகிறது; அஞ்ஞான்று. பொருள் வினை திறம் - உலகத்துண்டாய பொருள்கட்கு அமைந்த வினையினது கூறுபாடு என்று பொருள்படும்.]

[மலைவு] வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“ஆய பொருள்கள் கணந்தோ றழியுமெனத்
தூய வசோகின் முனியுரைத்த—தாய்வன்றே
காதலர் நீங்க வெழுங்காம வெங்கனல்வாய்
மாத ருயிர்தாங்கு மாறு” என வரும்.

(இ - ள்.) உலகத்திற் றேன்றிய பொருள்களெல்லாம், ஒவ்வொரு கணத்திலும் அழிந்துபோமென்று, பரிசுத்தமாகிய அசோக மரத்தினடியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற முனிவனாகிய அருகன் சொன்னது, நல்ல ஆராய்ச்சியை யுடையதன்று; [ஏனெனில்,] தம் காதலர் பிரிய, அதனால் உண்டாகின்ற வெப்புமாகிய ஆசைக் கனலினிடத்தே யகப்பட்டு மாதர் உயிரைத் தாங்கிநிற்கும் வீரத்தால்;

(கு - ரை.) ‘கணந்தோறழியும்’ என்று சொன்னதற்குமாருக மாதருயிர் போகாது நின்றலால், அருகன்கூற்று நல்ல ஆராய்ச்சியுடையதன்று என்று கூறியது. அருகன் கூற்று, நன்கு ஆராய்ந்து கூறப்பட்டதொன்றன்று என்றபடி.

இதனுள், தோன்றும் பொருள்களெல்லாம் கணந்தோறும் அழியும் எனப் போதிமுனி யுரைத்தான் என்பால்தனை, அசோகின் முனி யுரைத்தானென்றமையால், நியாயமலைவு ஆயிற்று. போதிமுனி - புத்தன். அசோகின் முனி - அருகன். [போதி - அரசமரம்; என்றது, பல்சூனி நதிக்கரையிலுள்ளதை.] பிறவுமன்ன. (122)

15-ஆவது, ஆகமமலைவு.

33. ஆகம மென்பன மநுமுத லாகிய
அறனெடு புணர்ந்த திறனறி நூலே.

என்பது. என்னுதலிற்றோவெனின், ஆகமமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஆகமம் என்று சொல்லப்படுவன, மநுமுதலாகப் பதினெட்டு வகையவாய் அறத்தொடு பொருந்திய திறத்தை யறிவிக்கும் நூல்களாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பதினெட்டு வகைப்பட்ட அறநூல்களாவன - மநு, அத்திரி, விஷ்ணு, வாசிட்டம், யமம், ஆபஸ்தம்பம், யாஜ்ஞவல்க்யம், பராசரம், ஆங்கீரஸம், உசனம், காத்தியாயனம், சம்வர்த்தம், வியாசம், பிரகஸ்பதி, சங்கலிதம், சாதாதபம், கௌதமம், தக்கம் என்பவை.

அவற்றின் மலைவாவது - இந்நூல் இன்னது செய்தல் அறமென்று விதிக்கப்பட்ட விதியிற் பிறழ வருவது.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“தெய்வம் விருந்தொக்க நென்புலத்தார் தாமென்னும்
ஐவகையுந் தம்பொருள்கொண் டாற்றுவார்—மையிலா
முக்கோலுங் கற்றேய் முழுமடியுந் தாங்கியே
தக்கோ ரெனப்படுவார் தாம்” என வரும்.

(இ - ள்.) குற்றமற்ற திரிதண்டமும், காவியில்தோய்த்த முழுவஸ்திரமும் தரித்துப் பெரியோரெனப்பட்ட சந்நியாசிகள் தேவர், விருந்தினர், சுற்றத்தார், பிதிரர், தாங்கள் என்னும் ஐவகையிடத்தும், தாங்கள் [அறவழியில்] ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டே [செய்ய வேண்டிய] கடனாற்றுவார்கள்; (எ - று.)

(கு-ரை.) துறவிகளுக்கு முக்கோலும் கானிவஸ்திரமும் உரியன வென்பதை “கற்றேய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான், முக்கோ லசை நிலை கடுப்ப” (முல்லைப்பாட்டு: 37-38) என்றதாலும் அறிக. கல் - காவிக்கல். முக்கோல் என்பதற்கு - அரி அயன் அரன் என்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த முக்கோல் என்றனர் நச்சினூர்க்கினியர் கலித்தொகையில். (பாலைக்கலி:) இனி, மனம் வாக்கு காயம் என்ற திரிகரணங்களின் சுத்தி தெரிவிப்பது என்பர். இனி, மண்ணாசை பெண்ணாசை பொண்ணாசை என்ற மூன்றையும் நீத்தமை குறிப்பது என்பர். இனி, சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்ற தத்துவத்திரயத்தையும் குறிப்பது என்பர். ஆற்றுதல் - கடனாற்றுதல்; அதாவது, துயர்தீர்த்தல்; பசி தணித்தல்.

இதனுள் இல்லறத்தார்க்குரிய தொழிலைத் துறவுபுரிந்தாரோடு புணர்த்தமையின், ஆகமமலைவு ஆயிற்று.

இல்லறத்தார்க்குரிய தொழிலென்பதைத் திருக்குறளில், 'இல் வாழ்க்கை' அதிகாரத்தில், "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க ருனென்றங், கைம்புலத்தா றேம்ப றலை" என்று நாயனார் கூறுத லாலும் தெளியலாம்.

[இனி, மாறனலங்காரத்து, ஆகமமலைவுக்குக்கூறிய எடுத்துக் காட்டும் காண்டற்குரித்து. அது வருமாறு:—

“ஓட்டினொடும் பொன்னை யொருநிலையா யுட்கோடல்
வீட்டின தின்பத்தை மிகவிரும்ப—லேட்டிருண்மென்
கூந்தலா ரின்பமதுட் கொள்ளாமை யில்லறத்திற்
ரேய்ந்துளார்க் குண்டாஞ் சுகம்” என்பது.

இதனுள், துறவறம்பூண்டார் தொழிலை இல்லறம் புரிபவரோடு புணர்த்தமையான் ஆகமமலைவாயிற்று.] (123)

இடமலைவு முதலியவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி.

34. கூறிய நெறியி னூறுவகை மலைவு
நாடக வழக்கி னுட்டுதற் குரிய.

என்பது, என்னுதலிற்றேவெனின், இது மேற்கூறிய ஆறுவகை மலைவிற்கும் ஆவதோர் அமைதி கூறுகின்றது.

(இ - பு.) [மேற்கூறிய வழுவொன்பதும் இவ்வகையாற் புணர்ப் பின் ஆமென்று சிறப்புவிதி கூறினமையான்,] அதுபோல இச் சொல்லப்பட்ட ஆறுவகை மலைவும் நாடக வழக்கிற் சொல்லுதற் குரிய; (எ - று.)

(கு - ரை.) நாடகவழக்கும், உலகியல் வழக்கும், பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்குமென்னும் மூன்று வழக்கினுள்,

நாடகவழக்காவது: — இல்பொருளாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாகத் தோன்றுவது. எனவே, அவ் வாறு மலைவும் புகழ்ச்சியிடத்து நீக்கப்படாது அலங்காரமாகியே வருமென்பதாம்.

1-ஆவது, இடமலைவமைதி.

வரலாறு:—

நெரிசை வெண்பா

“மரகதச் சோதியுடன் மாணிக்கச் சோதி

இருமருங்குஞ் சேர்ந்தரிவை பாகன்—உருவ

மலைக்கு மகில்சுமந் தாரத்து வான்கோ

டலைத்து வரும்பொன்னி யாறு”

என வரும்.

(இ - ள்.) அகில் சமந்து - அகிற்கட்டைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு, ஆரத்து வான் கோடு - சந்தனமரத்தின் சிறந்த கிளைகளையும், அலைத்துவரும் பொன்னியாறு - அசைத்துக்கொண்டு ஈர்த்துவரும் காவிரியாறானது, - மரகதச் சோதியுடன் - பச்சையிரத்தினத்தின் ஒளியுடனே, மாணிக்கச் சோதி-சிவந்த மாணிக்கத்தின் ஒளியையும், இரு மருங்கும் சேர்ந்து - இரண்டு பக்கத்திலும் சேர்ந்து, அரிவை பாகன் உருவம் அலைக்கும் - (அவ்விருநிறமுங் கொண்டுள்ள) உமைபங்கனாகிய சிவபிரானின் வடிவத்தையும் கீழ்ப்படுத்தும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) தமது சிவந்த திருமேனியின் பாதிபாகத்தில் நீல நிறமுடைய உமையைக் கொண்டிருப்பதால், சிவபிரான் பசுமை நிறமும் செந்நிறமும் உடையவராவர்.

இச்செய்யுளில், காவிரியாறு தன்னுட் பிறமலைக்கும் பிறநாட்டிற்கும் உரியனவாகிய மரகதம், மாணிக்கம், அகில், சந்தனம் ஆகியவற்றை அலைத்துவருகின்ற தென்றமையான், இடமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் பொருந்துதலால், அலங்காரமாகியது.

2-ஆவது, காலமலைவமைதி.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“மண்டபத்து மாணிக்கச் சோதியான் வாவிவாய்ப்
புண்டரிக மாலைப் பொழுதலரும்—தண்டரளத்
தாமஞ் சொரியுந் தகைநிலவான் மெல்லாம்பற்
பூமலருங் காலைப் பொழுது”

ஏன வரும்.

(இ - ள்.) மண்டபத்து - மண்டபத்திலுள்ள, மாணிக்க சோதியான் - சிவந்த மாணிக்கத்தின் (சூரியனொளிபோன்ற) பிரகாசத்தினாலே, வாவிவாய் - தடாகத்தினிடத்திலே, புண்டரிகம் - தாமரையானது, மாலைப்பொழுது அலரும் - மாலைநேரத்திலும் மலரும்; தண்டரளம் தாமம் - குளிர்ந்த முத்துமாலையானது, சொரியும் தகைநிலவால் - [சந்திரனொளிபோன்ற பிரகாசத்தையொத்துப்] பொழிகின்ற தகுதிவாய்ந்த நிலவினாலே, மெல்லாம்பல் பூ - மெல்லிய ஆம்பல் மலரானது, காலைப்பொழுது-காலைநேரத்திலும், மலரும்-; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுளில், காலை மலரும் தாமரை மாலையில் மலர்ந்ததாகவும் மாலை மலரும் ஆம்பல் காலையில் மலர்ந்ததாகவும் கூறினமையின், காலமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாகப் பொருந்துதலால் அலங்காரமாகியது. [அங்ஙனமே, “வஞ்சியர்கோன் வஞ்சி மதவேழ வார்மதத்தால், வெஞ்சடர்கூழ்வேனில் வெயின் மறைப்ப—வஞ்சத், தளவரும்பப் பூங்கொன்றைத் தண்கொம்பரும்பக், களிமயில்க ளார்த்திலருங் காடு” என்றவிதனுள், கார்க்கு உரியன வேனிற்குப் புணர்த்தமையின் காலமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாகப் பொருந்துதலால் அலங்காரமாயிற்று.]

3-ஆவது, கலைமலைவமைதி.

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“கூடம் விரவிக் குறைநிலத்தா னத்தியன்ற
பாடலமுதம் பருகினான்—ஆடுகின்ற
ஊசலயற் றேன்றி யொளியிழைக்கு நாணளித்த
ஆசில் வடிவே லவன்” என வரும்.

(இ - ள்.) ஆடுகின்ற ஊசல் அயல் தோன்றி - ஆடுகின்ற ஊஞ்சலின்பக்கத்தே தோன்றி, ஒளி இழைக்கு நாண் அளித்த-பிரகாசம் பொருந்திய அணிகலங்களை யணிந்த பெண்ணிற்கு நாணத்தை யுண்டாக்கிய, ஆசு இல் வடிவேலவன் - குற்றமற்ற கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடையவன்,—கூடம் விரவி - ஆறும் நரம்பாகிய பகை நரம்போடுகூடி, குறை நிலம் தானத்து இயன்ற - குறைபாடுற்ற சுவர வித்தார முறையோடுபட்ட, பாடல் அமுதம் பருகினான் - பாடலாகிய அமுதத்தைப் பருகினான்; (எ - று.)

(கு - ரை.) நாண் - வெட்கம். நாண் அளித்தல்-வெட்கத்தைப் பயத்தல். ஊசலூர்ந்து ஆடிப்பாடுகின்ற தலைமகளின் அயல் தோன்றிய தலைமகனது தோற்றம் அவட்கு நாண் பயந்தது; நாண் பயந்தமையாற் பாடல் பிறழ்ந்தது; பிறழ்ந்தும் அவற்கு இன்பம்பயத்தலாற் புகழ்ச்சியிடத்துப் பொருத்தமாயிற்று என்பது அறிய வேண்டுவது. வேலவன் - தலைவனைக் காட்டும். கூடம் - பகை நரம்பு. பகை - ஆறும் மூன்றும்; “நின்ற நரம்பிற் காறு மூன்றுஞ், சென்றுபெற நிற்பது கூடமாகும்.” கூடம் இசை நிறவாதது; - அதாவது, தன் பகையாகிய ஆறும்நரம்பி னிசையிற்குன்றித் தன் னேசை மழுங்கல். “மன்னிய விசை வராது மழுங்குதல் கூடமாகும்.” (பஞ்சபாரதியம்). தானம் - ஸ்வரவிஸ்தாரமுறை.

இச்செய்யுளில், ஆறும்நரம்பாகிய பகையதனோடு கூடிக் குறை நிலத்தானத்தானியன்றதனைப் “பாடலமுதம்” என்றமையின், கலைமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப்புனைந்துரையாகப் பொருந்துதலால் அலங்காரமாயிற்று. ‘நாணளித்த வேலவன் பருகினான்’ என்றதால் கழிபெருங்காதலிற் குற்றத்தையும் குணமாக் கொள்பவன் தலைவன் என்பது பெறப்படும். இனி, “நாணழித்த’ என்று பாடங்கொண்டு, ‘நாணத்தைக் கவர்ந்த’ எனினுமாம்.

4-ஆவது, உலகம்லைவமைதி.

வரலாறு :—

நேரிசை வெண்பா

“கடனான்கும் வந்தலைக்குங் காலாளும் தேரும்
அடல்செய் திருதுணி யாயிற்றே—உடலொன்றி
அந்தரமே யேகுவன காண்மினோ யானியற்றும்
இந்திர சால மிது” என வரும்.

(இ - ள்.) நான்கு கடலையும் வந்தலைக்கின்ற காலாட் படையும் தேர்ப்படையும் போர்கெய்து இருதுண்டாயின; அவை தேகத்தோடு சேர்ந்து ஆகாயத்தே செல்வதைப் பாருங்கள்; இது யான் செய்யும் இந்திரசாலம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) அடல் - போர்: துணி - துண்டு; கூறு. அந்தரம் - ஆகாயம்.

இச்செய்யுளில், இருகூறிய காலானும் தேரும் உடலொன்றி யந்தரத்தே யேகுவன என்றமையின், உலகமலைவாய்ப் பொருள்பட்டு, இந்திரசாலம் என்று புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாகப் பொருந்து தலால் அலங்காரமாயிற்று.

5-ஆவது, நியாயமலைவமைதி.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“வானுகி மண்ணாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த்
தேனுகிப் பாலாந் திருமாலே—ஆனாயா!
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமோ மேலொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு” என வரும்.

(இ - ள்.) விண்ணுகி, மண்ணுகி, அலைகள்மடங்குகின்ற கடலாகி, காற்றுகி, தேனுகி, பாலுமாகும் திருமாலே! பசுக்களை ரட்சிக்கும் ஆயனே! முன்னொருநாள் மண்ணையுமிழ்ந்த உன்னுடைய வயிறு னது, இதுபோது வெண்ணெயை விழுங்குவதால் நிறைவுறுமோ?

(கு - ரை.) நான்கு பூதங்களைக்கூறியது ஏனைய தேயுவுக்கும் உபலட்சணம். நம்மாழ்வாரும் ‘கட்டியைத் தேனையமுதை நன்பாலைக் கனியைக் கரும்புதன்னை’, ‘தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திப்ப’ என்றதும் நினைக. திருமால்-இலக்குமியோடு கூடிய மால்; இலக்குமிதேவியை மார்பில் தரித்தவன் விஷ்ணு என்பது பிரசித்தம். ‘பங்கயத்திருந்த பொன்னை யாகத்தி லொருவன் வைத்தான்’ என்றார் கம்பரும். ஆயனானது கிருஷ்ணவதாரத்தில். மண்ணை யுண்டு உமிழ்ந்தது, வெண்ணெய் விழுங்கியது-இரண்டும் கிருஷ்ணவ தாரத்தில் ‘பாராயது, உண்டுமிழ்ந்த பவளத்தூணை”; “ஆய்த் தாயர் தயிர்வெண்ணெ யமர்ந்த கோவை” (பெரியதிரு: 2-5—1, 4) என்பனவும் நினைக.

இச்செய்யுளில், எல்லாப்பொருளுமானயென்றும், வெண் ணெயை விழுங்கினயென்றும், மண்ணையுமிழ்ந்தாயென்றும் மாறு படக்கூறினமையின், நியாயமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந் துரையாகப் பொருந்துதலால் அலங்காரமாயிற்று. [மண்ணை யிருமால் மண்ணையுமிழ்ந்தானென்றவிடத்தும், பாலாந் திருமால் வெண்ணெய்விழுங்கினானென்ற விடத்தும் [மாறுபாடு தொனித் தல் காணலாம்.]

6-ஆவது, ஆகமமலைவமைதி.

வரலாறு:—

நேரிசை வெண்பா

“காய்கதி ரோனுக்குக் கன்னனையின் றுங்கன்னி
ஆகிப்பின் மூவரையு மீன்றளித்த—தோகை
தலைமைசேர் கற்பினு டான்வணங்கு முன்னுள்
மலையெடுத்துக் கார்காத்த மால்”

என வரும்.

(இ - ள்.) காய்கின்ற சூரியனுக்குக் கன்னனைப்பெற்ற பின்பும் கன்னியாயிருந்து பின்னர் [தருமன், வீமன், அருச்சுனன் என்ற] மூவரையும் [முறையே யமன் வாயு இந்திரன் ஆகிய மூன்று தேவர்களுக்கும்] பெற்ற மயில்போன்ற சாயலினையும் முதன்மையான கற்பினையும் உடையளாய் குந்திதேவியை வணங்குவன்; (யாவனெனில்), முன்னாளிலே கோவர்த்தனமலையையெடுத்து மழையைத் தடுத்து [ஆயரையும் ஆநிரையையும்] காத்த திருமால்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுளில், கதிரோனுக்குக் கன்னனையின்ற பின்னரும் கன்னியாயினுள்ளென்றும், பின்னர் மூவர்க்கும் மூவரையின்றளித்தும் தலையாயகற்பினளாயினமையால் மால் வணங்கினனென்றும் கூறினமையின், ஆகமமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாகப் பொருந்துதலால் அலங்காரமாயிற்று. (124)

புறனடை.

35. மெய்பெற விரித்த செய்யுட் டிறனும்
எய்திய நெறியு மீரைங் குணனும்
ஐயெழு வகையி னறிவுறு மனியும்
அடியினுஞ் சொல்லினு மெழுத்தினு மியன்று
முடிய வந்த மூவகை மடக்கும்
கோழுத் திரிமுதற் குன்ற மரபின்
ஏழுற மொழிமிறைக் கவியீ ராறும்
இவ்வகை யியற்றுதல் குற்ற மிவ்வகை
யெய்த வியம்புத வியல்பென மொழிந்த
ஐவகை முத்திரத் தாங்கவை யுளப்பட
மொழிந்த நெறியி னொழிந்தவுங் கோடல்
ஆன்ற காட்சிச் சான்றோர் கடனே.

என்பது, என்னுதலற்றோவெனின், இந்நூலுரைக்கப்பட்ட இலக்கணமனைத்துந் தொகுத்து, இவ்வாறன்றிப் பிறவாறு வருவனவுளவெனினும் தழீஇக்கொள்கவெனப் புறனடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று,

(இ-ள்.)மெய்ப்பெற விரித்த செய்யுள் திறனும்-பொருள் பெறும்படி விரித்த முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை, தொடர்நிலை, எனக் கூறப்பட்ட செய்யுண்மரபும்; எய்திய நெறியும் - அச்செய்யுட்குக் கௌடம், வைதருப்பம் எனப்பொருந்திய நெறியும்; ஈர் ஐங்குணனும்-அவற்றோடு தொடர்ந்த செறிவு, தெளிவு, சமனிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில்பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாதியென்று கூறப்பட்ட பத்துவகைக்குணமும்; ஐ, எழு வகையின் அறிவுறும் அணியும்-தன்மை, உவமை, உருவகம், தீவகம், பின்வருநிலை, முன்னவிலக்கு, வேற்றுப்பொருள்வைப்பு, வேற்றுமை, விபாவனை, ஒட்டு, அதிசயம், தற்குறிப்பேற்றம், ஏது, நுட்பம், இலேசம், நிரனிறை, ஆர்வமொழி, சுவை, தன்மேம்பாட்டுரை, பரியாயம், சமாயிதம், உதாததம், அவநுதி, சிலேடை, விசேடம், ஒப்புமைக்கூட்டம், விரோதம், மாறுபடுபுகழ்நிலை, புகழாப்புகழ்ச்சி, நிதரிசனம், புணர்நிலை, பரிவருத்தனை, வாழ்த்து, சங்கீரணம், பாவிகம் என்ற முப்பத்தைந்துவகைப்பட்டு அறியவேண்டிய அணியும்; அடியினும் சொல்லினும் எழுத்தினும் இயன்று முடியவந்த மூவகை மடக்கும்-அடியினனும், சொல்லினனும், எழுத்தினனும் கூடி முற்றுப்பெறவந்த மூவகைமடக்கணியும், கோமூத்திரிமுதல் குன்ற மரபின் ஏழுமொழி மிறைக்கவி ஈராரும் - கோமூத்திரி முதலாகக் குறைபாடில்லாத இலக்கண மரபிற்குப் பொருந்தப் பிழைப்பின்றி மொழிந்த மிறைக்கவி பன்னிரண்டும்; இவ்வகை இயற்றுதல் குற்றம் இவ்வகை எய்த இயம்புதல் இயல்பு என மொழிந்த ஐவகை முத்திறத்து அவை உளப்பட - இவ்வாறு செய்யுள் கூறுதல் வழுவாம் மலைவாம் [என்றும்] இவ்வாறு பொருந்தக் கூறுதல் வழக்காம் என்றும் சொல்லப்பட்ட பதினைந்து கூறுபாடும் உள்ளிட்டு, மொழிந்த நெறியின் ஒழிந்தவும் கோடல் - கூறப்பட்ட இலக்கணநெறியின் ஒழிந்துவருவன உளவெனினும் தழீஇக்கோடல், ஆன்ற காட்சி சான்றோர் கடனே - அமைந்த அறிவுடையோராகிய மேலோரது கடனும்; (எ-று.)

(கு - ரை.) மிறைக்கவி யெனினும் சித்திரகவியெனினுமொக்கும். 'ஐவகை முத்திறத்து' - மூஐவகை திறத்து என மாறுக. மூஐவகை திறம் - பதினைந்து கூறுபாடு. அவை ஒன்பது வழுவும் ஆறும்மலைவும் அவற்றிற்காம் சிறப்புவிதிகளும். ஆங்கு - அசை.

அஃதேல், மேற்கூறியவற்றையே ஈண்டும் [புறனடையில்] கூறியது புனருக்தமாம் பிறவெனின், 'தொகுத்து முடித்தல்' என்பது தந்திரவுத்தியாகலான் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டதென்க.

அஃதேல், "எழுத்தின் கூட்ட மிடைபிறி தின்றியும்" என எழுத்துமடக்கேயன்றே முன்னர்ச் சொன்னது (சொல்லணியியல்: கு.1), [அங்ஙனிருப்ப]ஈண்டு, புறனடைச் சூத்திரத்து, "அடியினுள் சொல்லினும் எழுத்தினுமியன்று" என்று முறைபிறழக் கூறிய தென்னையோவெனின், இதுவும் "தலைதடுமாற்றம்" என்னும் உத்திவகையான் உரைக்கப்பட்டது. அல்லதூஉம், அடிமடக்கு

என்பனவும், சொன்மடக்கு என்பனவும், எழுத்தின்கூட்டமென்ப தறிவித்தற்கும்; ஓரெழுத்தானும் ஓரினத்தானும் வருவனவும் அப்பாற்படும் என்றற்கும்; கோழுத்திரிமுதலாகக் கூறப்பட்ட மிறைக்கவியை நோக்கி ஆராயுங்காற் பெரும்பான்மைய எழுத்தின் மடக்கின்பாற் படுமாயினும், இவை வெவ்வேறு சிறப்புப் பெயரு டையவாய் உலகினுண்டாகின்றனவாதலாற் சொல்லின்முடியுமில் கணத்தான் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது என்றற்கும்; — இவ்வாறு முறைபிறழ்ச்சொல்லப்பட்டதெனினும் அமையும்.

சொல்லின் முடியுமில்க்கணம் ஆண்டியாதே தாவெனின், ஒப்பின னாகிய பெயரும், குணங்காரணமாகிய பெயரும் குறித்துரைக்கப்படு தலான் அப்பொருளே யுணர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. [விளக்கம்:— கோழுத்திரி, மாலைமாற்று, நாகபந்தம், சக்கரம், சுழிகுளம், சருப்ப தோபத்திரம், முரசபந்தம் - இம் மிறைக்கவிகள் ஒப்பினானாகிய பெயர் குறித்து உரைக்கப்பட்டவை; ஏனையவாய் கூடசதுக்கம், எழுத்துவருத்தனம், வினாவுத்தரம், காதைகரப்பு, கரந்துறைபாட்டு, அக்கரச்சுதகம், நிரோட்டம், ஒற்றுப்பெயர்த்தல், மாத்திரைச் சுருக்கம், மாத்திரை வருத்தனம், திரிபாகி, திரிபங்கி, பிறிதுபடு பாட்டு - இம்மிறைக்கவிகள் குணங்காரணமாகிய பெயர் குறித்து உரைக்கப்பட்டவை.]

அஃதேல், மாலைமாற்றும், சுழிகுளமும், கோழுத்திரியும், சருப்ப தோபத்திரமும் என நான்குமேயன்றே ஆண்டு வடநூலில் ஆசிரி யனால் [காவ்யாதர்சத்தில் வடமொழித் தண்டியாசிரியரால்] உரைக் கப்பட்டன: ஈண்டு, உரைத்தனவாகிய ஒழிந்த மிறைக்கவிகள் மிகைபடக் கூறிற்றும் பிறவெனின், அற்றன்று; ஒழிந்தன, “ஒன்றினமுடித்த றன்னின முடித்தல்” என்னுந் தந்திரவுத்தியால் உரைக்கப்பட்டன. அல்லதூஉம், இது, வடநூலுக்கு வழிநூலாத லால் தனது விகற்பம்பட உரைத்தானெனினும் அமையும். என்னை? “முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்” என்றராகலின் என்க.

(125)

[ஜெகந்நாதாசார்யர் செய்த குறிப்புரை முற்றும்.]

சொல்லணியியல் முற்றிற்று.

தண்டியலங்கார சூத்திர அகர்த்த

சொல்லனியியல்

பக்கம்

அடிமுழுதும்டக்கலு	...	27
அதுதான், ஓரடிமுதலா	...	2
அவற்றுள், பிரிபொருட்சொற்றொடர்	...	88
ஆகமமென்பன	...	112
ஆதியிடைகடை	...	3
ஆரிடத்துள்ளு	...	101
இடமெனப்படுபவை	...	105
இரண்டாம் வேற்றுமை	...	103
உய்த்துணர வரும்வழி	...	96
உலகெனப்படுவ	...	109
எழுத்தின்கூட்ட	...	1
ஒருநிரன்முன்வைத்	...	95
ஒருபொருடுணிய	...	93
ஓரடியொழிந்தன	...	4
ஓரெழுத்து மடக்கலு	...	41
கலையெனப்படுபவை	...	108
களியினும் பித்தினும்	...	89
காமமும்ச்சமும்	...	90
காலம்பொழுதொடு	...	106
கூறியநெறியி	...	113
கோழுத்திரியே	...	50
சந்திவழுவே	...	102
செய்யுள்வழுவே	...	100
சொல்வழுவென்பது	...	97
நியாயமென்பது	...	110
பிரிபொருட்சொற்றொடர்	...	87
மாறுபடுபொருண்மொழி	...	90
மெய்பெறவிரித்த	...	117
மேற்கோளேது	...	88
மொழிந்தது மொழிவே	...	91
யதிவழுவென்ப	...	99
வகையுளியுரைப்புழி	...	99
வழக்காறுயின்	...	98
வழுஉப்படலில் வழி	...	94
விரைவினுஞ் சிறப்பினும்	...	93

இதனடியிற் குறித்துள்ள புத்தகங்கள் வை. மு. நரசிம்மன், (வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர் குமாரர்) வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியர் கம்பெனி, 17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5 என்ற விலாசத்திற் கிடைக்கும்:-

வை. மு. கோ. பதிப்புகள்.

கம்பராமாயணம்:—

பாலகாண்டம்	உரையுடன்	... 9—00
அயோத்தியா காண்டம்	"	... 9—00
ஆரணிய காண்டம்	"	... 9—00
கிட்கிந்தா காண்டம்	"	... 9—00
சந்திர காண்டம்	"	... 9—00
யுத்த காண்டம் 1-வது வால்யூம்	"	... 9—00
" 2-வது "	"	... 10—00
உத்தர காண்டம்	"	(அச்சில்)

வில்லி பாரதம்:—

ஆதிபருவம்	உரையுடன்	... 4—50
சபாபருவம்	"	... 4—50
ஆரணிய பருவம்	"	... 4—50
விராடபருவம்	"	... 2—50
உத்தியோகபருவம்	"	... 4—50
வீட்டும துரோண கன்ன பருவங்கள்	"	... 9—00
சல்லிய சௌப்திக பருவங்கள்	"	... 3—00
கன்ன பருவம் மட்டும்	"	... 3—00

திருக்குறள்:—

மூன்றுபாலும் (புதிய பதிப்பு)	... 10—00
அறத்துப்பால் பரிமேலழகருரையுடனும்	
அதற்குக் குறிப்புரையுடனும்	... 3—00
பொருட்பாலும் காமத்துப்பாலும்	... 6—00

(பரிமேலழகருரைக்கு எழுதியுள்ள குறிப்புகரைகள் கற்போர்க்குப் பரிமேலழகரின் உரைக்கருத்துக்களை ஐயந் திரிபு அற விளக்குவதோடு அவர்களைச் சிறந்த புலவராக்கும்.)

பத்துப்பாட்டு - ஆராய்ச்சியுரையுடன்	... 8—50
------------------------------------	----------

(இவ்வுரை நச்சினார்க்கினியருரை நயத்தைத் தெளிவுறுத்துவதுடன் கற்போர்க்கு ஆராய்ச்சித் திறனையும் ஊக்குவிக்கும்.)

பத்துப்பாட்டில் தனியே கிடைக்கும் பகுதிகள் :—

திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரையுடன்	...	0—62
பட்டினப்பாலை	„	0—75
பொருநராற்றுப்படை	„	0—75

தண்டியலங்காரம் :—

தண்டியலங்காரம் (பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் முழுவதும்) மூலம், பழைய வுரை, குறிப்புரையுடன்	...	3—50
--	-----	------

அஷ்டப்ரபந்தம் :—

திருவரங்கக்கலம்பகம்	உரையுடன்	...	1—50
திருவரங்கத்தந்தாதி	„	...	1—00
திருவேங்கடத்தந்தாதி	„	...	1—25
திருவேங்கடமலை	„	...	1—00
திருவரங்கத்துமலை, அழகரந்தாதி, நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி, ஸ்ரீரங்கநாயகஞ்சல் முதலி யன (ஒரே பகுதியில்)		...	6—00

இதர புத்தகங்கள் :—

திருப்பாவை தமிழ்நடை	உரையுடன்	...	0—50
வள்ளியம்மை திருமணப்பட்டலம்	„	...	0—75
உதயணன் சரிதை	„	...	0—75
சந்திராபீடசரிதம்	„	...	0—37
நன்னூற்காண்டிகையுரை	„	...	3—50
சடகோபரந்தாதி	„	...	1—25
மதுரைக்கலம்பகம்	„	...	1—50
அழகர்கலம்பகம்	„	...	0—62
திருக்கருவைவெண்பா அந்தாதி	„	...	0—75
குமுதவல்லி திருமங்கைமன்னன்	„	...	0—75
முதுமொழிக்காஞ்சி	„	...	0—35
ஆழ்வார்கள் சரித்திரம்			(அச்சில்)

சிலப்பதிகாரம் :—

அடைக்கலக்காதை	உரையுடன்	...	0—25
காட்சிக்காதையும் கால்கோட்காதையும்	„	...	0—75

மணிமேகலை :—

பாத்திரம்பெற்ற காதை	உரையுடன்	...	0—25
மலர்வனம்புக்க காதை	„	...	0—25

